

Giới thiệu Hiên Thê Cực Khỏe

Truyện Hiên Thê Cực Khỏe của tác giả Vụ Thi Dực thuộc thể loại ngôn tình kể về cô gái Liễu Hân Linh là nữ nhi của một quan viên biên soạn sách ở Hàn Lâm Viện, lại bị chỉ hôn cho thế tử phủ An Dương Vương, chính bởi vì nàng là nữ nhi của Liễu gia, có thể sinh con!

Liễu Hân Linh cảm thấy bản thân đã gả cho một tên công tử phong lưu, ăn chơi trác táng, nhưng bản thân lại không thể phản kháng, vậy thì thuận theo đi, nàng đây sẽ cố gắng dạy dỗ tên trượng phu ác bá, phong lưu thành loại hình mình vừa lòng. Đương nhiên, phải dạy dỗ thành trung khuyến, nếu hắn không nghe lời..... vậy thì đánh hắn, đánh cho đến khi nghe mới thôi.

Vì thế, chuỗi ngày bị thảm của Sở Khiếu Thiên bắt đầu. ....

Bạn đang đọc truyện *Hiên Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

“Liễu Biên Tu, chúc mừng, chúc mừng, có thể được hoàng thượng tự mình chỉ hôn, tiểu nữ nhi nhà ngài thật là tam sinh hữu hạnh”.

“Liễu Biên Tu, có thể cùng An Dương vương phủ kết thành chuyện chung thân, đó chính là Liễu gia nhà các người hơn nửa đời đã tu luyện phúc khí, Chúc mừng, chúc mừng!!”

“Liễu Biên Tu, hôm nay đi uống vài chén đi”

Liễu Minh Thành đứng ở bên ngoài Tử Thần điện, nghe các đồng liêu dùng ngữ khí hâm mộ hoặc là khinh bỉ hoặc là đồng tình đối với hắn nói lời chúc mừng, nét mặt già nua nhất thời lần lượt thay đổi xanh rồi đến hồng, bàn tay to trong ống tay áo hết nắm chặt rồi lại buông, buông rồi lại nắm, vài lần thiếu chút nữa đã không áp chế được cơn giận. Nhưng mà, ông còn phải trưng ra khuôn mặt tươi cười đáp lời cùng bọn họ, không thể đắc tội người, khiến bụng ông tràn đầy lửa giận.

Nhưng bọn họ chúc mừng cũng không sai, bởi vì lúc này vừa mới lâm triều, Đường kim hoàng thượng tự mình tứ hôn, đem đưa con gái nhỏ nhà ông chỉ hôn cho An Dương vương Thế tử- Sở Khiếu Thiên, hai tháng sau sẽ thành hôn.

Hôn sự vội vàng như thế, đồ cưới của nữ nhi ông làm sao có thể chuẩn bị kịp?

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, để tiểu nữ nhi nhà ông phải gả cho đệ nhất ác bá ở kinh thành, ông cực kì không muốn .....

Chỉ cần là người ở kinh thành, ai mà không biết đại danh của An Dương vương thế tử- Sở Khiếu Thiên??

An Dương vương thế tử- Sở Khiếu Thiên, chính là một nam nhân khiến người ta đau đầu, khi hắn đi dạo trên đường phố: Treu chọc con gái nhà lành, ở kinh thành chỉ cần là nữ tử mà hắn thấy thuận mắt, không nói hai lời liền cướp về vương phủ suồng sã, treu ghẹo, phẩm hạnh thì bất lương, không học vấn không nghề nghiệp, tính tình thì háo sắc, kinh thành từ đầu xóm đến cuối xóm đều là nơi hắn vui đùa. Nghe nói, còn vì một đầu bài chốn thanh lâu mà vùng tiền như rác, thiếu chút nữa làm cho An Dương vương tức giận, ốm đau đến không dậy nổi. Thậm chí, trên đường cái vì một nữ nhân mà ra tay đánh người quá nặng, làm cho người ta gãy hai cái xương sườn.....(0.0)..

Tóm lại, An Dương vương thế tử làm đủ loại việc xấu, thật là tội lỗi chồng chất, một lời khó nói hết....

Vì vậy, An Dương vương dù được hoàng thượng tín nhiệm, tin cậy, tiền đồ của An Dương vương thế tử không cần phải lo lắng, nhưng kinh thành vẫn là không có nhà nào nguyện ý gả khuê nữ cho một người như vậy, khiến cho hôn sự của An Dương vương thế tử kéo rồi lại kéo, kéo đến khi thế tử hai mươi tuổi mà chưa có một mối hôn sự nào....

Nhưng hôm nay, ngay khi buổi lâm triều sắp kết thúc, đề tài câu chuyện của Sùng Đức hoàng đế trẻ tuổi đột nhiên chuyển dời, liền đề thái giám đem ý chỉ tứ hôn của hắn thông báo trước văn võ bá quan, làm cho mọi người đương trường đều bị chấn động kinh hoàng.

Tuy rằng An Dương vương thế tử không phải là người tốt lành, nhưng tốt xấu gì về sau hắn cũng kế thừa An Dương vương phủ, kế thừa tước vị An Dương vương, thân phận như thế mà cưới một tiểu thư danh môn thế gia cũng là điều hiển nhiên- mặc dù là không có khả năng khuê nữ nhà nào nguyện ý gả cho hắn

(=.=..mất giá trăm trọng)

..., Vì sao Sùng Đức đế lại chỉ hôn nữ nhi của một quan viên biên soạn sách ở Hàn Lâm viện cho An Dương vương thế tử??

Mà mọi người lại nhìn sang An Dương vương đang đứng trong hàng thân vương, thì thấy vẻ mặt ông ta lạnh nhạt, thần sắc bình tĩnh, thì có thể đoán được ông ta đã biết trước việc này.

Mọi người tuy đoán không ra ý của hoàng đế, nhưng chuyện đó cũng không hề gây trở ngại việc bọn họ đi nói lời chúc mừng, thánh chỉ đã hạ, hôn sự này đã chắc như đinh đóng cột, không ai có thể thay đổi.

Vô luận là tiệc hận thay Liễu gia tiểu nương tử, hay vui mừng vì nữ nhi của một quan viên biên soạn sách có thể sánh duyên cùng An Dương vương thế tử, mọi người trên mặt đều phi thường vui vẻ chúc mừng hai người sắp trở thành thân gia.

An Dương vương đối với thanh âm chúc mừng của đồng nghiệp, giọng nhấc chân đều có thành ý hơn so với Liễu Minh Thành, chấp tay ôn hòa cười nói cảm ơn, liên tục nói đến lúc đó còn thỉnh bọn họ đến uống chén rượu cưới.

An Dương vương là người có tính tình khoan dung, làm việc luôn theo quy củ, có thể leo lên đến vị trí này, không phải là ông ta có nhiều giỏi giang hay có nhiều thông minh, thuận tụy là thời điểm Sùng Đức đế còn trẻ đăng cơ, ông ta chiếm được công lao “hộ giá có công”, lại là huynh trưởng của hoàng đế, mẫu tộc đều là nữ họ Diêu, cũng đồng thời mang trong người huyết mạch hoàng tử Diêu gia, càng nhiều tầng thân cận, đương nhiên càng được hoàng đế tin cậy, sủng ái. Tin tưởng chỉ cần ông ta không có lòng mưu phản, hoàng đế sẽ vẫn cấp cho ông ta vinh sủng tới già, đời tiếp theo cũng đồng dạng ân sủng như vậy.

Mà cuộc đời này của An Dương vương chỉ có một điều khiến mọi người bàn tán, đó chính là tuy ông có thể thiếp vô số, nhưng chỉ sinh được một đứa con trai, mà đứa con trai này của ông lại là kẻ không nên thân, luôn gây chuyện khiến người ta nhìn vào chê cười.

Bất quá tuy hấn không nên thân, cũng thường xuyên ở kinh thành gây chuyện, nhưng lại được hoàng đế lão đại bao che. Cũng không biết tên thế tử ác bá Sở Khiếu Thiên kia có điểm nào lọt vào pháp nhãn của hoàng đế, vô luận hấn nào loạn bao nhiêu, hoàng đế không chỉ mắt nhắm mắt mở mà đôi khi còn ủng hộ ngầm, làm cho những người bị ác bá Sở Khiếu Thiên khi dễ, khi dễ đến nổi sinh ra một luồng lửa giận không chỗ phát .....

Cho nên, Sở Khiếu Thiên người này ương bướng vô dụng, không chỉ do cha mẹ sủng mà còn có một phần đóng góp không nhỏ của hoàng đế.

An Dương vương sau khi cùng nhóm đồng nghiệp nói lời chúc mừng xong thì đi về hướng phía Liễu Minh Thành.

Nếu là bình thường, Liễu Minh Thành sẽ cảm thấy thụ sủng nhược kinh, có thể làm cho một vị thân vương đến tìm mình nói chuyện là một chuyện vinh hạnh đến bậc nào. Nhưng mà hiện tại ông ta thậm chí muốn tặng cho gương mặt già nua của vị An Dương vương nào đó một quyền.

“Liễu Biên Tu về sau chúng ta chính là thân gia, thỉnh vui lòng chỉ giáo”.

An Dương vương giọng nhấc chân đều thể hiện phong phạm hoàng gia, uy nghiêm nhưng mang theo khiêm tốn hữu lễ.

Xem thái độ của An Dương vương lúc này, Liễu Minh Thành sao còn không hiểu được? An Dương vương phủ này rõ ràng là nhìn trúng nữ nhi của ông ta, lại sợ với đức hạnh của thế tử nhà bọn họ, Liễu gia tuyệt đối không chịu đem nữ nhi gả qua, liền đi thỉnh hoàng đế tứ hôn. Thánh chỉ đã ban, nếu Liễu gia không muốn, chính là kháng chỉ bất tuân, nhẹ thì giáng chức lưu đày, nặng thì bị mất đầu.

Cơ bắp trên mặt Liễu Minh Thành run rẩy một lát, chấp tay hoàn lễ, ngoài cười nhưng trong lòng không cười: “Đâu có, đâu có, còn thỉnh vương gia thông cảm nhiều hơn”.

Hai bên nói khách sáo qua lại một lát, An Dương vương rút cuộc cáo từ mà đi.

Liễu Minh Thành cũng lạnh mặt mà đi về hướng ngoài cung.

Trên đường, tự nhiên lại gặp một số đồng nghiệp cùng làm việc tại Hàn Lâm Viện, Liễu Minh Thành nhìn thấy trong ánh mắt bọn họ có hâm mộ, có ghen tị, lại có thương hại.

Làm cho luồng lửa giận của ông ta càng cháy càng mạnh. Liễu Minh Thành vẫn không rõ ràng tại sao đường đường là An Dương vương lại nhìn trúng nữ nhi nhà ông, chính bản thân ông cũng xuất thân từ nhà nghèo, làm một quan viên biên soạn sách nho nhỏ, không có tiền đồ lớn lao, thế tử Vương phủ cưới nữ nhi nhà ông hoàn toàn không có lợi ích gì.

Hướng hồ, An Dương vương thế tử về sau kế tục tước vị An Dương vương, thế tử phi đương nhiên về sau sẽ là An Dương vương phi, làm sao có thể để nữ nhi của quan viên biên soạn sách nho nhỏ đảm nhiệm được.

Nói chung có lẽ là trời cao thấy Liễu Minh Thành quá rồi rắm, nên trên đường cho ông trùng hợp gặp được cấp trên là Hàn Lâm viện đại học sĩ- Chu Diệc Văn, mời ông vào trà lâu cùng ông giải thích nguyên do tứ hôn hôm nay.

Chờ sau khi cáo biệt cấp trên về nhà, hấn vẫn là về mặt không dám tin.

Ông suy nghĩ đủ loại nguyên do, nhưng không ngờ tới, An Dương vương phủ sở dĩ nhìn trúng tiểu nữ nhi của ông, chính bởi vì cho rằng nữ nhi nhà ông có thể sinh con!!!!!!.....

Liễu Minh Thành nhớ tới phu nhân của mình và hai nữ nhi đã gả ra ngoài, không khỏi thở dài vỗ trán. ....

Liễu Minh Thành xuất thân trong một gia đạo sa sút, là học trò nghèo, năm mới vào kinh đi thi, tuy đậu bảng vàng nhưng thứ tự lại cách tam giáp khá xa, chỉ đậu đến cát sĩ Hàn Lâm viện, mấy năm nay làm việc luôn cẩn trọng, là người ngay thẳng, đến cái tuổi này cũng chỉ lẫn lộn tới chức biên tu thất phẩm Hàn Lâm Viện.

Cả đời Liễu Minh Thành chỉ lấy một thê tử, thê tử sinh cho ông 5 nam, 3 nữ. Trong đó, con trai cả và đại nữ nhi là song bào thai, con trai thứ 2, thứ 3 và nhị nữ nhi là tam bào thai, con trai thứ 4 và thứ 5 tiếp tục là song bào thai.

Chỉ có đứa con gái thứ ba là đặc biệt, một mình đi ra, so với đứa con trai thứ tư và đứa con trai thứ năm, thì đứa con gái thứ ba của ông lớn hơn ba tuổi.

Không cần nói, cuộc đời của ông toàn sinh con song bào thai hoặc tam bào thai, làm người khác ghen ghét muốn chết, thậm chí có nhiều người tới cửa tìm ông lãnh giáo bí quyết sinh con. Mỗi lần như thế Liễu Minh Thành chỉ có thể cười khổ, nào có bí quyết gì, ông và phu nhân chỉ là người bình thường, con được sinh ra như vậy, ông cũng không có biện pháp .....

Chỉ là, Liễu Minh Thành lại không ngờ tới, loại chuyện này của gia đình lại làm An Dương vương phủ cho rằng là con gái của Liễu gia thì có thể sinh con nhiều

(=.=...chúc mừng tỷ thăng chức lên heo mẹ...)

Nhưng lại nhìn trúng là đứa con gái nhỏ của ông mới vừa cập kê không lâu.

Liễu Minh Thành lại nhớ tới cả đời này của An Dương vương, thê thiếp thì vô số mà chỉ có Chính phi sinh được tiểu bảo bối, tiểu bá vương là Sở Khiếu Thiên, cũng thực sự là oan nghiệt aaaa.

An Dương vương phủ tuyệt đối là muốn đứa nhỏ muốn đến điên rồi, mới có thể không để ý thể diện hoàng gia, cầu cưới nữ nhi của quan biên sách nhỏ ở Hàn Lâm viện làm Thê tử phi.

Liễu Minh Thành bước những bước chân nặng nề trở về nhà, trở về rồi còn không biết phải nên nói như thế nào với phu nhân về chuyện hôn sự này đây, không khỏi đau đầu không thôi. ....

Rất nhanh, sau khi lâm triều buổi sáng kết thúc, việc hôn sự giữa An Dương vương thê tử cùng con gái của quan biên soạn Hàn Lâm viện đã trở thành đề tài đứng đầu kinh thành.

Rất nhiều người đều nói, cuộc đời của tiểu thư Liễu gia từ nay đã không còn may mắn nữa, thế nhưng bị chỉ hôn cho một kẻ ăn chơi trác táng, người gặp người tránh không kịp, tổ tiên nhà họ Liễu này đã phải làm bao nhiêu việc thiếu đạo đức mới có được hôn sự như vậy đây.....(=.=....).....

Cũng có người nói, An Dương vương phủ tuyệt đối là muốn đứa nhỏ muốn đến điên rồi, chẳng qua thời gian đúng là con dao giết heo....(0.o....) An Dương vương giờ nôn nóng đến muốn bệnh rồi, cho nên chỉ có thể đánh chủ ý lên trên người tôn tử, kết quả lại chọn ngay một nữ tử có thân phận thấp kém thế này vào cửa, thật là làm người ta phải rơi một hàng lệ đồng tình aaaa.....

Liễu Minh Thành về nhà, trầm mặt, đem việc này nói cùng phu nhân nhà mình, nói xong hai vợ chồng cùng nhau ủ rũ u sầu. Liễu phu nhân khóc ướt hết một chiếc khăn tay, nói với trượng phu:

“Phu quân, cô nương nhà thê gia trong kinh thành còn nhiều, không thiếu tướng mạo tài đức vẹn toàn, hoàng thượng vì sao cố tình nhìn trúng tam nha đầu nhà chúng ta? An Dương vương thê tử kia, cho dù thiếp chỉ là một phụ nhân trong nhà nhưng cũng nghe được những tin đồn không tốt về hân. ....làm sao có thể để nữ nhi gả cho hân làm phu quân? Nếu tam nha đầu gả qua đó, chẳng khác nào bị đẩy vào hố lửa, cả đời đều bị hủy sao?....”.

Khóe miệng Liễu Minh Thành run rẩy, chẳng lẽ muốn ông phải nói cùng phu nhân, bởi vì An Dương vương phủ cho rằng nữ nhân Liễu gia nhà bọn họ có thể sinh nhiều con, cho nên mới nhìn trúng nữ nhi nhà họ hay sao?....

“Phu nhân, hoàng thượng đã hạ thánh chỉ, chúng ta không muốn cũng không thể kháng chỉ, đây chính là tội lớn mất đầu. ....”

Liễu phu nhân nghe xong, nước mắt rớt càng nhiều. ..Trong lòng bà biết đời này của tam nha đầu xem ra xong rồi. Nhưng mà, dù có năng lực như thế nào? Hoàng thượng đã hạ thánh chỉ, nếu bọn họ kháng chỉ bất tuân, chẳng lẽ mệnh già trẻ trong nhà đều thật sự không cần? Lão thái thái tuổi đã lớn, chẳng lẽ còn phải vì chuyện của con cháu mà bị lưu đày nơi biên thành. ....Liễu phu nhân khóc một trận, rồi cuộc kêu người gọi tam nữ nhi lại đây, vô luận tốt xấu, bọn họ cũng phải cùng nữ nhi giải thích rõ..

Tam nữ nhi Liễu Hân Vinh của Liễu Minh Thành ở tại Ký Tâm Viện, cách chính phòng tương đối xa, xem như là một chỗ tương đối hẻo lánh. Bất quá chỗ tuy hẻo lánh, nhưng bên trong viện lại xinh đẹp, tinh xảo, Liễu gia cô nương trước đây chưa xuất giá đều thích qua bên này chơi.

Sau giữa trưa, ngày xuân ánh nắng tươi sáng, bên ngoài cửa sổ các loài đang nở rộ dưới ánh mặt trời, xinh đẹp như đang tô điểm thêm cho cảnh sắc mùa xuân.(

Đối diện cửa sổ có một cái bàn sách, một cô nương mặc chiếc váy dài màu lục nhạt giống như con mèo nhỏ ngồi cuộn hai chân lại đang ôm quyển sách, trên tay cầm bút than màu đen, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn lại về hướng cửa sổ, nhìn ra cảnh vật bên ngoài, giấy tuyên thành trắng tinh bị cố định bởi cái chặn giấy cứng rắn, một đóa hoa xuân xinh đẹp màu trắng tinh khiết từ từ hiện lên trên giấy, trông thật sinh động hoạt bát. ...

Lúc này, một tiểu nha hoàn vội vàng xuyên qua hành lang gấp khúc, chạy vào chỗ sân nơi ở của Tam tiểu thư, lao thẳng tới phòng khách. ...

“Tam tiểu thư, tam tiểu thư, không tốt, việc lớn không tốt....”

Thanh âm vội vàng của nha hoàn khiến cho cô gái trước cửa sổ có chút nhẩn nhai lại, ở trước khi nha hoàn tiến vào, cô gái chuyển từ tư thế tùy

ý thành một bộ dáng đoan trang, quy củ.

Cô gái thần sắc bình tĩnh nhìn về phía nha hoàn phục thị bên cạnh ra hiệu châm trà. Nhìn đến tiểu nha hoàn lỗ mãng kia, hấp tấp chạy vào, cô gái với một đôi mắt to trong trẻo tức giận nheo lại:

“Lục Y, chuyện gì mà kích động như thế?”

Nha hoàn kêu là Lục Y kia vừa nhào vào đến, tâm tình vốn dĩ đang cực kì kích động, nhìn đến tiểu thư nhà mình, khuôn mặt tú lệ, vẻ mặt trầm tĩnh, tâm tình đang kích động mạnh mẽ hơi trầm xuống, nhưng lại nhớ tới tin tức vừa nghe được, lại lập tức gào lên:

“Tiểu thư, sự tình quả thật không tốt, nô tỳ không gạt người. Lão gia vừa mới hạ triều trở về, mang về một tin tức cực kì quan trọng, nghe nói hôm nay khi lâm triều, Hoàng thượng đã tự mình hạ chỉ tứ hôn cho tiểu thư và An Dương vương thế tử... Việc này là vô cùng xác thực, phu nhân đã sắp cho người kêu tiểu thư qua nhà chính để bàn về chuyện này”.

Liễu Hân Linh trầm tĩnh nhìn nha hoàn, biểu tình trên mặt thập phần lạnh nhạt, trấn định, giống như nha hoàn đang nói chính là “hôm nay thời tiết tốt lắm”, vô cùng bình thường và bình tĩnh.

(và đừng quên cái khả năng tiềm tàng của tỷ ấy...eo oi...)

“Tam tiểu thư, đó chính là tên thế tử ác bá, háo sắc trong truyền thuyết, không việc ác nào không làm, người thật sự không có chút phản ứng nào sao?”

.... Lục Y hoàn toàn không hiểu nổi, tiểu thư nhà mình sao còn có thể trấn định như vậy...

Liễu Hân Linh gạt đầu, chỉ nói “đã biết”, liền cho Lục Y lui ra.

Chờ nha hoàn mang về mặt lo lắng, khó hiểu rồi đi, Liễu Hân Linh rút cuộc giật tái mặt...khuôn mặt vốn dĩ tú lệ vẫn vẹo đứng lên, đôi mắt to trong trẻo như dã thú trên thảo nguyên hung tợn trừng mắt nhìn vào hư không, giống như đó là kẻ thù truyền kiếp của nàng...

“Crrraacc”...một tiếng, dường như có cái gì bị gãy....

(hờ...hờ...)

Nha hoàn đang đứng một bên lập tức tiến lên một bước, đem tay của Liễu Hân Linh đang nắm ở góc bàn mở ra, nhìn thoáng qua, thản nhiên nói:

“Tiểu thư, cho dù tức giận cũng xin đừng lấy cái bàn trút giận chứ....??...Bằng không, nô tỳ thật sự không biết phải giải thích như thế nào cùng phu nhân về việc cái bàn trong phòng ngài sao lại bị nát hết một góc. Xem dấu vết này, nếu dùng lý do con chuột cắn nát là không thể dùng lại được đâu”....

Nghe được lời nói của nha hoàn, Liễu Hân Linh mở tay ra, nhìn nàng dưới con thịnh nộ đã làm gãy hết một góc bàn, nhất thời có chút bất đắc dĩ. Mà làm cho nàng càng bất đắc dĩ là lời nói cứng rắn của nha hoàn, mở to một đôi mắt cá chết nói cái loại chuyện này, thật sự là làm người ta đau đầu....

“Vậy nói một con mèo hoang xông tới dùng móng vuốt làm gãy”..

“Tiểu thư, mèo hoang không có cái khí lực trực tiếp làm gãy một góc bàn vậy đâu...Hơn nữa dấu vết móng vuốt mèo hoang cũng không phải cái dạng này”.

Nha hoàn lời lẽ đầy chính nghĩa, nghiêm khắc nói.

Liễu Hân Linh mím môi, không hồn giận trừng mắt nhìn nha hoàn liếc mắt một cái:

”Mặc Châu, ta phát hiện em càng ngày càng giống một bà lão, cái gì cũng quá mức tích cực, như vậy không tốt, rất mau già..”

”Tiểu thư, nô tỳ là thực sự vì ngài phiền não, xin đừng đổ tội tài, được không?” Mặc Châu vẫn mang vẻ mặt bình tĩnh nói.

Liễu Hân Linh miệng méo mó, không hề để ý đến nàng ấy nữa, đứng dậy liền đi đến bên cạnh cái giá dùng nước trong thau đồng tẩy sạch vết dơ trên tay, sau đó chỉnh trang lại quần áo, đoan trang nhân tĩnh ngồi, chờ đợi nha hoàn bên người mẫu thân lại đây.

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Liễu Hân Linh cũng không chờ lâu lắm, đại nha hoàn bên người Liễu phu nhân Ý Lục liền vào, nói với nàng, lão gia, phu nhân kêu nàng tới nhà chính cùng nhau trò chuyện.

Liễu Hân Linh thân nhiên đứng lên, thay đổi một bộ quần áo màu sậm liền cùng Ý Lục đi ra.

Đi vào nhà chính, Liễu Hân Linh phát hiện thần sắc của cha, mẹ không được tốt lắm, hơn nữa mẫu thân hốc mắt sưng đỏ, rõ ràng là đã khóc. Trong lòng Liễu Hân Linh cũng hiểu được nhưng chỉ có thể thờ dài một tiếng.

Liễu Hân Linh tiến lên thỉnh an cha, mẹ. Sau đó, im lặng ngồi đối diện hai vị phụ mẫu.

Vợ chồng Liễu Minh Thành nhìn tiểu nữ nhi đoan trang, nhã nhặn, với khí chất, dung mạo này, vô luận giả đến nhà nào cũng là đương gia chủ mẫu. Hơn nữa, tiểu nữ nhi nhà bọn họ xinh đẹp hơn người, dung nhan tú lệ, mắt to sáng ngời, dáng người tinh tế thướt tha, khí chất không tầm thường. . . Tiểu nữ nhi lại hiếu thuận, lễ phép, đoan trang hiền thực, dịu dàng khiến người ta yêu mến, là niềm kiêu ngạo của hai vợ chồng bọn họ.

Nhưng tiểu nữ nhi như vậy, lại sắp phải gả cho cái tên thế tử nổi tiếng ăn chơi trác táng, cả đời liền bị hủy như vậy, bậc làm cha mẹ, bọn họ sao lại không thương tâm cho được? Bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện dùng nữ nhi gả cho kẻ có quyền thế để nhờ vả, không muốn hy sinh hạnh phúc của con cái, giống như vợ chồng họ có cuộc sống bình thường, không phải đại phú, đại quý, nhưng cả đời bình an là đủ.

“Cha, nương, các người cho gọi nữ nhi lại đây có việc gì thế?” Liễu Hân Linh cười mở miệng, nếu cha mẹ nói không nên lời thì để nàng chủ động vậy.

Liễu phu nhân nghe con gái hỏi, vừa khóc vừa đứng lên, dùng khăn tay che miệng ô ô .....khóc, nói không ra lời.

Liễu Minh Thành nghe được, lòng vừa chu xốt lại buồn phiền, chỉ có thể làm lơ không nhìn phu nhân đang khóc, thanh thanh yết hầu nói với nữ nhi:

“Tam nha đầu à, cha đang muốn nói với con một việc, hy vọng con nghe xong đừng quá kích động, cha cũng là vạn phần không muốn. ....”

“Cha mẹ, hai người nói đi, nữ nhi đang lắng nghe.” Liễu Hân Linh trầm tĩnh nói, thái độ bình tĩnh có thể trấn an lòng người khác, khiến cho Liễu Minh Thành mặc dù không muốn nhưng cũng kiên định vài phần.

“Tam nha đầu, hôm nay lâm triều, hoàng thượng tứ hôn cho con cùng An Dương vương thế tử, hai tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ.”

Liễu Hân Linh nhìn cha mẹ, ánh mắt khẽ nhúc nhích.

“Tam nha đầu, phụ thân đời này tuy rằng không có năng lực gì, phòng chừng chỉ có thể đứng mãi ở vị trí biên tu của Hàn Lâm viện, nhưng phụ thân chưa bao giờ suy nghĩ bất huynh đệ tỷ muội các con đi đôi vinh hoa phú quý. Phụ thân chỉ hy vọng các con có thể gả cho người tốt, cùng phu quân của mình sống hạnh phúc, vui vẻ cả đời là đủ. ....”

Nói đến chỗ này, Liễu Minh Thành dừng một chút, tựa hồ đem cổ khô sờ kia nuốt xuống, tiếp tục nói:

“Nhưng hoàng thượng tự mình ban hôn, nếu nhà chúng ta kháng chỉ không tuân theo, không chỉ là bất trung bất hiếu, tính mạng cả nhà đều có thể sẽ. ....”

Liễu Minh Thành đọc sách thánh hiền mà lớn lên, nên tiêu chuẩn của nam nhân phong kiến, trung quân ái quốc, ông đã khắc sâu vào tận xương, để cho ông phải nói những lời như “kháng chỉ không tuân”, thật sự là rất khó xử. Mà ông cũng nói không nên lời, thậm chí ngay cả nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới.

“Cha, cha không cần phải nói, con đã biết.” Liễu Hân Linh sâu kín cắt ngang lời nói của phụ thân, đôi mắt to xinh đẹp ướm át nhìn phụ thân nhà mình, giống như bị bịt kín bởi một tầng mưa bụi của Giang Nam, “Nếu là hoàng thượng ban hôn, như vậy nữ nhi gả là được!!”

Nghe được ngữ khí yếu ớt nhưng kiên định của nữ nhi, Liễu phu nhân rút cuộc nhìn không được chạy lại ôm lấy nữ nhi mà khóc lên, vừa khóc vừa kêu nhũ danh của nàng, nước mắt rơi như mưa, giống như là nữ nhi nhà mình sắp mất đi. ....(=.=....)

Liễu Hân Linh sắp chịu không nổi chỉ đành phải an ủi mẫu thân, thẳng đến khi mẫu thân mệt mỏi, lệnh cho nhóm nha hoàn dìu mẫu thân đi nghỉ ngơi.

Lúc này tại chính phòng chỉ còn lại cha và con gái, hai người.

Liễu Hân Linh nhìn phụ thân, muốn nói rồi lại thôi.

“Linh nhi là muốn hỏi phụ thân vì sao An Dương vương phủ lại chọn con làm thế tử phi?” Liễu Minh Thành hỏi.

Liễu Hân Linh gật gật đầu, ánh mắt trầm tĩnh.

Nàng chỉ là nữ nhi của một quan viên biên tu nhỏ nhỏ trong Hàn Lâm viện, gả cho một tiểu quan viên hay gia đình nghèo nào đó làm đương gia chủ mẫu là có thể, nhưng nếu trở thành thế tử phi thì. ....Đặc biệt tại đây ra khỏi cửa bước trên đường đều có thể gặp được hoàng thân quốc thích, một quan viên thất phẩm gặp được người gác cổng trong phủ tể tướng đều phải lễ ngộ vài phần. Cho nên, khi nghe đến tin tức chỉ hôn này, nàng trực giác cảm thấy có điều gì đó khó nói ở đây.

Liễu Minh Thành mím môi, có chút buồn bực lại có chút phẫn hận nói:” Còn không phải do An Dương vương kia không thể sinh, cho nên đem chủ ý đánh lên trên người con!!”

Mày Liễu Hân Linh có chút nhăn lại, sắc mặt có chút cứng ngắc.

Nàng không phải ngu ngốc, sao lại không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của phụ thân. An Dương vương phủ kia nghĩ rằng con gái của Liễu gia có thể sinh nhiều con, cho nên mới đem chủ ý đánh tới trên người nàng. Mà Liễu Hân Linh cũng hiểu rõ tình huống của nhà mình, cha và mẹ kia đúng là năng lực sinh dục cường đại, thiết đúng là đồ mờ hôi hột mà.....

Bởi vì cùng với con gái chưa lấy chồng nói loại chuyện này, nên Liễu Minh Thanh cũng cực kì xấu hổ, thấy ánh mắt con gái hơi trầm xuống, thần sắc bình tĩnh, trong lòng cũng vui đi vài vắn lúng túng. Đứa con gái này của ông từ nhỏ đã trầm tĩnh ôn trọng, học cái gì cũng tốt, mặc dù tỷ muội bọn chúng bộ dạng xinh đẹp xuất chúng, nhưng không có cậy tài khinh người, đối với người ngoài khiêm tốn hữu lễ, thất nghệ đều tinh thông, cho dù là gã đến một ít thế gia trong đại tộc cũng không cần phải lo lắng.

“Linh nhi, còn có hai tháng là tới hôn lễ, con liền tranh thủ thời gian này ở nhà thuê giá y đi. Về việc đồ cưới, phụ thân sẽ cố gắng lo cho con.” Liễu Minh Thành khẽ cắn môi nói.

“Đã biết, cha, xin người cùng nương đừng quá thương tâm, nếu kết cục đã định, chúng ta không thể sửa đổi, vậy thì nhận đi. Có lẽ An Dương vương thế tử kia không có kém như lời mọi người nói đâu.” Liễu Hân Linh an ủi phụ thân.

Liễu Minh Thành cùng Liễu Hân Linh đều biết lời này chẳng qua cũng chỉ là để an ủi mà thôi, nhưng khi con người ở tình trạng tuyệt vọng, thì cũng cần một lời an ủi.

Liễu Hân Linh lại cùng phụ thân tâm sự một lát, rồi mới cáo từ rời đi.

Liễu Hân Linh mang theo nha hoàn Mặc Châu trở lại Ký Tâm viện, chờ sau khi vào phòng, khuôn mặt vốn dĩ trầm tĩnh như nước nhất thời trở nên vụn vỡ, vươn tay nâng cái bàn tròn gỗ chuẩn bị ném ra ngoài.....

(rồi đó...cái bản chất của tỷ.....Amen...)

“Tiểu thư, nếu ngài lại quăng hổng cái bàn này, nô tỳ tin tưởng phu nhân sẽ lập tức phái người đến bắt mèo hoang.”

Thanh âm cứng rắn của Mặc Châu vang lên, nhắc nhở bạn tiểu thư nào đó đang sắp nhả nãi không nổi nữa nhưng cũng đừng dùng sức mạnh.

Nghe thanh âm cứng rắn kia, Liễu Hân Linh dừng một chút, rốt cuộc đem cái bàn chậm rãi thả về chỗ cũ

(...bàn ahn...em nên mở tiệc ăn mừng với mấy cái ghế y...)

Một cô nương bộ dạng mảnh mai, yếu nhược lại có thể nâng được cái bàn làm bằng gỗ lim, thật sự là.....Mặc Châu lúc trước cũng từ trạng thái kinh ngạc đến bây giờ đã có thể bình tĩnh nhắc nhở bạn cô nương nào đó, sau khi đi qua một đoạn phân tích tâm lý, bạn nha hoàn đã phát hiện tiểu thư nhà mình trời sinh có quái lực vô cùng mạnh mẽ. Vì thế, Mặc Châu liền cùng tiểu thư nhà mình cấu kết với nhau làm việc xấu.....nga, không, là vì tiểu thư muốn che mắt người khác, còn huấn luyện ra nha hoàn có giọng nói cứng rắn, làm cho người nghe cảm thấy ngán ngẩm, nhưng cũng có thể phục hồi người đang bị kích động thần kinh....., giống như những tiếng chuông cảnh tỉnh trên chùa nhắc nhở nhân sinh đừng làm việc sai trái.....

(wá lợi hại....hớ..hớ...)

Liễu Hân Linh hít sâu mấy hơi, nhìn về cái bàn suy yếu giống như bộ dạng của Lâm muội muội, thân nhiên nói với bạn nha hoàn:” Tốt lắm, ta sẽ không phá hư gia cụ, em cũng không cần phải trưng ra vẻ mặt đó nữa làm gì.”

Mặc Châu xem xét nàng vài lần, liền hỏi:”Tiểu thư, người thật sự phải gả cho An Dương vương thế tử kia sao?”

Liễu Hân Linh liếc nhìn nàng một cái “Không lấy chồng thì còn có thể làm sao? Chẳng lẽ chỉ vì ta mà khiến cho mọi người trong Liễu gia chịu tội?”

Mặc Châu không trả lời

“Được rồi, ta mệt mỏi, trước nằm một lát, người đi ra ngoài đi.” Liễu Hân Linh nói xong, đi thẳng vào nội thất.

Đem màn giường buông xuống, Liễu Hân Linh nằm ở trên giường, ngón tay oán hận nắm chặt lấy sàng đan, trong lòng oán hận nguyên rủa hoàng quyền của thế giới này, xã hội phong kiến chết tiệt này, chế độ nam tôn nữ ti này, cái tên chết tiệt An Dương vương thế tử này.....

Nguyên rủa trong chốc lát, “Tee”... một tiếng, sau khi phản ứng lại, đã phát hiện sàng đan dưới thân đã bị nàng vô ý thức xé rách, giống như giấy bị xé ra làm hai.....(=.

Liễu Hân Linh cười khổ một tiếng, ngồi dậy, cảm rõ kim chi ở đầu giường tìm một cây kim đem sàng đan đến khâu lại.

Liễu Hân Linh có một bí mật, ai cũng không biết. Đó là nàng có ký ức của kiếp trước.

Trước khi trọng sinh ở thế giới này, nàng là cô gái hiện đại bình thường, sinh ra ở một cái trấn nhỏ của vùng Giang Nam, trong nhà anh chị em rất nhiều, trong nhà nàng là nữ nhi nhỏ tuổi nhất, nghe lời nhu thuận, được tỷ tỷ, ca ca an bài, nàng một đường học tới khi tốt nghiệp đại học. Sau khi tốt nghiệp nàng vào một công ty Internet làm thiết kế sư, công tác được một năm, đột nhiên đang ngủ khi tỉnh dậy đã trở thành một đứa trẻ con, sau đó bắt đầu học tập lại lần nữa, học một lần nữa để thích ứng với thế giới này, một lần nữa thích ứng với người nhà mới, cuộc sống mới.

Liễu Hân Linh nhớ rõ đoạn trọng sinh kia, nàng mỗi ngày đều khóc, khóc đến nỗi ánh mắt sưng lên, Liễu phu nhân lo lắng nàng bị bệnh gì đó nên mời đại

phụ đến, nhưng là đại phu cũng kiểm tra không ra nguyên nhân, Liễu phu nhân chỉ có thể ôm nàng cùng nhau khóc, bất lực. Thẳng đến khi nàng khóc mệt mỏi, theo thời gian trôi qua nàng cũng chấp nhận được việc mình đã đầu thai chuyển thế, mới bắt đầu chậm rãi tiếp nhận người nhà này.

Có lẽ, ông trời bồi thường cho nàng cùng người nhà kiếp trước sinh ly tử biệt, ban cho nàng một cái không gian giới chỉ thần kỳ. chính là cái không gian giới chỉ này tuy rằng lớn không có bến bờ, nhưng cũng không giống mấy loại không gian giới chỉ tùy thân bình thường, không chứa được người, cũng không thể phóng ra vật sống, chỉ có thể

làm chỗ trữ vật bình thường, thoát nhìn thật sự không có tác dụng gì lớn. Nhưng nó lại mang đến tác dụng phụ, đó chính là nàng thường xuyên cảm nhận được một luồng năng lực mạnh mẽ khó có thể tưởng tượng được.

Một cô nương có bộ dáng tinh tế, ngoác ngoác đầu ngón tay út một chút là có thể đâm thủng một lỗ lớn ở trên tảng đá .....này là cái gì a? Chẳng lẽ hiện tại lưu hành mỹ nhân hung mãnh sao?....(=.=.....)

Liễu Hân Linh biết mình có cái không gian chỉ để lưu trữ đồ vật, căn bản không thể cao hứng lên được, còn quái lực đặc biệt này, nếu muốn che giấu người bên ngoài, chỉ có thể tại thời điểm đêm dài yên tĩnh, học tập khống chế nó. Những năm gần đây, nàng đã khống chế được quái lực này theo ý của mình, dưới tình huống bình thường, sẽ không thể có chuyện không khống chế được mà phá hư đồ vật này nọ.

Sửa tốt sàng đan, Liễu Hân Linh sờ sờ sàng đan đã được bản thân thêu lên một đóa hoa, trong lòng lại cảm thán.

Kiếp trước ngay cả chữ thập nàng còn thêu không được, hiện tại thế nhưng có thể thêu ra một đóa hoa y như thật, nền giáo dục tiểu thư khuê các ở cổ đại thật là khắc nghiệt a.....

Mà chính bản thân trong những năm gần đây cố gắng, không phải muốn tại cái nơi nam tôn nữ ti này thêm cho bản thân một chút lợi thế hay sao, làm cho bản thân sau này có thể gả cho một gia đình tốt, làm cho tuổi già bình an trôi qua hay sao.

Ai ngờ, người tính không bằng trời tính, nàng cố gắng hoàn thiện chính mình, kết quả là phải gả cho một tên thế tử ăn chơi trác táng kiêu hạo sắc nổi tiếng nhất kinh thành, nghe nói hần vô cùng hạo sắc, mỗi khi nhìn thấy mỹ nhân là bắt đem về phủ làm thiếp. Những năm gần đây, chỉ cần là địa phương mà hần xuất hiện, trong vòng phạm vi trăm dặm không có nữ tử dám xuất đầu lộ diện, chỉ sợ tên thế tử hạo sắc này cạy vào gia thế cùng với sự sủng ái của hoàng đế mà làm xằng làm bậy.

Mà nàng, thật sự phải gả cho loại nam nhân này sao?

Trong lúc nhất thời, Liễu Hân Linh cảm thấy mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Mặc kệ Liễu Hân Linh mê mang cùng khó chịu như thế nào, hai tháng sau, nàng đều phải gả vào An Dương Vương phủ.

Mười ngày sau khi tứ hôn, trong kinh thành có lệnh điều động một số quan viên, Liễu Minh Thành được thăng lên làm Hàn Lâm viện học sĩ, quan hàm ngũ phẩm. Mọi người đối với kết quả này cũng không có gì ngoài ý muốn, tin tưởng qua thêm một khoảng thời gian nữa, nếu Hàn Lâm viện lại có quan viên bị điều động, ông chính là Hàn Lâm viện đại học sĩ. Thân phận này tuy rằng không tính là cao, nhưng với tư chất của ông, xem như trời cao đã ưu đãi, Liễu gia coi như có thể ngẩng cao đầu.

Nhất thời, cửa nhà Liễu gia bị gió lốc từ thân thích cùng đồng nghiệp đến chúc mừng mà bị đập hư, tặng lễ vật lôi kéo quan hệ này nọ là không thiếu. Đương nhiên, cũng có một ít người đối với việc làm của Liễu Minh Thành vô cùng khinh bỉ, đều cho rằng ông bán nữ nhi mới khiến cho An Dương vương nâng đỡ, bằng không lấy tư chất của ông, làm đến chết cũng chỉ có thể là biên tu thất phẩm ở Hàn Lâm viện, làm sao có thể một đường thăng quan tiến chức như vậy.

Liễu Minh Thành tuy trên mặt khách khí cùng bọn họ hàn huyên, sau lưng thì giận đến nổi thiếu chút nữa là bị nội thương.

Nếu có thể, ông hoàn toàn không cần tiền đồ như thế này, cũng không muốn để con gái của mình nhảy vào hố lửa, cả đời liền bị hủy như thế.

Bên ngoài bọn họ náo nhiệt, Liễu Hân Linh im lặng ở trong viện của mình thêu giá y, sa vào trong thế giới riêng của bản thân.

Đương nhiên, đại tỷ nhị tỷ đã xuất giá nghe chuyện liền trở về an ủi, Liễu Hân Linh chỉ là ngồi im lặng bình thần, mỉm cười lắng nghe các nàng bênh vực kẻ yếu, tức giận mắng An Dương Vương phủ ý thế hiếp người, lấy hoàng thượng đến ép bọn họ không còn đường lui, quả thực là lòng muông dạ thú, ác bá còn hơn đạo tặc, đáng giận. ....vân vân.

Việc này, nàng chỉ cần im lặng lắng nghe, không đi tham dự, miễn cho các nàng càng thêm bị kích động thần kinh, làm ra chuyện nhiệt huyết gì không thể挽回, thì thăm a.....

Đại ca, nhị ca, tam ca của nàng đều đã thành thân cưới lão bà , ánh mắt của các chị dâu thì khác nhau. Đại tẩu Lý thị là một người suy nghĩ sâu rộng, một bên nhu hòa trấn an nàng, một bên phòng ngừa phu quân nhà mình cùng các tiểu thúc nói ra những lời đại nghịch bất đạo gì đó. Nhị tẩu Lưu thị là người lãnh đạm, không thích nhiều chuyện, chỉ ngồi dự thính , ngẫu nhiên nói mấy câu. Tam tẩu Vương thị thì thuộc dạng miệng nói không suy nghĩ , cái gì muốn nói liền nói, tuy rằng tâm địa không xấu, nhưng là khi nói lời gì đều làm cho người ta có chút không thoải mái. Mấy chị dâu đều tập hợp lại đây, Liễu Hân Linh không khỏi có chút đau đầu.

Nói thực ra, hôn sự này Liễu gia không có một người nguyên ý , trong lòng huynh đệ tỷ muội Liễu gia đã cực kỳ căm giận tên thế tử An Dương vương kia, đặc biệt khi nghe nói đến đủ loại tiếng xấu đang thịnh hành của hắn, sắc mặt càng đen.

Nhưng đây là hoàng thượng tự mình ban hôn, bọn họ dù không nguyên ý, cũng không thể kháng chỉ không tuân. Thời đại này, lời dạy của thánh nhân, “Nhân nghĩa lễ trí tín, trung hiếu liêm sỉ dũng” đã khắc sâu vào trong khung phạm đạo đức, nhất cử nhất động ai cũng tuân theo lời dạy của thánh nhân, nếu bảo bọn họ phản kháng thánh chỉ là chuyện tuyệt đối không thể xảy ra, nghĩ cũng đừng nghĩ. ....

”Tam tỷ, tỷ không phải thật sự muốn gả cho tên An Dương vương thế tử kia chứ?”

Một người trong đôi song bào thai đệ đệ của Liễu Hân Linh, Liễu Trường Phong, mang gương mặt non nớt hời. Liễu Trường Vân ở một bên cũng nặng nề gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trẻ con tràn đầy phẫn nộ.

Liễu Hân Linh mỉm môi, thản nhiên nói: “Tứ đệ ngũ đệ, đây không phải là việc ta có thể nguyên ý hay không ný.”

Liễu Trường Phong một hơi tức khí ở ngực không phun ra được. Mà càng làm cho hắn cảm thấy đè nén là, đã vào lúc này mà tam tỷ sao còn có thể ngồi im lặng bình tĩnh như thế? Nếu là trước kia, cho dù trời có sập xuống, nàng cũng không e ngại, vô cùng bình tĩnh, làm cho người ta cảm thấy an tâm, hiện tại lại chỉ muốn đứng lên lắc nàng, rít gào hỏi nàng rốt cuộc là đang nghĩ gì?? , chẳng lẽ không thể có chút phản ứng nào hay sao? ! !.....

”Được rồi, tỷ muốn tiếp tục theo giá y, miễn cho lúc xuất giá còn chưa theo xong, khiến cho người ta chê cười.” Liễu Hân Linh hạ lệnh trực khách.

Nàng lo lắng mấy huynh đệ còn đứng trước mặt nói này nọ, khiến chính mình không chế không được lại đi đập bàn, đến lúc đó liền thảm... . Cho nên, bọn họ vẫn là nên đi đi, đi đi.....

Nói thật ra , kỳ thật bọn họ đều sai lầm rồi, nàng cũng không phải là loại người bình tĩnh gì, ngược lại, nàng cực kỳ nóng tính. Nhưng bản thân dù gì cũng đã trải qua hai kiếp khiến cho nàng học được nhẫn nại cùng bình tĩnh, đặc biệt lúc đối mặt với chuyện không thể thay đổi, tốt nhất nên bảo trì tâm tình bình tĩnh, bằng không nói không chừng nàng sẽ thật sự đập phá nhà .....(=.=.....)...

Tiền hai vị tỷ tỷ trở về, lại đem một đám huynh đệ đuổi ra khỏi viện, Liễu Hân Linh ngồi ở lương đình trong sân, trước mặt là bàn thêu, trong tay cầm kim châm, nhưng lại nhìn những đóa hoa mùa xuân mà phát ngốc.....

Ngày xuân, ánh mặt trời tươi đẹp, trên trời trải dài một màu xanh lam, gió xuân ấm áp nhu hòa. Loại thời tiết này, tốt nhất là châm một bình trà, biếng nhác ngồi ở trong sân, ngắm nhìn bầu trời một chút, nghĩ về thế giới đặc sắc bên ngoài, lười biếng vượt qua mùa xuân này, ngày tháng như thế tốt đẹp đến bậc nào..... Chỉ nghĩ như vậy, làm cho nàng không khỏi lộ ra mỉm cười.

Chỉ tiếc là...

Mặc Châu an tĩnh đứng một bên, chăm thêm cho nàng một chén trà.

Liễu Hân Linh phát ngốc một lát, rốt cục đem tầm mắt nhìn về giá y. Tại đây, vào mùa xuân, ở trong viện của mình, nàng thích kêu hạ nhân lui ra ngoài , sau đó ở trong sân làm việc mà nàng thích, đây là thói quen từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ thay đổi. Các khuê nữ nhà khác đều trong phòng thêu này thêu nọ, mà nàng thì thích không khí tự nhiên, cảm thấy ngồi ở chỗ này có thể làm cho tâm tình của nàng lắng đọng lại, làm việc đặc biệt hài lòng.

”Mặc Châu, có vẻ mọi người đều không thích hôn sự này.” Liễu Hân Linh một bên vừa thêu giá y vừa nói

Mặc Châu biểu tình bình tĩnh, thản nhiên nói: “Nô tỳ cũng không thích. Bất quá, nô tỳ tin tưởng tiểu thư có thể qua dễ dàng.”

”Ngà, vì sao?” Liễu Hân Linh cảm thấy hứng thú, không khỏi mỉm cười nhìn nha hoàn của mình.

”Bởi vì tiểu thư ngài sức lực vô cùng lớn, nô tỳ tin tưởng An Dương vương thế tử kia dù thế nào cũng đánh không lại ngài, tất nhiên sẽ bị ngài đập thật thảm.”..... Mặc Châu quá hiểu tiểu thư nhà nàng nhìn bề ngoài thì trầm tĩnh văn nhã, kỳ thật rất nóng nảy, chọc nàng ấy, chỉ có chữ thảm để hình dung.....

“...”

Thật là quá thành thật phải hay không????!

Liễu Hân Linh tròn mắt, liếc nhìn nàng ấy một cái, tiếp tục thêu giá y, bất quá tâm tình tốt hơn rất nhiều. Nhớ tới ông trời ban cho chính mình một quái lực vô cùng mạnh mẽ, nàng không tin tưởng lại ai có khả năng khi dễ được nàng. Mặc kệ người ăn chơi trác táng như thế nào, háo sắc thì sao?, chỉ cần chọc tới bản cô nương, thì đừng trách bản cô nương đây sẽ dùng một ngón tay để đập chết người.....

Nghĩ tới đây, Liễu Hân Linh nhin không được muốn nở nụ cười, không nghĩ tới trước kia bản thân thực chán ghét không gian giới đó tặng cho cái quái lực

như thế ,nhưng giờ đây nó lại trở thành bùa bình an của nàng lúc về già.....

Đúng lúc này, đột nhiên Liễu Hân Linh cảm giác được một luồng ánh mắt rình rập, mạnh mẽ ngẩng đầu, chỉ thấy trên đầu tường cách đó không xa, một nam nhân trẻ tuổi đang nằm úp sấp...si ngốc nhìn nàng.....

(...cuối cùng anh 9 xuất hiện.....ahn...có hơi..mất hình tượng tý....hà..hà...)..

Tuy rằng khoảng cách không tính là xa, nhưng Liễu Hân Linh có hơi bị cận thị một chút, ngũ quan của nam tử kia nàng nhìn không rõ lắm, ngày xuân ánh nắng của buổi sáng đang dần hạ, người nọ đội ngọc quan phản xạ ánh huỳnh quang, thập phần quý báu. Trên đầu người nọ cắm vài miếng lá cây, tóc cũng có chút rối... Thấy nàng nhìn lại đây, nam nhân kia không khỏi lộ ra một nụ cười tươi thật to.....

(...=.....han~~~~.....).....

Trong lòng Liễu Hân Linh vừa sợ vừa tức, nhưng trên mặt vẫn là bộ dạng lạnh nhạt vẫn nhả, nhanh tay quơ lấy chén trà trên bàn hướng đầu người nam nhân kia ném tới——.....

Chỉ nghe “Ngao ——” một tiếng kêu to, nam nhân kia bị nện trúng, cả người thẳng tắp té xuống đầu tường.....

Tường bên kia phát ra tiếng vang thật lớn, còn có thanh âm người nào đó khẽ gọi “Thế tử gia”, phỏng chừng là gã sai vặt của nam nhân kia .

Liễu Hân Linh hừ một tiếng, bảo Mặc Châu thu hồi bàn thủ, đi trở về phòng.

Nhưng lúc đi ra sau đình , Liễu Hân Linh sửa lại phương hướng, tới gần mặt tường kia, im lặng lắng nghe thanh âm ngoài tường.

Bên ngoài sân này của Liễu gia là một ngõ nhỏ không người, bình thường không có người qua lại, người khác ở bên ngoài có làm gì cũng không có ai phát hiện.

”Thế tử, ngài làm loại chuyện này... Vương gia mà biết sẽ đánh gãy chân ngài...” Gã sai vặt ăn nói khép nép, khuyên nhủ.

”Muốn đánh thì cứ đánh, ai bảo ông ta tự nhiên bảo thập hoàng thúc hạ chỉ tứ hôn! Bộ dáng của nữ nhi Liễu gia kia dài ngắn thế nào? Ta cũng chưa gặp qua, làm sao ta có thể cưới? Lỡ như xấu giống Chung Vô Diệm , ta đây không phải một chết sao? Hơn nữa vì cái hôn sự này, cha thế nhưng đem mấy tiểu mỹ nhân trong viện đều phân phát hết , đó chính là tâm huyết mấy năm nay của ta đó, không có các nàng ta sống như thế nào đây????...” Một giọng nam trong trẻo đang thấp giọng rít gào, hiển nhiên đang cực kì tức giận.

”Vậy, vậy thế tử... Ngài vừa rồi có nhìn thấy thế tử phi tương lai không?” Gã sai vặt nhanh chóng dõng dè đi đề tài.

“...”

”Ừa? Thế tử, sao mặt ngài tự nhiên hồng vậy?”

”Im, dong dài! An Thuận, còn chưa diu bản thế tử đứng lên!”

”Vâng!”

Tường bên kia vang lên một loạt thanh âm, sau đó là tiếng bước chân dần dần đi xa.

”Đúng rồi, thế tử, ngài vừa rồi là bị thế tử phi tương lai dùng cái gì nện trúng vậy?” Gã sai vặt kêu An Thuận tiếp tục hỏi.

”Câm miệng, người tiếp tục dong dài nữa, xem bản thế tử như thế nào chính chết người...”

”Dạ, thế tử, xin ngài đừng nóng giận...”

... ..

Thanh âm xa dần, thẳng đến khi biến mất.

Liễu Hân Linh âm thầm nghĩ rằng, nàng có ngu ngốc cũng có thể dựa vào đoạn đối thoại của bọn họ mà đoán ra vừa rồi bên ngoài là kẻ nào, trong lòng không khỏi thầm hận mình vừa rồi vì sao không lấy tảng đá trực tiếp ném qua, đập hấn thành ngu ngốc luôn? Thế nhưng cũng dám đi trèo tường nhà một cô nương chưa chồng... An Dương vương thế tử này thật sự là ăn gan hùm mật gấu mà, làm ra loại chuyện hạ lưu này , nghĩ đến ác danh bên ngoài của hắn đều là sự thật , cái loại khôn kiếp như thế này, chẳng trách không ai dám đem khuê nữ gả cho hắn.

Mà tương lai của nàng thế nhưng phải cho hắn.....

Liễu Hân Linh càng nghĩ càng giận, “Tặc.....lạ...” một tiếng, chờ đến lúc nàng hoàn hồn, mới phát hiện mình đã hung bạo bóp chết một cây táo bên cạnh.....!!!!!!

Mặc Châu bình tĩnh đỡ lấy cây táo đang ngã xuống, miễn cho nó ngã xuống rồi phát ra thanh âm kinh động người ở ngoài sân, tuy rằng đang cố hết sức đỡ cây, nhưng vẫn là dùng một loại ngữ khí bình tĩnh mà cứng rắn nói:

”Tiểu thư, ngài dù có tức giận cũng không thể lấy nọ trút giận. Lần này thì xong rồi, nếu phu nhân lại đây phát hiện cây táo này không còn, ngài nên nói như thế nào ?? Mùa mưa đã qua, lâu lắm rồi không có sét đánh, chẳng lẽ lại nói, sét đánh trúng cây táo, cái này thật không khoa học...!!!!”

Liễu Hân Linh co rút khóe miệng, thoải mái mà đem thân cây để qua một góc sáng sủa, mang theo nha hoàn nhanh chóng rời khỏi hiện trường.

”Chúng ta coi như cái gì cũng không biết.”

Liễu Hân Linh nói xong, trong lòng đã muốn đem chuyện này ghi nọ lên trên người An Dương vương thế tử kia, thù này đã kết rồi!!!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Liễu Hân Linh không hề đem chuyện ngày đó bị người ta nhìn trộm nói cho bất luận kẻ nào, dù sao hiện tại trên dưới Liễu gia đều bị chuyện hôn sự này làm cho sa sút tinh thần, nếu biết người mà nàng phải gả còn làm ra việc vô liêm sỉ này, thế còn không nổi bão sao? Hơn nữa, việc này cũng không tính là tốt lành gì.

Hai tháng thời gian nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, nhưng đối với Liễu gia mà nói, lại vô cùng dài vò.

Liễu phu nhân tuy rằng đối với hôn nhân của nữ nhi tràn ngập tuyệt vọng, mỗi khi nhìn đến nữ nhi đều đỏ hốc mắt, thậm chí bởi vì vậy mà ưu tư thành bệnh. Mấy người con dâu thấy mẹ chồng bị bệnh, tự đương cũng đến phụng dưỡng thuốc thang, đáng tiếc Liễu phu nhân là tâm bệnh, tích trữ đến uất ức thành bệnh, khúc mắc không được giải, làm sao cũng không bớt được, hơn nữa Liễu phu nhân lại là người quật cường, cố chống đỡ thân mình vì nữ nhi mà chuẩn bị đồ cưới, như vậy rất mệt nhọc, thân thể sao lại không suy sụp?

Mấy người con dâu đều bắt đầu dè dặt, chỉ có thể đi mời Tam tiểu thư trong Ký Tâm viện lại đây cùng nhau khuyên nhủ.

Liễu Hân Linh mặt bình tĩnh, đi nhanh qua hành lang viện, lao thẳng tới phòng ngủ ở nhà giữa.

Liễu Hân Linh đi vào nhà giữa, vừa vào cửa đã ngửi thấy vị thuốc nồng đậm, mấy vị tẩu tử đều có mặt, thần sắc lo âu, đều vây quanh ở trước giường, ôn nhu an ủi khuyên giải. Mà Liễu phu nhân ngồi ở trên giường, mặc quần áo giản dị, vẻ mặt mệt mỏi, cầm trong tay một phần danh sách đang nhìn cẩn thận.

Nhìn thấy Liễu gia Tam tiểu thư tiến vào, mấy vị tẩu tử đều tự động nhường đường làm cho nàng lại đây. Liễu Hân Linh ngồi ở trước giường, kêu một tiếng “Nương”.

Liễu phu nhân từ ái nhìn nữ nhi, ôn nhu nói: “Tam nha đầu lại đây, nhìn xem nương chuẩn bị đồ cưới cho con này, có thích hay không?”

Hốc mắt Liễu Hân Linh đỏ lên, nhịn xuống nỗi chua xót trong lòng, nhu thuận ngồi vào bên cạnh nẫu thân, có nha hoàn đã tiếp nhận danh sách đồ cưới trong tay Liễu phu nhân trình đến trước mặt Liễu Hân Linh. Liễu Hân Linh chỉ nhìn một cách qua loa, hoàn toàn không hề chú ý đến bên trong có cái gì, sau đó liền cười gật gật đầu nói: “Nương chuẩn bị con đều thích.”

Liễu phu nhân bật cười, đưa tay sờ sờ tóc của nàng, cười nói “Nha đầu ngốc”.

Mấy người con dâu thấy tinh thần mẹ chồng tốt lên một chút, cũng đến cùng nhau nói chuyện, muốn cho Liễu phu nhân buông lỏng tâm tình. Liễu phu nhân là người phúc hậu, đối xử với mấy người con dâu được cưới về cũng không tệ, ngoài việc Lý thị bởi vì là dâu cả muốn được người kính trọng đối xử phải có chút khác biệt, hai người còn lại đều được đối xử công bằng, làm cho người ta kiếm không ra khiếm khuyết, này đây đối với vài người con dâu coi như cũng không tệ.

Bất quá, cho dù có nữ nhi khuyên giải an ủi, tâm bệnh của Liễu phu nhân cũng không phải một sớm một chiều có thể tốt, ngoài việc giúp nữ nhi chuẩn bị đồ cưới thì tinh thần có thể tỉnh táo một chút, thời điểm khác đều là nằm ở trên giường, ốm yếu. Mà khi Liễu phu nhân sinh bệnh, đều đem trên dưới Liễu gia cao thấp ép buộc cho người ngã ngựa đổ, Liễu Minh Thành cũng thiếu chút nữa sâu đến bạc tóc.

Nữ nhi sắp phải gả cho tên ác bá nhất kinh thành không phải nói, phu nhân đã từng cùng mình sinh tử hoạn nạn có nhau lại bị bệnh, làm cho Liễu Minh Thành cảm thấy mọi chuyện không trôi chảy, tâm tình tối tăm không thôi.

Liễu phu nhân bị bệnh không chỉ làm cho Liễu gia cao thấp lo lắng, An Dương Vương phủ đang âm thầm chú ý cũng sầu muộn theo, thậm chí người ở kinh thành đều đang chờ xem kịch vui, còn kém không đi đánh cược xem Liễu phu nhân có thể chống đỡ được mà hương tiêu ngọc vẫn hay không, khiến cho hôn sự này bị hoãn lại, vân vân. ....

An Dương Vương phủ đương nhiên biết Liễu phu nhân vì sao mà bệnh, tuy rằng trong lòng tức giận, nhưng cũng không dám ở bên ngoài nói cái gì, chỉ là có lệ, kêu người đưa chút dược liệu lại đây hỏi thăm. Bọn họ cũng sợ nếu Liễu phu nhân qua không nổi, nữ nhi Liễu gia giữ đạo hiếu, thì đương nhiên hôn lễ sẽ bị đưa đi ngâm nước nóng, việc này đối với An Dương Vương phủ mà nói thật sự không phải chuyện tốt.

Kỳ thật An Dương Vương phủ cũng đang rất náo nức, tuy rằng hôn sự là hoàng đế ban hôn, bọn họ không cần lo lắng tân nương tử sẽ chạy hoặc hối hôn linh tinh, nhưng nếu Liễu gia phát sinh việc tang lễ, ắt theo quy củ, nữ nhi Liễu gia sẽ phải giữ đạo hiếu ba năm, đến lúc đó An Dương vương thế tử đều đã hai mươi ba tuổi vẫn còn không cưới được lão bà, còn nói chi tới việc sinh con, bọn họ thật đúng là không thể chờ a!

Cho nên, người của An Dương Vương phủ mỗi ngày đều tới cửa hỏi thăm. Nhưng An Dương Vương phủ không biết, mỗi lần bọn họ đến, liền chối lại nói cho người nhà Liễu gia, bọn họ về sau sẽ cùng với Vương phủ kết thông gia, sau đó lại nhớ đến đức hạnh của An Dương vương thế tử..... Vì thế bệnh của Liễu phu nhân lại càng nặng hơn.....

Liễu Hân Linh cũng không biết nên làm cái gì bây giờ, Liễu phu nhân bệnh thái y cũng đã đến xem qua, nói bà chính là hãm hực thành bệnh, chén thuốc chỉ có thể duy trì thân thể của bà, cũng không thể giải quyết tận gốc.

Mọi người bất đắc dĩ, chỉ có thể mỗi ngày hầm dược cho Liễu phu nhân tắm bổ, mỗi ngày lại đây khuyên giải an ủi. Liễu Hân Linh thấy mẫu thân bệnh nghiêm trọng như thế, thậm chí không thèm giả y nữa, trực tiếp đến trước mặt mẫu thân chăm sóc, để bà khi nhìn thấy nàng thì vui vẻ lên. Nhưng hành động của nàng sau khi bị Liễu Minh Thành biết được, đương nhiên đem nàng mắng một chút, kêu nàng về phòng làm chuyện của chính mình. Nữ nhi sắp lấy chồng, nhìn nàng liên đau lòng, làm sao còn có thể để cho nàng phân tâm chuyện gì nữa?

Khi người nhà Liễu gia đối với bệnh của Liễu phu nhân đều không có biện pháp, thì nhận được tin người nhà của Viên Ngoại lang phu nhân tới cửa.

Lang phu nhân cùng Liễu phu nhân là tỷ muội ruột thịt, Lang phu nhân là tỷ tỷ của Liễu phu nhân, người thân Liễu gia nhìn thấy bà đều phải kêu một tiếng dì. Bất quá, đối với việc Lang phu nhân tới cửa, người nhà Liễu gia phản ứng đều rất lạnh nhạt, này trong đó đều có nguyên nhân là vì hai người đều là tỷ muội, tỷ tỷ năm đó có thể gả cho một thanh niên có tiền đồ vô lượng, thanh niên kia làm Viên ngoại lang, tỷ tỷ rất nhanh liền thành Viên ngoại lang phu nhân.

Mà muội muội chọn đến chọn đi thế nhưng chọn trúng một gia đình nghèo, gả cho Cát Sĩ nho nhỏ của Hàn Lâm viện. Trượng phu của hai người, một người là Viên ngoại lang- Lục phẩm, một người chính là Hàn Lâm viện Cát Sĩ- Thất phẩm, nhìn đã biết ai cao ai thấp.

Cho nên, Viên ngoại lang phu nhân đương nhiên xem thường muội muội mình. Thậm chí sau khi mỗi người đều có gia đình riêng, tỷ muội tình thân cũng trở nên phai nhạt dần, tuy rằng thường xuyên có lui tới, nhưng hai nhà cũng không có nhiều chuyện để nói.

Hai người tuy rằng là tỷ muội ruột thịt, người thân đều là anh em bà con biểu tỷ biểu muội, nữ nhân nhà Viên ngoại lang xem thường nữ nhân nhà Biên Tu Hàn Lâm viện, vì vậy nữ nhân Liễu gia cũng đều không muốn nhìn đến người dì này, mặt ngoài thì khách sáo nhưng trong mắt thì lúc nào chứa đựng sự khinh thường người khác. Khi ngày lễ ngày tết đến, ngoài việc cho người đưa tới một ít lễ vật, Viên ngoại lang phu nhân nếu không phải kêu tiểu bối bọn họ đi qua, nữ nhân Liễu gia cũng không tự động đến Viên Ngoại phủ để tìm ngọc.

Bất quá, hiện tại nhìn đến Viên Ngoại lang phu nhân dĩ vãng lúc nào cũng lạnh nhạt, nay tự mình đến phủ không nói, còn mang theo vẻ mặt thân thiết mỉm cười, không khỏi làm cho mấy nữ quyến đôi mắt nhìn nhau.

“Ồi, muội muội, muội sao thế này? Sao lại bệnh nghiêm trọng như vậy?”

Sau khi bọn họ nhân dâng trà lên, Viên Ngoại lang phu nhân liền đối với vẻ mặt có bệnh của Liễu phu nhân kinh hô lên, vẻ mặt kia thoạt nhìn thật đúng là bộ dáng rất quan tâm.

Khóe miệng Liễu phu nhân cứng ngắc co rút, không biết đầu tỷ tỷ hôm nay có bị gì không, lập tức qua quyết nói là do thời tiết dẫn đến bệnh rồi nhanh chóng cho qua.

Nhưng Liễu phu nhân muốn che giấu, mà Viên Ngoại lang phu nhân cũng không phối hợp, lập tức ha ha cười nói: “Muội muội không cần vội vã giải thích, kỳ thật muội trở nên như vậy tỷ tỷ cũng rõ ràng nguyên nhân trong đó. Ài, Linh nhi, ta cũng nhìn nó lớn lên, nghe được nó thế nhưng bị hoàng thượng tứ hôn, ta cũng hoảng sợ, nhưng nhớ tới nàng phải gả cho An Dương vương thế tử kia, trong lòng ta thật sự là đau lắm lắm...”

Nói xong, Viên Ngoại lang phu nhân dùng khăn tay chà lau khóe mắt không có một giọt nước.

Nhóm con dâu Liễu gia cùng Liễu Hân Linh ngồi một bên đều âm thầm bĩu môi, bản lãnh trợn mắt nói dối của dì bọn họ càng ngày càng cao a..... Trước kia cho dù nhìn cũng không thèm nhìn tỷ muội Liễu gia bọn họ một cái, hiện tại lại nói lời này có phải quá mức giả dối hay không.....

Liễu phu nhân miễn cưỡng cười cười, không đáp lời.

Viên ngoại lang phu nhân đại để là nhìn ra thần sắc của mọi người trong phòng, không khỏi ngưng ngừng cười cười, tiếp tục nói:

“Nhưng muội muội à, có lẽ chúng ta đều sai lầm rồi, sự tình đều chỉ thấy ở mặt ngoài, cho nên đều nghĩ đây là một việc tồi tệ, kỳ thật điều này đối với Linh nhi mà nói có lẽ là phúc phận không chừng.”

Ánh mắt Liễu phu nhân thâm trầm, nhìn về phía Viên Ngoại lang phu nhân, hỏi: “Tỷ tỷ nói lời này là có ý gì?”

Viên ngoại lang phu nhân bưng chén trà lên nhấp một ngụm, ánh mắt quét đến mọi người bên trong phòng, phát hiện lực chú ý của bọn họ đều bị lời nói của mình hấp dẫn, ần ần lộ ra bộ dáng tò mò, trong lòng cười đắc ý. Nhưng khi ánh mắt Viên Ngoại lang phu nhân đảo đến Liễu Hân Linh, thấy nàng vẫn ngồi đó im lặng, bộ dáng vẫn nhã, dịu dàng cúi đầu, giống một nữ tử thật an phận thủ thường, làm cho người ta thực dễ dàng xem nhẹ. Nhưng khi bà ta nghĩ đến đứa con bảo bối của mình đối với nàng có ý đồ, trong lòng Viên Ngoại lang phu nhân không khỏi có chút tức giận, thâm mắng một tiếng hồ ly

tin.

”Muội muội à, có lẽ muội không biết, An Dương Vương phủ rất xem trọng cuộc hôn nhân này, thậm chí vì thế mà đem mỹ nhân bên trong hậu viện của thế tử đều đuổi ra khỏi Vương phủ.”

Khi Viên Ngoại lang phu nhân vừa nói xong, toàn bộ mọi người đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, chỉ có Liễu Hân Linh ở trong lòng cười lạnh, An Dương vương muốn tôn tử muốn đến điên rồi, có thể không coi trọng sao?

Nghĩ đến việc khi mình gả đi qua chỉ là một cái công cụ để sinh đứa nhỏ, Liễu Hân Linh liền cảm thấy một con ghen khuất không phát tiết được, thực hận mình ngày đó vì sao không trực tiếp đem một tảng đá ném chết tên An Dương vương thế tử kia luôn đi.

Ánh mắt Liễu Hân Linh hơi trầm xuống, âm thầm quyết định về sau có cơ hội liền đem một tảng đá đặt ở trong không gian giới, chỉ dành riêng để ném người không vừa mắt.....

”Đây là vì sao?”

Liễu phu nhân có chút kinh ngạc, cũng không so đo việc Viên Ngoại lang phu nhân trước kia lãnh đạm, vội vàng hỏi:

”Chẳng lẽ kia An Dương vương thế tử không náo loạn sao? Nhưng muội nghe nói hần...”

Liễu phu nhân đưa mắt nhìn thấy nữ nhi đang ở đây, đem lời muốn nói nuốt xuống, không muốn những lời này làm bẩn lỗ tai nữ nhi.

Viên Ngoại lang phu nhân đối với lời mình nói có thể khiến cho các nàng coi trọng thực vừa lòng, vội vàng cười an ủi Liễu phu nhân, cười nói:

”Muội muội, muội cũng đã nghe nói qua đức hạnh của An Dương vương thế tử rồi đó, hần là người không có nữ nhân không vui, nghe nói những nữ tử này phần lớn bộ dạng đều là tuyệt thế mỹ nhân, đều là do hần cưỡng bách bắt về mấy năm gần đây, đó là bảo bối của hần, người khác không được chạm vào các nàng một chút. Nhưng lúc này, hần lại không nói hai lời để cho An Dương vương phi làm chủ đem các nàng đuổi ra khỏi phủ không nói, thậm chí quyết định trước khi hôn lễ diễn ra, đều ở trong phủ tu thân dưỡng tính. Ai không biết thế tử kia là một người không chịu ngồi yên, không có việc gì tuyệt đối sẽ không ở trong phủ, nay lại an phận ở trong phủ không làm loạn như vậy, thật sự làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn. Muội muội, muội nói xem, thái độ một người làm sao có thể thay đổi lớn như vậy? Cho nên, tỷ tỷ phân tích thử, và cũng theo như lời của một hạ nhân ở trong An Dương Vương phủ hỏi thăm một ít, ta cảm thấy đây là An Dương vương thế tử vì Linh nhi nhà chúng ta mà thay đổi a!”

Viên Ngoại lang phu nhân mở miệng khép miệng đều là “Linh nhi nhà chúng ta” kêu thật là thân thiết, giống như là trưởng bối đã nhìn Liễu Hân Linh lớn lên, người không biết chuyện còn thiếu chút nữa nghĩ rằng mẹ của Liễu Hân Linh là bà ta.

Liễu phu nhân nghe được liền giật mình, ngay cả ba người con dâu Liễu gia cũng đối mặt nhìn nhau, đáng vẻ đều là không dám tin.

Mọi người ở đây đều biết An Dương vương thế tử là dạng người gì, cho dù các nàng chỉ ở trong khuê phòng, nhưng dù có ý hay vô tình đều nghe được An Dương vương thế tử kia đã làm một số việc thiếu đạo đức —— không có biện pháp, đó chính là ác bá đệ nhất kinh thành không chỉ có kiêu ngạo tùy hứng, làm việc lại không đúng mực, thường thường làm cho người ta không biết nên khóc hay cười, thậm chí hận không thể rửa hần chết một trăm lần..... A, một trăm lần cũng không đủ!

Nhưng chính tên khốn kiếp háo sắc đó, thế nhưng đuổi hết mỹ thiếp trong nhà đi không nói, còn quyết định ở trong phủ tu thân dưỡng tính cho đến hôn lễ, làm cho người ta cảm thấy rất là ngoài ý muốn, thậm chí còn nghĩ tới bản thân đã sinh ra ảo giác.

An Dương vương thế tử là loại người không ra đường gây họa một ngày thì toàn thân sẽ mọc đầy lông..... (“so” với chữ “sánh”...=.....), làm sao có thể ngoan ngoãn ở trong nhà tu thân dưỡng tính chứ? Chuyện này rất là.....không khoa học rồi!!.....

Chỉ có Liễu Hân Linh âm thầm bĩu môi, cảm thấy Sở Khiếu Thiên kia căn bản không phải ở nhà tu thân dưỡng tính gì, cũng không phải vì nàng mà giải tán mỹ thiếp thiếp trong nhà, mà là bởi vì mệnh lệnh của An Dương vương. Liễu Hân Linh thậm chí còn nghĩ đến, có lẽ là An Dương vương đã biết đứa con khốn kiếp nhà ông ta đã làm ra loại chuyện đáng chết như treo tường nhìn trộm con gái người ta, vì quá tức giận cho nên mới cảm tức hần ta cũng không chừng. Nghĩ vậy, tâm tình của Liễu Hân Linh thoải mái nha!!!!.....

Không chỉ tâm tình Liễu Hân Linh tốt, ngay cả Liễu phu nhân cũng thoải mái.

Liễu phu nhân thật sự là một người lạc quan, phàm là việc không như ý thường suy nghĩ theo hướng mở, sợ dĩ đột nhiên bị bệnh hoàn toàn là vì hôn sự của nữ nhi quá đột ngột. Hiện tại, mặc kệ lời nói của Viên Ngoại lang phu nhân có mấy phần là sự thật, nhưng chỉ cần Liễu phu nhân cảm thấy Viên Ngoại lang phu nhân nói có lẽ đúng, An Dương vương thế tử thật sự coi trọng việc hôn nhân này, cho nên mới có những thay đổi khiến người ta không thể hiểu như thế, nữ nhi của nàng gả đi qua cũng sẽ không đến nỗi nào.

”Muội muội, kỳ thật việc này là thật hay giả trước không nói. Muội xem Linh nhi của chúng ta sau khi gả qua đó, địa vị lại là thế tử phi, tương lai là nữ chủ nhân của Vương phủ, chỉ cần nàng sinh hạ một trai nửa gái..... lấy tình huống của An Dương Vương phủ, vợ chồng An Dương vương chồng cùng An Dương thái phi kia, còn có thể bạc đãi Linh nhi nhà chúng ta sao?”

Viên Ngoại lang phu nhân tiếp tục phân tích.

Ánh mắt Liễu phu nhân sáng ngời, đúng vậy, bà đã quên An Dương vương từng bị người ta nhạo báng là không thể sinh, muốn sinh cũng chỉ có thể sinh một thế tử không nên thân. Nếu con gái của bà gả qua đó, sinh được một đứa con trai, còn không biết được An Dương Vương phủ sủng như thế nào

đâu. Tuy rằng không được trọng phu sủng ái cũng rất khổ sở, nhưng ít nhất nửa đời sau sẽ bình an trôi chảy, không có quá nhiều khó khăn. Mà nữ nhân đã không được trọng phu sủng ái không phải chỉ có thể chọn thể diện cùng vinh quang sao? Nhưng có được hai thứ đó cũng xem như là an ủi rồi.

Viên Ngoại lang phu nhân nhìn thần sắc của Liễu phu nhân thì đã biết bà đang suy nghĩ gì, lập tức trong lòng âm thầm đắc ý. Trước kia bà ta luôn xem thường cả nhà của muội muội, cho rằng đều chỉ là những người có chút tư chất bình thường, đời này đều không bằng ai. Ai ngờ, một đạo thánh chỉ làm cho Liễu gia một bước lên mây, tiểu nữ nhi của Liễu gia trở thành thế tử phi, gả cho con cháu mà hoàng đế tin tưởng nhất, đây chính là vinh quang tột đỉnh! Loại thời điểm này, ai còn đi để ý cái tư chất gì đó, có thể cùng thế tử phi tương lai đặt quan hệ mới là quan trọng nhất.

Vì thế, sau khi Viên Ngoại lang phu nhân nghe nói Liễu phu nhân bệnh nặng, liền mang theo lễ vật tới cửa thăm hỏi, muốn gieo một món nhân tình cho Liễu gia, cùng bọn họ có mối quan hệ tốt đẹp, tương lai cũng muốn Liễu gia sau khi phát đạt thì nâng đỡ trọng phu mình một phen.

Không thể không nói, chủ ý này của Viên Ngoại lang phu nhân đánh rất tốt, chỉ cần động võ miệng, lại được người nhà Liễu gia cảm kích, kết được cái thiện duyên, ai lại không làm.

Tích tụ trong lòng Liễu phu nhân rốt cục bị lời nói của Viên Ngoại lang phu nhân làm tản ra, bệnh cũng dần dần tốt lên, vài ngày sau đã có thể xuống giường đi lại.

Liễu Hân Linh thấy tinh thần của mẫu thân tốt lên, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm, cũng không để ý sự hiểu lầm của bà di kia, quyết định cứ để người nhà hiểu lầm như vậy cũng tốt, chỉ cần bọn họ có thể vui vẻ một chút.

Vì thế, theo hôn kỳ càng ngày càng gần, đồ cần chuẩn bị càng ngày càng nhiều, Liễu Hân Linh sắp làm tân nương tử đương nhiên càng không thể rảnh rỗi ....

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Mọi người ở Liễu phủ đều biết, Liễu Hân Linh gả đến Vương phủ làm thế tử phi cũng không phải là để nhận nhà hưởng phúc, đừng quên, phía trên thế tử phi còn có An Dương vương cùng vương phi, lên lên nữa, còn có một An Dương thái phi tọa trấn. Ngâm lại đều làm cho người ta cảm thấy đau đầu không thôi.

Trước không nói An Dương vương phi, nghĩ tới An Dương vương thái phi kia, chỉ cần là người đã từng trải qua thay đổi của hai triều đế đô thì mọi người đều biết An Dương thái phi này là một người rất lợi hại, năm đó bà ở trong hậu cung một đường từ quý nhân đã có thể leo lên tới vị trí quý phi, lại bởi vì một trận hỗn loạn trong hậu cung mà bị biếm thành phi, nhưng cũng không bị tổn thương gì, một đường bình an ngốc đến khi đương kim hoàng đế đăng cơ, bà lại khiến cho đương kim hoàng đế sau khi đăng cơ không chỉ không có lật bỏ quyền lực của An Dương vương con bà, thậm chí trọng dụng con bà, sủng ái cháu nội của bà, thì đã biết người đàn bà này có nhiều thủ đoạn như thế nào.

An Dương thái phi từng là nhân vật gây sóng gió trong hậu cung, cao thủ cung đấu, mặc kệ tình huống có khó khăn cỡ nào bà đều có thể toàn thân trở ra. Nữ nhân như vậy, quả thực là ác mộng của những nữ tử khác, nam nhân nhớ lại cả đời của bà, trong lòng cũng phát khóc.....

Lại nói An Dương vương phi, có thể ở bên người An Dương vương có đủ các loại oanh oanh yến yến, duy chỉ có độc mình bà mới có thể bình an sinh hạ đứa con duy nhất của An Dương vương, bảo hộ hần trưởng thành, thì cũng đã biết nữ nhân này cũng là một người không đơn giản.

Cho nên, đứa con / tôn tử duy nhất muốn thành thân cưới vợ, hai nữ nhân này tuyệt đối sẽ coi trọng không thôi, phỏng chừng nữ nhân gả đi qua sẽ rất gian nan.

Người ta nói con dâu nhiều năm thì sẽ thành bà, xem tình huống thân thể của An Dương vương phi cùng thái phi, muốn sống thêm hai ba mươi năm là không thành vấn đề, cho dù thế tử phi sau này trở thành bà, cũng không tới phiên nàng ra mặt, cả đời này chính là cái mệnh con dâu.....

Trên mặt Liễu Hân Linh thoạt nhìn thập phần chuyên chú nghe nhóm chị dâu ngồi phân tích, nhưng tâm tư không biết đã bơi tới nơi nào.

Nàng kiếp trước sinh trưởng ở một gia đình có rất nhiều huynh đệ tỷ muội, nhưng nàng là nữ nhi nhỏ tuổi nhất, được cha mẹ chiều chuộng, được các tỷ tỷ nuôi lớn, đem con đường trưởng thành của nàng đều an bài thỏa thỏa đáng, khiến cho quá trình trưởng thành của nàng diễn ra trong hoàn cảnh im lặng mà đơn giản, căn bản không có gì lục đục với nhau. Đời này trở thành Liễu gia Tam tiểu thư, phụ thân Liễu Minh Thành là nam nhân kỳ hoa, thế nhưng chỉ cưới một thế tử không có thị thiếp, thông phòng, khiến cho trong phủ cũng không có thứ xuất huynh đệ tỷ muội gì, càng không có tình trạng tranh đấu gay gắt.

Cho nên, sống hai đời, kinh nghiệm tranh đấu của nàng chỉ có thể nói là con số không.

Nghe nhóm chị dâu âm thầm lo lắng các loại ám chiêu có thể xảy ra, Liễu Hân Linh nghe một chút liền thôi, trong lòng biết nếu An Dương thái phi cùng An Dương vương phi là người lợi hại, nàng tin tưởng lấy kinh nghiệm của chính mình, tất nhiên là đấu không lại các nàng, còn không bằng an phận bảo vệ tốt bản thân của mình. Nếu các nàng thật sự vô duyên vô cớ đi khi dễ trên đầu nàng, đến lúc đó đừng trách nàng phản kích lại —— Có kinh nghiệm,

tâm trí cùng thủ đoạn là không đủ, bạo lực luôn luôn là thủ đoạn phản kích trực tiếp nhất, mà cái nàng không thiếu chính là bạo lực! Huống hồ làm chủ đường gia cái gì, nàng cũng không có cái dã tâm đó, có ăn có uống không người quấy rầy là được rồi.

Hơn nữa nàng tin tưởng, mình là một Thế tử phi chính thể, vô luận như thế nào, mẹ chồng cũng sẽ không bạc đãi mình đi? Chỉ cần trong vương phủ mẹ chồng làm chủ, nàng coi như bớt được cái gánh nặng làm vợ, ôm đùi mẹ chồng là được. Nhưng nếu như mẹ chồng buông tay, không tiếp quản nữa, đương nhiên là nàng sẽ lên làm chủ, thị thiếp gì đó, nên an phận làm thị thiếp đi, nếu có dã tâm dám cùng nàng tranh quyền đoạt lợi? Hừ, vậy thứ cô nương nàng tính tình không tốt, chỉ một ngón tay ta cũng đập chết người.

Gi? Người nói nếu như trượng phu sủng thiếp diệt thế thì làm sao?

Liễu Hân Linh khinh miệt nở nụ cười, trừ phi mẫu thế tử kia là mình đồng da sắc, bằng không dám đến trước mặt nàng giành quyền cho sủng thiếp, nàng cũng sẽ lấy ngón tay đập chết hẳn!

Lúc Liễu Hân Linh biết được việc tứ hôn kia, đối với hôn nhân của bản thân đã không còn ôm hy vọng gì. Tâm tình của nàng thay đổi thật sự mau, nếu đã không thể đồng tình tương duyệt, tương cứu trong lúc hoạn nạn, như vậy liền tương kính như tân đi, tuân thủ nghiêm ngặt quy củ, không vượt quá giới hạn. Hơn nữa, tên thế tử khôn kiếp ra đã dám làm ra đến trò việc trèo tường, nàng đối với trượng phu tương lai lại càng không ôm hy vọng.

Nàng sẽ làm tốt bổn phận của mình, làm tốt công tác chính thể. Nhưng nếu có người dám khi dễ trên đầu nàng? Thật ngại quá, cho dù là trượng phu nàng cũng sẽ lấy ngón tay quật ngã hẳn.

Liễu Hân Linh nghĩ đến thấu triệt, hiện tại có thể dùng ánh mắt bình tĩnh để đối đãi với cuộc hôn nhân này. Nhưng người nhà của hắn không được, người nhà của hắn đắm chìm suy nghĩ khổ sở đều là theo bối cảnh của thời đại này, theo đạo sau khi hôn sự của nàng hoàn thành, đồng thời cũng âm thầm quyết định hi sự sau này An Dương vương thế tử đều phải hoàn lại một thời gian, điều này đối với nàng rất tốt. Ít nhất nếu hắn muốn nạp thiếp, cũng phải chờ nàng sau khi nàng sinh hạ con trai trưởng..

Liễu Hân Linh bị tẩu tử dạy xong, lại bị Liễu phu nhân thỉnh đi.

So sánh với ba vị tẩu tử, Liễu phu nhân cùng nàng nói chuyện thực tế hơn, cũng hữu dụng hơn, phần lớn là nói một ít việc vợ chồng phải làm. Chờ sau khi đã nói không ít chuyện, Liễu phu nhân chần chờ, liền trầm giọng nói: “Tam nha đầu, con thấy nha hoàn hồi môn này...”

Liễu phu nhân mới mở lời Liễu Hân Linh liền biết con muốn nói cái gì. Đại khái là Liễu Minh Thành đi đầu dựng được tấm gương tốt, nam nhân Liễu gia không thịnh hành việc nạp thiếp, về phần nha hoàn thông phòng, bọn họ cũng không ngại, lúc thế tử mang thai 10 tháng, không có phương tiện hầu hạ trượng phu, nam nhân luôn có nhu cầu sinh lý bình thường, lúc này liền cần một ít nha hoàn thông phòng làm công cụ phát tiết dục hòa, chỉ cần đừng để nha hoàn mang thai đứa nhỏ là được. Mà làm thế tử cũng bớt lo một chút, nha hoàn thông phòng bình thường đều xuất phát từ nha hoàn hồi môn lúc xuất giá mang theo, như vậy cũng không đáng lo lắm.

Liễu phu nhân lúc này tìm như bị đao cắt, con không chỉ vì nữ nhi phải gả cho một kẻ không ra gì, còn muốn trăm phương ngàn kế vì nữ nhi dẫn đo chọn lựa nha hoàn thông phòng cấp cho tên thế tử kia... Nhưng nếu mình không lựa chọn, An Dương vương thế tử kia bình thường cũng không thiếu, hắn còn có hai vị trưởng bối rất lợi hại. Chính là như vậy, Liễu phu nhân cảm thấy nha hoàn thông phòng xuất thân từ nhà mình tốt hơn so với để An Dương vương phi lựa chọn một ít. Dù sao làm con dâu, trưởng bối ban thưởng nha hoàn, dù như thế nào cũng không thể từ chối, miễn cho mẹ chồng cảm thấy con dâu không tôn trọng bà.

“Nương, như vậy con liền mang theo Mặc Châu, Lục Y, Thái Tú, Tú Y cùng nhau đi qua là được.” Liễu Hân Linh tự mình làm chủ.

Liễu phu nhân âm thầm nhíu mày, bốn nha hoàn này đều nha hoàn bên cạnh nữ nhi, Mặc Châu cùng Lục Y là nha hoàn bên người, Thái Y cùng Tú Y chỉ là nha hoàn nhị đẳng, không cơ trí lắm, bộ dạng cũng chỉ ở mức bình thường, đối với thế tử đã nhìn quen các loại mỹ nhân mà nói, hoàn toàn không hiếm.

“Nương, nữ nhi đã dùng quen các nàng, liền chọn các nàng đi.” Liễu Hân Linh mềm giọng nói xong. Chỉ cần nghĩ đến nha hoàn bên người cuối cùng cũng bị trượng phu của mình tha lên giường, Liễu Hân Linh chỉ cảm thấy trong lòng ghê tởm một trận. Nàng tình nguyện để cho một kẻ xa lạ lên giường cùng trượng phu, cũng không muốn đó là người bên cạnh mình. Tuy rằng đều giống nhau là lên giường, không cần so đo nhiều lắm, nhưng nàng lại không thể không để ý điểm đó.

Liễu phu nhân không muốn cùng nàng lý luận, thấy sắc mặt nàng trầm tĩnh, là biết đã ra quyết định, chỉ có thể từ bỏ.

Liễu Hân Linh theo giá y xong, hôn lễ cũng đã đến gần.

Trước buổi tối ngày hôn lễ, Liễu Hân Linh chạy tới cùng mẫu thân ngủ chung.

Đêm nay, mẹ con đương nhiên muốn nói với nhau rất nhiều. Liễu phu nhân giống như có rất nhiều lời còn chưa nói xong, chuyện cần dạy cũng chưa nói hết, hận không thể đem suy nghĩ đạo lý của bà đều nhét vào trong đầu nữ nhi, làm cho nàng lập tức trưởng thành, miễn cho con mình khi làm dâu bị ủy khuất.

Liễu Hân Linh nhu thuận nghe, thẳng đến khi không thể chống đỡ được nữa, rốt cục ngủ mất.

Liễu Hân Linh ngủ, nhưng Liễu phu nhân còn không có ngủ đâu, còn đang suy nghĩ có cái gì quên chưa dạy cho nữ nhi không? Suy nghĩ rất nhiều, rốt cục biết chính mình còn có chuyện rất quan trọng chưa nói với nữ nhi —— Chuyện dục đồ trong khuê phòng vẫn chưa nói!

Liễu phu nhân vốn dĩ muốn đánh thức nữ nhi cùng nàng nói một chút, về sau nhớ tới mỹ tử thị thiếp của vị thế tử trong truyền thuyết kia, hồng phấn tri kỷ

nhiều vô số, hẳn là kinh nghiệm phong phú, dù sao việc kia nam nhân vô sự cũng tự thông mà. Như thế, nên không nhẫn tâm đánh thức nữ nhi, để cho nàng nghỉ ngơi nhiều hơn, ngày mai không chừng có thể rất mệt.

Ngày hôm sau, trời tờ mờ sáng, Liễu Hân Linh đã bị người đánh thức.

Liễu Hân Linh cảm thấy mình dường như chỉ mới ngủ được một chút, bên ngoài trời còn rất tối.

Lúc này đã là đầu tháng sáu, ngày dài đêm ngắn. Nhưng nàng lại bị gọi tỉnh khi trời còn tối, có thể biết thức dậy có bao nhiêu sớm.

Khi mặt trời còn chưa mọc, Liễu gia cao thấp sớm đã hành động, đèn đuốc sáng trưng, Liễu phu nhân không kịp cùng nàng nhiều lời, liền để cho nha hoàn đỡ nữ nhi còn đang buồn ngủ trở về khuê phòng của nàng rửa mặt, trang điểm.

Liễu Hân Linh ngủ còn không đủ giấc, giống như rơi gỗ mặc cho người ta bài bố.

Một lần gây sức ép, liền kéo dài từ sáng sớm tới buổi chiều.

Hôn sự ở cổ đại thập phần phiền phức, bị ép buộc nhất chính là tân nương tử, nàng ở buổi sáng ăn một chút điểm tâm, sau đó liền không được phép ăn này ăn nọ, làm hại Liễu Hân Linh hối hận thê lương nhưng quên ở trong không gian giới chỉ bỏ chút đồ ăn —— Bởi vì nàng chưa bao giờ dùng không gian giới chỉ làm mấy chuyện quan trọng gì, nhiều nhất ngẫu nhiên bỏ một số thứ linh tinh, cho nên thời điểm dùng đến nó cũng không nhiều. Hơn nữa, các tiểu thư khuê các ở cổ đại bị giáo dục vô cùng khắc nghiệt, cũng bị quản thúc cực nghiêm, từ khi sinh ra, bên người chưa từng thiếu người theo dõi. Những thứ mà cha mẹ cho, tiền tiêu hàng tháng cùng áo cơm trang sức đều có ma ma nha hoàn chuyên môn quản lý, mọi thứ đều có ghi trong sổ sách, nàng muốn trộm một vài món cũng không được, nếu có cái gì nhiều ra, càng không được.

Cho nên, bảo bối không gian giới đối với nàng mà nói, đều là mây bay, nếu ở tình huống bình thường thì không có một chút tác dụng.

Bởi vì cộc hôn sự này không phải là người nhà Liễu gia mong muốn, cho nên bên ngoài khuya chiêng gõ trống náo nhiệt, người nhà Liễu gia lại không bị ảnh hưởng bởi không khí vui mừng kia, nhiều nhất là miễn cưỡng cười vui, thậm chí song bào thai tiểu nhi tử Liễu gia không hề bằng lòng để tỷ tỷ gả cho cái tên ăn chơi trác táng liền trực tiếp oa ở trong viện của mình mà sinh hờn dỗi.

Quanh thân mình mọi người lui tới, sau khi bị phủ bởi tấm khăn voan, tầm nhìn của Liễu Hân Linh liền chỉ tồn tại trong tấm khăn voan rộng một tấc, tầm mắt bị hạn chế, toàn bộ hành trình đều là từ người săn sóc đầu ra lệnh, nàng chỉ cần như con rối gỗ là được.

Liễu Hân Linh im lặng bị người diu lên kiệu, nghe bên ngoài thanh âm khua chiêng gõ trống, chỉ cảm thấy đầu đau từng đợt, đây là di chứng việc ngủ không đủ giấc. Cái này cũng chưa tính là cái gì, giống như là phản ứng dây chuyền, ngay cả bụng cũng rầu rĩ nhói lên từng đợt.

Mới bắt đầu Liễu Hân Linh còn không có suy nghĩ cái gì, chỉ nghe lời người săn sóc đầu cùng nha hoàn, làm đầy đủ quy trình của hôn lễ, thậm chí cảm giác được nam nhân ở đầu hồng trù bên kia liên tiếp nhìn nàng cùng với thanh âm cười vang của mọi người cũng không thể làm cho nàng phân tâm bao nhiêu, tất cả sức lực đều dùng để ứng phó con đau ở đầu và bụng.

Thẳng đến khi thanh âm “Đưa vào động phòng” vang lên, nàng còn không kịp thở ra, liền cảm giác được ở hạ thể một cỗ nhiệt lưu chảy ra, tiết khô một mảnh ẩm ướt dính dính.

Sắc mặt Liễu Hân Linh ở dưới khăn hồng voan lập tức biến đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Liễu Hân Linh mặt như màu đất.

Thế nhưng tại đây, loại thời điểm này, mà xảy ra nguyệt sự !!!!.....

Liễu Hân Linh càng nghĩ càng bị phẫn, ông trời quả nhiên là thấy nàng không vừa mắt, có phải rất bi thống hay không .....!

Thể chất của nàng vốn lạnh, mỗi lần nguyệt kỳ đến, đều đau đớn không chịu nổi. Những năm gần đây Liễu phu nhân rất nhiều lần giúp nàng điều trị thân thể, khiến cho cuộc sống của nàng tuy rằng diễn ra bình thường, nhưng vẫn không giảm bớt đau đớn. Dựa vào kiếp trước nàng có nghe mọi người nói, nữ nhân bình thường sau khi kết hôn sinh con sẽ không đau nữa, cũng không biết có phải sự thật hay không. Mà lần này, bởi vì hôn sự tới quá đột ngột, nàng làm việc quá mức, làm cho nguyệt sự hỗn loạn, thế nhưng lại quên mất chuyện này...

Nếu là bình thường không có việc gì, nàng có thể cả ngày đều nằm ở trên giường nghỉ ngơi tĩnh dưỡng. Nhưng hiện tại đang là hôn lễ! Còn có mấy giai đoạn chưa có hoàn đầu, không biết có thể chảy ra ngoài hay không... Orz ...

Giống như là đang hòa cùng tâm tình bi phẫn của nàng, bụng đột nhiên nhói đau, làm cho thân thể nàng thiếu chút nữa ngã xuống, vẫn là nha hoàn của nàng phát hiện trạng thái dị thường, chạy nhanh lại dùng sức nâng nàng dậy.

“Tiểu thư?” Thanh âm đồng cứng của Mặc Châu truyền đến, lộ ra nghi hoặc.

“Không sao, chân đau một chút thôi.”

Mặt Liễu Hân Linh trắng bệch, lại chỉ có thể tận lực dùng ngữ khí bình thường nói chuyện. Bởi vì bên người nàng cũng không phải chỉ có mình Mặc Châu, còn có người săn sóc dẫu đứng bồi ở một bên, đầu khác của hồng trù còn có một nam nhân nữa. Ở hôn lễ kinh nguyệt tới, nói như thế nào cũng không hay, nàng không muốn làm cho mọi người đều biết. May mắn, hiện tại chỉ vừa mới đến, lượng chảy ra không nhiều lắm, hẳn là còn có thể đối phó, chờ khi chủ rở ra ngoài kính rượu, trong phòng không còn người, nàng sẽ tìm thời gian đi rửa sạch.

Đột nhiên, Liễu Hân Linh hình như nhớ tới cái gì, tâm tình đột nhiên tốt, cho dù bụng đau muốn chết cũng không có cách nào ngăn được sự vui mừng của nàng. Bởi vì nàng nhớ tới, mình đang có nguyệt sự, động phòng hoa chúc đêm nay xem ra là rất nhiều chuyện không thể làm được. Liễu Hân Linh không biết từ xưa đến nay liệu có người gặp phải loại tình huống này giống nàng hay không, dù sao chọn ngày tốt lành để thành thân là việc của thầy bói, nam nhân này sẽ không đi suy nghĩ ngày thành thân có trùng với nguyệt sự của nữ nhân? Tin tưởng hoàng đế khi hạ chỉ tứ hôn, cũng không nghĩ đến nguyệt sự của nàng sẽ đến.

“Làm sao vậy?”

Một thanh âm tràn ngập từ tính truyền đến, tuy rằng rất có hương vị nam nhân, nhưng làm cho lòng tơ của Liễu Hân Linh đều dựng đứng.

Trầm mặc một lát, thanh âm đồng cứng của Mặc Châu truyền đến: “Tiểu thư không cần thận bị đau chân một chút.”

Không biết là thanh âm của Mặc Châu làm cho người ta khó tiếp thu, hay vẫn là việc nàng đau chân khó tiếp thu, hiện trường trong nháy mắt trầm mặc. May mắn hiện tại đã rời khỏi chính sảnh để tới tân phòng, bằng không nếu ở trước mặt tân khách nói loại chuyện này, không chừng sẽ làm cho người ta cười vỡ bụng.

“A, thế từ...”

Liễu Hân Linh nghe được tiếng người săn sóc dẫu kinh hô, lập tức ngay sau đó, tay của nàng ở bên trong hồng trù bị một bàn tay to ấm áp khác nắm lấy.

“Nuơng tử, ta dắt nàng đi.” Thanh âm kia mang theo nồng đậm mùi vị vui mừng, nhưng làm cho người ta cảm thấy một loại áp lực, thoạt nhìn tựa hồ chỉ là bộ dáng bình thường.

Liễu Hân Linh nhẫn nhịn, cảm thấy nếu hiện tại nàng đem người nam nhân này một quyền đánh bay, không chỉ quai lực của nàng bị người khác phát hiện, như vậy tuổi già về sau của nàng cũng sẽ bị hủy —— nào có tân nương tử khi bị chủ rở dắt tới tân phòng, tân nương tử liền một quyền đem người đánh bay ra ngoài? Người An Dương Vương phủ không hận chết nàng mới là lạ. Đặc biệt cưng chiều con như mạng là An Dương vương cùng An Dương vương phi, mặc kệ bọn họ cho rằng nàng có thể sinh như thế nào, cũng tuyệt đối không buông tha cho nàng.

Cho nên, Liễu Hân Linh nhẫn xuống.

Nhìn đến tình hình này, người chung quanh phát ra một trận tiếng cười, loại thời điểm vui mừng này, không ai lại đi nói lời sát phong cảnh, một ma ma khéo léo che miệng cười hớ hớ trên ghế:

“Thế từ là đang đau lòng cho thế từ phi đây mà”, sau đó tiếng cười càng lớn hơn nữa, mặc kệ trái tim trong lồng ngực kia nghĩ như thế nào, lúc này trên mặt tất cả mọi người đều lộ ra nụ cười phụ họa.

Liễu Hân Linh chờ đợi.

Chờ rốt cục sau khi tiến vào tân phòng, Liễu Hân Linh đã cảm thấy bụng càng ngày càng đau, phía dưới quần càng thêm ẩm ướt .

Người săn sóc dẫu thanh âm một đường kêu cao, mỗi khi bước qua một cánh cửa liền xướng một câu cát tường, chờ rốt cục đi vào phòng tân nương, Liễu Hân Linh cảm thấy chân chính mình đều đã mềm nhũn, đau đớn Liễu Hân Linh bị bàn tay to kia nắm ngồi xuống trên tân giường, rốt cục nhẹ nhàng thờ ra, đang chuẩn bị rút tay về, lại cảm giác được lòng bàn tay của mình bị một bàn tay khác tinh tế vuốt ve, sắc mặt khẽ biến. Nhưng bàn tay kia chỉ là vuốt nhẹ vài cái, rất nhanh liền buông ra.

“Thế từ, vương gia gọi ngài đi ra ngoài cùng tân khách kính rượu.”

thanh âm một ma ma vang lên. Hôm nay đến dự hôn lễ đều là các đại thần, quý tộc có địa vị trong triều, An Dương vương thế từ về sau sẽ kế thừa An Dương Vương phủ, tiệc cưới này, đúng là cơ hội để cho hắn cùng những người đó kết giao quan hệ.

“Ngạ, biết rồi.” Thanh âm nam nhân đáp, tựa hồ có chút không tình nguyện.

Liễu Hân Linh lúc này hận không thể bắt hắn mau mau rời đi, ở trong tay áo hai tay đều nắm chặt thành một đoàn. Đột nhiên, một đôi giày thêu tường vân xuất hiện ở trong tầm mắt, khi Liễu Hân Linh còn chưa kịp phản ứng, liền nghe được một thanh âm khẽ nói: “Nuơng tử, nàng nghỉ ngơi một chút, ta đi một lát sẽ trở lại.”

“...”

Liễu Hân Linh không phản ứng.

Người nọ cũng không rời đi.

Hai người cứ giằng co như vậy, thẳng đến khi thanh âm ma ma lại thúc giục, Liễu Hân Linh cũng hiểu được người này là một kẻ cố chấp, thế nhưng muốn nghe chính mình lên tiếng trả lời mới đi, gương mặt nàng cứng ngắc một chút, khẽ lên tiếng. Sau khi thanh âm nàng vang lên, đôi giày kia rốt cục rời đi.

Lại một lát sau, chỉ để lại hai nha hoàn hồi môn ở cùng tân nương tử, nhóm ma ma cũng lui ra ngoài.

Chờ sau khi mọi người rời đi, Liễu Hân Linh vươn tay nhắc tấm khăn voan lên.

“Tiểu thư!” Lục Y kinh hô một tiếng, sau đó gặp được ánh mắt trầm xuống của Mặc Châu, thanh âm liền thấp xuống, bộ dáng có chút hơi sợ. Kỳ thật so sánh với tiểu thư nhà mình, Lục Y càng sợ Mặc Châu hơn.

Mặc Châu vừa nhìn thấy sắc mặt của Liễu Hân Linh thì biết nàng vì sao làm như vậy, “Tiểu thư, nguyệt sự của ngài tới?”

Điều này cũng giải thích rõ ràng mới vừa rời ở trên đường nàng vì sao có loại phản ứng này.

Liễu Hân Linh sắc mặt tái nhợt, cả người rét run, trong bụng đau đớn từng đợt đánh úp lại, vô cùng khó chịu.

“Lục Y, đi canh chừng.”

Mặc Châu phân phó một tiếng, Lục Y đã thông minh chạy tới trước cửa canh chừng, Mặc Châu đem Liễu Hân Linh dìu đến phía sau bình phong, đi tìm trong rương hành lý tiết khổ sạch sẽ đưa cho nàng. May mắn Mặc Châu nghĩ tới vài ngày nữa nguyệt sự của tiểu thư sẽ đến, lúc thu dọn hành lý liền đem một ít quần áo đồ dùng để vào trong cái rương cùng nhau đưa lại đây, bằng không lúc này tân nương tử liền thật bị thống.

Liễu Hân Linh ở phía sau bình phong đem tiết khổ sạch sẽ thay vào, lúc này không có nước để tẩy trừ, chỉ có thể dùng khăn sạch sẽ lau một chút, buộc đai nguyệt sự vào, mặc lại giá y, rốt cục nhẹ nhàng thở ra.

“Mặc Châu, lại đây dìu ta lên trên giường đi.”

Mặc Châu ứng thanh, lập tức bước vào thu thập sạch sẽ, sau đó giúp đỡ Liễu Hân Linh ngồi lên giường tân hôn.

Liễu Hân Linh suy yếu ngồi dựa vào cột giường, đôi mắt đen nhánh trong trẻo, ánh mắt sâu kín nhìn về phía hai cây đèn cầy đang cháy, thần sắc có chút mê mang. Mặc Châu hiểu được đây là tình trạng mê mang của tiểu thư nhà mình mỗi khi nguyệt sự đến, đại khái là rất đau đi, ngồi không có việc gì làm, lại không thể động, liền bắt đầu mê mang.

“Tiểu thư, người ráng nhịn chút xíu nữa, chờ cô gia trở lại, nô tỳ đi tìm cho ngài chút thức ăn nóng.” Mặc Châu trấn an.

Liễu Hân Linh vẻ mặt bình tĩnh gật đầu, “Việc này khoan hãy nói cho mấy ma ma ở bên ngoài.”

Mặc Châu khẽ cup mi, sau đó khuyên, “Tiểu thư, như vậy thật không tốt đâu? Nếu không nói cho các nàng, đêm nay thế tử cùng ngài động phòng hoa chúc...”

Mặc Châu nghĩ đến đêm động phòng hoa chúc, đột nhiên cảm thấy tiểu thư nhà nàng rất tà ác, thế nhưng muốn dùng chuyện này để đả kích An Dương vương thế tử.

“Dù sao người cũng đã bị bọn họ cưới về, muốn thế nào liền thế ấy đi.” Liễu Hân Linh ra vẻ thoải mái nói, “Đừng lo lắng, chuyện này sớm muộn gì các nàng cũng biết, hiện tại trước đừng nói.”

Mặc Châu gật gật đầu, tiếp tục nói: “Nhưng, tiểu thư à, nô tỳ cảm thấy vì tốt cho ngài, đêm động phòng hoa chúc hay là để cho thế tử lưu lại, bằng không ngày mai nếu mọi người biết đêm tân hôn thế nhưng thế tử không trở về phòng, mặt mũi ngài đều mất hết. Còn có, cho dù thế tử không tốt như thế nào, ngài cũng không thể vì bụng đau mà giận chó đánh mèo lên trên người thế tử, trực tiếp đem người đá xuống giường, vì sau này tốt cho ngài, đêm nay tiểu thư ngài phải trăm ngàn lần khắc chế, đừng làm cho thế tử không xuống giường được...”

Liễu Hân Linh vẻ mặt hắc tuyến, vì sao nàng cảm thấy lời nói này bị ngược đâu? Không phải là nam nhân nên khắc chế một chút, đừng đem tân nương tử biến thành không xuống giường được sao?

Liễu Hân Linh nhẫn nại nghe, vẻ mặt không chút thay đổi nhìn nha hoàn đang niệm, âm thầm nghiêng răng nói: “Ta là loại người giận chó đánh mèo hay sao?”

Mặc Châu nhìn nàng vài lần, bình tĩnh nói: “Bình thường không có, nhưng vào thời điểm đặc biệt, lý trí của tiểu thư ngài thật làm cho người ta lo lắng!”

“...”

Không biết ngồi bao lâu, đột nhiên nghe được bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, còn có thanh âm nhóm người cười vang, hiển nhiên là chú

rẽ bị mọi người vây quanh đã trở lại.

Liễu Hân Linh bất chấp cái đau, ngồi thẳng thân mình, để Mặc Châu đem mũ phượng đội lên cho nàng, lại phủ thêm khăn voan, đoan đoan chính chính ngồi ở trên tân giường.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

“Ồi, cuối cùng tân lang cũng đã trở lại ~”

Thanh âm trên đầu của người săn sóc dầu vang lên, nhất thời vang lên một trận tiếng cười ái muội. Sau đó là một trận tiếng bước chân càng ngày càng gần, một nam nhân mặc quần áo đỏ thẫm bị nhóm ma ma, nha hoàn cùng nhau vây quanh tiến vào, phía sau còn đi theo một đám nam nữ trẻ tuổi. Trận thế này, vừa thấy liền biết là muốn nháo động phòng.

“Thế tử gia, mau mau mở khăn voan, để cho huynh đệ chúng ta nhìn tân nương tử của ngài một cái đi.”

“Sở huynh, nhanh đi nhanh đi, chúng ta đã muốn chờ không kịp.”

“Sở huynh, ngài làm người cũng không thể keo kiệt như vậy, huynh đệ chúng ta còn đang chờ bái kiến chị dâu mà.”

“Biểu ca, đệ muốn xem tân nương tử ~.”

... ..

Thanh âm một đám người vang lên, tiếng cười vang cùng các loại kêu gào, rõ ràng đến nháo động phòng.

“Thế tử, mời ngài mở khăn voan.”

Nha hoàn đang cầm cái khay chứa một cây gậy màu đỏ, mặt trên giống như một cây đòn cân. Tân lang quần áo đỏ thẫm mặc kệ các nam nhân đang ồn ào trong phòng, cầm cây gậy cẩn thận xúc lên khăn voan.

Khăn voan bị mở ra trong nháy mắt, Liễu Hân Linh có chút không thích ứng với ánh sáng trong phòng, có chút hơi hạ ánh mắt, giương mắt nhìn về phía nam nhân đang đứng ở trước mặt, vừa nhìn, không khỏi có chút kinh ngạc.

Liễu Hân Linh nghe qua rất nhiều người cùng nàng nói An Dương vương thế tử Sở Khiếu Thiên hành động cực kém, trong tiềm thức đã muốn đưa hấn giống mấy diễn viên chuyên diễn vai phản diện trên truyền hình, trừ bỏ gia thế, vô luận diện mạo hay dáng người đều khiến người ta phẫn nộ, tất nhiên là thuộc loại nam nhân kém phẩm chất. Nhưng nếu không phải mắt nàng bị cận thị, nam nhân mặc quần áo đỏ thẫm như tân lang này không phải là người khác thay thế chứ?

Nam nhân trước mặt có gương mặt thực anh tuấn, ngũ quan thâm thúy tuấn mỹ, dáng người cao to, một thân hồng y càng khiến cho hấn tăng thêm vài phần anh tuấn. Thời điểm nàng giương mắt nhìn, con ngươi đen của hấn hiện lên sự kinh ngạc và vui mừng, sau đó là một loại thần sắc si mê sung sướng.

Liễu Hân Linh âm thầm nhủ mảy, cảm thấy nhất định là mình nhìn lầm rồi. Nàng biết dung mạo của mình không tệ, nhưng thật sự không thể xưng là nghiêng nước nghiêng thành, so với nữ tử của tứ đại gia tộc trong kinh và trường nữ của thừa tướng phủ kế bên nhà còn kém xa. Cho nên nàng chưa bao giờ quá mức kiêu ngạo đối với dung mạo của mình, cũng chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có người vì dung mạo của mình mà si mê.

Nhưng người này rốt cuộc là bị gì thế?

Liễu Hân Linh trong nháy mắt nghĩ ra đủ loại ý tưởng, thời điểm khăn voan được mở ra, người trong phòng phát ra một trận cười vang, nam nhân kia với đôi mắt đen láy sáng lên nhìn nàng, lúc nàng ngẩng đầu nhìn lại đây, lộ ra một nụ cười tươi trong trẻo, khiến cho khuôn mặt hấn càng trở nên anh tuấn phi phàm.

Trong lúc nhất thời không biết làm gì, căn cứ vào việc có qua thì có lại, Liễu Hân Linh miễn cưỡng tặng về một nụ cười cứng ngắt.

Nhìn đến nụ cười của nàng, ánh sáng trong mắt nam nhân càng sâu.

Đúng lúc này, một nam hài khoảng bảy- tám tuổi, mặc một thân cẩm y xinh đẹp đi đến, từ trên xuống dưới đem nàng đánh giá một lần, sau đó nở nụ cười hồn nhiên, tay nhỏ bé nắm lấy tay nam nhân mặc hồng y, ngửa đầu lên nói: “Biểu ca, tân biểu tẩu rất xinh đẹp. Nhưng không có xinh đẹp bằng tỷ tỷ của ta ~.”

Lời vừa nói ra, trong phòng âm thanh tôn sùng của mọi người vang lên:

”Tất nhiên, nữ nhi của Vô Song công chúa chính là kinh thành đệ nhất mỹ nhân, ai có thể sánh bằng?”

”Đúng vậy đúng vậy, Cẩm thiếu gia ngài cũng không thể tùy tiện đem Nhan quận chúa ra so sánh cùng một dong chi tục phẩn a.”

”Mỹ mạo cùng tài nghệ của Nhan quận chúa không phải là nữ nhân bình thường nào cũng có thể so sánh.”.....

(..... *ta phiiiiiiii*..... cái lũ này.....>’<...)

... ..

Một đám người mồm năm miệng mười nói xong, càng nói càng trở nên kiêu ngạo, tiểu nam hài hát mặt lên lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, dùng mắt liếc nhìn Liễu Hân Linh đang ngồi một bên.

Liễu Hân Linh thân nhiên nhìn, từ chối cho ý kiến. Trên mặt tiểu nam hài này mang vẻ rất hồn nhiên không một chút tỳ vết, nhưng ánh mắt cũng không phải hồn nhiên như vậy, trong mắt hiện lên một tia khinh miệt, rõ ràng là vì bộ dáng của nàng.

Trong lòng Liễu Hân Linh chắc một tiếng, ai không biết Vô Song công chúa là trưởng nữ của An Dương thái phi, mỹ mạo vô song, tiên đế thân phong “Vô Song công chúa”, tôn vinh phi phạm.

Nàng năm đó gả cho phò mã cũng là một nam tử tuấn mỹ, được tiên đế phong Thám hoa, hai người có thể nói là trai tài gái sắc, đương nhiên sinh ra hài tử cũng không thể nào tệ, nữ nhi duy nhất của bọn họ từ nhỏ thanh danh đã vang xa, mỹ mạo vô song, không biết mê chết bao nhiêu nam nhi trong kinh thành, được danh hiệu đệ nhất mỹ nhân.

Thấy bọn họ càng nói càng kỳ cục, rõ ràng đến để làm nhục tân nương tử, không chỉ nha hoàn, ma ma trong phòng đưa mắt ra hiệu, ngay cả tân lang vốn dĩ đang vui sướng cũng không bình tĩnh.

”Câm miệng! Các ngươi là nữ nhân sao, đầu lưỡi dài như vậy!”

Sở Khiếu Thiên tức giận nói: “Người đã gặp được, các ngươi nên đi ra ngoài!”

Nghe vậy, nhóm người này lại ồn ào một trận, một nam nhân bộ dạng loè loẹt phe phẩy cây quạt ra về tiêu sái nói: “Thế tử gia, không được đâu, chúng tôi còn chưa có nháo động phòng mà!”

”Đúng vậy, đúng vậy, nháo động phòng nháo động phòng!”

”Nhanh chút, nháo động phòng.”

... ..

Nghe nhóm này người ồn ào, Liễu Hân Linh cúi đầu, làm bộ dáng thẹn thùng, kì thực là đang che dấu cơn đau ở bụng càng ngày càng đau cùng với sự nhẫn nại. Nàng thực sự sợ nhóm người này nếu cứ tiếp tục náo loạn, sẽ không nhịn được mà giận chó đánh mèo, trực tiếp tặng cho mỗi người một quả đấm bay ra ngoài.

Sở Khiếu Thiên dùng đuôi mắt nhìn tân nương tử đang ngồi trên giường, thấy mặt của nàng sụp xuống, bộ dáng thực thẹn thùng, ngón tay đặt trên đầu gối có chút phát run... Tuổi cười trên mặt Sở Khiếu Thiên thu lại, hừ một tiếng nói:

”Ai dám nháo động phòng bản thế tử, bản thế tử sẽ làm cho người đó ngày mai không có mặt mũi xuất hiện ở kinh thành!”

Lời vừa nói ra, thanh âm ồn ào đòi nháo động phòng nhất thời ngừng bật, người xem ta ta xem người, bộ dáng giống như đang ở trong mộng.

”Còn chưa cú? Muốn bản thế tử mời các ngươi đi ra ngoài sao?”

Nam nhân mặc hỷ phục nghiêng mắt liếc nhìn một cái, khuôn mặt anh tuấn liền trầm xuống, có vài phần lệ khí. Mà mọi người cũng nghĩ đến nam nhân này từ xưa đã có tiếng “Kinh thành đệ nhất ác bá”, không ai dám chọc, cũng không có ai muốn đi chọc hắn, trừ phi hậu trường của người còn lớn hơn cả đương kim hoàng đế, bằng không chống lại vị chủ nhân này, còn không bằng cân nhắc trước đi.

Vì thế, thái độ mọi người lập tức chuyển, nịnh nọt cười rộ lên.

”Ha ha, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng! Thế tử gia, như vậy chúng tôi không quấy rầy nữa!”

”Đúng vậy, đúng vậy, chúc các ngươi sớm sinh quý tử!”

”Thế tử gia, chúc các ngươi trăm năm hảo hợp!”

... ..

Lại là một đồng lời nói cát tường, ngay cả cái tiểu nam hài đánh giá thấp Liễu Hân Linh kia cũng rất quy củ nói câu cát tường, không dám nói bậy nữa.

Những câu nói cát tường này Sở Khiếu Thiên thế nhưng thật thích nghe, rất nhanh lộ ra tươi cười cao hứng, chờ nghe xong, không khách khí đá bay bọn họ ra khỏi tân phòng.

Nhóm ma ma cũng là người biết xem sắc mặt người khác, cũng nói chút lời cát tường, sau đó lập tức lĩnh hồng bao lui xuống.

Chỉ một thoáng, tân phòng náo nhiệt chỉ còn lại có tân lang tân nương hai người.

Bên ngoài sắc trời đã sắp tối, trên bàn nền hồng lẳng lẳng cháy tí tách.

Liễu Hân Linh rũ đầu xuống ngồi ở trên giường, bên cạnh nàng là tân hôn trượng phu. Hiện tại nàng không có tâm tình quan tâm nam nhân này, bụng càng lúc càng đau làm cho tinh thần của nàng không thể quá tập trung.

Nhưng lúc nàng vừa chuẩn bị tốt để đối phó với hành động của nam nhân này, lại phát hiện hắn chỉ ngồi xuống ở bên cạnh nàng, sau đó hai tay đặt trên đầu gối hết nắm lại buông ra, nắm lại, rồi lại buông ra... Vài lần như thế, đã làm cho nàng có chút mơ hồ. Hơn nữa lúc này nàng bối vì nguyệt sự đột nhiên đến, đầu óc chưa tỉnh táo hoàn toàn, thật sự không biết cái vị trong truyền thuyết làm cho người ta nghiêng ngã nghiêng lợi này muốn làm cái gì.

Ngay tại lúc nàng chịu không nổi chuẩn bị lên tiếng, nam nhân phút chốc đứng dậy, đi đến trước bàn cầm lấy bình rượu rót ra hai ly mang lại đây.

Một bàn tay thon dài đem một ly rượu đưa tới trước mặt nàng.

Liễu Hân Linh mấp máy môi, ngẩng đầu nhìn hắn.

Thấy nàng nhìn lại đây, hắn lộ ra một nụ cười tươi. Ánh mắt hắn trong trẻo sáng lên, nụ cười trên mặt có chút nguẩn, thế nhưng lại làm cho khuôn mặt quá mức anh tuấn kia càng thêm anh tuấn lạ thường.

Liễu Hân Linh nghĩ, xem ra lời đồn không thể quá tin tưởng. Ít nhất chỉ nghe đồn hành động xấu xa của hắn, lại quên nói tới dung mạo. Chỉ cần hắn không làm mấy việc khốn kiếp kia, tin tưởng với dung mạo tuấn mỹ của hắn, sẽ có vô số nữ tử tự nguyện đeo bám hắn.

”Nương tử, uống ly rượu giao bôi.”

Lúc nói những lời này trong đó còn bao hàm vẻ ngượng ngùng, khuôn mặt anh tuấn hiện lên một chút đỏ ửng.

Khóe miệng Liễu Hân Linh run rẩy, thiếu chút nữa nghĩ rằng trước mặt mình là một cậu học trò nhỏ ngây thơ không rành sự đời.

Liễu Hân Linh chậm rãi đón lấy, ngửi thấy được một mùi rượu thơm nồng.

Rượu à... Nên uống hay không đây?

”Nương tử, chờ một chút, đây là rượu giao bôi.”

Hắn ngăn lại hành động của nàng, kéo tay nàng, đem ly rượu trong tay nàng đưa đến miệng mình sau đó uống sạch, sau đó lại đem ly rượu trong tay chính mình đưa tới bên môi của nàng. Thân thể hai người tiếp xúc thật sự gần, Liễu Hân Linh nghe được tiếng hắn ồ ồ thở dốc. Hai trông mắt hắn trong trẻo nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt vô cùng nóng bỏng.

Lông tơ trên người Liễu Hân Linh căng thẳng dựng đứng lên, đột nhiên cảm thấy dưới ánh mắt kia, mình chỉ là một con thỏ trắng nhỏ, đang bị dã thú đói khát coi trọng, như hồ rình mồi, chuẩn bị vỗ đến bất cứ lúc nào.

Liễu Hân Linh cứng ngắc đem ly rượu đặt ở bên môi uống xuống, rượu mạnh, nóng rát theo yết hầu chảy xuống khiến nàng bị nghẹn, nàng nhịn không được liên ho khan.

”Nương tử, nàng không sao chứ?”

Lưng của nàng bị hắn ngốc nghếch vỗ về, lực đạo không nặng không nhẹ kia vỗ xuống làm ngực nàng khó chịu, nhịn không được vẫy vẫy tay đẩy tay hắn ra.

Hắn ngậy người một chút, nhướng mi nhìn nàng, dáng vẻ giống như cực kì kinh ngạc, còn ần ần chút bị thương.

Liễu Hân Linh cảm thấy mình nhất định là quá đau, mới có thể xuất hiện ảo giác, cảm thấy nam nhân này tựa hồ bối vì nàng cự tuyệt mà bộ dáng thực bị thương.

”Thật có lỗi, ta có chút không thoải mái.” Liễu Hân Linh dùng tay áo rộng thùng thình che miệng nói. Mặc kệ trượng phu mà nàng gả có xấu xa đến bao nhiêu, hiện tại nàng cũng không muốn cùng hắn trở mặt.

Lời này vừa nói ra, trên mặt nam nhân lộ ra vẻ mặt quan tâm,

”Nương tử không thoải mái sao? Không thoải mái chỗ nào thế?”

Nói xong, còn lớn mật vươn tay cầm lấy tay nàng đang đặt trên đùi, sau đó chấn động, “Nương tử, tay nàng thật lạnh, nàng sinh bệnh sao?”

“...”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8

Liễu Hân Linh không hé răng, lấy da mặt nàng mà nói, cũng không thể nào tự nhiên nói với nam nhân này, nguyệt sự của nàng đến, cho nên không thoải mái linh tinh.

Rất nhanh, Liễu Hân Linh liền vì sự trâm mặc của chính mình mà hối hận không thôi.

Nam nhân này là loại người sẽ không bao giờ xem sắc mặt người khác —— hoặc là nói người này hay làm theo ý mình, lập tức đem cả người nàng ôm vào trong lòng, sau đó ở trên mặt nàng ngửi tới ngửi lui. Cả người Liễu Hân Linh đều trở nên cứng ngắt.

Mùi thơm tự nhiên của son phấn cùng mùi thơm xừ nữ tiến vào trong mũi, khiến cho nam nhân dưới tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy được mặt lập tức trở nên đỏ hồng, nhưng mà, bên trong mùi thơm thân nhiên kia có thể ngửi được một mùi máu tươi thoang thoảng, cả người Sở Khiếu Thiên đều trở nên chấn động.

“Nàng bị thương? Sao lại bị thương?”

Thanh âm trầm thấp vài phần, thậm chí mang theo mấy phần âm trầm lãnh khốc, làm cho người ta cực kỳ không thoải mái.

Liễu Hân Linh âm thầm nhủ mảy, cảm thấy nam nhân này rất có vấn đề. Lúc trước một bộ dáng thiếu niên vô cùng ngây thơ, hiện tại lại trung ra biểu tình hung ác nham hiểm, âm trầm lạnh lẽo, làn mi nơi khóe mắt có ẩn chứa vài phần hiểm độc, vẻ mặt hung ác, rất giống một Hỗn Thế Ma Vương, giống như có thể đi bóp chết người khác bất cứ lúc nào. Cảm xúc của nam nhân này dễ dàng biến hóa như vậy, nếu không phải loại người thay đổi thất thường, thì chính là loại người vui giận bất định, tuyệt đối phải cẩn thận.

“Không có việc gì...”

Liễu Hân Linh đang định nói cái gì, thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa. Sau đó nàng ngấm nhìn biểu tình của nam nhân ngồi bên cạnh càng trở nên hung hãn, tựa hồ hận không thể giết chết kẻ đang quấy rầy bên ngoài. Bộ dáng này làm sao còn giống lúc trước nhìn nàng ngây ngô tươi cười? Liễu Hân Linh giật giật ngón tay, cuối cùng không nói gì thêm. Nàng hiện tại đã lập gia đình, mặc kệ nam nhân này có hư hỏng không tốt như thế nào, trước hết nàng phải làm tốt bổn phận chính mình. Nếu ngay cả điểm ấy cũng đều không hiểu, còn nghĩ rằng giống như lúc ở nhà mà lấy tính tình tiểu thư ra đùa giỡn, thì coi như mấy năm nay sống uổng phí.

“Có chuyện gì?”

Bên ngoài trâm mặc một chút, sau đó truyền đến thanh âm đồng cứng của nha hoàn, “Thế tử, nô tỳ đưa túi chườm nóng tới.”

Sở Khiếu Thiên có chút mơ hồ, không biết nha hoàn đưa túi chườm nóng tới đây làm cái gì. Hơn nữa thanh âm nha hoàn này rất xa lạ, hẳn chưa từng nghe qua, không khỏi xoay mặt nhìn về phía Liễu Hân Linh,

“Là nha hoàn của nàng?”

Liễu Hân Linh gật đầu.

Sở Khiếu Thiên phát phát tay áo, hừ một tiếng nói: “Vào đi!”

Liễu Hân Linh giương mắt nhìn, thời điểm Mặc Châu đẩy cửa vào, nàng liếc nhìn nam nhân bên cạnh một cái, khi hắn nhìn thấy Mặc Châu ánh mắt không khỏi tỏa sáng, hoàn toàn là phản ứng của sắc quý khi nhìn đến mỹ nữ, trong lòng không khỏi trầm xuống, quả nhiên là tên háo sắc, này không phải là đang nhắm vào nha hoàn nhà nàng sao?

“Ngươi tên là gì? Vừa rồi ngươi nói muốn đưa cái gì lại đây?” Sở Khiếu Thiên cười tủm tỉm hỏi, dĩ nhiên đã không còn tức giận như lúc trước, ngay cả thanh âm cũng nhẹ nhàng đi vài phần, thoạt nhìn tựa như một kẻ ăn chơi trác táng đang đùa giỡn nha hoàn bình thường.

Mặt Liễu Hân Linh trầm xuống, gần như nhịn không được muốn một tát trực tiếp đánh hắn ra ngoài.

“Hồi thế tử, nô tỳ gọi Mặc Châu.”

Mặc Châu nghiêng người thi lễ,

”Nô tỳ là đem túi chườm nóng lại cho thể tử phi, hôm nay trùng hợp nguyệt kỳ của thể tử phi đến, bụng đau, nô tỳ liền đi tìm cái này đem đắp lên bụng, có thể giảm bớt đau đớn.”

Sở Khiếu Thiên vốn dĩ đang cười tủm tỉm nghe đến thanh âm đông cứng chói tai của nha hoàn gương mặt liền trở nên cương cứng, biểu tình kia tựa như tên sắc lang ở trên đường thấy được một nữ nhân quyến rũ, khó dằn lòng nổi mà tiến lên nhìn mặt, nữ nhân kia vừa quay đầu lại, cũng giống như bạch cốt tinh vô cùng đáng sợ. Chờ khi hắn nghe xong nha hoàn trả lời, lại nhảy dựng lên, nghĩ rằng mình nghe lầm.

”Gi?”

Mặc Châu kiên nhẫn trả lời: “Nguyệt kỳ của thể tử phi đến.”

Sở Khiếu Thiên về mặt cứng ngắc đại ra tại chỗ, giống như một khúc gỗ.

Liễu Hân Linh mặc dù bụng đau muốn chết, cũng không nhịn được ở trong lòng cười trộm. Chỉ có Mặc Châu mặt không đổi sắc, đem túi chườm nóng kia đưa cho Liễu Hân Linh.

”Tiểu thư, ngài... Uống rượu sao?” Mặc Châu nhìn hai cái ly rượu không ở bên cạnh thấp giọng hỏi.

”Rượu giao bôi.” Liễu Hân Linh thần nhiên đáp.

Mặc Châu nga một tiếng, lại đưa mắt nhìn tân lang giống như bị sét đánh trúng vẫn chưa hoàn hồn, yên tâm. Mặc Châu biết, tiểu thư nhà nàng một thân quái lực quả thật làm cho người ta hao tổn tâm trí, nhưng mà, chỉ cần tiểu thư uống rượu, thân quái lực kia liền biến mất một cách kì lạ, lực đạo cũng khôi phục giống nữ tử bình thường. Chỉ tiếc, hiệu quả này chỉ có thể duy trì thời gian một ngày, mười hai canh giờ sau, quái lực lập tức quay lại.

Nhưng như vậy cũng tốt, Mặc Châu đã không cần lo lắng tiểu thư nhà nàng đêm nay nhịn không được đem một đầu ngón tay búng cô gia xuống giường.....

”Thể tử, thể tử phi, nô tỳ lui xuống trước.”

Mặc Châu hoàn thành nhiệm vụ, cũng đem tình hình thực tế nói cho bạn thể tử nào đó, có thể công thành lui thân.

Sau khi nha hoàn rời đi, trong tân phòng nhất thời không ai lên tiếng.

Liễu Hân Linh đau bụng, cũng không có tâm tư đi để ý tới việc khác, chỉ ngồi ôm cái túi chườm nóng kia. Hơi nóng xuyên qua quần áo truyền đến ấm áp, cảm giác thực thoải mái, rốt cục giảm bớt được một chút đau đớn, làm cho tinh thần nàng đỡ hơn.

Sau một lúc lâu, Sở Khiếu Thiên rốt cục phục hồi tinh thần lại, híp mắt, xem xét Liễu Hân Linh không nói lời nào. Khuôn mặt vốn dĩ anh tuấn, khi cười lộ lên nụ cười khiến cho người ta nín thở, nhưng nếu nổi giận, vẻ mặt hung ác, cảm giác áp bách nổi lên, làm cho người ta khó có thể nhìn thẳng.

”Người đâu, lần tới đây cho bản thể tử!”

Thanh âm áp lực kiềm chế hỏa khí vang lên, chỉ chốc lát sau liền có vài nha hoàn ma ma đẩy cửa tiến vào, người người thần sắc khẩn trương, thở cũng không dám thở mạnh một cái. Lúc này đâu còn một chút bộ dạng ôn ào khi nãy? Người người đều hận không thể chôn cần cổ xuống sâu một chút làm cho chính mình giống như không tồn tại, có thể nghĩ nam nhân này tính tình lúc bình thường rất không tốt.

”Đi chuẩn bị chút nước ấm, bản thể tử muốn rửa mặt, còn có làm một chút thức ăn nóng mang lại đây...”

”Thể tử gia, này chỉ sợ...” Một ma ma trên mặt lộ ra thần sắc khó xử. Quả thật, này là đêm tân hôn, chú rể tân nương người nào không phải vội vàng lăn trên giường, nào có ai giống vị chủ tử này của bọn họ, chỉ muốn ăn??? Đêm động phòng hoa chúc, đêm đẹp ngắn ngủi, chú rể tân nương lại gây sức ép vì một việc nhỏ, nếu chuyện này truyền ra ngoài, không phải để người ta chê cười sao?

Nhưng khi Sở Khiếu Thiên hung ác trừng mắt nhìn một cái, nhóm nha hoàn ma ma cúi thấp đầu, không tiếp tục nói lời vô nghĩa nữa mà chạy nhanh hành động.

Liễu Hân Linh dùng nước ấm nha hoàn bưng tới tẩy đi lớp phấn trang điểm, lộ ra khuôn mặt tái nhợt, sau đó bị nha hoàn giúp đỡ đến trước bàn, nơi đó đã dọn xong thức ăn nóng. Những món ăn này cực tinh xảo xa hoa, vừa thấy liền biết An Dương vương thể tử này là một người biết hưởng thụ. Liễu Hân Linh đói bụng đã một ngày, ngửi được mùi thơm của thức ăn, làm cho nước miếng nàng muốn chảy ra ngoài.

Sở Khiếu Thiên đã ngồi ở trước bàn, đang cau mày trừng mắt nhìn nha hoàn đang diu nàng, vẻ mặt hung ác, người xem run như cây sậy. Nha hoàn kia bị dọa đến tay đều run, chờ đem Liễu Hân Linh diu đến trước bàn, chạy nhanh thu hồi tay lại, lặng im đứng một chỗ, vẻ mặt tái nhợt.....(...tội em nó....)]...)

Chờ sau khi nàng ngồi xuống, khi Sở Khiếu Thiên chuyển hướng nhìn nàng, thay đổi thành khuôn mặt tươi cười, hồn nhiên không có giống lúc đối mặt với hạ nhân hung thần ác tướng, nhìn thấy làm cho Liễu Hân Linh mê hoặc không thôi. Mà nàng cũng miễn cảm phát hiện, hầu hạ ở chung quanh nhóm nha hoàn ma ma cũng là vẻ mặt khiếp sợ. Nàng còn không có tự kỷ cho rằng nam nhân này thay đổi là do đối với mình vừa nhìn đã yêu, tất nhiên là có nguyên nhân khác. Đặc biệt ánh mắt hắn nóng rực dừng lại ở trên khuôn mặt của nàng, làm cho người ta không thể không hoài nghi giả này là xem trọng sắc đẹp của nàng. Quả nhiên là háo sắc.

”Nương tử, thoát nhìn sắc mặt nàng thật không tốt, ăn nhiều một chút.”

Liễu Hân Linh gượng nở ra nụ cười tươi, nói: “Cảm ơn.”

”Ha ha, cái gì cảm ơn với không cảm ơn! Nương tử rất gầy, phải ăn nhiều để mạnh khỏe mới tốt.” Sở Khiếu Thiên vẻ mặt cười tủm tỉm, ánh mắt không rời khỏi mặt của nàng, rất nóng rực.

Da gà không ngừng nổi lên, Liễu Hân Linh bị hắn nhìn cực không thoải mái, nhưng hiện tại hắn cũng không có làm chuyện gì quá mức, làm cho nàng không biết phải nói cái gì, chỉ phải tiếp nhận đồ ăn nha hoàn gấp vào trong bát. Trong lúc đó, không biết dây thần kinh nào của Sở Khiếu Thiên không đúng, liên tiếp gấp đồ ăn cho nàng, biến thành nàng rất muốn đem bát trong tay trực tiếp úp lên đầu hắn. Người này thật sự là không có mắt nhìn, thể nhưng đem toàn bộ thức ăn loạn thất bát tao gì đó đều gấp bỏ vào trong chén của nàng, hơn nữa lấy sức ăn của một khuê nữ bình thường mà nói, hắn gấp đồ ăn đều đã muốn gấp đôi, làm như nàng là heo hay sao?

Bất quá, bây giờ tình huống còn không rõ ràng, Liễu Hân Linh chỉ có thể yên lặng nuốt vào xúc động muốn bạo lực.

Sau khi ăn xong, nhóm nha hoàn liền hầu hạ bọn họ rửa mặt, rồi theo thứ tự lui ra.

Trong phòng lại chỉ còn lại có hai người.

Liễu Hân Linh mặc trung y màu trắng, trong tay ôm túi chườm nóng ngồi ở trên giường, nam nhân đứng trước mặt thần sắc thật tối tăm, cũng mặc một kiện trung y màu trắng.

Sau một lúc lâu, thanh âm mất mát truyền đến, “Nương tử, chúng ta đi ngủ đi.”

Liễu Hân Linh làm bộ như không thấy biểu tình mất mát của hắn, lên tiếng liền coi giấy nằm ở bên trong, đem vị trí bên ngoài lưu lại.

Màn giường buông xuống, thoáng ngăn cách với ngọn đèn bên ngoài, bên trong liền trở nên mờ ảo.

Vị trí kế bên trầm xuống, có người trực tiếp ở bên người nàng nằm xuống, điều này làm cho nàng có chút khản trương.

Trải qua hai đời tới nay, nàng đa phần đều là ngủ một mình, chưa bao giờ cùng với một người nam nhân nằm gần như thế này ở trên một cái giường. Hơn nữa nam nhân này còn bị bên ngoài đồn đãi thập phần không tốt, tuy rằng bộ dạng anh tuấn ngoài dự kiến, nhưng vui giận thất thường, làm cho nhóm nha hoàn sợ muốn chết, tất nhiên không phải người tốt lành.

Bất quá, Liễu Hân Linh cũng có chút mơ hồ, nàng xem hắn đối với nha hoàn ma ma găm rú không khách khí, nhưng với nàng thì rất ân cần, còn có thường thường cười ngây ngô, thậm chí còn có một loại si mê không thể hiểu nổi... Điều đó đều làm cho nàng cảm giác rất không đúng.

”Nương tử.” Một thanh âm khàn khàn khó nhận vang lên.

Liễu Hân Linh đầu óc trống rỗng tạm dừng vài giây mới hiểu được thanh âm này là nam nhân bên cạnh kêu, nhất thời thân thể lại trở nên buột chặt.

”Chuyện gì?” Nàng tận lực dùng âm lượng bình thường trả lời.

Nghe được thanh âm của nàng, người bên cạnh hô hấp trầm trọng thêm vài phần, sau đó là một đạo thanh âm vang lên: “Nương tử, ta có thể ôm nàng ngủ không?”

“...”

Liễu Hân Linh rất muốn nói không được, nhưng hiện tại nàng khí lực gì cũng không có, bụng đau không nói, lúc trước còn uống thêm rượu, một thân quái lực kia của nàng đã sớm bị rượu làm cho biến mất, phải tới buổi sáng ngày mai mới có thể khôi phục lại, nếu nàng cự tuyệt hắn, gặp phải cơn tức hắn nổi lên, mình chẳng phải sẽ gặp xui sao?

Vì thế, trong khi nàng đang trầm mặt, một đôi cánh tay đã tiến lại đây trực tiếp ôm nàng vào trong ngực, nhất thời một mùi vị nam nhân tràn vào mũi, còn có một ít hương nam tử hoang thất quen dùng là xạ hương. Như vậy còn không tính, người nọ thể nhưng đem đầu chôn ở cổ nàng, hắn dùng mặt cọ đến cọ đi, cọ đến nỗi nàng cả người cứng ngắc.

”Nương tử, thật tốt, ta đã cười được nàng...”

Thanh âm lâm lâm vang lên ở bên tai nàng, nghe qua còn có chút bộ dáng e lệ, cùng hắn lúc trước cả tiếng không hề giống nhau.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9

An Dương Vương phủ, Lạc Tiên viện, phòng ngủ An Dương vương phi.

Trời tờ mờ sáng, An Dương vương phi khoác áo khoác nhẹ nhàng bước ra ngoài, chỗ đó đã có một ma ma đứng chờ sẵn.

“Ngọc nương, hôm qua tình huống như thế nào? Khiếu nhi có cùng Liễu thị viên phòng không?”

Ngọc nương tiến lên một bước, pha một ấm trà tinh thần cho An Dương vương phi, độ ấm nước trà vừa phải, không quá nóng cũng không quá lạnh, nhập vào yết hầu cảm thấy thật thoải mái.

“Vương phi, thế tử vẫn chưa cùng thế tử phi viên phòng?” Ngọc nương nhẹ giọng nói.

Nước trà trong tay An Dương vương phi sóng sánh rơi ra vài giọt, bắn tung tóe lên trên tay, nhưng bà vẫn chưa chú ý, mày liễu nhăn lại một chút, đề thấp thanh âm nói: “Khiếu nhi không cùng nàng ta viên phòng? Chẳng lẽ Khiếu nhi thật sự...” An Dương vương phi thế nào cũng không thể nói tiếp hai chữ “Bất lực”, điều đó giống như khoét đau lòng bà.

Ngọc nương biết bà muốn nói cái gì, nhanh chóng nói: “Vương phi xin yên tâm, thế tử tuy rằng vẫn chưa cùng thế tử phi viên phòng, nhưng cùng thế tử phi cùng chung chăn gối. Hơn nữa nô tỳ cũng nghe ma ma hầu hạ ở Lâm Tâm viện nói, hôm qua nguyệt kỳ của thế tử phi đến nên không thể viên phòng.”

An Dương vương phi dùng móng tay phui đi lớp trà ven chén, phát ra tiếng quất rất nhỏ, thanh âm của bà giống như đang làm bầm làu bàu: “Khiếu nhi thế nhưng chịu cùng nàng ta chung chăn gối, chẳng lẽ Liễu thị này thật sự có cái gì đặc biệt sao? Trước kia dù ta an bài bao nhiêu nữ tử mỹ mạo đến Lâm Tâm viện, Khiếu nhi tuy rất cao hứng nhận lấy, nhưng lại chưa bao giờ chiều các nàng qua thị tẩm, thậm chí ngay cả chạm vào các nàng một chút cũng chưa từng...”

Ngọc nương xoa bóp bả vai cho bà để thư giãn gân cốt, cười nói: “Có lẽ là vì thế tử phi là do hoàng thượng chỉ hôn, thế tử gia cùng hoàng thượng lại thân thiết, cho nên nhìn thế tử phi mới thấy thích.”

An Dương vương phi vừa nghe, ngưng cười, nói: “Người cũng đừng dùng loại lời nói dễ nghe này để an ủi ta. Khiếu nhi của ta quả thật tham hoa háo sắc, nhưng nó lại khác hẳn những nam nhân phong lưu khác, nó chỉ thích dung mạo mỹ miều của các cô nương, thích đem các nàng cất chứa để thưởng thức, nhưng cũng sẽ không chạm vào các nàng... Có khi ta cực kì hoài nghi Khiếu nhi sao lại đường thành tính tình cổ quái này.”

An Dương vương phi sâu kín thở dài, đối với tính tình cổ quái của con quả thật bất lực. Mà bà càng lo lắng là, nếu như con cả đời đều chỉ đem những nữ nhân mỹ mạo này về cất chứa như vật phẩm để thưởng thức chứ không chạm vào các nàng, như vậy bọn họ đừng mong nghĩ tới việc ôm hôn từ, nói không chừng An Dương Vương phủ sẽ tuyệt hậu. Hơn nữa con không muốn làm mấy chuyện nam nữ kia, làm cha mẹ chẳng lẽ lại đi ép buộc hấn? Nay truyền ra còn không làm cho người ta chê cười sao. Đương nhiên, là đứa con duy nhất, An Dương vương vợ chồng đều nguyện ý yêu thương hấn, đau hấn, đứa nhỏ đã không muốn, bọn họ cũng không muốn đi buộc hấn. Cho nên, việc này chỉ có thể để người mẫu thân này lên lút giúp đỡ che giấu, chỉ sợ nếu để lộ ra bên ngoài sẽ có lời đồn đãi không tốt.

“Vương phi, thế tử có lẽ chưa nếm qua hương vị tuyệt vời của nữ nhân, nếu ngài ấy thật sự nếm đến, có lẽ ngài ấy sẽ giống như vương gia vậy.” Ngọc nương an ủi nói.

Vương phi nghe xong, trong lòng được trấn an chút ít, nhưng trên mặt lại hừ lạnh một tiếng nói: “Hừ, giống vương gia? Ta tình nguyện Khiếu nhi ngây ngốc một chút, đừng trêu chọc nhiều nữ nhân mới tốt.” Nghe thanh âm kia, hiển nhiên đối với tính tình phong lưu của An Dương vương cực kỳ căm giận.

Ngọc nương cười cười, cũng không nói gì thêm.

“Được rồi, vương gia có lẽ cũng sắp tỉnh. Hiếm khi chàng qua đêm ở trong này, bản cung phải đi gọi vương gia rồi giường chờ con dâu lại đây kính trà.”

An Dương vương phi nói xong, liền bước nhẹ nhàng, hướng nội thất đi đến.

Nắng sớm dần dần trong trẻo, ánh sáng nhẹ chiếu vào phủ kín màu đỏ tân phòng, nến đỏ đã tắt, lưu lại hai làn khói nhẹ, rất nhanh theo gió trôi đi.

Khi Liễu Hân Linh tỉnh lại, đã cảm thấy một trận ngọt ngào, lồng ngực không thở nổi, chỗ bụng bị một cái gì đó vừa nóng lại vừa cứng đờ, cực không thoải mái, thậm chí hai chân của nàng cũng bị đè nặng... Có hơi thở ấm áp phun ở trên gương mặt nghiêng nàng, nhẹ nhàng nhột nhột, nóng nóng.

Theo thói quen trong dĩ vãng, buổi sáng khi tỉnh lại, bởi vì bị tuột huyết áp, nàng sẽ sùng sờ một lát mới có thể tỉnh táo lại, mấy phút này vô luận khó chịu như thế nào, nàng đều ngoan ngoãn bảo trì tư thế, vẫn chờ đợi đầu óc hoàn toàn thanh tỉnh.

Mắt lim dim đầu gạt mình nửa buổi, mới nhìn rõ ràng chiếc giường với một mảnh hồng nhung chói mắt, hiểu được chính mình đang ở chỗ nào.

Nàng lập gia đình.

Nghĩ như vậy, thân thể nàng bỗng cứng đờ, phát hiện tình huống của mình lúc này rất không ổn.

Đầu tiên, tư thế ngủ của nàng thực đoan chính —— đây là bà vú mất vài năm thời gian mới có thể nắn hình cho nàng, cả người nằm ngửa ở trên giường, hai tay đặt ở bên cạnh người. Tiếp theo, người nằm bên cạnh nàng, mà tư thế ngủ người này không có một chút hình tượng đáng nói. Hẳn cả người nằm

ngiêng, một chân trực tiếp khoát lên hai chân nàng, một cánh tay của hắn lại đặt lên bộ ngực nhô cao của nàng, một bên mặt gối lên gối đầu, cái mũi để sát bên sườn mặt của nàng, hô hấp nhẹ nhàng nhọt nhọt đánh vào mặt nàng, làm cho khuôn mặt nàng có chút nóng lên.

Mà để cho nàng xấu hổ và giận dữ muốn chết là, địa phương dưới thắt lưng nàng có cái gì đó vừa nóng vừa cứng chạm vào, có hiểu biết một chút sẽ biết nó là cái gì.

Nam nhân này đúng là đáng ghét mà, thật sự làm cho nữ nhân trời sinh tính tình bảo thủ như nàng khó thể chấp nhận nổi.

Liễu Hân Linh hít một hơi thật sâu, lo lắng có nên đem nam nhân trên người này trực tiếp một cước đá xuống giường hay không. Nhưng nếu nàng làm như vậy, bị thể tử này ghi thù, tin tưởng ngày tháng yên lặng thư thái về sau của nàng sẽ không còn —— tin tưởng không có nam nhân nào nguyện ý ngày đầu tiên tân hôn lại bị thể tử đá xuống giường đi. Huống hồ nàng cũng không phải là người không biết phân rõ phải trái, nếu đã già đi, xảy ra chuyện gì nàng đều đã có chuẩn bị tâm lý...

Sau khi tự an ủi bản thân, Liễu Hân Linh rốt cục tự bảo bản thân nhìn thẳng vào tình huống trước mắt, cũng không có xấu hổ và giận dữ như trước.

Liễu Hân Linh giật giật ngón tay, phát hiện khí lực đã trở lại, nàng rất dễ dàng liền đem cánh tay trước ngực giải khai, lại đem chân đặt ở trên người nhấc lên, nghĩ thừa dịp nam nhân bên cạnh chưa tỉnh lại, đi xử lý vấn đề nguyệt sự trước. Nhưng rất nhanh, lúc nàng đang hết sức chuẩn bị đứng dậy, người nào đó lại giống như vòi bạch tuộc tự cuốn lại đây. Lần này rất trực tiếp đem nàng ôm vào trong ngực, đem mặt của nàng chôn sâu vào trong lòng —— so với nề nếp và của nàng, y phục trên người nam nhân này đều đã trượt tới khuỷu tay, lỏng lẻo leo leo treo trên người, lộ ra hơn phân nửa thân mình —— thậm chí, đem nửa người dưới chen vào giữa hai chân nàng, mỗ X gì đó thẳng tắp đặt ngay giữa đùi nàng.

“...”

Liễu Hân Linh lúc này đã không thể bình tĩnh, thô lỗ đem hắn đẩy qua, trực tiếp ngồi dậy. Bởi vì ngồi dậy quá mạnh, thắt lưng mềm nhũn, hại nàng thiếu chút nữa cả người lại ngã vào trong chăn.

Không có biện pháp, nữ nhân tới thời điểm kia, xương sống thắt lưng đều có chút mềm nhũn, đặc biệt thể chất này của nàng lại không tốt, sau khi đến nguyệt sự, đều phải nằm ở trên giường hai ngày mới có thể đi lại bình thường.

“Nương tử, nàng làm sao vậy?”

Thanh âm mờ mịt truyền đến, mang theo nồng đậm buồn ngủ.

Liễu Hân Linh đỡ thắt lưng ngồi dậy, phát hiện nam nhân trần nửa thân trên cũng ngồi dậy theo, tóc trên đầu rối tung, híp mắt kỳ quái xem xét nàng, khuôn mặt anh tuấn không hề hung hãn giống hôm qua, có vẻ tuấn mỹ mà thật thà chất phác, có thêm vài phần đáng yêu.

“Không có việc gì, thắt lưng có chút ê ẩm thôi.” Liễu Hân Linh bình tĩnh đáp.

“Nga, để ta xoa xoa cho nàng.”

Nói xong, một bàn tay nam tính sờ lên eo nàng bắt đầu xoa xoa.

Liễu Hân Linh thiếu chút nữa bật đứng dậy, cũng không phải kỹ thuật hắn không tốt làm nàng đau, mà là nàng bảo thủ, vô luận là hoàn cảnh thế nào, đều là độc thân một mình. Ở đời trước thời điểm mất xa ở thăm cứ luôn cảm thấy dễ cho người xa lạ đụng tới người sẽ có cảm giác rất kỳ quái, làm cho nàng cực kì bài xích, cho nên, nàng chưa từng đi hưởng thụ mất xa linh tinh gì đó.

Liễu Hân Linh cố gắng nhẫn nhịn thật lâu, mới không để cho bản thân một tấc đem người quật xuống giường.

Nàng kết hôn, mặc kệ đối với vị tân hôn trọng phu này có ý kiến gì, bây giờ còn không phải thời điểm xung đột, cho nên nàng không thể đem sự tình trở nên căng thẳng, sau đó hai vợ chồng lại biến thành kẻ thù. Ngày thế nào rồi cũng sẽ qua thôi, nếu không thể thay đổi, như vậy liền nhận đi. Nàng không ngu, cho dù trong lòng không thích nam nhân này, hiện tại cũng sẽ không cùng hắn nào loạn lên, vậy không bằng chiều theo hắn đi.

“Nương tử, nàng có đỡ hơn không?”

Liễu Hân Linh cứng ngắc nhìn nam nhân đang chìm đắm trong cảm giác vui vẻ rạo rực, Đôi mắt kia toát lên ánh sáng lấp lánh, khiến người ta cảm thấy rõ hắn đang vô cùng vui sướng.

Liễu Hân Linh nhanh chóng gạt gạt đầu, ý bảo mình rất khỏe, sau đó không để ý tới vẻ mặt mát mát của nam nhân, trực tiếp xốc lên màn che bước xuống giường, đem nhóm nha hoàn kêu tiến vào.

Lúc này, bên ngoài tân phòng đã có một đám nha hoàn ma ma bung dụng cụ rửa mặt đứng chờ hầu hạ, đợi cho chủ nhân lên tiếng, mới nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Hai người im lặng rửa mặt thay quần áo, chờ hết thấy mọi thứ đã chuẩn bị tốt, kêu nha hoàn đem đồ ăn sáng bưng lên.

Đồ ăn sáng giống như trước rất phong phú xa hoa, Liễu Hân Linh làm con gái của biên tu Hàn Lâm viện, tuy rằng không lo ăn mặc, nhưng chi phí bình thường tuyệt đối là theo tiêu chuẩn mộc mạc, không giống với nơi này, ăn, mặc ở, đi lại, mọi thứ đều lộ ra một loại cung cách xa hoa tinh xảo của hoàng thất, làm cho nàng có hơi chút không quen.

Đương nhiên, làm cho nàng lại càng không quen chính là nam nhân bên cạnh này.

”Nương tử, đến đây, ăn nhiều một chút.”

Sở Khiếu Thiên vẫn không để cho nha hoàn đến hầu hạ, tự mình ân cần gấp rau cho Liễu Hân Linh, sau đó dùng một loại ánh mắt lấp lánh mong chờ nhìn nàng, vẻ mặt chờ đợi. Liễu Hân Linh đã muốn chết lặng, mà chết lặng giống nàng như vậy còn có một ít nha hoàn chung quanh. Liễu Hân Linh có thể theo thân thái của nhóm nha hoàn này mà đoán ra, Sở Khiếu Thiên bình thường tuyệt đối không phải như vậy, có lẽ, hắn càng giống như loại nam nhân kiêu ngạo ngồi một chỗ chờ được hầu hạ, ăn chơi trác táng, một khi mất hứng, động cái liền đánh chửi người.

Cho nên, người này đối với mình là đặc biệt ?

Vừa nghĩ tới đây, cơ bắp trên mặt Liễu Hân Linh liền run rẩy, nhanh chóng tự bảo bản thân đã bay loại ý nghĩ không thực tế này. Nhưng thật ra nàng nguyên ý tin tưởng hắn là vì nhìn trúng dung mạo của nàng mới có thể đối với nàng ân cần như vậy. Tuy rằng, bộ dạng nàng cũng không phải tuyệt sắc gì.....

Khó khăn dùng xong bữa sáng, lau miệng, lại sửa sang lại quần áo, rót cục xuất môn.

Tân hôn ngày đầu tiên, làm tân nương tử Liễu Hân Linh phải đi kính trà cho cha, mẹ chồng, thuận tiện gặp mặt mọi người trong nhà.

justify;” align=””Trải qua một đêm tình dục, bụng Liễu Hân Linh đã không còn đau giống ngày hôm qua, chỉ là ần ần có chút đau, chi cần nhẫn nại chút là được, cho nên nàng cũng không cần nha hoàn đến đỡ, im lặng theo phía sau Sở Khiếu Thiên. Mà đằng sau bọn họ cũng đi theo một đồng nha hoàn mà mà.

Liễu Hân Linh đi thẳng về phía trước, chỉ cảm thấy An Dương Vương phủ này thật sự là hết sức hoa mỹ, đình đài lầu các, rường cột chạm trổ, hành lang gấp khúc, nóc nhà chạm trổ phượng hoàng, kỳ thạch, hoa thơm.

Liễu Hân Linh chưa từng tới hoàng cung, không biết hoàng cung là như thế nào, nhưng một An Dương Vương phủ, đã làm nàng rung động. Đây là nghệ thuật kiến trúc lâm viên thời cổ đại, không phải xi măng, cốt thép hiện đại có thể so sánh.

”Nương tử thích không? Chờ khi nào rảnh ta mang nương tử đi dạo nhà chúng ta nha!!!!”

Một thanh âm vui mừng vang lên trên đình đầu nàng, Liễu Hân Linh giật bản mình, quay đầu liền nhìn thấy nam nhân vốn nên là đi ở đằng trước không biết từ khi nào đã chạy tới bên người nàng, đôi mắt sáng ngời nhìn nàng, trên mặt lộ vẻ tươi cười, thoạt nhìn thập phần tuấn mỹ.

Đối với sự thể hiện thiện ý của hắn, Liễu Hân Linh cũng không cự tuyệt nữa, lễ phép mỉm cười, nói: “Vậy làm phiền... Phu quân.” Phu quân, hai chữ này, nàng nói xong trong lòng có cảm giác cực kỳ phức tạp.

Mà Liễu Hân Linh cũng miễn cảm phát hiện, nghe được lời nói của nàng, bản thể từ nào đó thể nhưng... đồ mặt, khuôn mặt tuấn tú lộ ra biểu tình lằng lằng, bộ dáng tựa hồ thực nhận nhạo.

Liễu Hân Linh trầm mặc, trong lòng run rẩy. Rất nhanh, khi phát hiện sự trầm mặc của nàng, Sở Khiếu Thiên không được tự nhiên ho khụ khụ, đem biểu tình trở về bộ dạng hung hãn—— tựa hồ như vậy sẽ có vẻ có uy nghiêm hơn?

Kế tiếp, hai người đi song song, trên đường đi không nói chuyện. Thẳng đến khi đến chính sảnh, Liễu Hân Linh lùi về sau hai bước, sau đó bộ dạng khép mí phục tùng đi phía sau Sở Khiếu Thiên. Sở Khiếu Thiên quay đầu nhìn nàng một cái, nhướng mày, nhưng rốt cuộc không nói gì thêm, dẫn đầu vào cửa.

”Bà nội, cha, nương, chúng con đến rồi ~”

Sở Khiếu Thiên cất cao thanh âm nói, lời nói lộ ra sự thân thiết vui sướng. Nghe được lời nói của hắn, ba vị trưởng bối trong phòng đều nở nụ cười tươi, ánh mắt trở nên nhân từ. Nhưng khi bọn họ nhìn đến Liễu Hân Linh theo sau vào, ba vị trưởng bối đều dùng ánh mắt xem xét đánh giá nàng.

Liễu Hân Linh hơi mỉm cười, đi theo Sở Khiếu Thiên cùng tiến lên phía trước thỉnh an, trong quá trình thỉnh an, tầm mắt đảo qua những người ngồi ở trên.

Người nhà An Dương Vương phủ rất đơn giản, không có bà con thân thích trên dưới gì ở trong này, ngoài An Dương thái phi, và vợ chồng An Dương vương. Về phần một đám thị thiếp của An Dương vương, các nàng cũng không có tư cách để chính phi của thế tử là nàng kính trà. Hắn là lần khác An Dương vương phi sẽ kêu các nàng đến để cho nàng nhận thức.

Trong đó vị lão phu nhân ung dung đẹp đẽ quý giá ngồi ở vị trí chủ vị hẳn chính là An Dương thái phi vô cùng lợi hại trong truyền thuyết, lúc này bà mặc cung trang sẫm màu, trang sức trên người mộc mạc nhưng thể hiện được sự cao quý, có lẽ đã lớn tuổi, không trang điểm xa hoa như người trẻ tuổi, lộ ra một loại khiêm nhường hoa lệ. Nhưng bà chỉ cần ngồi ở chỗ kia, có một loại khí thế lan tỏa xung quanh, không giận mà uy, làm cho người khác không dám đánh giá nội tâm bà. Nghe nói An Dương thái phi cũng đã sáu mươi, nhưng xem hình dáng của bà có phần trẻ hơn vài tuổi, thoát nhìn chính là bộ dáng năm mươi mấy.

Đôi vợ chồng trung niên ngồi ở phía dưới An Dương thái phi, không cần phải nói chính là vợ chồng An Dương vương. An Dương vương tuy rằng đã tới trung niên, nhưng ngày thường anh tuấn, đúng là thời kỳ mị lực nhất của nam nhân. Trên triều đình mọi người đều nói An Dương vương là người hiền lành rộng rãi, Liễu Hân Linh rất đồng ý với lời này, bởi vì xem ánh mắt của An Dương vương quả thật rất hiền hậu, cũng không giống với vài vị vương gia khác thâm trầm khó dò.

Sau đó là An Dương vương vương phi bên người An Dương vương, đó là một nữ tử thập phần mỹ mạo, mặc quần áo cung trang hoa lệ, trên đầu một mảnh trang sức bằng vàng chói lọi thập phần chói mắt, nhưng cũng không có vẻ tục tằn. Nụ cười của bà cũng thực hiện lành thân thiết, nhưng ý cười trong mắt cũng nhiều thêm vài phần, giống như một người mẫu thân bình thường khi nhìn đến con mình thì trong mắt lộ ra vẻ từ ái.

Liễu Hân Linh sau khi thính an, tiếp đó chính là kính trà.

Một nha hoàn bưng trà tới, Liễu Hân Linh tiếp nhận, đi đến trước mặt An Dương thái phi, liền có nha hoàn đem một tấm nệm đặt trước mặt để cho nàng quỳ xuống.

“Nương tử, đây là tổ mẫu.” Sở Khiếu Thiên làm hết phận sự ở một bên giải thích.

“Tổ mẫu thỉnh dùng trà.” Liễu Hân Linh đem trà dâng lên.

An Dương thái phi cũng không làm khó dễ gì, nhìn Sở Khiếu Thiên ở một bên liếc mắt một cái, gặp tôn tử dè dặt nhìn mình ha ha cười, mắng một tiếng thẳng nhóc xảo quyệt, liền bưng trà nhấp một ngụm, xong rồi giao cho ma ma đứng một bên, theo trong tay áo lấy ra một cái hà bao đưa cho Liễu Hân Linh làm lễ vật gặp mặt.

Hà bao tuy nhỏ, nhưng vật bên trong giá trị chắc cũng không nhỏ.

Liễu Hân Linh cung kính tiếp nhận, khoe mắt ngắm đến vợ chồng An Dương vương bộ dáng có chút ngoài ý muốn.

Kế tiếp, đó là kính trà cho vợ chồng An Dương vương, hai người đồng dạng không có làm khó tân nương tử, cũng cấp cho lễ vật gặp mặt, đồng thời nói những chuyện bình thường, tỷ như chiếu cố tốt trạng phu, làm cho Sở gia khai chi tán diệp linh tinh. ...., Liễu Hân Linh đương nhiên dụ ngoạn đều gật đầu đáp ứng.

“Khiếu Thiên, con hiện tại đã thành thân, coi như trên người đã có gánh nặng lập nghiệp vì gia đình, về sau nhất thiết đừng lại làm những việc bậy bạ, gây náo loạn nữa.” An Dương vương trầm giọng đối với con nói.

Sở Khiếu Thiên có chút không phục, khoe mắt xéch lên nên có chút hung dữ, “Cha, con làm việc bậy bạ gây náo loạn hồi nào? Hiện tại không phải con đang đứng đứng đắn đắn trước mặt người sao?”

An Dương vương vừa nghe, đang muốn giáo huấn con, An Dương vương phi nhanh chóng đến giảng hòa, âm thanh trách cứ nói: “Vương gia, hôm nay là ngày con mang con dâu tới bái kiến trưởng bối, ngài liền bớt tranh cãi. Hơn nữa hai năm nay, Khiếu nhi thay đổi như thế nào người cũng xem ở trong mắt mà, hẳn đã trưởng thành, sẽ không bậy bạ như trước kia vậy.”

“Hừ, nếu không phải thập thất hoàng đệ, hai năm nay hẳn có thể an phận như vậy sao?” An Dương vương hừ một tiếng, “Sớm biết như thế lúc trước ta đã đem tên nghịch tử này để cho thập thất hoàng đệ dạy dỗ một chút, cũng sẽ không phải hao tâm nhiều năm như vậy.”

“Vương gia, ngài còn nói chuyện này làm gì? Người còn ngại Khiếu nhi chịu khổ chưa đủ sao? Nếu không phải Túc vương, Khiếu nhi của thiếp khi đó cũng sẽ không...” Nói xong, ánh mắt An Dương vương phi đảo lên, có vẻ như sắp khóc.

“Đủ rồi! Các ngươi đừng ầm ỹ nữa, đỡ phải cho con dâu chế giễu các ngươi.” An Dương thái phi thân nhiên nói một tiếng, hai vợ chồng đang không cam lòng cũng phải ngậm miệng, tầm mắt đảo qua hai vợ chồng trẻ tuổi, tự nhiên thấy được tôn tử cháu dâu đứng ở một bên như một bức họa. Bất quá cháu dâu là một bộ dáng trầm tĩnh, mà tôn tử... Về mặt bất đắc dĩ cùng ai oán kia làm cho bà xem có chút buồn cười.

Liễu Hân Linh ở một bên nghe được trong lòng vừa động.

Thì ra tên thế tử ác bá háo sắc này từng bị Túc vương đương triều thu thập qua sao? Liễu Hân Linh tuy rằng là cô nương trong khuê phòng, nhưng nàng ngẫu nhiên cũng nghe được phụ thân cùng huynh trưởng thời điểm đàm luận về triều chính, ngẫu nhiên cũng sẽ đề cập đến vị vương gia Túc vương này, bọn họ nói rằng Túc vương thâm sâu khó dò, và giọng nói của họ tràn đầy vẻ tôn sùng cùng e ngại.

Nghe nói Túc vương là người vô cùng lợi hại, hơn nữa lại vô cùng khó tiếp cận. Nếu như Sở Khiếu Thiên thật sự bị Túc vương thu thập qua... Liễu Hân Linh yên tâm rồi, vị trạng phu này ít nhất cũng không quá kém cỏi, có lẽ có chút mặt tốt đi?

“Qua vài ngày, con mang thê tử đến thăm trưởng công chúa – Cô của con một lần đi.” An Dương thái phi mân mê chuỗi phật châu nói với Sở Khiếu Thiên.

”Biết rồi ạ, bà nội ~” Sở Khiếu Thiên lên tiếng.

Liễu Hân Linh biết Trưởng công chúa mà An Dương thái phi nói chính là phủ đệ của Vô Song công chúa, Vô Song công chúa là trưởng nữ của An Dương thái phi, cũng là công chúa đầu tiên của Tiên đế, cùng An Dương vương là tỷ đệ cùng một mẹ, coi như là cô ruột của Sở Khiếu Thiên.

Nghĩ đến có nhiều thân thích như vậy, Liễu Hân Linh không nhịn được có chút đau đầu.

Mọi người còn nói một lát, An Dương thái phi liền tuyên bố giải tán, trở về Vinh Thụy đường của bà. An Dương thái phi tuy rằng bồi phạt trong vương phủ cao nhất, nhưng hàng năm bà đều ru rú trong nhà, một lòng lễ Phật, đối với chuyện bên ngoài rất ít quan tâm, có thể nói giống như một người vô hình không tồn tại.

An Dương vương phi không có việc gì, vốn dĩ còn muốn lưu con trai lại để nói chút chuyện, nhưng thấy đôi mắt con cứ dán lên người nương tử không thể rời, nhảm sao bà lại không biết tâm ý của hắn, chỉ phải khoát tay, để cho hai vợ chồng vừa mới tân hôn trở về Lâm Tâm viện bồi dưỡng tình cảm.

Nói tóm lại, làm một cô dâu cổ đại, Liễu Hân Linh không có bị mẹ chồng hay thân thích làm khó dễ gì, coi như là may mắn.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

“An Thuận, nữ nhân tới cái đó. . . . . Bình thường phải mất bao nhiêu thời gian?”

Ánh mặt trời chiếu sáng, trong thư phòng Thế tử An Dương Vương phủ, vang lên một giọng nói chần chờ.

Người mặc trang phục hạ nhân An Thuận là một thiếu niên 16, 17 tuổi, dáng dấp mi thanh mục tú, khi cười thịt trên mặt chồng chất lên nhau, khiến cho gương mặt tròn tròn, làm cho người ta vui vẻ. Lúc này, thiếu niên An Thuận mặc dù trên mặt tươi cười, nhưng trong lòng nom nớp lo sợ, sáng sớm hôm nay liền đã thấy chủ nhân vui đùa tìm sách, cũng không biết hắn tìm sách gì, là một nô tài trung thành, hắn rất muốn giúp chủ nhân, nhưng đợi đến hắn lên tiếng thì lại lấy được cái nhìn hung ác của chủ nhân

An Thuận nghe lời nói của chủ nhân, có chút nghi ngờ hỏi, “Thế tử gia, ngài nói gì?”

”Chính là là . . . . . Cái kia đó!” Sở Khiếu Thiên có chút không nhịn được nói, giọng nói hung ác, chỉ là nếu như hai lỗ tai đừng đồ lên, chắc chắn sẽ có lực thuyết phục.

”Là cái gì?” An Thuận vẫn mơ hồ, trong lòng thầm nghĩ, tại sao sau khi thế tử gia thành thân, hình như có chút thay đổi? Lời nói không đầu không đuôi, hắn nào biết là ý gì.

Chỉ là, nô tài xui xẻo còn chưa có oán thầm xong, thì đã thấy trên đuôi mắt thế tử nhà hắn xéch lên, mặt hung hãn, bị dọa sợ hắn vội nói: “Thế tử gia, chuyện của nữ nhân nô tài thật sự không hiểu. Chỉ là nô tài cũng mảy mĩy trong phủ có giao hảo, họ tất nhiên sẽ vui lòng nói cho nô tài, chỉ cần ngài nói một tiếng, nô tài có thể lập tức đi hỏi rõ ràng! Tuyệt đối sẽ không khiến Thế tử gia thất vọng.”

Sau khi vỗ ngực bảo đảm, An Thuận thấy chủ nhân vẫn dùng cặp mắt lạnh lùng nhìn hắn chằm chằm, trong lòng biết việc mình phải làm cuối cùng là bảo đảm, lập tức mặt nghiêm nghị nói: “Thế tử gia yên tâm, những thứ này đều là nô tài muốn biết, hoàn toàn không hề có quan hệ gì đến Thế tử gia ngài!”

An Thuận nói xong, rốt cuộc thấy chủ nhân đối diện thu lại vẻ mặt hung ác, khoe mắt mềm mại xéch lên, biến thành một đôi mắt xéch mê người, trong lòng âm thầm lau mồ hôi. Ai nói mắt xéch nhất định là mê hoặc người? Đôi mắt xéch thế tử nhà hắn lúc xéch lên khoe mắt mang theo ánh sáng hung dữ, làm cho người ta cảm thấy sự tàn ác mọc lan tràn, tâm bị hù dọa đến chấn động rồi.

”An Thuận, ghé tai lại đây, nghe cho rõ.” Sở Khiếu Thiên kêu nô tài xui xẻo tới đây, sau đó hắn nhỏ giọng nói ra bất nô tài xui xẻo đi hỏi chuyện.

An Thuận tròn mắt hốc mồm, chỉ cảm thấy một trận động đất rung trời.

Thế tử lại muốn hắn đi hỏi nữ nhân loại chuyện đó. . . . .

Một lát sau, An Thuận chỉ cảm thấy lửa đốt gay gắt, trong lòng đã có thể tưởng tượng ra sau khi những nữ nhân ngoài kia nghe được câu hỏi của hắn, sẽ bị bọn họ thẹn thùng tát rồi. . . . . Gào khóc ! ! Chủ nhân à, ngài thật là quá làm khó nô tài ! !

An Thuận về mặt đưa đám đi ra ngoài, ước chừng một khắc đồng hồ sau, lúc nô tài trung thành trở lại, trên mặt nhiều hơn một cái dấu tay đỏ thẫm.

Sở Khiếu Thiên kinh ngạc “Người tại sao biến lại thành như vậy? Nô tài chết bầm nào dám đánh người? Đừng sợ, trở về đánh lại đi, bản Thế tử làm chủ cho người!”

An Thuận co gập khoe miệng, nói: “Không có, là Yên Hồng tỷ tỷ xấu hổ, không cần thận đánh trứng vào mặt của nô tài.”

Ahhh, đau chết đi được. An Thuận không ngờ nữ nhân thời điểm nào đó sẽ phản ứng lớn như vậy, sao lại nặng tay như vậy, rõ ràng hắn không có ý đùa giỡn người ta nha.

Sở Khiếu Thiên không muốn biết nô tài hắn khiến tỷ nữ nào xấu hổ, vội vàng hỏi, “Hỏi rõ ràng rồi phải không?”

“Vâng, hỏi rõ ràng rồi, Yên Hồng tỷ tỷ nói, loại chuyện như vậy nữ nhân đều không có cùng thời gian, bình thường là từ 3 tới 7 ngày.”

“Bảy ngày à. . . . . Sao lại lâu như vậy?” Sở Khiếu Thiên thất vọng.

An Thuận cúi gằm đầu, hắn không biết chủ nhân rốt cuộc thất vọng cái gì, chỉ cần chủ nhân không bảo hắn đi làm những chuyện bị ăn tát này, ngài ấy thích sao liền trách đất đi!

Sở Khiếu Thiên đi vòng vòng ở thư phòng một lát, thấy ánh nắng tươi sáng bên ngoài, cũng đã tới buổi trưa rồi, liền đứng dậy đi ra khỏi thư phòng.

An Thuận thấy hắn bước đến phòng ngủ Thế tử phi, hiểu được hắn muốn làm gì, đầu liền cúi càng thấp.

Đi qua vườn hoa, Sở Khiếu Thiên ngừng bước lại, ánh mắt thẳng tắp nhìn về phía vườn hoa.

An Thuận cẩn thận nhìn theo, nhìn thấy ở trong đình vườn hoa, hai người tỷ nữ đứng hầu hạ một mỹ nhân ngồi nghiêm trang trên ghế đá. Từ xa nhìn lại, an tĩnh nhàn nhã, chỉ nhìn nghiêng thì đem đến một cảm giác tốt đẹp, hết sức thoải mái.

*****

Hôm nay là ngày tân hôn thứ hai, Liễu Hân Linh tâm tình không tệ, chứng bệnh đau bụng cũng giảm bớt, nhưng xương thất lưng lại mềm giống như người bị rút xương sống, tay chân nàng cảm thấy vẫn có chút lạnh. Lúc này nhìn thấy ánh mặt trời ấm áp, không khỏi xúc động muốn đi phơi nắng, vì vậy, mang theo hai nha hoàn, pha một ấm nước mật ong, ngồi vào một vị trí phơi nắng trong đình nghỉ mát.

Bưng ly nước mật ong lên nhấp một miếng, Liễu Hân Linh híu mắt lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

Ánh mặt trời ấm áp, vị mật ong pha một chút hoang dại cùng trong vắt, đều là một sự hưởng thụ khó có được.

Thành thân hai ngày, Liễu Hân Linh có chút không quen, trừ buổi sáng lên phòng thỉnh an An Dương vương phi —— An Dương Thái phi lại không thích người khác quấy rầy, miễn nàng thỉnh an —— nàng đều ở trong viện không bước chân ra khỏi phòng, yên lặng thích ứng hoàn cảnh đột nhiên chuyển biến, còn nữa, trong cuộc sống còn xuất hiện một người đàn ông xa lạ.

“Tiểu thư, qua ba ngày nữa, nguyệt sự của người kết thúc, đến lúc đó. . . . .” Mặc Châu tận lực nhắc nhở người nào đó đang đắc ý mà quên đi chuyện này.

Nụ cười trên mặt Liễu Hân Linh cứng đờ, yên lặng đem ly nước mật ong uống.

“Ta hiểu, đến lúc đó rồi hãy nói. »

Mặc Châu đang muốn nói thêm, khoe mắt nhìn thấy người nào đó đang từ hành lang đi tới, yên lặng cúi thấp đầu.

“Nương tử ~”

Một giọng nói của phái nam mang theo ý cười vang lên, eo của nàng bị đôi cánh tay từ đằng sau ôm lấy.

Liễu Hân Linh cứng ngắc một chút, rất nhanh liền khôi phục bình thường, nghiêng đầu nhìn về phía người ôm lấy mình, chợt một nụ hôn ấm nóng rơi xuống, mang theo ý thận trọng dò xét, thấy nàng không có ý phản kháng thì lập tức được voi đòi tiên hôn sâu hơn.

Liễu Hân Linh không phải là không muốn phản kháng, nàng hận không thể đánh một quyền đem nam nhân đang hôn nàng bay ra ngoài. Chỉ là, những ý nghĩ kia chỉ là ảo tưởng mà thôi, trên thực tế, bọn họ đã là vợ chồng, mặc dù tính tình có chút truyền thống, nhưng đã bị ảnh hưởng từ giáo dục hiện đại, biết vợ chồng hôn nhau làm tình là chuyện bình thường.

Môi lưỡi của hắn nóng bỏng, như thiếu niên lỗ mềng liễu lĩnh chạy loạn khắp nơi trong miệng nàng, ngực nàng bị ôm lấy cũng rất nóng, không giống cơ thể lạnh lẽo của nàng, hắn ôm cảm giác thật thoải mái.

Vừa hôn xong, Liễu Hân Linh bình tĩnh thì phát hiện mình đã bị ôm vào trong ngực rồi, mà nàng cũng như một đứa bé ngồi trên hai chân nam nhân. Nhớ tới chung quanh còn có hai nha hoàn thì khuôn mặt nàng bắt đầu xanh hồng lần lượt thay đổi, nhìn qua chỉ thấy hai nha hoàn cúi đầu, an tĩnh làm một khúc cây. Nhưng càng làm nàng mất mặt.

“Nương tử, chúng ta trở về phòng ~” Sở Khiếu Thiên thấy mặt nàng đỏ hồng, nội tâm vui vẻ, muốn ôm lấy nàng trở về phòng tiếp tục thân thiết.

Ý tưởng của Thế tử gia là, bây giờ là tân hôn, mặc dù cái kia đến khiến thế tử không thể yên phòng, nhưng ăn đậu hũ cọt sứt lẫn nhau một chút đỡ thêm cũng có thể. Hôn nữa hắn có thời gian nghỉ kết hôn mười ngày, đây là Sùng Đức Hoàng đế ưu ái hắn, đặc biệt phê chuẩn, mười ngày này đương nhiên

phải bồi dưỡng tình cảm cùng thê tử~~

Liễu Hân Linh rất không nguyện ý, bị một nam nhân xa lạ ăn đậu hũ chỉ có thể nhẫn nại không thể phản kháng, không có nữ nhân nào nguyện ý —— Bởi vì nàng chỉ cần vừa phản kháng, có lẽ sẽ trực tiếp giết người này.... cho nên những e thẹn mà các tiểu thư khuê các thường hay làm, nàng đương nhiên cũng không làm được, nói không chừng nàng chỉ cần đẩy nhẹ một cái, có lẽ bạn Thê tử nào đó sẽ bị cái đẩy nhẹ của nàng dán dính vào tường làm cảnh, hơn nữa còn là một phong cảnh, phong cảnh vô cùng đặc sắc. . . . . orz . . . Thật là quá 囧 rồi, phải hay không!

Chỉ là, tính nhẫn nại của Liễu Hân Linh là có hạn, thấy đôi tay hần như có như không chu du trên bộ ngực nàng, giống như đang tìm kiếm nơi chỗ nào tương đối khá thì xuống tay, không thể nhìn được nữa đành phải vờ tay tát một cái đánh bay nam nhân được voi đòi tiên này thì giọng nói cứng rắn của nha hoàn Mặc Châu vang lên ngăn lại hành động bạo lực của nàng.

”Tiểu thư, Thê tử, có cần dọn đồ ăn lên không ạ?”

Lúc này đã là thời gian ăn trưa, Mặc Châu tận lực nhắc nhở, đồng thời cũng nhắc nhở bạn Thê tử phi mới nhậm chức nào đó, bề ngoài đang rất kích động, tránh cho « thân thể mỏng manh yếu ớt » của Thê tử gia bị thương, nửa đời sau của nàng ấy sẽ bị phá hủy.

”Nương tử đói bụng sao? Vậy trở về dùng bữa nha.” Sở Khiếu Thiên quan tâm hỏi.

Liễu Hân Linh đương nhiên gật đầu.

*****

Sau bữa ăn không lâu, Liễu Hân Linh muốn nằm trên giường, làm dịu cái eo mỏi nhừ, thuận tiện ngủ trưa, chuẩn bị thần trí phòng ngừa Thê tử gia buổi tối nổi lên sắc tâm..., không ngờ nam nhân này lại trực tiếp đi vào phòng nàng. Liễu Hân Linh phát hiện, Sở Khiếu Thiên là một người được voi đòi tiên, người cho hần ba phần mặt mũi, hần liền lên mặt, nhìn coi như ôn hòa, nhưng khỏe mắt kia vừa xéch là lộ ra ánh sáng hung ác, cứ như cả người bị một ác bá nhập vào thân.

Sau khi nàng ngẫm cho phép hành động thân thiết của hần, hần liền được voi đòi tiên yêu cầu ngày càng nhiều!

Liễu Hân Linh hiện tại hiểu rõ vì sao người ngoài nói An Dương vương Thê tử là một người háo sắc, nhìn cử động hai ngày nay của hần đã biết. Biết rõ hiện tại thân thể nàng không tiện, hần còn như không khác gì tên quỷ háo sắc dán lấy nàng cọ cọ, sờ sờ bóp bóp, về mặt đói khát, đây là cái gì a! ! !

Liễu Hân Linh gằm thét ở trong lòng, trên mặt lại mang vẻ dịu dàng ôn nhu, tiêu chuẩn trong ngoài không giống nhau.

”Đúng rồi, nương tử, ngày mai là ngày về lại mặt, cần chuẩn bị những thứ gì cho nhạc phụ nhạc mẫu cùng mấy vị huynh trưởng?”

Liễu Hân Linh mỉm cười nói: “Chuyện này phu quân chuẩn bị là được.”

Sở Khiếu Thiên ôm nàng vào trong ngực, vuốt ve ngón tay mềm mại của nàng, hồn nhiên không biết mấy ngón tay nhỏ nhắn tựa như không có xương này, có thể dễ dàng ở trước đá hoa cương cứng rắn đâm thành một cái lỗ đáng sợ, trong lòng chỉ cảm thấy tay nương tử thật mềm thật trơn, không biết có thể cắn vài ngụm hay không. . . . . (Lời tác giả : Thê tử gia, tuyệt đối, tuyệt tuyệt đối, trăm ngàn lần không thể cắn a, sẽ trực tiếp bị vỗ tới trên tường làm tranh phong cảnh đó ~)

”Nương tử, nhạc phụ nhạc mẫu thích gì?” Sở Khiếu Thiên cười con gái của người ta, đương nhiên hiểu được tầm quan trọng của việc lấy lòng nhạc phụ nhạc mẫu, bất quá, trực tiếp hỏi tới những gì nhạc phụ nhạc mẫu yêu thích, nghĩ tới ngày mai tuyệt đối phải gây ấn tượng tốt cho người nhà thê tử.

Liễu Hân Linh bị ánh mắt trong trẻo của Sở Khiếu Thiên nhìn chăm chú, bất đắc dĩ đem những thứ người nhà yêu thích nói cho hần biết.

Ở chung với nhau hai ngày nay, trừ thỉnh thoảng hần có làm ra vài động tác thân mật, Liễu Hân Linh cũng không có ghét người này, có lúc, thấy ánh mắt trong trẻo của hần, cảm thấy có chút hoảng hốt, ánh mắt của nam nhân như vậy, hần không đến nỗi đáng ghét như lời người ta nói vậy chứ?

Chỉ là, rất nhanh, Sở Khiếu Thiên lần nữa thay đổi cho nàng cảm thấy, người đàn ông này quả nhiên là danh bất hư truyền, người ngoài không hề nói oan cho hần.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Tân hôn ngày thứ ba, ngày đến nhà thăm bố mẹ vợ.

Sáng sớm, sau khi hai vợ chồng đi đến nhà chính từ biệt An Dương vương phi, trở về phòng chính trang lại y phục rồi xuất môn.

Vừa ra đến trước cửa, An Dương vương phi lệnh cho quân gia của vương phủ đem lễ vật đã chuẩn bị tốt đưa nàng xem qua. Liễu Hân Linh đại khái chỉ xem một lần, nhưng trong lòng liền sinh bội phục. An Dương vương phi chuẩn bị lễ vật vừa thể hiện đầy đủ tâm ý vừa phù hợp với lễ nghi, không hổ là con dâu mà An Dương thái phi lựa chọn, quản lý gia đình, xử lý công việc cực kỳ ổn trọng, so sánh với nhau, nàng học chẳng được bao nhiêu.

”Chuẩn bị tốt lắm, vất vả cho quân gia, giúp ta cảm ơn mẫu thân.” Liễu Hân Linh hướng quân gia khách khí nói.

”Thế từ phi khách khí rồi, đây là việc mà thuộc hạ phải làm.”

Quân gia Sở Thắng là một người đàn ông trung niên, mặt chữ điền, trên mặt mang theo vẻ tươi cười thân thiện, tuy nhiên lại có phần xa cách cùng không siểm nịnh, vừa thấy liền biết là loại người trầm ổn, tận tâm, trung thành với công việc quân gia của mình. Sở Thắng tuy rằng chỉ là quân gia, nhưng ở trong An Dương vương phủ là người rất có địa vị, bởi vì hắn là người của An Dương thái phi cất nhắc đi lên, trong vương phủ không có người nào dám bất kính đối với hắn, thậm chí ngay cả vợ chồng An Dương vương cũng phải cho hắn mặt mũi vài phần.

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ.

Ngoại lệ này chính là người thừa kế tương lai của An Dương Vương phủ - Sở Khiếu Thiên, người này ngay cả cha đẻ của hắn, hắn còn không sợ, làm sao lại sợ một người quân gia nho nhỏ?

Hai người ở bên này khách khí, một bên Sở Khiếu Thiên sớm đã không còn kiên nhẫn, thô lỗ đánh gãy lời nói của bọn họ: “Nên xuất phát!”

Sở Thắng như thế nào lại không thấy thế tử gia có địch ý với mình, đặc biệt khi thế tử phi trên mặt mang theo tươi cười cùng trò chuyện với hắn, thì địch ý kia càng rõ ràng. Sở Thắng ở trong lòng lắc đầu, xem ra thế tử gia nhà hắn vẫn chưa chín chắn, như vậy liền dễ dàng thể hiện ra địch ý, cần phải dạy dỗ thêm nữa mới được.

Liễu Hân Linh đi đến bên người hắn, ôn hòa nói: “Làm cho thế tử đợi lâu.”

Sắc mặt của Sở Khiếu Thiên hòa hoãn một chút, vốn dĩ là muốn nắm tay nàng, nhưng nhìn thấy mọi người đang đứng xung quanh, nếu như hắn làm như vậy, để cho nương hắn biết, lại không biết người sẽ nói cái gì nữa đây. Chỉ có thể cố gắng đè nén cơn xúc động đó xuống, dẫn đầu ra cửa.

Tuy rằng chỉ là về nhà thăm bố mẹ, nhưng An Dương Vương phủ rất phô trương, hoa lệ, người đi theo rất nhiều, tuy nhiên chỉ chuẩn bị một chiếc xe ngựa, đi phía sau xe chính là trái phải mười người thị vệ, kèm theo đó là Mặc Châu và những nha hoàn khác. Khiến cho người ta giật mình là, Sở Khiếu Thiên không cưỡi ngựa, mà là trực tiếp bước lên xe.

Trên xe ngựa của An Dương Vương phủ, Liễu Hân Linh vừa đi lên, đã bị đôi cánh tay hữu lực ôm vào trong ngực, sau đó ở một bên đầu nàng bắt đầu cọ cọ, giống như một chú chó lớn trung thành đang làm nũng với chủ nhân.

Đây là thói quen mấy ngày qua khi ở chung với nhau, bạn thế tử nào đó đặc biệt thích cọ tới cọ lui ở trên người nàng, giống như bộ dáng đang tìm bắt mồi. Càng làm cho Liễu Hân Linh ngượng lả, ban đêm khi ngủ, hắn nghĩ nàng không biết, luôn thừa dịp khi nàng ngủ say, duỗi tay tiến vào y phục bắt đầu vuốt ve thân thể nàng, mang theo một loại tò mò thám hiểm. Còn nếu khi mà Liễu Hân Linh không có ngủ say, không có cách nào tiếp tục giả bộ ngủ, sẽ lơ đãng xoay người một chút, nhẹ nhàng vỗ, đưa tay của hắn đập bay, sau đó lại đá chân một cái, thì thế tử đó thiếu chút nữa bị nàng đá xuống giường.

Ngón tay giật giật, Liễu Hân Linh nhẫn nại xúc động muốn một tay đẩy hắn ra. Nàng thực tin tưởng nếu như bản thân không kiềm nén được mà hành động, tuyệt đối sẽ không giống với người bình thường chỉ đẩy hắn ra một chút, mà là trực tiếp phá xe mà ra, đẩy lên trên đường cái, đến lúc đó, không chỉ mặt mũi An Dương Vương phủ mất hết, nàng cũng không có mặt mũi làm người.

Quên đi, nhẫn đi!

Chờ xe ngựa rốt cục đến Liễu phủ, Liễu Hân Linh nhẹ nhàng thở ra, mà Sở Khiếu Thiên lại âm thầm tức giận xe ngựa đi quá nhanh, trong lòng thầm mắng người đánh xe có phải vội vàng đi đầu thai hay không —— Đáng thương cho người đánh xe lệ rơi đầy mặt, thế tử gia của tôi à, nô tài đã muốn đem tốc độ chạy thật chậm rất chậm đó nha! Tuy rằng ở hoàng thành An Dương Vương phủ cùng Liễu phủ ở hai phương hướng khác nhau, nhưng khoảng cách cũng không tính là quá xa đâu, hai khắc chung đến là phải rồi đó!

Bên ngoài Liễu phủ, vợ chồng Liễu Minh Thành mang theo mấy người con đang đợi ngoài cửa, nghênh đón con gái đã xuất giá cùng con rể.

Không có cách nào khác, đây là bi ai khi gả con gái cho gia đình quyền quý, hơn nữa còn đặc biệt là đem con gái gả vào hoàng thất, con rể thân phận rất cao quý, làm nhạc phụ nhạc mẫu không chỉ không thể coi hắn là con rể, còn phải tôn kính hắn giống như cha đẻ.

Sắc mặt người nhà Liễu gia nhìn như thế nào cũng không tốt, dù sao lời đồn đãi về An Dương vương thế tử thật sự là rất kém. Bất quá khiến cho bọn họ cảm thấy an ủi là, ít nhất sau khi con gái/muội muội gả qua, không có truyền ra tin tức tân hôn bất hòa gì đó, khi lại mặt cũng ăn theo quy củ cùng thế tử về nhà thăm bố mẹ vợ, vẫn là có điểm đáng khen đi?

(tác giả: = __=! Các người chỉ chấm điểm này?)

”Cha, nương, đại ca, nhị ca, tam ca, ta đã trở về.” Liễu Hân Linh tiến lên thỉnh an bọn họ.

Liễu Hân Linh nhìn xung quanh liếc mắt một cái, trừ bỏ thiếu hai đệ đệ song sinh, những người khác đều ở bên ngoài. Không cần phải nói, Liễu Hân Linh cũng biết hai đệ đệ là đang khó chịu việc nàng gả cho một tên ăn chơi trác táng, cho nên mới không nể mặt trốn đi. May mắn là vì bọn họ tuổi còn nhỏ,

cho nên không có người so đo. Mà người nhà Liễu gia cũng biết khúc mắc của hai đứa bé song sinh này, không còn cách nào khác, chỉ có thể nói bọn họ sinh bệnh, không thể ra ngoài tiếp đón thế tử rồi cho qua.

”Nhạc phụ, nhạc mẫu, đại cữu ca, nhị cữu ca, tam cữu ca.” Sở Khiếu Thiên hướng bọn họ chấp tay hành lễ, trên mặt tươi cười coi như thân thiết, không có mang theo vẻ mặt hung thần ác sát.

Người nhà Liễu gia nhìn Sở Khiếu Thiên, nhiều ít đều có điểm kinh ngạc. Bọn họ tuy rằng đã từng gặp qua vị thế tử này, nhưng đều là nhìn từ xa xa rồi qua, cho dù là ngày hôn lễ khi đó, hấn bị An Dương vương mang theo bên người, cũng là vẻ mặt hung thần ác sát, bộ dáng tựa hồ như đang cực kỳ không kiên nhẫn, làm cho bọn họ cảm thấy An Dương thế tử kỳ thật không vừa ý với mối hôn sự này, cho nên ấn tượng đối với hấn càng kém. Sao biết hôm nay, tự nhiên hấn đứng ở bên người nữ nhi bọn họ, lại thủ lễ bình thân như thế? Chẳng lẽ đây không phải là bản chất của Sở Khiếu Thiên?

”Nga, thế tử đa lễ, mời vào, mời vào...”

Liễu Minh Thành có chút rối ren nói, thật đúng là không quen vị thế tử ác bá đệ nhất kinh thành này lại đối với ông khách khí như vậy.

Sau khi mọi người vào cửa, lại là một phen khách sáo, mời đối phương ngồi xuống uống trà. Mà Liễu phu nhân cùng con gái trở về phòng tâm sự việc riêng tư.

”Tam nha đầu, mấy hôm nay con có khỏe không? Có bị khi dễ không?” Liễu phu nhân vừa hỏi vừa đánh giá thần sắc của con gái, phát hiện nàng thần sắc bình tĩnh, chỉ là màu da có chút tái nhợt, liền đau lòng một trận.

”Nương, con tốt lắm, người không cần lo lắng.” Liễu Hân Linh ăn ngay nói thật, gấp mẫu thân vẫn mang vẻ mặt lo lắng, chỉ phải nói chút lời trấn an. Bất quá, da mặt của nàng còn không có đầy đến mức nói mấy chuyện đời sống thân mật của hai vợ chồng, chỉ có thể nói thế tử đối với nàng không tệ, An Dương vương cùng vương phi đều rất hòa ái, An Dương thái phi thì chỉ ru rú trong nhà, bình thường không dễ nhìn thấy, cho nên thật đúng là không có ai khi dễ nàng.

Liễu phu nhân nghe, trên mặt thả lỏng một chút. Chỉ là trong lòng hiểu được, con gái nói lời này chỉ là tạm thời, sau này nếu trượng phu đối với nàng không tốt, thì cả đời của nữ nhân cũng chỉ có thế như vậy. Đặc biệt An Dương vương thế tử là người tham hoa háo sắc, chờ sau khi hấn chán dung mạo của con gái bà, có lẽ sẽ bắt đầu đem nữ nhân khác từng bước từng bước nạp vào trong phủ, khi đó mới là thời khắc bi kịch nhất.

Nói chung là con gái về nhà thăm bố mẹ, làm mẫu thân quan tâm tới chuyện khuê phòng của con gái cùng con rể là việc bình thường. Nhưng khi Liễu phu nhân muốn hỏi, thấy sắc mặt con gái tái nhợt, sợ là không quá như ý đi, trong lòng có chút chua xót, ngẫm lại liền không hỏi ra miệng. Chỉ tính tế dạn dò con gái, trăm ngàn lần thừa dịp bây giờ thế tử đối với nàng còn cảm thấy mới mẻ, nắm chặt thời gian mang thai, nếu như có đứa con trai, tương lai của nàng sẽ được đảm bảo.

Khỏe miệng Liễu Hân Linh co giật, nhưng vẫn kính cẩn nhất nhất nghe theo gật đầu vâng dạ.

Bên kia, đám người Liễu Minh Thành thật sự không biết nên như thế nào cùng con rể/em rể thân phận vừa tôn quý, nhân phẩm lại bất hảo nói chuyện với nhau, chỉ có thể hàn huyên khách sáo. Loại khách sáo này, không nói người nhà Liễu gia, chính Sở Khiếu Thiên cũng cảm thấy không được tự nhiên.

Sở Khiếu Thiên cũng biết lời đồn đãi về bản thân không tốt, có vẻ như nhân phẩm chính mình cũng rất không tốt, cho nên cũng không tức giận người nhà Liễu gia có loại phản ứng này. Nhưng thông cảm thì thông cảm, hấn đối với thế tử nhà hấn chính là thành ý mười phần, lại được kết quả như vậy, trong lòng vẫn là cực kỳ không thoải mái, không có một chút cao hứng, vì vậy trên khỏe mặt liền mang theo vài phần hung thần ác sát. Phụ tử Liễu gia đều là người thành thật, nhìn hấn như thế liền có chút khiếp sợ, trong lòng lại càng lo lắng cho hôn nhân của con gái/muội muội bọn họ.

Như thế, người nhà Liễu gia đã nhận định cuộc hôn nhân này của con gái/muội muội nhất định là không hạnh phúc, trong lòng liền đối với Sở Khiếu Thiên tăng thêm vài phần không thích.

May mắn, vào lúc hai bên đang không được tự nhiên, Liễu phu nhân rốt cục mang theo con gái đi ra, làm dịu lại bầu không khí căng thẳng.

Hai vợ chồng ở lại Liễu phủ dùng cơm trưa, qua buổi trưa, liền cáo từ rời khỏi.

Trên xe ngựa, Liễu Hân Linh có chút kỳ quái nhìn nam nhân hai tay ôm ngực dựa vào thành xe, khỏe môi mím chặt, thấy thế nào cũng giống như là đang tức giận.

Bất quá nói thật ra, bộ dáng tức giận này của hấn so với bình thường hấn tức giận nặng người làm cho người ta thấy dễ nhìn hơn, cảm thấy giống như một nam nhân trầm ổn. Hơn nữa lại trưng ra khuôn mặt quá mức anh tuấn kia, thật sự rất dễ dàng làm cho nữ nhân sinh ra một loại ảo giác về “Hắc mã vương tử”.

Đột nhiên, xe ngựa lắc mạnh một cái, Liễu Hân Linh không có phòng bị thiếu chút nữa đã rơi ra ngoài xe. Sở Khiếu Thiên tay nắm lạnh lẽo đem nàng kéo vào trong lòng, hai người cuộn tròn lấy nhau, kết quả Sở Khiếu Thiên chính mình hung hăng đụng vào vách xe, phát ra âm thanh thật lớn.

Sở Khiếu Thiên che cái trán bị đụng trúng, tức giận đến mức hai khóe mắt nổi lửa, vẻ mặt hung ác ngang ngược. Đang muốn quát mắng người đánh xe, bên ngoài liền vang lên một giọng nói kiêu ngạo.

”Sở Khiếu Thiên, người mau ra đây cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13

“Sở Khiếu Thiên, ngươi lần ra đây cho ta!”

Một câu kiều ngạo như vậy, nếu Sở Khiếu Thiên có thể nhìn được, thì hẳn đã không phải là kinh thành đệ nhất ác bá nữa rồi, hẳn làm sao có thể để cho người khác kiều ngạo hơn hẳn?

Vì thế, sau khi Sở Khiếu Thiên đem Liễu Hân Linh đặt ngồi ngay ngắn, mặt đầy lửa giận bước xuống xe ngựa.

Liễu Hân Linh bị xe ngựa va chạm thì đầu óc choáng váng, tuy rằng nàng đúng là có quái lực, nhưng xét về thể chất, thân thể nàng giống như tiểu thư khuê các bình thường, hơn nữa còn là nhu nhược khuê tú. Thân thể thật sự là không bằng quái lực!

“Tiểu thư, ngài không sao chứ?” Ngoài cửa sổ xe ngựa, thanh âm Mặc Châu vang lên.

Lúc Sở Khiếu Thiên xuống thì xe ngừng lại, hắn liền dặn dò xa phu không chế ngựa thật tốt. Liễu Hân Linh ôm đầu, tìm lại được giọng nói, liền nhìn không được hỏi: “Mặc Châu, đã xảy ra chuyện gì?”

Nghe tiếng ồn bên ngoài, rõ ràng là có người đến phá rối, chẳng lẽ người nào đó thật sự làm người thất bại đến mức ngay cả thê tử về lại mặt cũng bị người khác tìm đến phá đám?

“Tiểu thư, có một công tử đột nhiên nhảy ra xem chút nữa đụng vào xe ngựa, xa phu vội vàng dừng lại mới có thể biến thành như vậy.”

Mặc Châu nói xong, bên ngoài đã vang lên thanh âm kiều ngạo của người nào đó.

“Ai nha, ta còn tưởng là ai, hóa ra là thủ hạ bại tướng a!”

“Ngươi... Sở Khiếu Thiên, ngươi phải tôn trọng ông một chút, ta còn là đường thúc của ngươi!” Giọng nam phần nộ so sánh với giọng nam tính trầm thấp của Sở Khiếu Thiên, nghe có vẻ âm trầm, chắc là tuổi không lớn lắm.

“Đường thúc gì chứ, trên võ trường thì không phân cấp bậc trường bối! Thua chính là thua, sao ngươi lại dong dài như vậy? Là một nam nhân, nên thành thật thừa nhận tài nghệ của mình không bằng người khác.” Thanh âm chẳng hề để ý vang lên.

“Ta tài nghệ không bằng người? Nếu không phải tên ác bá nhà ngươi giở trò, ta sẽ thua sao? Sở Khiếu Thiên, hôm nay nếu ta không đánh ngươi một trận, sẽ không mang họ Sở.”

“Không mang họ Sở cũng rất tốt, lấy một nữ nhân xấu xí rồi đi ở rẻ, sẽ không mang họ Sở nữa rồi.”

“...”

Không chỉ nam nhân hết chỗ nói, tất cả mọi người ở đây đều hết chỗ nói rồi. Là con cháu hoàng thất lại đi theo họ của thê tử, người nào đó nói lời này cũng không ngại mất mặt nam nhi, thật sự rất làm người ta nổi điên mà. Hơn nữa, bộ dáng kia lại còn kiều ngạo như vậy, thật sự làm cho người ta rất muốn cắn hán hai ngụm. Kiều ngạo như vậy, chẳng trách hôm nay sẽ bị người ta trực tiếp chặn đánh trên đường.

Sau một lúc lâu, nam nhân kia rốt cục phun ra một câu: “Ngươi còn có thể vô sỉ hơn một chút không?”

Liễu Hân Linh gật đầu, quả thật quá vô sỉ, thế nhưng cổ vũ đường đường là một đại nam nhân đi ở rẻ, hơn nữa lại còn phải tìm một nữ nhân xấu xí, ở loại thời đại này, trong lòng người bình thường đều cho rằng, nếu nam nhân đi ở rẻ, chẳng khác nào đem mặt mũi cử tộc vứt đi hết. Liễu Hân Linh có thể tưởng tượng được lửa giận đang muốn phun trào của nam nhân kia, loại lời nói độc ác này lại nói ra một cách bình thản cợt nhả, quả thật là làm cho người ta hận không thể đem hắn băm thành trăm mảnh.

Nhưng mà, điều kiện trước tiên là đừng liên lụy tới nàng!

Bởi vì vị “đường thúc” kia bị chọc giận đến khó thở, lập tức kêu mấy tên thị vệ cùng nhau xông lên, khiến cho hiện trường trở nên hỗn loạn. Thật vất vả không chế con ngựa đang bị kinh sợ, bất an, nơi nơi nhảy loạn lên, kỷ xảo của xa phu tuy rằng tốt, nhưng Liễu Hân Linh ở trong xe ngựa vẫn bị va chạm làm cho đầu óc choáng váng, đầu hung hăng đụng mạnh vào vách xe, nàng đau muốn rơi nước mắt, trước mắt sao bay đầy mặt.

Quả nhiên, có quái lực nhưng không có thân thủ tốt cũng vô dụng!

“Sở Quân Huyền, ngươi phát điên cái gì, ngươi cần thận một chút cho lão tử!” Sở Khiếu Thiên thờ hồn hèn quát, muốn đi giữ chặt xe ngựa, nhưng lại bị nam nhân khác đánh lên ngăn trở. Sở Khiếu Thiên tránh thoát một cước đối phương đá tới, neho mắt lại, lửa giận nơi khóe mắt mọc lan tràn, đối với thị vệ một bên quát: “Sở nhất, Sở nhị, Sở tam, Sở tứ, Sở ngũ, mấy người các ngươi lại đây đem tên Sở Quân Huyền này quăng lên nóc nhà cho bản thể tử,

những người khác giữ chặt thị vệ Tĩnh vương phủ cho ta.”

”Đạ!” Bọn thị vệ lên tiếng, lập tức tiến lên hành động.

”Tiểu thư, cẩn thận!”

Trong thanh âm đông cứng của Mặc Châu vang lên mang theo lo lắng, Liễu Hân Linh không biết nàng kêu mình cẩn thận cái gì, cảm giác có cái gì đó bay vào, theo bản năng nâng nhẹ bàn tay lên, Liễu Hân Linh nheo mắt lại, chống lại khuôn mặt đang kinh ngạc, một ánh mắt tối tăm. Đó là một nam nhân... Vì thế, cô nương nàng thực không khách khí trực tiếp đem hấn ném ra ngoài như một đồng rác.

Mọi người thấy nam nhân kia lẽ ra nên bị quăng lên nóc nhà nhưng bởi vì bọn thị vệ không cẩn thận mà hấn bay ngược vào trong xe ngựa, đang cực kì lo lắng, nhưng thời gian chưa đến hai giây, người ở bên trong lại trực tiếp bay ra ngoài,” oành”.... một tiếng bị văng đến giữa mặt tường trên phố, cả người dần thành hình chữ đại văng lên dính cứng trên tường, sau đó xung quanh vách tường đó, lấy hấn làm trung tâm từ từ nứt ra như mạng nhện, nhìn sao cũng giống bộ dạng sắp sụp đổ.....

Lặng im, im lặng!!

Hiện trường một mảnh lặng im!

Trong xe ngựa rút cuộc là người nào ngồi mà dũng mãnh như vậy, thế nhưng có thể phản ứng nhanh như vậy đem người đá bay lên trên tường làm thần lẫn không nói, còn đem mặt tường kia vỡ nát như đồng gạch vụn?

”Tam thiếu gia, ngài không sao chứ?”

Thị vệ Tĩnh vương phủ lúc này mới kịp hoàn hồn, lập tức chạy nhanh qua, đem chủ nhân đang dính cứng trên tường đỡ xuống dưới, miễn cho tường kia sập thật mà chôn luôn chủ nhân nhà mình.

”Ta... Ta có sao...” Sở Quân Huyền run rẩy nói, “Lưng đau quá...”.....

“...” Không đau mới là lạ, mặt tường kia đã bị nứt hết rồi.

Vì thế, mọi người dùng một loại ánh mắt kính sợ nhìn về hướng người bên trong xe ngựa kia, chỉ tiếc màn xe đã che dấu hết tình cảnh bên trong, làm cho người ta không thấy rõ.

Sở Khiếu Thiên mới mặc kệ người chung quanh thấy thế nào, hấn chỉ biết là xe ngựa nương từ nhà mình bị nam nhân khác bay vào, lập tức bỏ nhào vào xe ngựa, vén rèm lên, nhìn thấy cô gái bên trong tay ôm cái trán, khóe mắt rung rung, quả nhiên là nhu nhược mềm mại, điềm đạm đáng yêu, nhất thời không thể suy nghĩ được gì thêm nữa, chỉ có trên khóe mắt tràn đầy lửa giận, giống như sát thần làm cho người ta sợ hãi.

”Nương tử, nàng chờ, ta đi báo thù cho nàng, đánh cho hấn ngay cả cha hấn là Tĩnh vương cũng nhìn không ra!”

“...”

Liễu Hân Linh chỉ có thể tro mắt nhìn bạn nam nhân nào đó mang theo vẻ mặt sát khí xoay người, uy vũ đi đến trước mặt nam nhân tên gọi Sở Quân Huyền kia, để cho thị vệ An Dương Vương phủ chế trụ thị vệ Tĩnh vương phủ, sau đó xách quần áo hấn kéo lên, bước đi đến ngõ nhỏ gần đó. Vài tên thị vệ mà Sở Quân Huyền mang tới muốn tiến lên cứu vớt thiếu gia nhà mình, nhưng lại bị thị vệ An Dương Vương phủ bao vây xung quanh, chỉ nghe trong ngõ nhỏ phát ra đủ loại thanh âm, sau đó rốt cục chỉ còn lại tiếng kêu rên.....

Một lát sau, màn xe ngựa lại bị xốc lên, nam nhân vẻ mặt thanh thanh khí sắc trở lại trong xe ngựa, phát tiết một chút, tức giận đã tan, nhìn ra có thêm vài phần thích ý.

Liễu Hân Linh trầm mặc, nam nhân này quả nhiên không phải người lương thiện. Đã rõ ràng thuộc tính: Vô sỉ, hung tàn!

”Nương tử, nàng không có việc gì chứ?”

Sở Khiếu Thiên nói xong, trực tiếp đem nàng ôm vào trong lòng, xốc lên mảnh vải che trên trán, nhìn thấy trán nàng bị đụng đến hồng hồng, mặt tràn đầy vẻ đau lòng, mím môi, lửa giận trên khóe mắt lại mọc lan tràn.

”Thiếp không sao, chúng ta hồi phủ đi.” Liễu Hân Linh đem mảnh vải thu lại, thầm nghĩ cần hồi phủ nhanh một chút, miễn cho tên đệ nhất ác bá vô pháp vô thiên kinh thành này gây ra án mạng chết người. Huống hồ vừa rồi nàng không cẩn thận đem người ta quăng ra bên ngoài đã tạo thành hiệu quả rất kinh người, nàng chỉ hy vọng những người đó không cần suy nghĩ nhiều, nàng thật sự chỉ một tiểu thư khuê các nhu nhược mà thôi.....

Xe ngựa bắt đầu chạy đi, khi chạy qua cái ngõ nhỏ kia, Sở Khiếu Thiên xốc lên màn xe, hung hăng nói: “Sở Quân Huyền, lần sau còn dám đến quấy nhiễu nương tử nhà ta, nếu không đâm chết ngươi, bản thể từ cũng sẽ một cước đạp chết ngươi!”

Thật sự là... Rất hung tàn.

Liễu Hân Linh nhìn xuyên qua khe màn xe, nhìn đến nam tử đang được hai thị vệ nâng dậy, trên khuôn mặt bầm dập xanh tím, thoát nhìn thật sự rất đáng thương, vẻ mặt oán độc trừng lại đây. Chung quanh còn có một ít dân chúng cảm như hén, lén lén lút lút nhìn, chờ xe ngựa đi qua, phát ra một trận thanh

âm mơ hồ, xem ra loại chuyện này hẳn là đã gặp không ít.

Vừa rồi người bị đánh ở trên đường chính là tiểu nhi tử của Tĩnh vương, tên là Sở Quân Huyền. Mà Tĩnh vương, người ở kinh thành ai cũng biết, đó là một người mơ hồ, làm ra cực kì không ít việc mơ hồ, là người mà ngay cả hoàng đế cũng phải đau đầu.

Mà Sở Khiếu Thiên thế nhưng ở bên đường đem con của Tĩnh vương đánh một trận... Thật sự rất vô pháp vô thiên! Trời biết, tuy rằng Sở Quân Huyền cùng tuổi với Sở Khiếu Thiên, nhưng dựa trên thân phận thì Sở Quân Huyền là đường thúc, như vậy xem ra, tương đương với việc đem trưởng bối đánh.

Cho nên, sau khi bọn họ trở lại phủ không lâu, Sở Khiếu Thiên liền bị An Dương vương đang tức giận kêu đi răn dạy.

Mà Liễu Hân Linh cũng bị An Dương vương phi kêu đi.

Liễu Hân Linh tuy rằng cảm thấy là do Sở Quân Huyền động thủ trước, Sở Khiếu Thiên bị khiêu khích mới đánh trả lại, trên lý luận là không có làm sai, nhưng rốt cuộc xem như Sở Khiếu Thiên cũng đã ngộ nghịch phạm thượng, nhưng chính là vì trút giận cho nàng, nên trong lòng có chút lo lắng cho hắn, sợ bị An Dương vương phạt quá nặng. Mà An Dương vương phi kêu nàng lại đây, cũng là vì tìm hiểu tình huống trước, như vậy mới có thể đi xin tha tội cho con trai.

Liễu Hân Linh thực thành thật đem mọi chuyện diễn ra nói một lần, đương nhiên, sẽ không đem chuyện chính mình làm nứt một mặt tường nói ra ... Chuyện đó có là gì đâu, đúng không, coi như là không có chuyện gì xảy ra, đúng không, dù sao cũng đâu có ai nhắc tới.

An Dương vương phi nghe xong sự tình đã trải qua, không khỏi liếc mắt nhìn Liễu Hân Linh, trong mắt kia có suy nghĩ đánh giá sâu xa, làm cho Liễu Hân Linh có chút không thoải mái. Hiểu hết mọi chuyện, An Dương vương phi nói với nàng vài câu an ủi, liền để cho nàng trở về Lâm Tâm viện.

Trở lại Lâm Tâm viện, Mặc Châu dùng khuôn mặt không chút thay đổi nhìn Liễu Hân Linh thờ dài.

”Tiểu thư, xem ra lực lượng của ngài cần phải được khống chế lại đi thôi!”

Liễu Hân Linh gạt nhẹ môi, nàng đã khống chế được tốt lắm, nếu không phải tại sự tình diễn ra đột ngột, làm sao lại xảy ra chuyện này? Không thấy Sở Quân Huyền cũng không có bị thương gì sao?

Tuy nhiên, hiển nhiên lo lắng của nàng là dư thừa, Sở Khiếu Thiên rất nhanh đã trở lại, chỉ là vẻ mặt không được vui, giống như không hề bị An Dương vương phạt cái gì.

”Cha có nói gì không?” Liễu Hân Linh rót cho hắn một chén trà, quan tâm hỏi.

Sở Khiếu Thiên một ngụm uống cạn, mắt húng nói: “Cha bắt ta phải đi xin lỗi tên tiểu tử Sở Quân Huyền kia!”

Như thế vẫn là nhẹ. Liễu Hân Linh trong lòng nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà, lời nói này nàng chưa kịp nhả ra, lời nói kế tiếp của người nào đó làm cho nàng cảm thấy bản thân đã thả lỏng quá sớm.

”Nương tử yên tâm, làm sao ta có thể đi xin lỗi tên tiểu tử Sở Quân Huyền đó được chứ? Lần sau nếu để ta gặp được, tuyệt đối sẽ đến đánh hắn một trận cho hả giận, lần sau sẽ đánh cho nương hắn là Tĩnh vương phi đều không nhìn ra hắn mới thôi!”

Liễu Hân Linh: =__=! Quả nhiên là loại người vô sỉ! Người kia chính là đường thúc của người đó, có thể đánh như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Cực Khỏe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Sở Khiếu Thiên ở bên đường ẩu đả với con Tĩnh vương, tuy rằng về tình có thể cho qua, nhưng rốt cuộc xuống tay quá nặng, An Dương vương răn dạy một chút, nhưng thấy bạn thế tử nào đó khi nghe giáo huấn xong vẫn không thay đổi, rơi vào đường cùng, chỉ phải mệnh lệnh hắn mang lễ vật đi xin lỗi Sở Quân Huyền.

Sở Khiếu Thiên là ai chứ, là người được An Dương vương thái phi và hoàng đế cùng nhau làm hồng, trở thành đệ nhất ác bá kinh thành, vô sỉ lại hỗn xược, muốn hắn đi xin lỗi một tên hạ bại tướng, trừ khi thiên hạ xuất hiện mưa lớn màu hồng, mặt trời mọc lên ở phía tây, hoàng đế là người khác làm. ....

Cho nên, Sở Khiếu Thiên cự tuyệt không làm, An Dương vương vừa tức lại bất lực, đành phải hạ lệnh cấm túc. Sở Khiếu Thiên nghe xong, chẳng hề để ý đem quãng ở sau đầu. Dù sao hắn hiện tại đang là trong lúc tân hôn, thời kỳ ngọt ngào, hận không thể đem một ngày mười hai canh giờ đều dán bên người thế tử mới cưới để bồi dưỡng tình cảm, không ra khỏi phủ cũng không sao cả.

Vì thế, sau khi về nhà thăm ba mẹ qua đi, Liễu Hân Linh cảm thấy bạn thế tử gia càng ngày càng bám người.

Việc này cũng không có gì, dù sao trong Lâm Tâm trong viện, trừ bỏ nàng là chính thể của thế tử, thì cũng chỉ có hạ nhân, căn bản không có những nữ nhân khác, Sở Khiếu Thiên không dính nàng thì cũng không có biện pháp.

Liễu Hân Linh gả đến vài ngày, trong lòng quả thật có chút giật mình, bởi vì trừ bỏ nàng, giống như bên người Sở Khiếu Thiên quả thật không có nữ nhân khác, chứ đừng nói tới một người thiếp, ngay cả thông phòng cũng đều không có, các nha hoàn khác thì sợ hãi muốn chết, căn bản không có dũng cảm câu dẫn hắn lên giường linh tinh. Chẳng lẽ thật sự như lời di nói, trước khi hôn lễ diễn ra An Dương vương phi đã đem mỹ tửu thiếp của hắn đều phân phát hết, vì muốn dành mặt mũi cho thế tử phi là nàng?

Liễu Hân Linh tin tưởng mặt mũi của mình tuyệt đối không hề lớn như vậy, cho dù là dành mặt mũi cho nàng, thì chỉ cần chờ tân hôn qua đi, An Dương vương phi vì cuộc sống tính phúc của con, cộng thêm mong muốn có nhiều con nhiều cháu, tuyệt đối sẽ nhét người vào cho hắn. Đương nhiên, nếu như nàng mang thai, như vậy liền càng có lý do để nhét người vào.

Nghĩ tới khả năng như vậy, Liễu Hân Linh đột nhiên cảm thấy loại không khí yên tĩnh này kỳ thật rất hiếm có, tin tưởng qua một đoạn thời gian ngắn sẽ không còn nữa, nên hãy cố mà quý trọng đi ~!

Tất nhiên, Liễu Hân Linh hiện tại phiền não chuyện tiểu thiếp gì đó thì còn hơi quá sớm, trước mặt thật sự có một chuyện rất quan trọng cần phải phiền não đây.

Cuộc sống ngày ngày trôi qua, đi cả cửa nàng đã đi rồi.

Xác nhận chuyện này, An Dương vương phi phái ma ma bên người đến nói với nàng, nên chuẩn bị tốt việc động phòng.

Cổ nhân coi trọng trinh tiết nữ tử, vì đêm tân hôn nguyệt sự của nàng đến, cho nên trên khăn trắng không có lạc hồng, đây là việc có thể hiểu. Ở trong hoàng thất, càng coi trọng việc lạc hồng này nọ, cho nên khi chuẩn bị đêm động phòng hoa chúc bổ sung, những người này đứng lý hợp tình nhắc tới chuyện này, cũng phải người ở bên ngoài canh chừng, chuẩn bị tốt để buổi sáng ngày mai thu lạc hồng của nàng.

Việc này do trường bối phái người tới đây truyền đạt, Liễu Hân Linh xấu hổ đến mức thiếu chút nữa không ngẩng mặt lên được. May mắn ma ma kia là ẩn theo quy tắc làm việc, cẩn thận tỉ mỉ, giống như đây là một chuyện rất đứng đắn, làm cho sự ngượng ngùng của nàng giảm bớt đôi chút.

Sau khi để ma ma lui xuống, nhóm nha hoàn liền bắt đầu chuẩn bị.

Buổi tối, Liễu Hân Linh tẩy sạch thân thể, ngâm cả người đều thơm ngào ngạt, sau đó nhóm nha hoàn tiến vào vì nàng chỉnh trang lại y phục và đạo cụ, giúp đỡ nàng ngồi ở trên giường chờ bạn thế tử nào đó trở về ăn nàng - thiếu nữ vẫn chưa thành niên.

"Tiểu thư, nô tỳ đã chuẩn bị rượu xong." Mặc Châu không biết từ nơi nào lấy đến một bình rượu nhỏ, thanh âm đông cứng nói: "Ngài muốn uống ngụm một hay không?"

"..."

Khuôn mặt của Liễu Hân Linh có chút vận vẹo, Mặc Châu tuy rằng mang khuôn mặt không một chút thay đổi, nhưng trong mắt lại để lộ ra một chút ý tứ, làm cho nàng vận phần rối rắm.

Nàng mới là người bị hại, là người bị khi dễ đó nha? Thế nhưng trong ánh mắt nha đầu này lại nói "Thế tử gia thật đáng thương, tiểu thư, ngài nhất định phải kiềm chế nha?"

"Không cần! Ta có thể không chế được lực lượng của chính mình." Liễu Hân Linh mím môi cự tuyệt nổi bản khoả của bạn nha hoàn nọ.

Mặc Châu yên lặng đem bầu rượu đặt ở một bên, nghĩ nghĩ, có chút lo lắng, nói: "Vậy được rồi, nếu tiểu thư ngài đã nói như vậy, nô tỳ đành phải tin tưởng một lần. Cho nên, tiểu thư, ngài trăm ngàn lần phải xuống tay thật nhẹ nhàng, đừng làm cho thế tử gia bị thương, bằng không đối với vương phi bên kia, chúng ta cũng không thể giải thích."

Liễu Hân Linh biết Mặc Châu là lo lắng cho mình, An Dương vương phi cũng không phải là người đơn giản, bề ngoài nhìn như ung dung hiên lành, bên trong cất giấu cái gì thì không ai biết, nhưng bà có thể đem một Vương phủ sắp xếp gọn gàng ngăn nắp không nói, còn đem nữ nhân của An Dương vương giáo huấn dễ bảo, không ai dám vô lễ với bà, mặc kệ An Dương vương sủng ái một nữ nhân như thế nào, nữ nhân kia cũng không dám đến trước mặt bà giương oai, thấy thế nào thì cũng không phải là một người đơn giản. Người có mắt đều nhìn ra được An Dương vương phi đối với đứa con trai độc nhất vô văn sủng ái cùng phóng túng, tin tưởng nếu có ai dám đã thương con trai của bà, nữ nhân này tuyệt đối sẽ hóa thành sư tử cái tìm người liều mạng.

Liễu Hân Linh nắm chặt nắm tay, vì những ngày bình an sau này của nàng, không đến tình huống trọng yếu, nàng tuyệt đối không thể để cho bản thân không cẩn thận làm bị thương Sở Khiếu Thiên!

Tuy nhiên, loại quyết tâm này sau khi màn đêm buông xuống, thì có chút dao động.

Hai kiếp cộng lại nhưng bây giờ Liễu Hân Linh vẫn cảm thấy có chút gian nan, hơn nữa người nào đó như thế nào còn chưa trở về nhỉ? Đợi thêm chút nữa chắc nàng sẽ trực tiếp ngủ mất...

Lúc Liễu Hân Linh đã quyết định sẽ đi ngủ trước, sau đó ai dám kêu nàng rời giường để động phòng liền đập chết hắn, thì Sở Khiếu Thiên rốt cục đã trở

lại.

Liễu Hân Linh nhìn người vừa bước vào, có chút kinh ngạc, nhưng sau đó thể nhưng bình tĩnh lại.

Bởi vì, nam nhân vừa bước vào này có chút khác với nam nhân bình thường khi thấy nàng thì dính chặt lấy, bây giờ ngược lại có chút chậm rì rì do dự tiến vào, phát tay tùy ý một cái cho đám nha hoàn lui ra ngoài, đứng ở trước mặt nàng, ánh mắt liếc loạn xung quanh, một bộ dáng không dám nhìn thẳng vào nàng. Trên khuôn mặt anh tuấn, hiện lên những vết đỏ ửng không bình thường, tựa hồ... bộ dáng thực thẹn thùng ...

Đổi mặt chuyện phòng the, nếu là một người nam nhân biểu hiện còn thẹn thùng hơn cả nữ nhân, thoát nhìn thật sự rất vô hại, làm cho nàng cũng cảm thấy thực khản trương.

Trong phòng im ắng, chỉ có ngọn nến im lặng thiêu đốt.

Liễu Hân Linh cảm thấy trầm mặc như vậy cũng không phải là biện pháp, nhìn dáng vẻ của hắn cũng biết đêm nay muốn làm gì, nếu như chính mình lên tiếng trước, chúng ta trực tiếp động phòng đi linh tinh, có thể có vẻ quá mức chủ động hay không? Rất không phù hợp với phong cách tiểu thư khuê các cổ đại? Nhưng mà, nhìn thấy hắn là một đại nam nhân, so với nữ nhân là nàng bộ dáng còn thẹn thùng hơn, Liễu Hân Linh ngực nghẹn một luồng khí, không biết phải nói cái gì.

Nàng tình nguyện hắn bình thường như lúc trước, giống một đại sắc quý tiến lại gần nàng để cọ cọ, cũng không cần ngại thơ như hiện tại đâu, này đây rất không khoa học.

Thời điểm lúc Liễu Hân Linh còn không biết phải làm sao bây giờ, kỳ thật Sở Khiếu Thiên luôn luôn quan sát nàng. Trong ánh sáng choáng váng ái muội, mặt mày của nàng thanh tú, khuôn mặt tinh tế như ngọc, xinh đẹp khả ái, mặc trung y ngồi ở trên giường, thoát nhìn nhu nhược lại tinh tế, làm cho hắn có chút ngốc ngốc hoài nghi nàng thật sự có thể tiếp nhận chính mình sao? Không tự chủ được, lại nghĩ tới vừa rồi hắn ở trong thư phòng lật xem xuân cung đồ, đem nữ nhân vật chính trong tranh tưởng tượng thành khuôn mặt của nương tử... Vì thế, đỏ ửng không chịu không thể lại che kín mặt.

Liễu Hân Linh đã đoán sai, người nào đó hiện tại cũng không phải đang thẹn thùng, mà là đang hưng phấn đến mức máu sôi trào, chỉ có thể gắt gao khắc chế chính mình, sợ mình nhẫn nại không được liền nhào qua đem nàng xé nát. (tác giả: == ai xé ai còn không nhất định đâu...)

Rốt cục, khi Liễu Hân Linh quyết định vứt bỏ bản khoả muốn nói cái gì đó, thân thể to lớn của Sở Khiếu Thiên cúi xuống, đem nàng ôm vào trong lòng cùng nhau ngã xuống trên giường mềm mại.

Thân thể nam nhân cường tráng hoàn toàn đặt ở trên người nàng, làm cho nàng có chút không thở nổi. Theo sau là một nụ hôn sâu kéo đến, mang theo vội vàng cùng khát vọng, đem không khí trong miệng nàng đều đoạt lấy. Hắn thậm chí cuộn lưỡi của nàng ngấm vào trong miệng, tinh tế liếm liếm, một lần lại một lần đem toàn bộ hương vị trong khoang miệng nàng thưởng thức hết.

Liễu Hân Linh hỗn loạn nằm ở trên giường, chờ khi bình tĩnh lại, phát hiện quần áo trên người mình đã bị cởi xuống hết, cả người trần trụi nằm ở trên đệm chăn đỏ thắm, nam nhân đem quần áo trên người tùy ý xả xuống, sau đó thân thể nam giới trần trụi lần nữa cúi xuống.

“Nương tử, sờ ta...”

Thanh âm của hắn khàn khàn vang lên, lôi kéo bàn tay mềm mại của nàng sờ lên thân mình, dẫn đường cho nàng đi vuốt ve hắn, gây cho hắn càng nhiều sung sướng. Thân thể hắn phát ra nhiệt độ, làm cho nàng cảm giác có chút nóng lên, nhìn đến thân thể nam nhân gần sát như vậy, làm cho nàng nhìn không được mà sắc mặt đỏ lên. Bàn tay nàng nhẹ nhàng mà lướt qua sống lưng hắn, cảm giác được thân thể hắn buột chặt phát ra một tiếng rên rỉ sung sướng, làm cho nàng cảm thấy vô cùng thẹn thùng...

Đột nhiên cảm giác được hắn dùng răng nhẹ nhàng cắn cắn đóa anh đào trước ngực nàng, cả người Liễu Hân Linh đều chấn động, bàn tay gắt gao nắm chặt tấm chăn phía dưới, cảnh báo chính mình, tuyệt đối không thể xúc động đem hắn đẩy ra, nếu để cho hắn ngã xuống giường liền thảm ...

Hắn tựa hồ đối với bộ ngực của nàng thật hứng thú, sau khi thay phiên liếm liếm cắn cắn một lần, lại vân vân xoa nắn, đem bộ ngực khéo léo của nàng xoa đến biến hình, làn da trắng như ngọc cũng biến thành phần nộn hồng hồng. Chờ nghiền cứu bộ ngực xong rồi, ánh mắt của Sở Khiếu Thiên rốt cục dời xuống, mon tron cái bụng bằng phẳng của nàng, đi vào rừng rậm sẫm màu phía dưới, ánh mắt nóng hừng hực nhìn chăm chăm vào chỗ tư mật ẩn giấu sau rừng rậm đó.

Liễu Hân Linh gắt gao nhắm mắt lại, không dám nhìn hạ thể chính mình bị nam nhân đùa bỡn xem xét, lơ như nàng quá thẹn thùng, không không chế được sức lực, nói không chừng sẽ trực tiếp đem người nào đó đá bay —— dù sao, nơi đó ngay cả chính mình cũng chưa có nhìn kỹ bao giờ.

Nhưng mà, mắt có thể không nhìn, nhưng không cách nào không cảm giác được. Nàng có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực của hắn, hơi thở hỗn hân, ngón tay xoa nắn...

Chờ sau khi nàng bị khiêu khích đến ướt át, thân thể nàng lại một lần nữa bị một khối thân thể trần trụi áp lên, sau đó một nụ hôn dùng trên ánh mắt đang nhắm chặt của nàng.

“Nương tử...” Thanh âm hắn khàn khàn lợi hại, thậm chí có thể nói là gọi cảm, “Mở to mắt nhìn ta...” Hắn vừa hôn vừa nói.

Liễu Hân Linh chết cũng không chịu mở mắt.

Nàng hai kiếp đều chịu sự giáo dục bảo thủ, ở kiếp trước, mạng lưới internet phát triển như vậy, các loại phim tình cảm hành động, tranh ảnh, hoạt hình

lưu hành rất nhiều, nhưng nàng chưa bao giờ vì tò mò mà xem qua. Lúc nàng học sơ trung, nhị tỷ nhà nàng sợ nàng bối vì tò mò chuyện làm tình này sẽ đi tìm nam nhân để tự thử nghiệm, liền tìm một thời gian buổi tối đem loại chuyện này kể tường tận cho nàng, thậm chí nói nam nhân là động vật chỉ suy nghĩ bằng nửa người dưới, một loại động vật rất đáng giận, bị ai. Mà nữ nhân có vẻ may mắn là, rất khó khiêu khích, có lẽ là dục vọng bị che dấu quá sâu, sẽ không bị dục vọng dễ dàng khống chế... Cho nên, đối với loại chuyện này, nàng chỉ biết về mặt lý thuyết, nhưng không có kinh nghiệm.

Nhưng phía dưới nàng giống như ẩm ướt đi? Chẳng lẽ nàng thực dễ dàng bị khiêu khích? Còn có, nàng chỉ ở môn sinh vật xem qua cái kia của nam nhân, hiện tại bảo nàng mở to mắt mà nhìn hắn như thế nào tiến vào chính mình... Quên đi, nàng không có cái dũng khí đó đâu, sợ nhìn thấy sẽ sợ hãi tới mức đem hắn đánh bay ra ngoài, như thế sẽ lớn chuyện.

“Ha ha, nương tử thật sự rất đáng yêu ~”

Giọng nam khàn khàn ở bên tai nàng vang lên, sau đó nàng cảm giác được hai chân của mình bị hắn tách ra đem vòng chặt lấy vòng eo nam tính hữu lực của hắn, một vật gì đó vừa thô lại vừa cứng đặt trước hoa tâm của nàng.

Cái loại cảm giác này thật sự rất quái lạ, làm cho nàng không khỏi run lên nhè nhẹ.

“Nương tử đừng sợ, sẽ có chút đau, tuy nhiên...”

“Tuy nhiên” cái gì, nàng không nghe được rõ ràng, bởi vì đồ vật thô to kia rốt cục chen vào, làm cho nàng cảm giác được một trận xé rách đau đớn, đau đến mức nàng phải mở to mắt, nhìn đến khuôn mặt anh tuấn của nam nhân phía trên, vì áp lực mà buột chặt, mồ hôi một viên một viên chảy xuống, nhỏ trên mặt nàng.

Chờ khi cái kia rốt cuộc phá tan tầng chướng ngại mà tiến vào, Liễu Hân Linh đau đến mặt đều trắng bệch, lý trí chó má gì đó đều đã bay mất, nàng đau đến thiếu chút nữa đã lăn lộn, thậm chí phải làm chút gì đó để phát tiết cơn đau đớn này.

Chỉ nghe roẹt một tiếng, nệm trải giường trong tay nàng nhanh chóng bị xé rách. Rốt cuộc cũng may nàng còn nhớ kỹ không thể làm nam nhân này bị thương, miễn cho bị mẹ chồng tra hỏi, cho nên nắm tay xiết chặt chỉ có thể hung hăng đập xuống giường, chỉ nghe “Crrắc”.... một tiếng vang thanh thúy, có tiếng gỗ bị đứt đoạn.....

Trong nháy mắt, Sở Khiếu Thiên hoàn toàn yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Thanh âm gỗ bị gãy vỡ cùng kỳ lạ vang lên, tại thời điểm mà tinh trùng lên não thì đây cũng không phải là chuyện người ta sẽ chú ý đến, nhưng mà, nếu như thanh âm gỗ nứt vỡ liên tục vang lên, chấn động màng tai, thì cho dù có đang kích tình đến đâu cũng nhanh chóng bị dập tắt.

Trong nháy mắt, Sở Khiếu Thiên hoàn toàn yên lặng, con ngươi đen che kín tình dục nhìn cô gái dưới thân.

Liễu Hân Linh cũng kinh ngạc mở lớn mắt, nhất thời cũng bất chấp cái đau, máy móc quay đầu nhìn về phía cái gì đó vừa bị nàng bầu trúng —— có vẻ như là cột giường đúng không? Là nó, là nó, đúng không?

Không đợi nàng kịp suy nghĩ và tìm ra nguyên nhân, thì đột nhiên, cả người nàng bị một người ôm lấy lăn vào trong giữa giường, chỉ thấy cột giường đổ xuống, vừa vịn nệm đứng ở vị trí nàng vừa nằm.

Đồng thời, hai người cùng nhau mở to hai mắt nhìn, máy móc nhìn cột giường bị sập kia, giống như đó là một con quái thú kỳ dị.

May mắn, lúc cột giường đổ xuống, không có phát ra tiếng vang quá lớn, nên không làm cho mẹ thị vệ bên ngoài chú ý, có thể cứu vãn lại chút mặt mũi. Nhưng mà, Liễu Hân Linh lúc này lại phải đối mặt với nỗi rầu rĩ hơn nữa.

Bởi vì, nàng cảm giác được cái vật kia trong thân thể từng làm đau nàng đang từ từ nhỏ đi, cho dù nàng không hiểu cũng biết là vì sao, có chút sợ hãi nhìn về phía nam nhân bị mình đặt dưới thân —— vừa rồi khi bị người ôm vào trong giữa giường, vô tình đã đổi thành tư thế nữ trên nam dưới —— không ngoài ý muốn, nhìn thấy khuôn mặt tuấn tú của hắn dần dần trở nên xanh mét, kèm theo đó là sự phản uất khó nói nên lời. Dù sao, nam nhân mềm xuống như vậy, tựa hồ rất mất mặt, sắc mặt hắn khó coi cũng là chuyện đương nhiên, dù sao vừa tiến vào chưa được bao lâu... Không biết có thể lưu lại bóng ma tâm lý hay không đây? Nghe nói nam nhân rất chú ý tới phương diện này, tiết sớm hay muộn thì nam mau mềm chính là đại sĩ nhục của nam nhân, mà còn để cho nữ nhân nhìn thấy, quả thực là như gặp phải quân địch tập kích vậy...

Liễu Hân Linh rốt cục cảm thấy việc mình không chịu uống rượu lúc trước là việc ngu xuẩn cỡ nào, trong lòng hối hận không ngừng.

“Không tốt!”

Sở Khiếu Thiên giống như phát hiện cái gì, cũng bất chấp vấn đề chính mình, lui nhanh ra khỏi cơ thể nàng, lôi kéo nàng đứng dậy đá văng cột trụ ngã chắn đường, nhanh chóng nhảy xuống giường.

Vừa nhảy xuống, thân thể nàng vừa rồi chịu đủ sức ép lập tức mềm nhũn, Liễu Hân Linh cả người muốn ngã xuống đất, may mắn Sở Khiếu Thiên nhanh tay lẹ mắt đem nàng ôm vào trong lòng. Liễu Hân Linh bỏ nài vào trong lòng hắn, tuy rằng ngực hắn cứng ngắc làm cho mũi nàng đụng phải muốn phát đau, nước mắt không chịu khống chế liền chảy ra ngoài, nhưng hắn lúc này vẫn nhớ tới phải đỡ nàng, chứng minh nhân phẩm và tính cách của nam nhân này cũng không có ác liệt như vậy ...

Sở Khiếu Thiên cũng không nhìn nàng, xanh mặt đem quần áo rơi trên mặt đất nhặt lên phủ thêm, sau đó mím chặt môi, trong lúc Liễu Hân Linh đang kinh ngạc, hắn liền một cước hung hăng đá cái giường kia.

Rất nhanh, Liễu Hân Linh hiểu được nguyên nhân hắn làm như vậy.

Bởi vì, cái giường lúc hắn hung hăng đá một cước kia, rốt cục không chịu nổi bắt đầu nứt từ chính giữa sau đó từ từ lan rộng ra, “Oanh” ... một tiếng sụp xuống thành hai đoạn...

Liễu Hân Linh có chút chột dạ nhớ lại, vừa rồi giống như bởi vì quá đau, nàng không cẩn thận “sờ nắn” cái giường vài cái đi. ....

Giường sụp!

Chuyện này quả thật rất khó xem nhẹ, Sở Khiếu Thiên vẻ mặt hung ác nham hiểm, tầm mắt chuyển từ cái giường bị sụp kia rồi nhìn qua cô gái mặc trung y màu trắng rộng thùng thình đang đứng dưới ngọn đèn, khóe miệng co giật không ngừng, thật cẩn thận kêu một tiếng, “Nương tử?”

Lúc này Sở Khiếu Thiên có chút ngờ vực, tựa hồ cũng biết một số chuyện. Giường vì sao sụp? Đây chính là do công tượng trong hoàng cung chế tác, mặc kệ là chất lượng hay kỹ nghệ đều khắc đều là tốt nhất trong cả nước. Sở Khiếu Thiên thật sự không dám tin tưởng, nhưng sự thật đang xảy ra trước mắt. Hơn nữa mấy ngày hôm trước về nhà thăm bố mẹ, trên đường trở về chuyện gì đã xảy ra, kết cục của Sở Quân Huyền rất đáng ngờ vực ... Sở Khiếu Thiên rốt cục đã xác định một việc.

Thê tử mới cưới này của hắn tuyệt đối không đơn giản!

Loại thời điểm này, nữ nhân nên làm như thế nào?

Liễu Hân Linh ôm cái mũi bị đau, trong lòng rối rắm, nhất thời không biết mình có nên rộng rãi thừa nhận “giường này bởi vì do thiếp quá đau, cho nên không cẩn thận làm sụp” linh tinh, nhưng mà, nếu mình thừa nhận như vậy có thể bị cho là yêu quái hay không?

Nghĩ rồi lại nghĩ, Liễu Hân Linh hận không thể lấy khăn tay che mặt lại.

Tuy nhiên, không đợi nàng quyết định trả lời như thế nào, Sở Khiếu Thiên đã đi tới, bắt lấy cánh tay đang ôm mũi của nàng, đem nàng kéo lại đây. Hai chân lão đạo bước qua, không cẩn thận làm động đến hạ thể vừa mới bị khai phá, Liễu Hân Linh đau đến mức sắc mặt bắt đầu trắng bệch, hai tròng mắt long lanh dâng lên hai dòng lệ——thể chất nàng vốn sợ đau, chỉ cần đau một chút, ánh mắt không tự chủ được sẽ bị nước mắt bịt kín, mặc dù không phải là do nàng đau muốn khóc...

Sở Khiếu Thiên nhìn cô gái tròng mắt rung rung, nhất thời có loại cảm giác tâm phiền ý loạn.

”Phu quân... Là, là do cái giường này quá yếu ớt...” Liễu Hân Linh khịt khịt cái mũi, nước mắt còn đọng trên khóe mắt chuẩn bị chảy xuống.

Nàng thật sự không muốn khóc đâu, nhưng tê rần, ánh mắt liền phản ứng như vậy.

Sở Khiếu Thiên vốn là đang muốn chất vấn nhưng nhìn đến cô gái trong lòng nước mắt rung rung, gương mặt trắng bệch, tức giận liền hóa thành mây bay. Cô gái nhu nhược mảnh khảnh như vậy, thoát nhìn điềm đạm, đáng yêu lại vô hại, mảnh mai làm cho nam nhân hận không thể ôm vào lòng để bảo vệ, làm cho hắn cảm thấy dù cho có nâng nàng trong lòng bàn tay cũng sợ đem nàng làm rớt, lúc này làm sao còn có tâm tư đi so đo cái giường kia có phải do nàng làm sụp hay không? (tác giả: =!= Uy! biểu tượng của việc bị mê hoặc a!)

Vì bị bề ngoài mê hoặc, nên bạn thế từ nào đó nhẹ nhàng băng quơ nói một câu: “Nương tử đừng sợ, sụp thì sụp, ngày mai để cho người ta đổi cái khác tốt hơn là được rồi.”

Ôi chao?!

Liễu Hân Linh kinh ngạc nhìn hắn, đã thấy nam nhân hai tròng mắt thâm thúy có chút si mê nhìn nàng, trên mặt hắn có chút hồng hồng, nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào mới tốt? Nàng xem như đã hiểu, nam nhân này có vẻ như yêu thích bề ngoài của nàng, có khi nhìn thấy, hắn không kiềm chế được sẽ lộ ra thần sắc si mê.

”Vậy thì phu quân à, đêm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đâu...?”

Nói đến việc này, mặt Liễu Hân Linh đen lại, rõ ràng là đang động phòng đi? Động phòng đến một nửa, giường sụp, mỗi nam nhân đáng xấu hổ bắt đầu mềm xuống, không biết từ xưa đến nay có xảy ra loại chuyện này hay không? Liễu Hân Linh trong lòng có chút đồng tình với Sở Khiếu Thiên. Tuy nhiên, may mắn, lạc hồng là có, cái khăn biểu hiện trình tiết của nàng đang nằm trên cái giường bị sụp kia.

Nghe được lời của nàng, mặt Sở Khiếu Thiên lại đen lại .

Liễu Hân Linh cúi đầu, không dám nhìn mặt hắn.

Đối với nam nhân mà nói, tiết sớm hay “cái gì đó” bị héo, tuyệt đối là sỉ nhục rất lớn! ! Đặc biệt là ở trước mặt nữ nhân mình thích lại xảy ra chuyện này, thật sự không thể tha thứ, rất tổn thương lòng tự trọng của nam nhân.

Khuôn mặt Sở Khiếu Thiên âm trầm, cất giọng quát: “Người đâu, lăn hết ra đây cho ông!”

Đại khái chắc là do thanh âm bao hàm tức giận này thật sự không phù hợp với lúc nam nhân đang hưởng thụ động phòng phát ra, nhóm ma ma, nha hoàn gác đêm ngoài phòng đối mặt nhìn nhau. Các nàng vừa rồi nghe được thanh âm cổ quái, chỉ cho rằng bên trong chiến đấu kịch liệt, không nghĩ tới cái khác. Nhưng mà chỉ trong chốc lát, bên trong hoàn toàn im lặng, cái này làm cho người ta cảm thấy kỳ quái. Hiện tại lại nghe thấy thể tử gia nhà bọn họ tức giận kêu lớn... Mọi người có thể phán đoán thể tử gia quả thật đang rất giận.

Vì thế mọi người cũng không dám trì hoãn, lập tức đẩy cửa bước vào, chờ nhìn thấy rõ ràng tình cảnh bên trong, nhóm nha hoàn ma ma đều tròn tròn hai mắt.

Các nàng nhìn thấy cái gì thế này?

Thế nhưng thấy được thể tử một thân áo đơn đang đứng trước chiếc giường bị sập, mặt xanh mét. Mà thể tử phi hân là bị đè trong lúc động phòng lại đang ngồi trên ghế mềm, đầu cúi cúi, một bộ dáng vô cùng xấu hổ không dám gặp người. Đương nhiên, cái này không phải là trọng điểm, trọng điểm là, đêm nay rõ ràng là đêm động phòng hoa chúc của thể tử gia bọn họ, nhưng chiếc giường kia vì sao lại sụp vậy chứ! ! Cho dù sức chiến đấu của thể tử gia cường hân đến thể nào đi chăng nữa, cũng không có khả năng ngay cả giường đều sập đi? Chẳng lẽ có quái thú đến quấy nhiễu thể tử gia động phòng?

Trong đám nha hoàn, chỉ có trong lòng Mặc Châu hiểu được đây là có chuyện gì. Lại nhìn tiểu thư nhà mình bộ dạng quả thật điềm điềm đáng yêu nhu nhược lại thêm vài phần xấu hổ —— , không cần đoán, quái lực của tiểu thư không có đủ thương thể tử gia, ngược lại đem giường làm sụp! Đây là chuyện đùa gì chứ! ! Tâm lý Mặc Châu nhất thời như có một đàn ngựa chạy qua vô cùng ngứa ngáy, thật sự là ngứa ngáy đó nha!!!

Nhưng mà, mặc kệ bọn hạ nhân có ý nghĩ gì, vì sợ sắc mặt khó coi của Sở Khiếu Thiên, không ai dám hỏi cái gì.

“Đi qua thu thập gian phòng kế bên, ngày mai kêu người đến thay cái giường mới, nhớ kỹ, phải chọn cái giường vô cùng rắn chắc tới.” Sở Khiếu Thiên phân phó nói.

Có thể đứng lý hợp tình mà nói “Chọn cái giường rắn chắc tới” như thế, nghe như thế nào cũng thấy quá mức vô liêm sỉ đi? Bạn thể tử mặt dày nào đó không thèm nhìn biểu tình của mọi người, sau khi phân phó xong, mang về mặt hung thần ác sát nhìn mấy tấm gỗ kia, giống như đại lão gia chờ nhóm nha hoàn ma ma thu thập tốt.

Vì thế, trừ bỏ đương sự cùng Mặc Châu biết tình hình cụ thể, mọi người đều cho rằng giường này nhất định là kiệt tác của bạn thể tử gia, không khỏi đối với sự dũng mãnh phi thường của thể tử gia bọn họ thêm một tầng hiểu biết, trong lòng nhất thời đối với người làm thể tử phi là Liễu Hân Linh có rất nhiều đồng tình cùng thương hại.

Chờ phòng thu thập xong, Sở Khiếu Thiên dắt Liễu Hân Linh đi nghỉ ngơi, đem cục diện của một gian phòng tan hoang nào đó giao cho hạ nhân sắp xếp lại.

Lại nằm lên trên giường, Liễu Hân Linh cảm thấy thập phần mệt mỏi, nhưng như thế nào cũng ngủ không được. Có lẽ, tâm càng thấy mệt là do ngày mai mọi người biết đêm động phòng hoa chúc giường sụp, không biết mọi người sẽ nhìn nàng thế nào đây.

Đang lúc nàng miên man suy nghĩ, một đôi tay cánh tay đem nàng kéo vào trong một vòng ôm ấm áp. Liễu Hân Linh cứng ngắc nằm ở trong khoang ngực kia, cảm giác được hắn không có tiến thêm động tác nào hết, mới chậm rãi làm cho chính mình trầm tĩnh lại. Nói gì thì nói, đêm động phòng hoa chúc mới tiến hành đến một nửa đi? Không biết hắn có bị đè lại bóng ma gì không, cũng không biết về sau có thể bị bắt lực hay không... Trong lúc Liễu Hân Linh miên man suy nghĩ, nghe được thanh âm của hắn .

“Nương tử, ngủ đi!” Thanh âm của Sở Khiếu Thiên truyền đến, thực bình tĩnh.

“Vâng.”

Liễu Hân Linh đáp lời, không đề cho chính mình miên man suy nghĩ nữa, sự tình đều đã xảy ra, cho dù hắn bị bắt lực, nàng cũng không còn cách nào khác. Cùng lắm thì, nàng chờ làm quả phụ là được.

Vì thế Liễu Hân Linh an tâm ngủ.

Tuy nhiên, Liễu Hân Linh rất nhanh phát hiện sầu lo của bản thân là dư thừa, cũng nhận thức thần kinh thô ráp cùng với lực thích ứng vô cùng cường đại của bạn nam nhân nào đó.

Bởi vì, ngày hôm sau khi nàng tỉnh lại, phát hiện tư thế ngủ của mình thập phần quy củ, mà bạn nam nhân nào đó giống như mấy buổi sáng bình thường khác là một nửa người đầu áp lên trên người nàng, mà cái vật giống như cây cột chống trời gì đó cũng đang đặt ở giữa đùi nàng ...

Chương 16

Trời tờ mờ sáng, người làm trong phủ An Dương vương đã thức dậy làm chuyện của mình, cả vương phủ vẫn im lặng như mỗi ngày.

Tối hôm qua An Dương vương ngủ ở viện An Dương vương phi, hai vợ chồng nhớ lại chuyện nhi tử làm từ nhỏ đến lớn, nói chuyện suốt đêm. Lúc này An Dương vương phi đang giúp An Dương vương thay quần áo rửa mặt, mỉm cười kể một ít chuyện vặt trong phủ thì đột nhiên nha hoàn vào nói ma ma đã đi qua Lãm Tâm viện về rồi.

An Dương vương cùng An Dương vương phi nhìn nhau cười một tiếng, bọn họ đều biết tối hôm qua là đêm nhi tử cùng nàng dâu động phòng hoa chúc, ma ma tới Lãm Tâm viện sợ là đến xem chuyện tối qua, thuận tiện đem khăn lọc hồng tượng trưng trình tiết cô gái giao cho nữ trưởng bối xem qua. Nghĩ đến nhi tử con dâu viên phòng, có lẽ không lâu thì có cháu trai cháu gái ra đời, vợ chồng An Dương vương cảm thấy tương lai là hết sức tốt đẹp, mỉm cười cho vào.

Chỉ là, khi An Dương vương vợ chồng nghe được chuyện ma ma bẩm báo thì cũng có chút tròn mắt.

“... . . . . . Văn ma ma, người nói cái gì? Giường sập, Khiếu nhi nói muốn đổi giường?” An Dương vương phi cho là bà ù tai, nghe lầm, nhất định là nghe lầm rồi.

“Đúng vậy, vương phi!” Văn ma ma cúi đầu trả lời.

Nghe thừa nhận của Văn ma ma, hai vợ chồng An Dương vương đối mặt nhìn nhau, vẻ mặt khác nhau. Không chỉ hai vợ chồng này, nha hoàn hầu hạ cùng các ma ma về mặt cũng tế nhị, trong lúc đó, bên trong phòng hết sức rất im lặng.

Một hồi lâu, An Dương vương phi đem đuôi nha hoàn cùng nhóm ma ma ra ngoài, chỉ chừa tâm phúc Ngọc nương ở một bên hầu hạ, cao giọng nói: “Văn ma ma, người mau nói toàn bộ chuyện tối qua cho Bồn cung cùng Vương gia nghe lại.”

Văn ma ma đáp một tiếng, lập tức tỉ mỉ đem chuyện tối ngày hôm qua bẩm báo lần nữa. Tối hôm qua các nàng canh giữ bên ngoài, chỉ biết kết quả là giường bị sập, tất cả cho rằng Thế tử gia không biết phát cái gì, đập nát giường. Có thể đem giường đập trong đêm động phòng hoa chúc, làm cho người ta không khỏi nghĩ tới tận lòng không hài lòng tân nương tử. Nhưng khi sau khi nhìn Thế tử gia cùng chiều dắt tay Thế tử phi nhu nhược đi nghỉ ngơi ở một gian phòng khác, không giống như là bất mãn Thế tử phi... . . . . . Cho nên Văn ma ma cũng hồ đồ, không dám tự suy đoán, đành tuân theo quy củ nói lại cho hai vị chủ nhân.

“Vậy... . . . . . Chúng nó đã động phòng chưa?” An Dương vương quan tâm nhất là cái này, đầu thêm đề ý tới giường người sập hay không sập, viên phòng mới có cháu trai để ôm chứ! Cho nên, vì cháu trai, ông không thể không mất thể diện vội vàng hỏi.

An Dương vương phi liếc ông một cái, cũng nhìn Văn ma ma. So với An Dương vương quan tâm cháu trai, thật ra thì chuyện bà quan tâm hơn là, nhi tử thật nguyện ý sinh hoạt vợ chồng cùng nữ nhân sao? Đừng trách An Dương vương phi không dám tin chắc như thế, dù sao nhi tử chỉ ham muốn sắc đẹp chứ không ham muốn xác thịt – Hay chuyện sinh hoạt vợ chồng, thật sự làm đau đầu bà. Mỗi lần tụ hội cùng các phu nhân, những nữ nhân dù trên mặt không nói gì nhưng luôn ngầm cười nhạo nhi tử mình là một tên háo sắc, thấy đẹp liền nạp vào phủ, thật sự là không kiêng nể ai, cô nương nhà nào dám gả cho hắn.... Bà nghe xong, thật sự dở khóc dở cười! Bà tình nguyện con trai mình thật sự là sống không kiêng nể ai, nếu như thế thì hiện tại đã có cháu trai ầm từ lâu rồi, bà lo lắng nhi tử có phải có bệnh gì hay không, nên mới không thể đụng tới nữ nhân... . . . .

“Thế tử cùng Thế tử phi đã động phòng.”

Nói xong, Văn ma ma đem một cái hộp trình lên, bên trong đựng vật khiến tân nương tử xấu hổ chính là khăn tay lọc hồng. Ngọc nương tiếp nhận, mở ra nhìn, gật đầu xác nhận với vợ chồng An Dương vương.

Sau khi lấy được kết quả này, sắc mặt vợ chồng An Dương vương tiếp tục khác nhau.

Một hồi lâu, An Dương vương chợt nghĩ ngợi: “Con của chúng ta có lợi hại như vậy sao? Bồn vương vẫn cho rằng nó chỉ là một gỏi thêu hoa không làm được việc lớn... . . . . . Ách, con dâu không sao chứ?”

Văn ma ma chưa trả lời, An Dương vương phi lập tức trùng mắt “Vương Gia, ông đang nghĩ bậy gì thế?” Lão Vương Gia, thế nhưng cho rằng là lúc động phòng liền đem giường làm sập xuống... . . . . . Người bình thường cũng sẽ không tin tưởng chứ?

Khỏe miệng An Dương vương phi co giật, nhi tử nhà bà, không giống cha nó đam mê thân thể nữ nhân, cho nên giường sập tuyệt đối là nguyên nhân khác!

An Dương vương cũng cảm thấy mình đã lớn tuổi, lại quan tâm cuộc sống khuê phòng của con trai cùng nàng dâu, có chút già mà không kính, trên mặt lộ ra vẻ lúng túng, ho một tiếng, đứng lên nói: “Bồn vương đi vào triều trước! Vương phi, nàng hỏi Khiếu Thiên xem nó lại phát cái gì đến nỗi đem

giường đập, đây không phải là làm cho người khác cười chúng ta sao? Hừ, nói nó về sau thu liễm một chút, nếu không ta lập tức sẽ dạy dỗ phép tắc cho nó!”

Nói xong, An Dương vương hằm hừ đi ra ngoài.

An Dương vương phi nín lấy khăn, trong lòng có chút tức giận. Chẳng qua cũng chỉ là đập cái giường thôi, có cần phải nghĩ xa như vậy sao? Người khác muốn cười thì cười, con trai mới là quan trọng nhất! Quả nhiên, mặc kệ làm thế nào, Vương Gia luôn không muốn gặp con trai, nếu không phải chỉ có bà sinh con trai, nói không chừng Vương Gia đã sớm xin ý chỉ của hoàng thượng đổi người khác làm Thế tử! Bà tuyệt đối không cho phép loại chuyện như vậy xảy ra!

Chỉ là, vì sao lại đem giường đập? Chẳng lẽ. . . . .

Đôi mắt sắc bén của An Dương vương phi âm trầm, ngược mắt thấy Văn ma ma vẫn cung kính chờ đợi, lạnh nhạt nói: “Văn ma ma, ngươi trở về nói cho Thế tử phi, đêm qua cực khổ rồi, hôm nay không cần phải tới đây thỉnh an. Thuận tiện kêu Thế tử qua chỗ Bồn cung một chuyến.”

Văn ma ma đáp một tiếng, lui ra ngoài.

*****

Trong viện Lâm Tâm, Liễu Hân Linh lặng lẽ ăn bữa sáng, Sở Khiếu Thiên nhìn chăm chăm mặt của nàng đến ngẩn người.

Bị nhìn chăm chăm như vậy, Liễu Hân Linh thật không nuốt trôi cơm, sau khi ăn mấy phần no bụng, để đĩa xuống, Liễu Hân Linh nhìn Sở Khiếu Thiên: “Thế tử không ăn sáng? Đồ ăn không hợp khẩu vị?”

Nghe lời nói Liễu Hân Linh, nha hoàn hầu hạ đứng một bên nom nóp lo sợ, trong lòng vô cùng sợ bạn Thế tử gia vui giận thất thường nào đó bởi vì không hợp khẩu vị mà lật bàn mắng chửi.

Nghe được lời của nàng..., Sở Khiếu Thiên rút cuộc hoàn hồn, không trả lời lại..., lặng lẽ kéo tay trái của nàng, lật qua lật lại đánh giá, nét mặt kia, bộ dáng rất khó hiểu. Liễu Hân Linh trong lòng kinh hoàng, tại sao hắn hành động như vậy, không nhìn được rút tay lại—— lấy sức lực của nàng, rút tay về không thành vấn đề, nhưng tay vừa kéo về, trong lòng không khỏi có mấy phần hồi hận, như vậy, không phải là thừa nhận mình có vấn đề sao?

”Thế tử, dùng bữa trước đã.” Liễu Hân Linh tận lực làm cho mình thật thân thiện, đáng vẻ như không hề để ý.

Sở Khiếu Thiên nhìn nàng một hồi, nói được, cầm chiếc đĩa lên gấp bánh bao cá hành vào miệng.

Chờ hai người dùng xong đồ ăn sáng, súc miệng, chuẩn bị đi thỉnh an An Dương vương phi thì Văn ma ma tới đây nói cho bọn hắn lời nói của An Dương vương phi.

Không cần đi thỉnh an, Liễu Hân Linh dĩ nhiên là vui mừng, nhưng, bởi vì loại chuyện này mà không cần đi thỉnh an. . . . . Thật sự là rất lúng túng ==’!

Sở Khiếu Thiên nghe được lời nói của Văn ma ma, khuôn mặt lộ vẻ đương nhiên, quay đầu lại nói với Liễu Hân Linh: “Nương tử, nếu như thân thể của nàng không thoải mái, đi nghỉ ngơi trước đi, ta đi một chút sẽ về.”

Liễu Hân Linh: ==’ Không cần như vậy có được hay không? Loại chuyện như vậy không cần nói ra ngoài, ta thật sự không có chỗ nào không thoải mái. . . . .

Đợi sau khi Sở Khiếu Thiên rời đi, Liễu Hân Linh không khỏi có chút mất tinh thần. Không cần đoán, nàng cũng biết An Dương vương phi gọi Sở Khiếu Thiên muốn hỏi điều gì, điều này làm cho nàng cảm thấy vô cùng khó xử cùng chán nản. Nếu là một cô nương khuê các, có lẽ trừ ngưng ngừng, sẽ không có loại tâm tình này. Nhưng dù sao nàng cũng không giống như tiểu thư khuê các bình thường.

Liễu Hân Linh mặt không thay đổi ngồi trên giường nhìn ra phía trước cửa sổ, thiếu nữ mười sáu tuổi ở thời đại này giống như một đóa hoa nhài, xa xa nhìn lại, mảnh khảnh nhu nhược, yên tĩnh dịu dàng, giống như một bức mỹ nhân đồ cổ điển ưu nhã, chỉ có tỷ nữ làm bạn cùng nàng từ nhỏ đến lớn mới biết tâm tình rối rắm lúc này của nàng.

”Tiểu thư, thoải mái chút đi, Thế tử gia nếu muốn nói cho người khác, tối hôm qua cũng sẽ không để mặc cho người ngoài hiểu lầm.” Mặc Châu an ủi, “Còn nữa, về sau khi người sinh hoạt vợ chồng cùng Thế tử gia thì nên uống một hớp rượu đi, nếu không mỗi lần đều phá hư giường, trong viện chúng ta chi tiêu quá lớn. Nghe nói này giường cưới này là chính tay sự phụ lành nghề trong cung làm, rất đắt đấy. . . . .”

“ . . . . .”

Liễu Hân Linh quay đầu nhìn nàng ấy.

Mặc Châu bình tĩnh, “Tiểu thư, nô tỳ đây lo âu cũng là vì sức khỏe của người. Nếu như Thế tử làm quá mức thì tiểu thư người không nhận được lại đầm giường. . . . . Nô tỳ đề nghị người về sau buổi tối trước khi ngủ nên uống một hớp rượu rồi mới tiếp tục đi ngủ nhé.”

*****

Lạc Tiên viện, sau khi Sở Khiếu Thiên thỉnh an An Dương vương phi, lập tức cười hi hi ngồi ở dưới ghế lớn nhất của An Dương vương phi, hỏi: “Mẹ, mẹ

kêu con tới có chuyện gì sao?”

An Dương vương phi quan sát con trai một lần, hỏi: “Khiếu nhi, giường trong phòng các con làm sao sập vậy? Người nào dám chọc con ta?” An Dương vương phi theo thói quen cảm thấy giường này là do con trai đập.

An Dương vương phi mặc dù rất muốn hỏi con trai, cho hẳn nhiều nữ nhân, tướng mạo bắt phàm xinh đẹp mỹ miều như vậy, tại sao lại nguyện ý cùng Liễu thị sinh hoạt vợ chồng? Chỉ là, con trai đã trưởng thành, có chủ ý riêng, An Dương vương phi suy nghĩ một chút cảm thấy chuyện này vẫn là đừng hỏi trước, nếu hẳn vui lòng sinh hoạt vợ chồng cùng nữ nhân, chứng minh con trai là không có vấn đề, chờ khi nàng dâu mang thai, lại đưa mấy người vào viện cho hẳn hưởng thụ.

Sở Khiếu Thiên chẳng hề để ý nói: “Là giường quá yếu ớt! Mẹ, ban đầu là ai chế tạo giường cưới thế? Sao lại không bền chắc như vậy? Bị con một đập một cái liền sập, người làm giường có phải ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu hay không?” Vừa nói như thế, Sở Khiếu Thiên mặt mày tức giận, đáng vẻ hung ác, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể một mình đi tìm người để đánh.

An Dương vương phi chờ dẫn nói: “Không thể nào, giường cưới chính tay sư phụ lành nghề trong cung làm, dùng vật liệu là gỗ lê sắc vàng, sắc màu vàng bóng, chất liệu mịn, đường vân mềm mại, mùi hương thoang thoang nhẹ nhàng, chất gỗ vô cùng rắn chắc. Mà trong hoàng cung, tại các cung các điện tất cả các loại đồ vật đều được sản xuất tại ti thượng phụng (xưởng mộc), những thợ mộc kia tuyệt đối sẽ không dám làm ra loại chuyện ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu.” An Dương vương phi lý luận nói.

“Mẹ à, người quá ngây thơ rồi, ai biết những nô tài kia có thể vì mấy lượng bạc mà mê muội lương tâm hay không? Cho nên, nhất định là bọn họ làm sản phẩm loại hai đưa tới, thật sự là quá ghê tởm.” Sở Khiếu Thiên làm ra một bộ dáng lòng đầy căm phẫn.

Nhìn nhi tử lòng đầy căm phẫn, An Dương vương phi cũng nghi ngờ, chẳng lẽ thật sự loại nô tài to gan lớn mật dám làm chuyện này.

Đáng thương cho sư phụ chế tạo giường, bạn Thế tử gia nào đó vì rửa sạch hiềm nghi cho nương tử hấn, trực tiếp đổ tội cho người.

Sở Khiếu Thiên thấy An Dương vương phi nghi ngờ, lại thêm sức nói “Mẹ, có lẽ là những người thợ kia không thích con, biết rõ là làm giường cưới cho con, lại dám làm chuyện ăn bớt ăn xén nguyên liệu! Thật sự là rất quá đáng! Sáng mai con lập tức tiến cung nói cho hoàng thượng hoàng thúc, khiến hoàng thượng hoàng thúc phạt bổng lộc bọn họ!”

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

An Dương vương phi đủ loại bắn khoăn bị nhi tử chọc cười tạm thời dè xuống, quyết định không truy cứu chuyện này nữa, dặn dò nói: “Còn nữa, ngày mai là sinh nhật mười sáu tuổi của biểu muội con là Nhan quận chúa, cô cô của con dự định làm tiệc rượu lớn mời các gia đình cùng nữ nhi các nhà quan lại trong kinh, con cũng đi cùng Liễu thị đi.”

Nhan Quận chúa theo lời của An Dương vương phi là Vô Song trưởng công chúa, họ Tạ, tên Thiên Nhan, năm nay 16 tuổi, là anh chị em họ từ nhỏ đến lớn với Sở Khiếu Thiên.

Sở Khiếu Thiên vừa nghe là sinh nhật biểu muội Tạ Thiên Nhan, lòng mày không khỏi nhú lại.

An Dương vương phi thấy vậy buồn cười, nói: “Mẹ biết bản thân con cùng Nhan Quận chúa có nhiều điều không hợp, nhưng con hiện giờ đã thành hôn, không cần thiết phải cùng nàng tranh thắng thua làm gì, tránh cho cô cô con đau lòng.”

Sở Khiếu Thiên mặc dù không thích cái tính bất bẻ của biểu muội, nhưng Vô Song công chúa đối xử với hẳn cực tốt, nghĩ tới mình bây giờ đã thành thân rồi, thành trụ cột trong nhà dĩ nhiên là có sự khác biệt, so đo với tiểu nha đầu kia không có ý nghĩa, gật đầu tỏ vẻ không ngại. Và lại An Dương Thái phi vốn là gọi hẳn mang vợ đi tới phủ Trưởng công chúa cho cô cô nhìn một chút, hẳn cũng không có ý kiến.

Sở Khiếu Thiên cùng An Dương vương phi nói một lát, thấy không còn chuyện gì, bèn rời đi.

Đợi sau khi Sở Khiếu Thiên rời đi, An Dương vương phi đặc biệt cho gọi các hạ nhân trong phủ đến – giáo huấn các nô tài cùng ma ma quản lý.

“Vương phi, ngày hôm qua từ chỗ bà Vương mua được mười nha hoàn phù hợp, có bốn người nguyện ý ký văn tự bán đứt. Chỉ là nhóm nha hoàn phù hợp này, có hai nha hoàn bộ dáng nghiêm chỉnh đáng hoàng, coi như cũng trắng trẻo sạch sẽ, người cũng lanh lợi, nô tỳ dạy họ một chút phép tắc, đều học tập rất thuận lợi, xem ra là có thể dùng được.” Quản sự ma ma nói tỉ mỉ.

An Dương vương phi hậm rĩ uống trà, khép ánh mắt nghe, chờ quản sự ma ma sau khi nói xong, cao giọng nói: “Ừ, trước đem nhóm nha hoàn này đưa đi dạy dỗ cho tốt đã, xem viện nào thiếu người thì đưa lên. Người nói hai nha hoàn này. . . . . Người cẩn thận dạy dỗ trước, dạy dỗ tốt rồi, lại mang tới

đây để Bồn cung xem thử.”

Quản sự ma ma nghe An Dương vương phi nói như thế, làm sao không hiểu dụng ý vương phi. Đây rõ ràng là chọn trúng hai nha hoàn này rồi, nói không chừng chờ thời cơ chín muồi thì sẽ đem mấy nàng thả vào trong phòng Thế tử đi làm thông phòng. Đối với kỹ vấn tự bán đứt nha hoàn mà nói, là phúc lớn bằng trời. Ma ma quyết định trở về phải cẩn thận nghiêm túc dạy tốt hai nha hoàn này, tận lực tạo mối quan hệ thật tốt với các nàng, nếu họ có thể được lên giường Thế tử, trở thành thiếp, cũng sẽ không quên ân đức của mình.

Quản sự ma ma suy nghĩ xong, cũng cùng người đòi cho là, Thế tử là một người tham hoa háo sắc (người mê luyện gái đẹp cùng chuyện xxx) , nữ nhân tuyệt đối sẽ không ngại nhiều. Có lẽ hẳn bây giờ đối với tân hôn Thế tử phi yêu thích, nhưng sau một thời gian, xinh đẹp hơn nữa nam nhân cũng sẽ ngán. Trên đời này không có mèo nào không trộm thịt, nam nhân tựa như những con mèo kia, để cho bọn họ không ăn trộm thịt là không có khả năng!

Sau khi quản sự ma ma rời đi, Ngọc nương cười nói: “Vương phi, nhìn diện mạo của Thế tử, dường như ở cùng một chỗ với Thế Tử Phi không tệ, ngài và vương gia rất nhanh là có thể ảm cháu trai.”

Trên mặt An Dương vương phi lộ ra nụ cười nhàn nhạt, nói, “Ha ha, hiện tại nói cái này hơi sớm, mặc dù nữ nhi Liễu gia đều là có thể sinh con, nhưng không biết Liễu thị có bản lĩnh sinh giống như mẫu thân cùng tỷ tỷ nàng hay không. Nhưng mà bây giờ bọn họ còn là tân hôn, Bồn cung cũng sẽ không làm chuyện hướng hậu viện con trai mà nhét người phá hư tình cảm vợ chồng, và lại qua ít ngày nữa, Khiếu nhi vừa cùng Liễu thị viên phòng, tự nhiên hiểu được mùi vị nam nữ này. Nam nhân đều là tham mới mẻ, Khiếu nhi chỉ sợ cũng sẽ không ngoại lệ, còn không bằng Bồn cung chuẩn bị trước cho nó. ....”

Nhớ tới trong hậu viện trượng phu có mấy người , An Dương vương phi vẻ mặt lạnh lùng.

*****

Xế chiều hôm đó, giường ở Lâm Tâm viện được đổi mới, mà giường là quần gia của An Dương vương phủ tự mình dẫn người đưa tới.

Liễu Hân Linh xa xa liếc mắt nhìn cái giường này, nàng hơi cận thị khiến nàng không nhìn ra giường này có gì đặc biệt. Chỉ là không biết có phải là trong lòng có nguyên nhân hay không, cảm giác những hạ nhân đưa giường tới người nào người nấy đều có nét mặt rất nhẫn nhịn để không tìm người hỏi, không khỏi làm nàng có loại kích động che mặt mà chạy .

Sở Khiếu Thiên ngược lại tự nhiên thanh thản cho người ta nhìn, quả nhiên là da mặt dày, thậm chí sau khi giường dọn xong, trong lúc rảnh rỗi, tự mình đi lên co chân đạp hai cái, đối với sự bền chắc của chiếc giường này bày tỏ hoài nghi.

Đây cũng là chuyện không có cách nào khác, Sở Khiếu Thiên chỉ cần nhớ tới sụp giường tối qua, đối với lực chiến đấu của vị Thế tử phi nào đó có một loại nhận thức mới, mặc dù hẳn không muốn để cho người ta biết mình thật vất vả cưới về nương tử có quái lực, nhưng muốn giường phải là thứ tốt nhất, sau đó mới có thể tiếp tục chuyện tối ngày hôm qua —— phương thức nam nhân rửa sạch sỉ nhục, chính là tiếp tục làm được chuyện khiến nữ nhân cầu xin mới thôi.

Sở Khiếu Thiên chỉ cần vừa nghĩ tới nét mặt tối hôm qua của nương tử, liền âm thầm nắm quyền, hôm nay hẳn tuyệt đối yêu cầu nàng nhất định phải có vài phần kính trọng đối với mình mới thôi! (Đây!)

Chỉ huy gã sai vặt đưa giường tiến vào, quần gia Sở Thăng thấy hành động của Thế tử gia nhà mình động, bấp thính trên mặt căng ra, nhưng trên mặt lại cười nói: “Thế tử gia xin yên tâm, cái giường này tuyệt đối là cực phẩm, là dùng gỗ đàn hương điều chế, hoa văn tinh xảo

. Gỗ đàn hương là loại gỗ có chất gỗ bền chắc bậc nhất, trọng lượng nặng nhất. Nó mặc dù không hoa mỹ bằng gỗ lê, nhưng mang về cổ xưa yên lặng mà trang nghiêm, không phải bất kỳ vật liệu nào cũng có thể so sánh được. Dân gian thường nói mười cây đàn hương thì chín cây bị rỗng, ý nói gỗ từ đàn chính là một loại gỗ rất trân quý. Bởi vì Thế tử ngài nói muốn loại gỗ tốt nhất, cho nên nô tài liền quyết định đi tìm để làm giường cho ngài.”

Sở Khiếu Thiên nghe vậy, hết sức hài lòng.

Sau đó tất cả mọi người lui ra, sở Khiếu Thiên kéo Hân Linh tới đây, ngắm thử, sau đó từ trong ngăn kéo tủ đầu giường lấy ra một quả đào được làm bằng gỗ từ đàn thả trên tay Liễu Hân Linh, sau đó mặt nghiêm túc nhìn nàng —— quả đào làm bằng gỗ từ đàn này là hẳn đặc biệt dặn người mang tới.

Liễu Hân Linh nhíu mi nhìn lại, trong đầu đều là sự nghi hoặc.

Sở Khiếu Thiên thấy nàng mặt ngu ngơ, không khỏi ho khan, nói: “Nương tử, nàng. . . . . Thử nhìn xem có thể bóp vỡ vật này hay không. Dĩ nhiên, không cần dùng quá nhiều sức lực, chỉ là làm thí nghiệm thôi.” Hình như vô cùng sợ nàng hiểu lầm, Sở Khiếu Thiên cố gắng giải thích một cách nhẹ nhàng.

Nhưng giải thích nhẹ nhàng hay không, dụng ý đều là giống nhau. Liễu Hân Linh thái độ cứng đờ, nhìn nét mặt thành thật của Sở Khiếu Thiên, rừ mí mắt xuống, mặt không thay đổi nhẹ nhàng cảm xuống quả đào bằng gỗ kia, sau đó dần thu hẹp bàn tay. Chờ mở tay ra lần nữa thì chỉ còn lại một chút gỗ vụn.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 17.2

Liễu Hân Linh làm xong tất cả, nhàn nhạt giương mắt nhìn về phía hắn.

Sở Khiếu Thiên tâm tình rối rắm.

Liễu Hân Linh lạnh nhạt đứng ở nơi đó, tùy ý nhìn về mặt nam nhân nào đó rối rắm, bộ dáng giống như cái gì cũng không sao cả.

Liễu Hân Linh nghĩ, nếu hắn đã biết, mình giấu giếm nữa cũng vô ích, nàng thoải mái đem quái lực chính mình biểu diễn ra ngoài, cho hắn kiêng kỵ cũng tốt. Mặc kệ hắn là vì vậy bị kinh sợ, rồi từ nay về sau đối xử lạnh lùng với nàng, hoặc là giận tím mặt, giận dữ mắng mỏ hành động giấu diếm của nàng. Dù sao, đi tới thời đại này, nàng đối với hôn nhân chưa bao giờ ôm mong đợi xa vời. . . .

”Ách. . . . . Nương tử, sau này lúc ở trên giường, nàng có thể nhẫn nại một chút hay không?” Sở Khiếu Thiên mặt dày nói.

“ . . . . .”

Liễu Hân Linh tròn to hai mắt, cho là mình nghe lầm. Nhưng nhìn kỹ lại, nam nhân này thế nhưng một bộ dáng ngượng ngùng không dứt, trên mặt có chút ửng đỏ, vì che giấu mình không được tự nhiên, Sở Khiếu Thiên lớn tiếng bổ sung, “Cái đó. . . . . Ta sẽ cố gắng không làm đau nàng, cho nên nàng cũng không được dùng lại cái quái lực này. . . . .”

Sở Khiếu Thiên cảm thấy trên mặt mình như có lửa nóng thiêu đốt, đặc biệt là thiếu nữ đối diện mở một đôi mắt thu thủy, sóng mắt lưu chuyển, muốn nói mà thôi, giống như làm cho người ta thấy mưa bụi Giang Nam dịu dàng mê ly, tim hắn không khỏi đập nhanh hơn, kích động trực tiếp nhào qua găm cắn nàng.

A a a ! Có phải quá cảm thú rồi hay không? Nàng có nên trực tiếp dùng một ngón tay đánh bay hắn .đi không. . . . .

Liễu Hân Linh nghe hiểu, nhất thời không biết nói gì.

Nàng nên nói thần kinh của người đàn ông này là vô cùng thô sơ, hay nên nói năng lực thích ứng của hắn quá mức nhanh chóng? Hoặc là nên nói trình độ háo sắc đã đạt tới trình độ mà ngay cả quái lực cũng không cách nào ngăn nội tâm háo sắc của hắn? Nam nhân bình thường dưới loại tình huống này, cũng sẽ có ám ảnh trong lòng? Nhưng hắn thì hoàn toàn ngược lại, trong đầu vẫn là toàn nghĩ tới loại chuyện đó. . . . .

Còn chưa cho nàng im lặng xong, Sở Khiếu Thiên đã sờ qua, đầu tiên là kéo bàn tay nàng, thấy nàng không có phản ứng, không khỏi vui mừng quá độ, lập tức nhào tới, ôm nàng trực tiếp đi đến trên giường, vẫn là không có đẩy ra —— Ừm, có thể bắt đầu thí nghiệm vấn đề giường mới có bền hay không rồi.

Kế tiếp, bên ngoài nhóm nha hoàn giữ cửa nghe được một đoạn đối thoại vô cùng quý dị.

”Ừm. . . . . Nương tử, nàng nhịn được không? Nếu là không nhịn được. . . . . Vậy thì, vậy thì. . . . . Tiếp tục chịu đựng đi!”

“ . . . . .”

”Nương tử, nàng nên có chừng mực, nếu là cái giường này sụp, sẽ không thể tìm được cái giường nào vững chắc như vậy nữa đâu. . . . .”

“ . . . . .”

”Nương tử, đừng quá dùng sức, ta, ta sẽ không nhịn được. . . . .”

“ . . . . .”

. . . . .

Liễu Hân Linh sắc mặt ửng hồng, thân thể bởi vì không ngừng va chạm mà run rẩy, đôi mắt mờ sương nhìn lên nam nhân đang ở trên người mình chuyển động ra vào đều đặn theo bản năng. Trên gương mặt anh tuấn của hắn ửng đỏ, tầng mồ hôi mịn kéo dài trên mặt theo đường cong chảy xuống, một đôi mắt mang theo dục vọng nhìn chăm chăm nàng, hai tay của hắn đặt ở trên cổ tay nàng, xem thì giống như là đang kiểm chế nàng, nhưng thật ra là ngăn lại sự bạo lực của nàng—— mặc dù cử động này căn bản không ý nghĩa, nhưng là coi như có còn hơn không. Mà hạ thân hai người, chặt chẽ gắn liền ở chung một chỗ, bên trong phòng từ từ tràn ngập một tầng hơi thở ái muội.

Liễu Hân Linh vẫn để cho mình nhẫn nại, đại khái cũng là áy náy chuyện hắn xuất tinh sớm tới hôm qua, cho nên hôm nay hết sức phối hợp. Nhưng theo phía dưới khoái cảm càng ngày càng mãnh liệt, ý thức cũng bắt đầu mơ mơ màng màng. Quả nhiên, cần phải trước uống ngụm rượu. . . . .

Đại khái là bởi vì thái độ của nàng nhẫn nại cùng ngầm cho phép, nên thể xác và tinh thần bạn nam nhân bị tổn thương nào đó mới nếm được hương vị hoan ái càng ngày càng hành động mãnh liệt, trêu chọc thân thể của nàng, sức lực phía dưới xô xuyến qua cũng càng ngày càng hung mãnh.

”Ừm. . . . .”

Cảm thấy động tác của hắn càng thêm mãnh liệt, giống như vì sĩ nhục tối hôm qua, xâm chiếm phải càng ngày càng sâu, nàng thật sự không cách nào nhịn được, đang muốn giơ tay lên đẩy hắn ra thì tay lại bị hắn cầm lấy, sau đó nàng nhìn thấy hắn nâng tay của nàng lên, ở trong lòng bàn tay của nàng in dấu hôn ướt át. Chiếc hôn này giống như hôn đến đáy lòng nàng, tê tê dại dại, làm cho thân thể nàng càng cảm thấy vô lực.

Bỗng nhiên, Sở Khiếu Thiên đâm vào rất sâu, đem tinh hoa phun ở sâu trong cơ thể nàng, thỏa mãn gục ở trên người của nàng.

Liễu Hân Linh ngơ ngác nhìn lên trần nhà, đầu óc trống rỗng, cho đến khi cảm thấy một cái tay nhẹ nhàng lau tóc mai nàng ướt đẫm mồ hôi, một giọng nói khàn khàn kêu gọi ở bên tai nàng thỏa mãn cười nói: “Nương tử, nàng quả nhiên là giỏi nhất!”

Liễu Hân Linh thoáng chốc đỏ bừng cả khuôn mặt, đặc biệt cảm giác được người nào đó mới nếm qua hương vị hoan ái, thỏa mãn xong thể nhưng không rút ra, thậm chí càng đem nó hướng nơi sâu nhất mà đẩy mạnh, phía dưới nàng được lấp đầy mà nó căng ra, cảm giác vô cùng không thoải mái. Chỉ là, nhìn về mặt khoan khoái của hắn, giống như muốn rửa sạch sự sĩ nhục của buổi tối hôm qua, cả người đều lộ ra một loại quyết tâm vượt qua sự ám ảnh nào đó.

Thấy bộ dáng nàng then thừng, Sở Khiếu Thiên tim đập nhanh hơn, không khỏi tiến tới hôn khuôn mặt ướt đẫm mồ hôi của nàng, lầm bầm nói: “Thì ra là chuyện nam nữ có thể tuyệt vời như thế. . . . .”

Liễu Hân Linh thính tai nghe được câu này, không khỏi có chút kỳ lạ.

Hình như tối hôm qua đau đớn rất nhiều, gương mặt hắn cũng rất hoang mang, giống như không biết nên làm sao mới phải, thậm chí vừa bắt đầu thời điểm tiến vào, động tác của hắn cũng rất chậm chạp. . . . . Trông thể nào cũng không giống kẻ ăn chơi trác táng từng trải qua nhiều nữ nhân nha! Còn không bằng nói như xử nam.

“Nương tử, sức lực vừa rồi có được không? Chúng ta thử thêm một lần nữa đi ~”

Sở Khiếu Thiên lần này rốt cuộc được ăn thịt, mặc dù vì phòng ngừa nương tử mình nhẫn nhịn không được mà đập giường thỉnh thoảng phải chú ý một chút, nhưng cũng đủ thỏa mãn hắn. Được nếm thử mùi vị mất hồn, hao mòn xương cốt, sau đó ngựa quen đường cũ mà hùng dũng đứng thẳng lên, trong lúc nhất thời cảm thấy thỏa mãn vô cùng, rất muốn lôi kéo thể tử làm tiếp lần nữa.

Sắc mặt Liễu Hân Linh cứng ngắc, rốt cuộc không thể nhịn được nữa mà đá hắn xuống, lấy chặn quần toàn thân. Đợi khi nàng ý thức được mình đã làm chuyện gì thì cực kỳ hoảng sợ, nhanh đi xem vị Thể tử gia “Kim quý mãnh mai” có bị thương không.

Mà Sở Khiếu Thiên, cứ như vậy khinh địch bị một nữ nhân chân yếu tay mềm đá xuống mặt đất, bộ dáng trực tiếp rơi xuống đất, vẻ mặt có chút khó tin.

“Đề ta bé chàng, thật xin lỗi, phu quân, ta không phải cố ý. . . .”

Dưới tình thế cấp bách, Liễu Hân Linh cắn đầu lưỡi một cái, đau đến nước mắt nàng chảy ròng ròng. Nhưng vẫn từ trên giường nhảy xuống, cánh tay mảnh khảnh không tốn chút sức nào ôm lấy nam nhân khóa thân dưới đất đem lên giường, kiểm tra xem hắn có gãy tay gãy chân gì hay không, tránh cho mình bị mẹ chồng hung hãn tìm đến nàng phiền toái. . . .

“. . . . .”

Sở Khiếu Thiên cảm thấy ngón ngang trăm mối.

Vì sao hắn là một đại nam nhân lại bị nữ nhân ôm lên giường?

Trong lòng Sở Khiếu Thiên như bị hàng ngàn hàng vạn con ngựa dẫm qua. . . .

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Chương 18

“Ách, phu quân, người không sao chứ?”

Liễu Hân Linh giống như đứa trẻ phạm sai lầm tay chân luống cuống đứng trước giường, rầu rĩ nhìn nam nhân vẻ mặt âm ảm trên giường, trong lòng không khỏi có chút chột dạ. Tỷ tỷ từng nói qua, hình như nam nhân gặp phải loại chuyện như vậy, đều sẽ cảm thấy lòng tự trọng bị xúc phạm. Hơn nữa loại sinh vật có tên gọi là nam nhân này, hết sức coi trọng tự ái phái nam, bị lão bà đá xuống giường, hắn là rất nghiêm trọng. . . . . (Tác giả: = = cô nương, vấn đề không nằm ở đây mà?)

Sở Khiếu Thiên lúc này đã kịp phản ứng, mặc dù phần lưng rơi xuống chạm đất không đau lắm, nhưng tự ái phái nam lại một lần nữa bị tổn thương, bị đá kích lợi hại, vô cùng phẫn nộ. Nhưng thấy thiếu nữ đứng ở trước giường nước mắt rưng rưng, diễm đam đáng yêu, thoáng chốc tất cả phẫn nộ đều biến

mất.

”A, ta không sao. . . . .” Sở Khiếu Thiên mới vừa phủ nhận, chớp mắt một cái, lập tức lại đau đớn kêu lên, “Nương tử, lưng của ta đau quá. . . . .”

”Đau?”

Liễu Hân Linh kinh hãi, nếu An Dương vương phi biết mình làm con trai bảo bối của bà bị thương, khẳng định là mình sẽ ăn không ngon ngủ không yên. Vì vậy, Liễu Hân Linh không nói hai lời, lập tức bò lên giường đang muốn kiểm tra lưng của hắn thì không ngờ Sở Khiếu Thiên đột nhiên đưa tay bắt được cổ tay của nàng, lôi nàng tới.

Mặc dù sức lực nàng rất lớn, nhưng tinh linh bị người khác bắt lấy, cũng phản ứng không kịp .

Ngay sau đó, cả người nàng bị đặt dưới thân hắn.

”Nương tử, đừng đẩy, đừng đẩy, thật sự rất đau!” Sở Khiếu Thiên bắt được hai tay nàng đặt tại lồng ngực hắn đang muốn đẩy ra, kêu lên. Thấy mặt nàng chần chờ, đáng vẻ như muốn đẩy ra nhưng lại không dám, trong lòng âm thầm cười, nhưng trên mặt lại buồn bã nói: “Nương tử, chúng ta thương lượng đi, ở trên giường, nàng có thể nghe lời một chút hay không?”

Sở Khiếu Thiên mặc dù đối với quái lực của nương tử mình rất không có cách, nhưng lại không hề có ý sợ hãi. Thời điểm biết được, thật đúng là giật mình, cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi một nữ nhân lại có quái lực như thế. Nhưng khi nhìn thấy nàng hoảng hốt, hắn không khỏi đau lòng, cảm thấy tuy là nàng có sức lực rất lớn, nhưng cũng là một cô nương nhu nhược, làm cho người ta rất muốn nâng niu che chở trong lòng bàn tay. Bước qua ý nghĩ này trong đầu, Sở Khiếu Thiên đột nhiên không muốn để cho người khác biết chỗ quái dị của nương tử mình, cảm giác tâm lý mình nắm chắc là tốt rồi, người khác như thế nào không liên quan đến hắn. Nhưng hôm nay, hắn bắt đầu cảm thấy không còn cách nào nữa, bởi vì lực lượng này thật đúng là quá làm tổn thương lòng tự ái nam nhân rồi.

Nhưng nếu nàng lộ ra sự bất lực bất an, về mặt khác thứ yếu ớt, lại làm cho hắn lo lắng, giống như cảm thấy những thứ kia thật sự là không có gì, chỉ cần nàng không khác là được. Hơn nữa, hắn phát hiện nương tử hắn mặc dù sức lực vô cùng lớn, nhưng lại là một cô nương rất tốt, rất thiện lương, hơn nữa dễ dàng áy náy mềm lòng vì việc làm của mình trong lúc vô tình, trong lúc áy náy thì người khác nói lên yêu cầu gì thì sẽ không nở từ chối.

Quả nhiên, nghe được lời nói của Sở Khiếu Thiên, Liễu Hân Linh cũng cảm thấy là mình có phần hơi quá, liền gật đầu đồng ý lời của hắn, nàng sẽ tận lực khống chế sức lực của mình .

Sở Khiếu Thiên vô cùng vui mừng, thấy nàng nghe lời như vậy, cảm thấy đã thỏa mãn được tự tôn nam nhân, sau đó được voi đòi tiên nói: “Nương tử, phía dưới của ta còn khó chịu hơn, cho ta thêm một lần nữa thôi. . . . .”

Nói xong, bàn tay nam nhân lôi kéo bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng dõng xuống, cho đến khi đụng phải một vật thô to nào đó, vừa nóng lại vừa cứng, cảm giác hết sức kỳ lạ.

Liễu Hân Linh đương nhiên biết cái đó là vật gì, bị sợ đến mức thật nhanh rút tay về. Sở Khiếu Thiên không vừa lòng rên lên một tiếng, không còn cảm nhận được sự thư sướng lúc bị bàn tay nàng cầm lấy, làm cho hắn cảm thấy vô cùng bất mãn, có điều khi gương mặt vẫn còn khó chịu nhìn đến gương mặt đỏ bừng phía dưới, ánh mắt không biết đi hướng nào đành nghiêng mắt nhìn nàng, cảm thấy bộ dáng xấu hổ của nàng vô cùng đáng yêu.

Vì vậy, người nào đó bị tình tròng lên não lại một lần nữa quên chuyện nương tử mình có sức lực vô cùng lớn, cầu khẩn nói: “Nương tử ~”

Liễu Hân Linh đang áy náy vì chuyện vừa rồi, lo lắng hắn có thể gãy xương hay không vân vân, lúc này thấy hắn còn có ý định làm loại chuyện như vậy, chắc là không có chuyện gì. Nhìn hắn đáng thương như vậy, lòng mềm nhũn, liền đồng ý yêu cầu “Một lần nữa” của hắn.

Dù thế nào đi nữa bọn họ cũng là vợ chồng, giữa vợ chồng làm chuyện này cũng là chuyện đương nhiên. Tỷ tỷ từng nói qua, nam nhân chủ động đòi hỏi thì nữ nhân cũng không cần quá mức gò bó mình, thay vì để cho nam nhân mình bởi vì bất mãn chuyện tình dục mà chạy đi tìm Tiểu Tam, còn không bằng mình thỏa mãn hắn. Đối với nam nhân không khống chế nửa người dưới được, phải giải quyết từ gốc rễ trước.

Ừ, mặc dù danh tiếng bên ngoài của trượng phu thật không tốt, nhưng cũng là nam nhân của nàng rồi, đối với nàng coi như không tệ, liền cho phép hắn đi.

Nhưng Liễu Hân Linh không biết, có một số việc nữ nhân là không thể quá mềm lòng, đặc biệt là đối với loại nam nhân cực độ vô sỉ, đã có một lần thì đương nhiên sẽ có lần thứ hai, có hai thì sẽ có ba.

Vì vậy, chiều nay, Liễu Hân Linh từ miệng Sở Khiếu Thiên nghe được yêu cầu “Một lần nữa” rất nhiều lần, lúc bắt đầu còn mềm lòng đồng ý, nhưng cuối cùng, người nào đó rất vô sỉ thừa dịp nàng còn chưa kịp mở miệng phản bác, liền trực tiếp chặn miệng của nàng, tiếp tục miệt mài duy trì tấn công. Chờ tới hơn nửa đêm, Liễu Hân Linh ngay cả hơi sức giơ ngón tay cũng không có, ý thức lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

”Nương tử?”

Sở Khiếu Thiên vượt lên viền trán ướt mồ hôi của nàng, có chút kỳ quái nhìn nàng, thì thầm trong miệng: “Làm sao đây? Không phải sức lực vô cùng lớn sao? Sao đã bất tỉnh rồi? Cũng không có đập ta xuống giường. . . . .”

Nếu Liễu Hân Linh nghe được lời hắn nói, tuyệt đối sẽ học máu!

Sức lực của nàng vô cùng lớn là không sai, nhưng thể chất của nàng là của tiểu thư khuê các nhu nhược bình thường. Có thể nói, trời ban cho nàng là một loại sức lực của Sở bá vương, một nửa lại là thân thể của Tây Thi, căn bản không có quan hệ trực tiếp nha! Có thể bị dày vò như vậy sao?

”Nương tử, nương tử. . . . . Hân Linh, Linh Nhi, tiểu Linh Nhi, Linh Linh. . . . .” Sở Khiếu Thiên gọi lung tung, thấy nàng rớt cuộc cũng hé mắt bắt mắt nhìn hân một cái, tiếp tục nhắm mắt ngủ, trong lòng thờ phào nhẹ nhõm, lại cảm thấy đôi mắt trừng lên của nàng thật sự là vô cùng quyến rũ, làm hân lại có chút rung động .

Không có biện pháp, nam nhân trẻ tuổi thân thể đương nhiên sẽ không chịu nổi sự dụ dỗ của ai đó, , đặc biệt là một nam nhân mới vừa trải nghiệm sự tuyệt vời của hoan ái, một động tác, một ánh mắt, một nụ cười đều có thể để cho hân huyết mạch sôi trào, hóa thân làm sói.

Chỉ là, nhìn bộ dáng nàng một môi thành như vậy, Sở Khiếu Thiên chỉ có thể nhịn xuống ý niệm cảm thú, ngoan ngoãn xuống giường đi lấy khăn lông ướt sạch sẽ lau thân thể cho hai người. Trong quá trình này, phát hiện nàng chỉ là hừ hừ hai tiếng, bộ dáng vô cùng nhu thuận, lòng không khỏi tràn đầy vui mừng. Làm xong hết thấy hân rớt cuộc nằm dài trên giường đem tiểu nữ nhân nhu thuận ôm vào trong ngực ngủ, Sở Khiếu Thiên trong lòng sáng rỡ, vẻ mặt không khỏi hiện lên sự gian xảo vô cùng, trong lòng có một suy nghĩ rất sắc, rất vô si.

Về sau chỉ cần làm cho nàng không còn hơi sức, sẽ không sợ quái lực của nàng nữa rồi? (Tác giả: Này! Người sẽ bị đánh bay đấy!)

*****

Ngày thứ hai, Liễu Hân Linh bị người nào đó ép buộc từ trong mộng đánh thức, mở mắt ra, liền nhìn thấy nam nhân trước giường đã mặc xong quần áo, tinh thần sáng khoái, khuôn mặt anh tuấn sáng láng, làm cho người ta rất muốn đem một quyền đánh xuống.

Choáng nha! Nam nhân muốn sáng khoái quả nhiên phải có nữ nhân hy sinh tới tác thành!

”Nương tử, nhanh lên một chút, chúng ta hôm nay phải tới đi phủ trưởng công chúa thăm cô.”

Liễu Hân Linh nhớ lại chuyện này, biết dây dưa không được, lập tức cầm lấy khăn lau thân thể. Sở Khiếu Thiên thấy nàng vô cùng nhu nhược, bộ dáng kiều mị, rất thỏa mãn cũng rất chột dạ, vội vàng ân cần đỡ nàng đứng dậy, cầm lấy y phục mặc cho nàng, thuận tiện ăn đậu hũ một chút~~

Liễu Hân Linh vươn tay, thấy đôi mắt hân đắm đắm nhìn chằm chằm nửa thân trần của nàng, lộ ra bộ ngực sữa, hô hấp liền nặng nề vài phần, nhớ tới tối hôm qua người nào đó được voi đòi tiên, trong lòng tức giận, trừng mắt liếc hân một cái, nói: “Thế từ gia, làm phiền người đi gọi Mặc Châu mau tới hầu hạ thiếp thay quần áo.”

Sở Khiếu Thiên nhướng đôi chân mày, rất không muốn, “Không cần, chút chuyện nhỏ này vẫn là do vì phu tới làm đi.”

Sở Khiếu Thiên cũng không mong muốn người khác nhìn thấy thân thể nương tử mình. Sau khi trải qua chuyện tối hôm qua, loại ham muốn độc chiếm một người chưa từng phát sinh trước đó liền đi ra, sao có thể cho phép người khác tới đụng nữ nhân của hân? Dù là nha hoàn, cũng không cho nhìn.

Vì vậy, Sở Khiếu Thiên không để ý tới vẻ mặt cứng ngắc của Liễu Hân Linh, ân cần giúp nàng mặc y phục. Loại chuyện như vậy Sở Khiếu Thiên từ trước đến nay đây là lần đầu tiên làm, đương nhiên là làm không tốt, cuối cùng Liễu Hân Linh nổi giận, giọng chống thân thể bủn rủn của mình mà thay quần áo. Vốn là muốn hét người nào đó đi ra ngoài, đáng tiếc người nào đó da mặt dày quá rồi, mặt dày mày dạn dính lấy nàng, không chịu đi đâu hết!

Chờ sau khi ăn sáng xong, Liễu Hân Linh cảm thấy thân thể khá hơn một chút, nhưng người sáng suốt cũng có thể nhìn ra tinh thần của nàng không tốt lắm, xem ra bị người nào đó ăn đến không còn chút xương cốt nào, bộ dáng vô cùng tiêu tụy. Vì thế, Liễu Hân Linh chỉ có thể thở dài, bảo nha hoàn giúp nàng cài lên đồng trang sức trang nhã che giấu sắc mặt hồng bết.

Sửa sang lại thỏa đáng, hai người lên trên phòng thỉnh an An Dương vương phi

An Dương vương phi là người từng trải, làm sao không nhìn ra Liễu Hân Linh khác thường, thấy nhi tử bộ dáng vui sướng, tất nhiên biết chuyện ban đêm của hai vợ chồng không tồi. An Dương vương phi sợ nàng đau da mặt mông, coi như không biết chuyện này, dặn dò chút chuyện, rồi để cho bọn họ ra cửa.

”Mẹ, người không đi sao?” Sở Khiếu Thiên nghi ngờ hỏi, giao tình giữa hai nhà rất tốt, sinh nhật của Nhan Quận chúa, An Dương vương phi thế nào cũng phải đi .

An Dương vương phi dùng khăn che miệng ho một cái, nói: “Đêm qua vô ý bị nhiễm phong hàn, lây cho người khác sẽ không tốt, cho nên mẹ không đi được, con thay mặt mẹ thăm hỏi Vô Song công chúa một tiếng là được, cũng chúc Nhan Quận chúa sinh nhật vui vẻ.”

Sở Khiếu Thiên cùng Hân Linh vừa nghe, lập tức quan tâm hỏi thăm. An Dương vương phi trấn an hai người, nhìn sắc trời cũng đến lúc lên đường, vội hỏi thúc bọn họ ra cửa nhanh một chút, tránh việc đi đến quá trễ, khiến người ta chê cười.

Xe ngựa đã dừng trước cửa An Dương vương phủ, Sở Khiếu Thiên dắt Liễu Hân Linh lên xe ngựa, mấy nha hoàn cùng thị vệ đi theo phía sau, xe ngựa chậm rãi đi đến phủ Trưởng công chúa.

Đi được hai khắc, liền tới phủ Trưởng công chúa.

Lúc này không ít xe ngựa đã dừng lại trước phủ Trưởng công chúa, khỏi cần nói đều biết là các xe ngựa của những gia đình đến dự sinh nhật Nhan Quận chúa. Nhìn số lượng xe ngựa, xem ra hôm nay người tới rất nhiều.

Mọi người đều biết, Nhan Quận chúa ngày thường đẹp như thiên tiên, cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, vừa là nữ nhi của Trưởng công chúa, không biết khiến bao nhiêu nam nhân tài giỏi trong kinh cảm mến nàng, tự nguyện vì một tiếng cười của mỹ nhân mà dùng hết thủ đoạn. Mà hôm nay là sinh nhật Nhan Quận chúa 16 tuổi, Trưởng công chúa cùng phò mã Tạ Nhượng Liễm làm đại tiệc sinh nhật cho nữ nhi, gửi đi rất nhiều thiệp mời, mời công tử của các đại thần trong Kinh thành, hàm ý trong đó không cần nói cũng biết. Vì vậy chỉ cần là nam tử chưa lập gia đình, lại có chút danh tiếng trong kinh, cũng được mời tới.

“Chắc, tiểu nha đầu kia ngược lại rất được hoan nghênh!”

Sở Khiếu Thiên khinh thường hừ một tiếng, quân gia phủ công chúa ra nghênh đón, dáng vẻ rất kiêu ngạo dẫn Liễu Hân Linh xuống xe ngựa.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Chương 19

Edit: Thiên Thiên

Quân gia phủ công chúa nhìn đến bộ dạng ôn hòa lúc không tức giận này của Sở Khiếu Thiên, giống như là một nam nhân bình thường, cung kính nói: “Thế tử gia, thế tử phi, công chúa chờ hai người đã lâu, mời đi theo nô tài.”

“Ừ, dẫn đường đi!” Sở Khiếu Thiên mở miệng nói, bộ dạng không để người khác vào mắt.

Liễu Hân Linh âm thầm nhìn nét mặt của Sở Khiếu Thiên, đột nhiên cảm nhận thấy nam nhân này thực sự rất thú vị. Bộ dáng kiêu ngạo của hắn lúc này thật khác xa khi ở trước mặt của nàng. Làm cho nàng thật hoài nghi, có phải là ở trước mặt nàng hắn cố tình diễn kịch? Nếu thực sự là như vậy, thì có lợi với hắn chỗ nào đâu chứ? Còn nếu nói, bộ dáng kiêu ngạo này của hắn là diễn kịch. .... Thì không phải là hắn muốn che mắt mọi người sao? Cho nên, nàng không hiểu, tại sao khi đối mặt với nàng, hắn luôn thật tâm muốn lấy lòng của nàng? Thậm chí, nàng còn có cảm giác là hắn thích nàng. ....

Chắc, cảm giác này thật sự là có đúng hay không?

Tựa hồ phát hiện ánh mắt hoài nghi của nàng, mắt của Sở Khiếu Thiên nhìn nàng vẻ mặt quan tâm. Đối với biểu tình này, mấy ngày qua nàng đã quen thuộc, Liễu Hân Linh mỉm cười ý bảo mình không sao cả.

“Nương tử, yên tâm đi, cô cô là người rất hiền lành, không cần sợ.” Sở Khiếu Thiên nghĩ là Liễu Hân Linh đối với trưởng công chúa có chút sợ hãi, an ủi nói: “Huống chi nàng là vợ ta, ta chỉ là đem nàng đi ra mắt bọn họ thôi, bọn họ sẽ không làm khó dễ nàng đâu!”

Liễu Hân Linh đưa mắt nhìn theo phía quân gia, sợ nói ra cái gì sai, cho nên chỉ mỉm cười, không nói tiếp.

Mọi người đi dọc theo hành lang, dựa theo phương hướng này hẳn là đi đến hậu viện.

Sở Khiếu Thiên là cháu ruột của trưởng công chúa, cùng với những vị khách khác không giống nhau, không cần phải đến tiền thính ngồi đợi, mà trực tiếp đi đến hậu viện của trưởng công chúa, từ đây có thể nhìn ra, trưởng công chúa đối với Sở Khiếu Thiên rất thân thiết.

Hai người đi tới của chính, một nha hoàn dung mạo thanh lệ ra tiếp đón, cười nói: “Thế tử gia cùng thế tử phi cuối cùng cũng đã đến, công chúa và phò mã vẫn đang chờ hai người.” thanh âm dễ nghe, thấp phần êm ái.

Sở Khiếu Thiên cười ha hả, nhìn đến vẻ mặt ôn hòa của mỹ nhân, “Đề cô cô và dưỡng phải đợi lâu, chúng cháu thật không phải. Nhiều ngày không gặp, Lan Thẩm tỷ tử nhìn vẫn xinh đẹp như vậy, làm cho bản thế tử không khỏi nhớ thương, thật muốn cầu xin cô cô cho người theo về hầu hạ bản thế tử....”

Tỳ nữ tên Lan Thẩm kia che miệng cười, thông thả nói: “Thế tử gia vẫn thích trêu đùa nô tỳ như vậy, mời đi theo nô tỳ.” nói xong, nàng cung kính thi lễ, đưa tay mời hai người đi vào.

Liễu Hân Linh nghe được lời nói đùa giỡn của một kẻ ăn chơi trác táng này của Sở Khiếu Thiên, mặt bất động thanh sắc, trong lòng hơi nhói. Cho dù là thân thuộc như thế nào, nhưng lời nói với nha hoàn như vậy, lại giống như trêu đùa giỡn con gái nhà người ta. Quả nhiên lời đồn không sai chút nào. Lúc này, Liễu Hân Linh đột nhiên tỉnh ngộ, mặc kệ bây giờ hắn đối với nàng như thế nào, hắn cũng là nam nhân, cũng có thói xấu của nam nhân, tin rằng trong phủ rất nhanh sẽ có thêm người mới.

Nghĩ đến cảnh sau này nàng cùng vô số khuôn mặt khác nhau xưng hô tỷ muội, ngực Liễu Hân Linh nổi lên một trận buồn nôn, mấy ngày nay nàng bị Sở Khiếu Thiên mê hoặc, bây giờ nàng mới thanh tỉnh không ít.

Thôi bỏ đi, đây là cổ đại, không nên hy vọng nhiều lắm!

Hai người đi vào bên trong, nhìn thấy một đám nha hoàn đứng 2 bên, ngồi ở giữa chủ vị là trưởng công chúa và phò mã Tạ Nhượng Liễm.

Diện mạo của trưởng công chúa và An Dương vương phi rất khác nhau, mặc dù đã ngoài bốn mươi nhưng do bảo dưỡng tốt nên thoạt nhìn chỉ như nữ tử mới ba mươi, vẻ tao nhã không giảm, lại tăng thêm phần quyến rũ, đôi mắt xéch điểm lệ mông lung, cực kỳ quyến rũ, thu hút ánh mắt người đối diện. Phò mã Tạ Nhược Liễm cũng là một nam tử trung niên phong độ, ngũ quan ôn hòa, khuôn mặt tuấn mỹ, khỏe miệng chứa ba phần cười, quả nhiên là phong lưu, phóng khoáng, nam tử thành thực này quả nhiên là nam tử trẻ tuổi không thể sánh được. Hai vợ chồng ngồi cùng một chỗ quả nhiên tạo thành một đôi hoàn mỹ do ông trời tác thành, thế gian không có đôi nào có thể sánh được.

Liễu Hân Linh lặng lẽ quan sát, trong mắt là tán thưởng, quả nhiên là đôi phu thê xuất sắc nhất.

Sở Khiếu Thiên dắt Liễu Hân Linh đến kính trà hai người. Trưởng công chúa và phò mã uống xong chén trà do nàng dâu mới kính lên, đều có quà gặp mặt cho nàng, mỉm cười rồi hỏi nàng một ít vấn đề. Liễu Hân Linh là cô dâu mới, có nhiều chuyện không hiểu, may là trưởng công chúa chỉ hỏi một ít chuyện nhà, nên nàng có thể đối đáp trôi chảy. Trưởng công chúa chỉ thấy có hai vợ chồng thế tử đến đây mà không thấy An Dương vương phi đâu, cho nên hỏi Liễu Hân Linh nguyên nhân, nàng bảo An Dương vương phi không khỏe cho nên không đến được, chỉ thấy trưởng công chúa sắc mặt buồn bã, thờ dãi một cái.

Nơi này chỉ có trưởng công chúa và phò mã, trưởng công chúa cười nói về hai hài tử không có trong phòng: “Cũng không biết các người lúc nào thì đến, cho nên sáng sớm Nhan nhi liền mang theo Cẩm nhi cùng với một đám bạn đi dạo, cho nên chờ bọn nó đi dạo về rồi mới cho gọi lại để gặp tân biểu tâu. Cẩm nhi cũng thật là, biết rõ hôm nay tân biểu tâu đến, lại trốn đi chơi, Hân Linh cháu đừng để ý.” Trưởng công chúa nói xong, liền cười khanh khách khuyên bảo.

Liễu Hân Linh mỉm cười nói: “Sẽ không”, nét mặt dịu dàng. Kỳ thật, vào đêm tân hôn hôm đấy, Cẩm thiếu gia này đối với nàng có ác ý, có lẽ hôm nay lại muốn ra oai phủ đầu với nàng đây mà. Liễu Hân Linh cũng không nói thêm gì, không hiểu lúc nào thì đắc tội với người ta, nhớ tới khuôn mặt hỗn nhiên của tiểu hài tử, nội tâm lại không biết xấu tính như thế nào.

Nói chuyện một lúc, Sở Khiếu Thiên bỗng nhớ tới cái gì, rất cao hứng nhìn trưởng công chúa, người hẳn lại gần trưởng công chúa giống như là muốn đòi lễ vật, “Cô cô, chất nhi đã thành hôn rồi, san hô chu hi lúc nào thì có thể đưa cho chất nhi đây?”

Trưởng công chúa thấy hắn đòi lễ vật thì không có tức giận mà còn cười, dùng một ngón tay đẩy trán hắn ra, rồi nói: “Biết rồi, biết rồi, chờ qua sinh nhật Nhan nhi đi, rồi ta sẽ cho người đưa qua An Dương vương phủ, được rồi chứ? Đứa nhỏ này thật là, sợ cô cô quýt quà của con sao?”

“Ha ha, xem ra, thành thân rồi nhưng Thiếu Khiên vẫn không thay đổi gì cả, như vậy không được, phải tỏ ra là một đại nam nhi, có trách nhiệm với thê tử cùng gia đình, như vậy phụ thân người mới an tâm giao An Dương Vương phủ cho con chứ.” Phò mã ở một bên cười nói, ngữ khí ôn hòa, cho dù là đang giảng đạo lý, cũng làm cho người ta cảm thấy có luồng gió xuân đi qua, không cảm thấy chán ghét.

“Nói cũng đúng, tam ca rất lo lắng cho con.” Trưởng công chúa tuy là nói như vậy, nhưng nét mặt lại tươi cười mang theo sùng ái, “Bất quá, Khiếu Thiên như vậy rất tốt, chỉ cần Hoàng thượng nguyên ý sùng, thì ai dám nói hắn không được?” Nói phải nói trái, mang theo một chút kiêu ngạo.

Tạ Nhược Liễm cười ái mộ, không nói thêm gì. Chỉ cần người có địa vị cao nhất kia thái độ rõ ràng, cho dù Sở Khiếu Thiên mang danh hiệu đại Ma vương, cũng không ai dám nói hắn nửa câu. Hai người họ cũng biết, Sở Khiếu Thiên tuy là đứa trẻ kiêu ngạo nhưng nội tâm rất tốt. Chuyện xấu hắn có thể làm nhưng chuyện đại nghịch bất đạo hắn không bao giờ làm.

“Cô cô, đừng, các người hôm nay sao lại cùng thuyết giáo vậy? Con đây không phải là đã thay đổi rất nhiều rồi sao?” Sở Thiếu Khiên bất mãn nói.

“Phải, phải, phải, Khiếu Thiên của chúng ta đã thay đổi rất nhiều rồi. Bất quá, nếu không phải ngày đó Thập thất đệ ra tay chinh con một chút, con cũng không biến thành như vậy. Đến cả thất đệ cũng không dám chọc đến thập thất đệ. Đáng tiếc, lúc con thành thân, hẳn lại không ở kinh thành, nếu không chắc chắn sẽ rất vui mừng.”

Trưởng công chúa nói xong, không hẹn cùng phò mã nhìn nhau cười. Nhìn cảnh hai người như vậy, không khó đoán ra là tình cảm của họ rất tốt.

Mặt Sở Khiếu Thiên đỏ bừng, đứng lên, lại nhìn Liễu Hân Linh, ngữ khí có vẻ yếu đi vài phần, hậm hực nửa ngày, nói: “Sao lại nhắc đến thập thất thúc? Hắn mới không vui mừng đâu...” Hon nữa, làm hắn nhớ đến đồ phụ truyền thuyết là thập thất vương phi. Trong lòng hắn lại cảm thấy sợ hãi, nghe được lời nói của bọn họ, cảm thấy không thoải mái.

Liễu Hân Linh vẫn ngồi yên không nói, nhưng bất quá thấy Sở Khiếu Thiên nói đứt hơi, có vài phần sợ sệt. Lần trước, sau đêm tân hôn đi kính trà cha mẹ chồng, nàng có nghe qua chuyện Sở Khiếu Thiên bị thập thất vương gia chinh, xem ra chuyện tình không đơn giản như vậy, nếu không tên ác bá nhất kinh thành đã không yếu thế mất một nửa.

Tạ Nhược Liễm ngồi một chút rồi đứng dậy đi ra tiền sảnh tiếp tân khách hôm nay đến dự tiệc. Dù sao mục đích chính của buổi tiệc hôm nay là chọn con rể tương lai, cho nên không thể để mình quân gia tiếp đón tân khách.

Đương nhiên, hôm nay trưởng công chúa cũng rất bận, cho nên không có nhiều thời gian ngồi nói chuyện cùng Sở Khiếu Thiên, nàng còn phải đi tiếp đón nữ quyến của tân khách ngày hôm nay, còn muốn đi chuẩn bị thức ăn của buổi tiệc. Nói chuyện một lúc, dặn dò vợ chồng Sở Khiếu Thiên đến phòng khách nghỉ tạm, lúc nào yến tiệc bắt đầu thì mới đi qua.

Sở Khiếu Thiên đối với phủ của trưởng công chúa quen thuộc như nhà của mình vậy, không cần trưởng công chúa dặn dò xong liền rời đi tiền sảnh, hai người cùng với hai nha hoàn mang theo từ An Dương vương phủ tiến vào phòng khách nghỉ ngơi.

Trên đường đi, Sở Khiếu Thiên khí thế bừng bừng, dẫn nàng đi tham quan rồi giới thiệu cảnh vật bài trí trong phủ công chúa rất là cao hứng. Liễu Hân

Linh trên mặt mang nét cười, không muốn ngắt lời của hấn, mặt ngoài thoạt nhìn ôn nhu dịu dàng, bộ dạng tôn trọng vì phu, chỉ có người quen với nàng mới biết, hình tượng này của nàng so với ngày thường khác xa.

Sở Khiếu Thiên nói một hồi, cũng phát hiện thái độ hồ hững của Liễu Hân Linh, hấn cũng không nghĩ nhiều, đưa tay chỉ về một chỗ, cười nói: “Linh nhi, lại đây, ta dẫn nàng đi xem hoa trồng ở phủ công chúa, đây giống như là bách hoa viên, tất cả các loại hoa quý hiếm đều có ở đó.”

Liễu Hân Linh là người đã thành thân, nàng đương nhiên biết bốn phận của mình, xem trọng phu như trời. Bên ngoài cho dù không thoải mái, nhưng vẫn sẽ không làm mất mặt trọng phu. Cho nên lúc Sở Khiếu Thiên kéo tay nàng đến vườn hoa, nàng cũng không phản đối.

Bách hoa viên của phủ công chúa chuyên trồng những loại hoa nổi tiếng bà kỳ lạ, bên trong tụ tập đầy đủ các loại hoa quý hiếm, rất nhiều loại, không thể nào đếm hết được, ngay cả ngự hoa viên của hoàng thượng cũng không sánh được, là địa danh nổi tiếng nhất kinh thành, làm cho bao nhiêu người quyền quý hi vọng có thể tham quan chỗ này một lần.

Sở Khiếu Thiên đối với phủ công chúa rất quen thuộc, hạ nhân đều nhận ra hấn, cho nên một đường đi tới, không ai ngăn cản hấn cả. Chưa đến bách hoa viên, đã ngửi thấy mùi hoa ngào ngạt toả hương trong không khí, xông thẳng vào mũi, không khỏi làm người ta phấn chấn tinh thần. Đến lúc bước vào bách hoa viên, sắc hoa rực rỡ, muôn màu muôn vẻ, làm cho người ta cảm khái, hận không thể đem hết về làm của mình.

“Nơi này là cô cô đã tốn không ít tiền bạc và công sức tạo ra, bên trong rất nhiều hoa đẹp, nhưng ở nơi khác sẽ không thấy được, người bình thường không được phép vào. Nương tử, ta đưa nàng vào bên trong xem.”

Sở Khiếu Thiên cười nói, biểu hiện lúc này của hấn, giống như là đang dốc hết tâm tư lấy lòng nàng, vẻ mặt tươi cười sung sướng, làm cho Liễu Hân Linh cảm thấy nàng là nữ tử mà hấn yêu thương, muốn che chở nàng bằng mọi giá.

Liễu Hân Linh âm thầm bĩu môi, xét thấy biểu hiện vừa rồi của hấn, rất khó có thể tin tưởng được. Bất quá, hấn muốn lấy lòng nàng, nàng cũng không phải là người không tim không phổi, phụ họa với hấn thì là lẽ đương nhiên.

Lúc này, một lão hạ nhận bước đến, cười nói: “Thế tử gia, sao người lại tới đây?”

“Ha ha ha, Hoa đại thúc, nói này cũng là do người quản lý sao?” Sở Khiếu Thiên đương nhiên là nhận ra người này, cười đón tiếp hấn, sau đó nói: “Hoa đại thúc, nơi này ta đi dạo qua không dưới một trăm lần, đã rất quen thuộc rồi, người đừng đến làm phiền. Ừm, hôm nay là bản thế tử muốn mang nương tử lại đây ngắm hoa, người cứ đi làm việc của người đi.”

Vị Hoa đại thúc này tất nhiên hiểu được ngụ ý của Sở Khiếu Thiên, lập tức cung kính hành lễ với hai người xong liền đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khôe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Chương 20

Hoa thơm toả hương khắp viện, đặt mình nằm trong đây, cũng làm cho tâm tình con người sung sướng.

Đương nhiên, nếu nam nhân bên cạnh có thể yên lặng thì không còn gì bằng.

Liễu Hân Linh vừa nghĩ, vừa nhìn tới Sở Khiếu Thiên đang giới thiệu một gốc cây “U Lan song điệp”, kỳ thật hấn không biết nhiều, chẳng qua từ nhỏ chơi ở trong phủ công chúa, nên mưa dầm thấm lâu cũng biết được một ít, vì thế hấn làm bộ đáng đắc ý, nhìn nàng, muốn nhìn thấy bộ dáng vui vẻ của nàng.

Sở Khiếu Thiên nói xong, lén nhìn một bên mặt ôn nhu, dịu dàng của cô gái bên cạnh, cũng không biết có phải hấn nhìn nhầm hay không mà từ lúc vào phủ công chúa đến giờ, tâm tình của nàng hình như không thoải mái, chẳng lẽ ai lén khi dễ nàng? Nghĩ đến đây, mắt Sở Khiếu Thiên không khỏi hiện lên sát khí, âm thầm hạ quyết tâm, nếu biết được ai khi dễ nàng, hấn sẽ khiến người kia sống không bằng chết!

Tâm ý của bản thế tử nào đó rất tốt, chẳng qua hấn không biết được, người làm nàng tức giận chính là hấn.

Liễu Hân Linh ngây ngốc ngắm hoa một chút, bỗng quay sang nhìn nam nhân bên cạnh ánh mắt mang sát khí, nét mặt hung hãn, không khỏi kinh hãi, là ai cả gan chọc hấn tức giận vậy? Tuy rằng không liên quan đến nàng, nhưng dù sao hôm nay làm khách phủ công chúa, cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

Nàng nghĩ như vậy, Liễu Hân Linh liền làm ra vẻ không hứng thú với hoa viên này, uyển chuyển nói: “Phu quân, thiếp thấy mệt, muốn đi nghỉ một chút.”

Sở Khiếu Thiên vừa nghe thấy, giống như còn gấp hơn cả nàng, “Ai nha, nương tử, nàng mệt sao không nói sớm, chúng ta đến phòng khách nghỉ tạm đi, lúc nào cô cô gọi thì chúng ta đi qua.” Nói xong kéo tay Liễu Hân Linh rời đi.

Ra khỏi bách hoa viên, phía đối diện có một người mặc đồ nô tài, gã kia thấy bọn họ thì tiến lên thỉnh an, xong cười nói: “Thế tử gia, Cẩm thiếu gia cho mời ngài cùng thế tử phi đến Thanh Liễu viện một chuyến.”

“Ta thấy ngươi rất lạ!” Sở Khiếu Thiên đánh giá người này, nhướn mày hỏi, “Ngươi tên gì? Sao trước đây ta chưa bao giờ thấy ngươi?”

Gã nô tài kia bộ dạng rất bình thường, ở giữa cằm có một chùm râu rất bất mắt, thoạt nhìn có chút cổ quái. Liễu Hân Linh nhìn đi nhìn lại hần mấy lần, quả nhiên nhìn rất kỳ quái.

“Bầm thể tử gia, nô tài tên Thuận Thêm, tháng trước mới theo hầu Cẩm thiếu gia, trước kia nô tài làm ở phòng bếp, thể tử gia nhìn nô tài không quen cũng không có gì lạ.” gã kia cười nói.

“Thuận Thiên?” Sở Khiếu Thiên kinh ngạc hỏi: “Cha mẹ ngươi làm sao có thể đặt cho ngươi cái tên như vậy? Chẳng lẽ muốn cho ngươi thuận theo ý trời?”

“Thể tử gia nói sai rồi, là Thuận Thêm” Thuận Thêm bất đắc dĩ đáp.

“Nga, thì ra là Thuận Thêm.” Sở Khiếu Thiên đánh giá vài lần, nở nụ cười: “Rất thú vị, ngươi thật là đặc biệt.”

Thuận Thêm khoe miệng thêm cong, “Cảm ơn thể tử gia khích lệ...”

Liễu Hân Linh: “= __ =! Cái này tuyệt đối không phải là khích lệ!”

“Bầm thể tử không khen ngươi! Thôi bỏ đi, mau dẫn đường.” Sở Khiếu Thiên nói với Thuận Thêm xong, rồi quay lại nói với Liễu Hân Linh: “Nương tử, chúng ta trước tiên đi nhìn cái tiểu tử Cẩm Lan kia muốn làm cái gì, cũng làm cho hần nhận thức tân biểu tâu. Ân, bất quá tên tiểu tử kia cứng đầu, nhưng nàng yên tâm, nếu hần không nghe lời nàng, nàng liền nói cho ta biết, ta sẽ đánh hần cho đến khi nàng hết giận...”

Nghe Sở Khiếu Thiên nói đi nói lại câu đó, Liễu Hân Linh ngây người, Thuận Thêm thì lấy tay lau trán, hy vọng thiếu gia nhà mình ngoan ngoãn không chọc tới thể tử phi của ác bá nhất kinh thành này, nếu không thân thể nhỏ bé kia sẽ không chịu được một trận đòn.

Hai người đi vào Thanh Liễu viện, nghe nói Cẩm Lan là đứa con trai mà công chúa hết mực chiều chuộng. Cẩm Lan là nhi tử mà công chúa đã hơn ba mươi tuổi mới hoài thai, do là thai phụ lớn tuổi, tuy rằng chịu nhiều đau đớn, nhưng vì nam nhân mà nàng yêu nhất nên đã nhịn đau mà hoài thai. Ngày mà Cẩm Lan ra đời, là một hài tử xinh đẹp đáng yêu, làm cho người ta yêu thích không thôi. Bất quá điều làm người ta đau đầu chính là, tuy rằng Cẩm Lan vô cùng khả ái, nhưng cũng vô cùng nghịch ngợm, còn nhỏ nhưng đã thích khi dễ người, rất nhiều nô tài bị hần hành hạ không thôi, quả thực là một tiểu ác bá.

Đương nhiên, Cẩm Lan thành ra như thế này cũng là có nguyên nhân, hần tuổi còn nhỏ, lại là con út của trưởng công chúa, được mọi người sủng ái, không nỡ nói nặng với hần nửa lời, thành ra tính cách càng ngày càng tệ, duy nhất chỉ có Sở Thiếu Khiêm mới có thể trị được hần.

Bởi vậy mới nói, ác nhân thì có ác ma trị, mặc kệ Cẩm Lan nghịch ngợm, gây sự như thế nào, nhưng vẫn làm sao có thể bằng được Sở Khiếu Thiên, từ khi bị Sở Khiếu Thiên thu thập, Cẩm Lan liền lấy hần làm thần tượng, chỉ cần Sở Khiếu Thiên nói gì, Cẩm Lan cũng không hề phản bác lại, mà còn phục họa theo, nếu Sở Khiếu Thiên muốn đi phóng hỏa giết người, tin rằng hần cũng sẽ đi theo còn đưa mồi lửa cho Sở Khiếu Thiên phóng hỏa....

Liễu Hân Linh từ miệng hạ nhân nghe được chuyện của Cẩm thiếu gia, trong đầu bật ra một suy nghĩ: Ngưu tầm ngưu, mã tầm mã, cá mè một lứa, đều đồng dạng như nhau!

Hai người vào Thanh Liễu viện, từ rất xa nghe được tiếng kinh hô của nữ tử, từ đằng xa đã thấy một cô gái mặc một bộ xiêm y hoa lệ bằng lụa mỏng, đang đứng ở dưới gốc cây nhìn lên trên, không ngừng hét to, quanh nàng ấy là một đám nha hoàn, cũng lo lắng nhìn lên trên cây. Một đám nữ nhân nhan sắc bậc trung đồng dạng mặc một bộ cẩm y màu trắng, đứng dưới tàng cây, gọi tới gọi lui, không biết là đang làm cái gì.

Thuận Thêm đưa bọn họ đến cửa liền nói: “Cẩm thiếu gia hôm nay đem Thanh Liễu viện để Nhan quận chúa tiếp đón khách, nam nhân không được đi vào, tiểu nhân không tiện đưa hai vị vào, mời thể tử gia cùng thể tử phi.”

Sở Khiếu Thiên nhún mày, “Bọn họ đang làm gì thế?”

“Ách... nô tài cũng không biết.” Mặt Thuận Thêm áy náy, “Thiếu gia vừa nãy bảo nô tài đi mời thể tử gia, ngoài ra không nói gì thêm”

Sở Khiếu Thiên không hỏi được chuyện gì, liền tự mình đi qua, muốn xem Cẩm Lan đang làm cái gì.

Hai người vừa tiến lại gần, Tạ Cẩm Lan thấy bọn họ, liền chạy tới. Cặp mắt tiểu chính thái trong suốt, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn, cùng hai má phính hồng, so với phần son thướt thẻo còn muốn đẹp hơn, lúc cười lên khoe miệng lộ ra hai chiếc răng thô, cực kỳ đáng yêu.

“Biểu ca, huynh tới ~” Đôi mắt to tròn của tiểu chính thái liếc Liễu Hân Linh một cái, hoàn toàn không quan tâm đến nàng, nói: “Huynh tới thật đúng lúc, tỷ tỷ còn thả điều ở trên cây, huynh giúp tỷ tỷ leo xuống đi.”

Sở Khiếu Thiên thấy những cô gái dưới tàng cây không phát hiện ra có người lại đây, vẫn đang lo lắng kêu. Sở Khiếu Thiên có thể tưởng tượng ra vẻ mặt ngây ngốc của các nàng khi phát hiện ra hần, trong lòng có cảm giác thật vô vị, bĩu môi nói: “Tại sao không gọi thị vệ lại giúp một tay?”

Tiểu chính thái bèn mếu máo, “Tỷ tỷ không cho thị vệ tiến vào! Sợ làm phiền khách. Biểu ca tốt, đệ xin huynh, huynh giúp tỷ tỷ một lần đi ~”

Sở Khiếu Thiên bị tiểu ma vương kia bám lấy, không còn cách nào khác, nhưng hần cũng nói trước, “Tỷ tỷ ngốc của ngươi tính tình không tốt, lại thích nể người! A, đừng tưởng là ta sợ nàng ấy, ta đây là nam nhân tốt sẽ không cùng ác nữ đấu! Thật là, nữ nhân chán ghét đó mà lại là biểu muội của ta

sao? Quả nhiên, biểu đệ biểu muội đều không đáng yêu. ...”

Liễu Hân Linh nghe đến đây, cảm thấy những lời này để người khác nghe thấy không phải là chọc cười sao? Lại nhìn đến tiểu chính thái, khi nghe được lời nói của Sở Khiếu Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp liền nhăn lại, hiển nhiên rất để ý đến lời nói của Sở Khiếu Thiên. Nhưng Liễu Hân Linh biết Sở Khiếu Thiên rất chán ghét hành vi của Tạ Thiên Nhan, bắt giặc giết mình tò mò, nghe đồn Nhan quận quá tài mạo song toàn, là đệ nhất mỹ nhân ở kinh thành. Với tính cách của Sở Khiếu Thiên nếu có vị biểu muội như vậy hẳn phải cao hứng mới đúng, rồi theo lẽ từ xưa đến nay, biểu ca với biểu muội là dễ dàng kết thành phu thê nhất. Nhưng nhìn biểu hiện của hắn, hắn thực không thích vị biểu muội này, hay là hắn đổi tính?

Chờ đến lúc bọn họ đến dưới tàng cây, rốt cuộc những nữ nhân kia cũng phát hiện ra có người đến, không khỏi hoảng sợ. Các nàng đều là bạn tốt của Nhan quận chúa, hôm nay đến dự sinh nhật của quận chúa, tuy rằng đã từng nghe đại danh của Sở Khiếu Thiên, nhưng không từng tiếp xúc qua, nên không biết mỹ nam đang đứng trước họ là đại ma vương trong truyền thuyết.

Lúc này nhìn đến nam nhân diện mạo anh tuấn, tuấn tú lịch sự, làm cho những cô nương ở đây nhìn đến không khỏi đỏ mặt. Lại nghĩ nam nhân này do Cẩm Lan đích thân đưa tới, hẳn là một công tử có thân phận. Những cô nương hiện tại đỏ mặt ngượng ngùng nhìn khác xa với bộ dáng la hét lúc này, bỗng nhiên một cô nương mặc áo màu lục che miệng thốt lên, “Là An Dương vương thế tử”, lúc này, các cô nương đều kinh sợ thối lui sang một bên, có mấy người không khống chế được thể hiện ra vẻ mặt tràn đầy thất vọng.

Quả nhiên, cho dù lời đồn không tốt, nhưng cũng không tránh được sự ngưỡng mộ của nữ nhân.

Sở Thiếu Khiên đi đến dưới tàng cây, ngược mắt lên thấy trên cây có một bóng người, không khỏi có chút giật mình, chờ thấy rõ khuôn mặt đang ôm chặt cành cây, sắc mặt lập tức đen thui, tức giận nói: “Tạ Thiên Nhan, ngươi lập tức đi xuống cho ông!”

Trên cây, cô gái vốn đang muốn lấy con điều bị mắc vào cành cây, đột nhiên nghe thấy giọng nói tức giận của Sở Khiếu Thiên, cả kinh làm nàng ấy trượt tay, phát ra tiếng thét chói tai, lập tức ngã xuống.”A_____”

“A_____” tất cả mọi người cùng hét lên.

Liễu Hân Linh theo Sở Khiếu Thiên lại đây, vừa vặn đứng ở phía dưới, thấy người trên cây trực tiếp ngã xuống, không nghĩ nhiều nàng đưa tay lên muốn đỡ cô nương đang rơi xuống. ...

Vì thế mọi người tròn to mắt nhìn cảnh một cô gái mặc cung trang giống như một tinh linh nhẹ nhàng rơi từ trên cây xuống vừa vặn rơi trọn vào lòng cô gái mảnh khảnh, hai người quần áo lụa dây dưa cùng một chỗ, chiếc khăn lụa mỏng mềm mại rơi xuống đất.

Gió nhẹ lướt qua, tà áo tung bay, ra rơi rục rờ, xinh đẹp lạ thường, đẹp như tiên trong các bức họa,

Một màn này, làm cho tất cả nữ tử trong viện nhìn đến ngây ngốc, không chỉ vậy, một đám nam sĩ cũng bị lôi cuốn, thế giới như ngừng quay vào lúc này.

Đương nhiên, nếu trong tình huống này, một nam một nữ thì càng tuyệt mỹ!

Đáng tiếc, đáng tiếc, nhưng là một cô gái đáng người mảnh khảnh, vững vàng tiếp được cô gái rơi từ trên cây xuống, hơn nữa thân thể cũng không di chuyển nửa phần, hơn nữa làm cho người ta có cảm giác nàng tiếp được cô nương kia cực kì dễ dàng.

Ha ha, hẳn là ảo giác rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Chương 21

Xung quanh một mảnh an tĩnh, nét mặt mọi người đầy mơ màng nhìn hai người dưới bóng cây.

Thiếu nữ có vẻ đẹp giống như Tây Thi, dùng đôi mắt để tả thì vẻ đẹp đó thì khó có thể hình dung, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy như vậy rất chân thật?

Đúng rồi, nếu là cảnh tượng này giống như trong tiểu thuyết miêu tả là một nam một nữ, thì sẽ là anh hùng cứu mỹ nhân rồi, cỡ nào lãng mạn và lại là chuyện cực kỳ hiển nhiên a! Nhưng cả hai đều là nữ, như thế này là sao?

Vì vậy mọi người nhăn mày rối rắm.

Ý thức được người mình đón xuống là ai, Liễu Hân Linh có chút kinh ngạc, không khỏi nháy nháy mắt vài cái, cúi đầu nhìn cả người thiếu nữ núp ở trong ngực mình, đại khái là bởi vì kinh sợ, hai tay quận chúa nắm thật chặt lấy váy của nàng Liễu Hân Linh liền hiện mấy vạch đen trên mặt, đã sợ như thế, còn bò lên cây làm gì? Chẳng lẽ do nàng lâu rồi không ra khỏi cửa, cho nên không biết là tiểu thư khuê các ở thời này còn có thể tùy tiện leo cây hay sao?

”Ách. . . . .” Liễu Hân Linh thấy người xung quanh mình không có phản ứng gì, khẽ nhíu mày, nói với vị quận chúa đang níu chặt lấy nàng: “Nhan Quận chúa, có thể bỏ tay ra hay không?”

Nghe được giọng nói của Liễu Hân Linh, thiếu nữ đang nắm chặt hai mắt run run mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn về phía nàng.

Khi Liễu Hân Linh thấy rõ dung mạo thiếu nữ này, không khỏi hít vào một hơi .

Không thể nghi ngờ, đoán chừng là nàng sống hai đời tới này chưa thấy cô gái nào có dáng dấp xinh đẹp như vậy, cái loại xinh đẹp đó, giống như là sự tinh khiết của ngọc . Mái tóc dài đen nhánh như nước chảy, khuôn mặt nhỏ nhắn ngũ quan tinh xảo, khó có thể hình dung, băng cơ ngọc cốt, nụ cười trên môi giống như sen trắng mới nở đầu mùa, tinh khiết xuất trần.

Đây là một dung nhan tuyệt đẹp, so với những cô gái xinh đẹp nhờ trang điểm ở thời hiện đại thì quận chúa lại mang vẻ đẹp tự nhiên và nét đẹp cổ điển.

Liễu Hân Linh khi còn sống ở hiện đại thường thấy các Nữ minh tinh xinh đẹp như đập khuôn tuy nhiên nàng lại thấy những thiếu nữ ấy ở trước mặt cô gái này như thiếu đi một phần tinh khiết tao nhã từ trong hơi thở, đây đúng là vẻ đẹp tự nhiên

Không hổ danh là mỹ nhân đệ nhất Kinh Thành. Tạ Thiên Nhan, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Liễu Hân Linh khẽ ngoảnh một chút, như rất nhanh phục hồi lại tinh thần . Nếu mình đã cứu người, mặc kệ người ta có nghĩ như thế nào , nàng cũng không có cách nào thay đổi rồi, khách khí đem lời mới nói lại lần nữa.

Tạ Thiên Nhan có chút ngượng ngùng buông lỏng tay ra, nhẹ giọng nói ra: “Cám ơn tỷ. . . . .”

Liễu Hân Linh mỉm môi cười cười, đang muốn đem cô gái ở trước ngực để xuống thì đột nhiên một tiếng kêu ai oán vang lên”Nương tử”, bị dọa sợ khiến tay nàng run lên, thiếu chút nữa đem Tạ Thiên Nhan hất ra ngoài.

”Nương tử!” Sở Khiếu Thiên thong thả đi tới , không nói lời gì liền đem cô gái trong ngực Liễu Hân Linh lôi ra ngoài, cũng không quản Tạ Thiên Nhan bị hất tung lực lôi kéo làm đau, gương mặt tuyệt mỹ lộ ra nét mặt đau đớn làm người ta cảm thấy thương tiếc , hăm răng Sở Khiếu Thiên nghiêng nghe kèn kẹt, mặt xanh mét nhìn hai người chăm chăm. Nét mặt kia, làm cho người không biết còn tưởng rằng các nàng là kẻ thù giết chồng đoạt vợ của hắn.

Liễu Hân Linh bình tĩnh liếc hắn một cái, lại nhìn thấy Tạ Thiên Nhan khẽ chau mày , vẻ mặt đau đớn, mỹ nhân trong nháy mắt liền lộ ra vẻ tuyệt thế phong tình, đến nàng là nữ nhân cũng không nhận được cảm giác thương tiếc , có chút không đành lòng nhìn sự thô bạo sở của Khiếu Thiên, nói: “Thế tử, chàng làm đau Nhan Quận chúa rồi.”

Lúc này khóe mắt Sở Khiếu Thiên đằng đằng sát khí, dùng ánh mắt tức giận nhìn chăm chăm Tạ Thiên Nhan như thể nàng đã”Giết cha đoạt vợ” của hắn , đầu để ý cái gì là có làm nàng ấy bị thương hay không, nghe được lời Liễu Hân Linh nói, hắn liền hiện ra bộ mặt bi phẫn : “Nương tử, sao nàng có thể ôm nữ nhân khác?”

“. . . . .”

Cách gần đó có mấy tiểu thư cùng nha hoàn vừa mới hồi hồn liền nghe được lời nói của vị thế tử gia này, trong nháy mắt đều suýt té sấp hết rồi.

Liễu Hân Linh: = Gi kia, người không cần phải hại ta như vậy có được hay không. . . . .

Tạ Thiên Nhan nghe được lời sở Khiếu Thiên nói cũng thấy bức mình, gương mặt trừng hắn, giọng nói thanh lệ uyển chuyển: “Sở Khiếu Thiên, người có ý gì đây? Chẳng lẽ Bản Quận là vật gì bán thiu lăm hay sao?”

Sở Khiếu Thiên xem thường nhìn qua nàng ta một cái, hoàn toàn không hề đem tuyệt mỹ dung nhan để ở trong mắt, “Đúng là vật bán, bán quá đi! Tránh ra tránh ra, đừng đứng quá gần nương tử nhà ta! Tránh cho người làm dơ nương tử của ta!”

”Người. . . . .” Tạ Thiên Nhan chỉ vào hắn, chỉ thiếu không có khạc ra một bụm máu.

“. . . . .”

Liễu Hân Linh này không biết giữa anh chị em họ đã xảy ra chuyện gì, đứng nhìn bọn họ giương cung bạt kiếm như vậy, không khỏi mím môi, mặt lộ ra vẻ khó hiểu. Nàng bây giờ vẫn còn là cô dâu mới, đến nơi đây làm khách, có chuyện gì cũng không đến lượt nàng có thể vung tay múa chân , tránh cho mình thành người tốt không làm được ngược lại thành người xen vào việc của người khác . Hơn nữa, nàng có cảm giác phản ứng của sở Khiếu Thiên như vậy làm cho người ta ㄟ đây? Cảm giác giống như một đũa ngọc không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở nơi này.

Thật may là, không đợi bọn họ to tiếng cãi vã thì Tiểu Chính Thái Tạ Cẩm Lan đã oa một tiếng khóc lớn lên, nhào tới ôm lấy hông của Tạ Thiên Nhan oa oa khóc lớn, miệng vừa khóc vừa gào lên: “Ô oa oa. . . . . Tỷ tỷ, tỷ hù chết Cẩm nhi rồi. . . . . Đều do Cẩm nhi không tốt, nhất định phải là tỷ tỷ treo lên lấy điều cho Cẩm nhi. . . . . Ô oa oa. . . . .”

Nghe được tiếng khóc Tạ Cẩm Lan, mấy vị thiếu nữ sững sốt một chút, lập tức hiểu dụng ý của hắn. Nữ nhân leo cây là chuyện gì, thật sự là sẽ tổn hại hình tượng của một cô gái, đặc biệt còn để cho một đám khách nam bất gặp , mặc dù sẽ không có những lời đồn đãi truyền ra ngoài , nhưng chuyện này sẽ khiến mặt mũi thêm khó coi. Nhưng nếu là chỉ vì ấu ẹ cầu khẩn mới đi leo cây lấy điều, như vậy người biết sẽ được khen ngợi Nhan Quận chúa mến yêu ấu ẹ, là một tỷ tỷ tốt, sẽ không trách cứ nàng là cô gái không giữ tư chất của một quận chúa.

Liễu Hân Linh trong lòng thầm khen, thấy Tiểu Chính Thái tuổi tuy nhỏ, nhưng nội tâm đã trưởng thành sớm.

Trải qua một trận gào thét của Tạ Cẩm Lan như vậy, trên vẻ mặt của phò mã Tạ Nhượng Liễm đã bớt giận, nhưng vẫn là có nét khó coi, thấy ở sau cây liễu có mấy tiểu thư ở trong vườn đều đứng hết ở đây, nhưng tiểu thư này đều có thân phận hoặc là con nhà quan lại, thật không tiện khi lại mời khách đi vào, chỉ có thể áy náy cùng bọn họ nói mấy câu, để cho bọn họ rời bước đi trước đến viện sát vách nghỉ ngơi. Tân khách ở cửa cũng thấy chuyện mới vừa rồi, cũng thông cảm bỏ qua, rồi rít chấp tay theo đám nô tài rời đi.

Tạ Nhượng Liễm đang đưa mấy vị khách tới vườn đi dạo, đi ngang qua vườn liễu xanh um, nhớ tới nhà hoàn có nói nhi tử ở vườn liễu, liền dẫn khách đi vào để cho bọn họ gặp mặt tiểu nhi tử, tạo dựng mối quan hệ gần hơn, không ngờ vào đến cửa liền nhìn thấy một màn kinh hãi như vậy. Nếu không phải An Dương vương Thế tử phi kịp thời đỡ được, thì con gái của ông tuy rằng sẽ không ngã chết, nhưng trên người tuyệt đối sẽ có thương tích.

Nghĩ như vậy, Tạ Nhượng Liễm đối với chuyện tốt mà tiểu nhi tử làm ra mà bức tức trong lòng. Tạ Nhượng Lan nghe được nhi tử gào thét như vậy, trong lòng đã biết đây tất cả là do tiểu nhi tử làm ra, thiếu chút nữa thì tức chết đi được.

”Tạ bá phụ.”

”Tạ bá phụ, ngài tới rồi.”

”Cha. . . . .”

Các tiểu thư nghiêm túc rồi rít tiến lên thỉnh an, Tạ Nhượng Liễm mỉm cười cùng với các nàng ở gần cửa chào hỏi, quay lại cảm tạ Liễu Hân Linh một phen, sau đó nhìn tiểu nhi tử đang núp ở sau lưng Sở Khiếu Thiên thì quát lên: “Cẩm Lan, con đi ra cho ta, đây lại là chủ ý của con phải không? Con định hại chết tỷ tỷ của con sao?”

Tạ Cẩm Lan được trưởng công chúa cùng chiều từ nhỏ mặc dù không e ngại phụ thân, nhưng lúc phụ thân tức giận quát to như vậy cũng có chút lo lắng, liền cúi đầu cọt xát hai mũi chân vào nhau không dám nói lời nào.

”Cha, chuyện này không liên quan đến Cẩm nhi, là con. . . . .” Tạ Thiên Nhan vươn mình đứng ra can, vì đệ đệ mà gánh tội thay.

Tạ Nhượng Liễm nhíu mày, khoát khoát tay để nữ nhi không chen vào nói đỡ, nói: “Nhan nhi, tính khí của con, người làm cha như ta còn không rõ ràng sao? Con trời sanh tính nhất gan, nào dám leo cây? Tất nhiên là do Cẩm nhi không biết trời cao đất rộng chủ động khuyến khích con. Khiếu Thiên, con hãy đem thẳng nghịch tử đó mang qua đây.”

Sở Khiếu Thiên nghe lời Tạ Nhượng Liễm nói, lúc này chẳng lẽ còn không hiểu. Thì ra là tiểu tử thói này bày mưu, làm hại vợ hấn ôm nữ nhân khác, đúng là quá đáng mà! Sở Khiếu Thiên không để ý tới lời kháng nghị của tỷ đệ Tạ gia, xốc Tiểu Chính Thái lên đi tới chỗ Tạ Nhượng Liễm.

”Hân Linh, cháu cũng mệt mỏi rồi, trước hết đi tới chỗ của Nhan nhi nghỉ ngơi một chút. Nhan nhi, chiều đãi biểu tẩu của con cùng vài vị tiểu thư đây thật chu đáo nhé. Khiếu Thiên, làm phiền con mang Cẩm nhi đi cùng ta sang bên kia.”

Tạ Nhượng Liễm quay sang nói với Liễu Hân Linh, sau đó nhìn nữ nhi dặn dò. Mặc dù ông là trưởng bối, nhưng thật không tiện khi ở cùng một chỗ với những vị tiểu thư này, liền quyết định đem nhi tử xách về trong viện của mình dọn dẹp.

Sở Khiếu Thiên nghe được lời Tạ Nhượng Liễm nói, thấy nương tử nhà mình muốn đi cùng biểu muội đáng ghét, đang muốn xù lông thì Tạ Nhượng Liễm quay sang mỉm cười một cái, không khỏi ngoan ngoãn nghe lời, quyết định trước sửa chữa Tiểu Chính Thái trước, sau đó lại đi tìm nương tử của mình.

Thấy đệ đệ hôm nay không thể thoát khỏi việc bị dạy dỗ, Tạ Thiên Nhan không cách nào khác, chỉ có thể ngậm miệng. Chờ nghe được lời của phụ thân, không khỏi lộ ra nụ cười ngọt ngào, đáp tiếng vâng, sau nhìn thấy trong ánh mắt của Sở Khiếu Thiên như muốn phóng hỏa thiêu chết mình, thì tiến lên khoát tay Liễu Hân Linh, nhẹ nhàng nói: “Biểu tẩu, xin mời đi theo muội.”

”Ách. . . . . Làm phiền biểu muội.”

Liễu Hân Linh có chút không quen với mỹ nữ đang nhiệt tình này, rất muốn rút tay về, nhưng mỹ nhân hơi nghiêng đầu nhìn nàng rồi lộ ra nụ cười ngọt ngào, khuôn mặt xinh đẹp làm cho người ta cảm thấy nếu như cự tuyệt ý tốt của nàng, hình như là một loại tội nghiệt rất nặng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Chương 22

Liễu Hân Linh bị mỹ nhân đệ nhất Kinh Thành kéo đi cười nói riu riu, dẫn đến một chỗ trong viện, đi cùng có bốn vị tiểu thư vẻ mặt lo lắng đang đứng dưới gốc cây cổ thụ nhìn từ quần áo đồ trang sức mang trên người có thể thấy những tiểu thư này là con nhà danh gia vọng tộc. Một đám nha hoàn và nhóm ma ma an tĩnh đi theo phía sau.

Liễu Hân Linh âm thầm liếc nhìn, mặc dù không biết thân phận của các nàng, nhưng xem khí độ cùng dung mạo cũng có thể biết mấy vị đó xuất thân từ dòng dõi thế gia so với thân phận của nàng là hoàn toàn không giống nhau, không cần nhìn Liễu Hân Linh cũng có thể cảm nhận được ánh mắt tò mò từ các nàng, đồng tình và thương hại của các nàng vẫn vẫn, hâm mộ hay ghen tỵ khinh rẻ. Kỳ thật lấy thân phận là một tiểu thư con quan biên soạn trong Hàn Lâm viện mà gả cho thế tử làm thế tử phi, đúng là với cao, không ít người mặc dù đồng tình nhưng vẫn có người ghen tỵ với vận may của nàng

Khỏe miệng Liễu Hân Linh co rút, nàng hiểu vì sao những tiểu thư này đồng tình thương hại với nàng, mới vừa rồi nhìn phản ứng của họ khi nhận ra Sở Khiếu Thiên, lại một lần nhắc nhở nàng, nàng gả cho một người cực kì có tai tiếng, danh tiếng trượng phu quả thật là không tốt. Ở trong mắt mọi người, nàng đáng được đồng tình.

Chỉ là, tốt hay không tốt, giống như mình uống nước, lạnh ấm tự bản thân mình biết.

Liễu Hân Linh bị họ nhìn chăm chú có chút không thoải mái, nhưng trên mặt vẫn duy trì dáng vẻ dịu dàng nụ cười nhu hòa, cộng thêm dung nhan xinh đẹp tuyệt trần của nàng, hơi thở nhẹ nhàng an tĩnh, quả thật làm cho người khác rất dễ dàng sinh ra thiện cảm.

Cuối cùng khi đi tới một chỗ trong thiên sảnh, mọi người ngồi xuống, nha hoàn theo thứ tự đi đến phía sau các vị tiểu thư ngồi lo pha trà cho chủ nhân của mình, một tiểu thư mặc y phục màu xanh tò mò nhìn Liễu Hân Linh, cười nói: “Liễu gia nương tử, mới vừa rồi thật may là nhờ có người, nếu không Thiên Nhan đã ngã, gãy tay hay chân là điều không tránh được.”

Nghe vậy, mấy tiểu thư ngồi đó đều không nhìn được mà lộ ra vẻ mặt vẫn còn sợ hãi, sau đó nhớ tới nguyên nhân Tạ Thiên Nhan thiếu chút nữa ngã bị thương, mọi người cùng nhau chinh phạt năng tội của Sở Khiếu Thiên lên thêm một bậc.

“An Dương vương Thế tử này quả nhiên không phải là dạng người tốt đẹp gì, còn làm hại Thiên Nhan thiếu chút nữa té bị thương.”

“Đúng là như vậy! Người ta quả nhiên không có nói oan cho hắn, dạng con nhà giàu, nữ nhân nào gả cho hắn thật là gặp xui tám đời!”

“Đúng đó, cho nên đáng đời hắn không có tiểu thư nào chịu gả vào cửa, cuối cùng còn phải xin hoàng thượng chỉ hôn cho hắn mới cưới được vợ. . . . .”

.....

Tiếng thảo luận huyên náo, Liễu Hân Linh nhìn mấy vị tiểu thư này thẳng thắn nói chuyện, biết họ cùng Tạ Thiên Nhan có quan hệ tốt như vậy cũng không đồ kỵ gì, chỉ là các nàng không để ý đến nàng hay quên mất nàng là người trong cuộc rồi?

“Ai nha, các người đừng nói ahhh... biểu tẩu của ta vẫn còn ở nơi này đây.”

Tạ Thiên Nhan lên tiếng ngăn lại lời bình luận của mọi người, kéo tay Liễu Hân Linh cười nói: “Biểu tẩu, tẩu đừng để trong lòng, họ đều là bạn tốt của muội, cũng thật lòng vì tẩu mà bất bình thôi. Nói đến chuyện đó muội phải cảm ơn tỷ, nếu không phải là tỷ, muội thật sự giống như Diệp Lạc Vân nói, đã ngã gãy tay chân rồi”

Tạ Thiên Nhan nói “Diệp Lạc Vân” chính là vị tiểu thư mặc áo màu xanh người nhận ra thân phận của Sở Khiếu thiên, qua lời tạ Thiên Nhan giới thiệu sơ lược vừa rồi, Liễu Hân Linh biết nàng là nữ nhi của Chu đại nhân Hàn Lâm Học sĩ Chu Diệp Lạc Vân, cũng là cấp trên của cha nàng. Ba tiểu thư khác theo thứ tự là Sở Tích U, Hà Thanh Ảnh, Nghiêm Nhượng Tâm, đều là xuất thân từ là con nhà hoàng tộc thuộc dòng chính nữ, là bạn khuê mật của Tạ Thiên Nhan, có quan hệ không tầm thường.

“Ách, ta cũng là đúng dịp thôi. . . . .” Liễu Hân Linh thành thật nói.

“Trùng hợp như vậy cũng là một loại duyên phận!” Chu Diệp Lạc Vân là một tiểu thư nhanh nhẹn, lập tức vỗ tay nói: “Dựa vào chuyện mà nàng ấy đã cứu Thiên Nhan, sau này ai dám khi dễ nàng, cô nương ta giúp nàng hả giận.”

Những người còn lại sau khi nghe xong thì bật cười, Hà Thanh Ảnh thanh nhã đưa tay về phía nàng cười mắng một tiếng: “Người không gây họa là người ta mừng rồi, hơn nữa Liễu gia nương tử thoát nhìn là một người dịu dàng khiêm tốn không gây chuyện, nào có người tìm cớ khi dễ nàng?”

“Đúng vậy, Diệp Lạc Vân tự mình muốn gây chuyện lại muốn Liễu gia muội muội làm lá chắn, quả không nên!” Sở Tích U cũng dí dỏm mà cười.

Diệp Lạc Vân tức giận dậm chân một cái, “Ai nha, các người biết rõ ta nói cái gì mà. Người xem Liễu gia nương tử tính tình tốt, vừa nhẹ nhàng yếu đuối, vừa nhìn đã biết thuộc loại người dễ bị khi dễ, mà nàng lại gả cho một gã ác bá như thế, phía trên còn có bà bà tổ mẫu rất lợi hại, không chừng tương lai sẽ bị khi dễ đấy.”

Thấy càng nói càng kỳ cục, Nghiêm Nhượng Tâm nhấn lại mày nói: “Diệp Lạc Vân, nói vậy là người không đúng, làm sao vẫn bởi có thể nói trường bối như vậy? Người nói như thế, không phải khiến Liễu gia nương tử thấy khó chịu sao?”

“Phải, ta nói sai rồi!” Chu Diệp Lạc Vân mặc dù không chấp nhận, nhưng bộ dạng nghiêm túc của Nghiêm Nhượng Tâm làm nàng ngậm miệng lại.

Thấy không khí có phần không thoải mái, Tạ Thiên Nhan cười hoà giải, nói: “Biểu tẩu, tẩu cũng đừng trách Diệp Vân. Diệp Vân cũng chỉ là nhanh nhồm nhanh miệng thôi, cũng không phải có ý gì trong lòng.” Nói xong, Tạ Thiên Nhan lại xoay đầu lại quan sát Liễu Hân Linh ngồi yên tĩnh bên cạnh, càng nhìn càng cảm thấy bộ dạng của nàng có phong cách rất hợp với tính cách của mình, chỉ là lẳng lặng ngồi ở chỗ đó, làm người khác có cảm giác an tâm trong lòng.

“Biểu tẩu, muội gọi tẩu là Hân Linh nhé. Vốn là phải gọi người là biểu tẩu, nhưng cảm giác cho tiểu tử Sở Khiếu Thiên kia như chiếm được ưu thế hơn,

trong lòng cực kỳ khó chịu.”

Tạ Thiên Nhan nheo mắt lại cười một tiếng, đoan trang xinh đẹp đáng yêu, cộng thêm bộ dạng xuất trần, làm cho người khác có chút choáng váng. Bởi vì Liễu Hân Linh là ân nhân cứu mạng, khiến cho nàng cư xử với Liễu Hân Linh có cảm tình nhiều hơn, trong lòng nghĩ Liễu Hân Linh đáng thương phải gả cho Sở Khiếu Thiên, chỉ là nghĩ lại, nếu không phải Sở Khiếu Thiên cưới nàng ấy, tin tưởng rằng đời này nàng cũng sẽ không biết đến Liễu Hân Linh.

Vì chỗ này đều là những cô gái trẻ tuổi, và lại không có người lớn ở cùng, mọi người nhanh chóng nói chuyện cởi mở hơn. mấy tiểu thư đều là bạn tốt chơi với nhau từ bé, nói chuyện cái gì cũng không gò bó. Mà hiện tại đã biết Liễu Hân Linh, bởi vì nàng nhanh tay cứu được Tạ Thiên Nhan, các tiểu thư này rất có thiện cảm đối với nàng, đã coi Liễu Hân Linh là một thành viên trong nhóm các nàng.

Liễu Hân Linh sống hai đời tới nay đều là người tương đối trầm tĩnh, không có nhiều bạn bè lắm, chỉ có mấy người để tỏ lộ tình cảm. Xuyên về thế giới cổ đại này, vì khác thời gian nàng sống và vì thân phận trong gia đình, suy ra là nàng không có bạn cùng trang lứa làm bạn trong khuê phòng, bây giờ nhìn mấy vị tiểu thư ở đây tâm đầu hợp ý, những tiểu thư hoạt bát tùy ý làm cho nàng có chút hâm mộ cảm khái, cũng cảm thấy hết sức thân thiết.

Các thiếu nữ nói chuyện một lát, lúc sau bất chợt lại chuyển đề tài sang Liễu Hân Linh.

Tạ Thiên Nhan bưng ly trà uống một hợp trà, nhìn Liễu Hân Linh nói: “Hân Linh, thật ra thì biểu ca muội cũng không có hư như vậy đâu..., mặc dù trước kia còn hơn thế, lúc đó mọi người hận không thể trực tiếp mang hấn nhét vào bụng An Dương Vương phi để cải tạo lại! Nhưng hai năm trước, từ sau khi thập thất hoàng thúc ra tay dạy dỗ, hấn đã sửa lại rất nhiều. Ừ, ít nhất so với trước kia thuận mắt hơn một chút.”

Lại một lần nữa Liễu Hân Linh nghe người khác nhắc lại lời đó, không khỏi có chút kinh ngạc.

Trước kia Sở Khiếu Thiên làm nhiều chuyện khiến người chán ghét, nên với bộ dạng hiện tại mới có thể nói đã sửa lại rất nhiều? Mấy ngày nay, nàng liên tiếp nghe được từ vợ chồng An Dương vương, vợ chồng Trương công chúa, còn có Tạ Thiên Nhan nhắc đến một nhân vật mẫu chốt —— thập thất hoàng tử của tiên đế, đương kim Túc Vương. Xem ra trước kia Sở Khiếu Thiên đã làm chuyện gì đó khiến Túc Vương tức giận, mới có thể tự ra tay thu thập hấn.

Thì ra đây chính là nguyên nhân mình cảm thấy hấn không đến mức quá xấu?

Qua mấy ngày nghỉ ngơi Liễu Hân Linh rốt cuộc cũng tìm được đáp án cho mình. Lại lần nữa từ đêm tân hôn đến bây giờ, nàng vẫn cảm thấy Sở Khiếu Thiên cũng không giống như loại người trong lời đồn đãi bên ngoài, ít nhất đối với nàng coi như không tệ, còn tưởng rằng là bên ngoài đồn đại nhầm lẫn, bây giờ nhìn lại đúng là có nguyên nhân. Bên ngoài đồn đại là chuyện của hai năm trước khi Sở Khiếu Thiên chưa được sự dạy dỗ bởi tay của Túc Vương, còn Sở Khiếu Thiên bây giờ thì ngược lại bị Túc Vương dạy dỗ nên đã hơi ngoan ngoãn hơn một chút.

“Không dấu diếm gì tâu, bộ dạng của biểu ca bây giờ đã chịu sự dạy dỗ của thập thất hoàng thúc, dĩ nhiên có thể để thập thất hoàng thúc rat ay, cho dù là ai luân là ai cũng sẽ rất thê thảm. Nương của muội từng kể qua Thập thất hoàng thúc là người luôn nhìn thấu điểm yếu của người khác mà đâm, còn em trong hoàng thất đều sợ nhất là Túc Vương. Muội nhớ khi biểu ca bị thập thất hoàng thúc dạy dỗ suốt nửa năm không có ra khỏi cửa. Thật may lúc trước thập thất hoàng thúc đi Đông Thành nếu không biểu ca bị thúc ấy chinh cho sợ còn không đứng được”

Hình như những tiểu thư này cũng lần đầu tiên nghe nói đến chuyện này, không khỏi tò mò tròn tròn hai mắt. Chuyện Túc Vương dạy dỗ Sở Khiếu Thiên năm đó chỉ có mấy người trong cuộc biết, những người khác cũng không biết còn có chuyện như vậy. Nghĩ đến cũng đúng, đây là chuyện xấu hổ của Khiếu Thiên nên đương nhiên có thể giấu được thì giấu thôi.

Tạ Thiên Nhan nhấp một ngụm trà, thái độ cũng không biết là nhìn có chút hả hê hay là đồng tình, ưu nhã cười tiếp tục nói: “Cho nên có thể lựa lúc này gả đi, đối với tâu mà nói đó cũng là chuyện tốt đấy. Hân Linh, mặc dù ta vẫn rất ghét biểu ca, nhưng ta cũng vậy hi vọng tâu và hấn sống chung vui vẻ, bởi vì thoát nhìn dường như hấn rất dễ ý đến tâu.”

“..... Vậy sao? Cảm ơn muội.” Hiểu rằng nàng có ý muốn an ủi, Liễu Hân Linh lộ ra nụ cười ôn hòa.

Dù được khen là mỹ nhân đệ nhất Kinh Thành, một tiểu thư được muôn vàn sủng ái cũng không có vì như thế mà kiêu ngạo xem thường người, ngược lại còn cực kỳ đáng yêu. Bây giờ mặc dù còn không rõ tính cách của Tạ Thiên Nhan là thế nào nhưng nàng vẫn thất cảm kích ý tốt của Tạ Thiên Nhan dành cho mình.

Xem ra hôm nay tới nơi này thu hoạch cũng không tệ lắm.

*****

Bên kia, sau khi Tạ Nhượng Liễm giáo huấn nhi tử nhà mình một trận, nhưng nhìn về mặt quật cường của hấn, biết mình nói lời dạy bảo cũng vô ích.

Chỉ là, mặc dù ông nói là dạy bảo vô ích, nhưng Sở Khiếu Thiên lúc này là trong cơn giận dữ, hận không thể đánh chết đứa trẻ xui xẻo này.

Tạ Nhượng Liễm muốn dạy dỗ thêm một lúc nữa, nhưng thời gian không còn sớm, ông còn phải đi chào hỏi mấy vị khách ở tiền đình, chỉ có thể trách cứ một phen, sau đó liền giao nhi tử cho Sở Khiếu Thiên, nhờ hấn chăm sóc một chút. Chờ đến khi Tạ Nhượng Liễm vừa rời đi, Sở Khiếu Thiên nhảy dựng lên tại chỗ.

“Thằng quỷ! Ngươi đặc biệt dẫn ta đi sang đó phải không? Ta đi sang đó làm gì? Đã nói ta chán ghét tỷ của ngươi, không thể nào cưới nàng ấy! Huống chi hiện tại ta đã có nương tử rồi, càng không thể nào cưới tỷ của ngươi!” Sở Khiếu Thiên nói xong, vỗ sau ót Tiểu Chính Thái một cái.

Tạ Nhược Cẩm cau mày, “Nhưng đệ chỉ muốn ca làm tỷ phu của đệ thôi! Nếu không phải là hoàng thượng chỉ hôn, ca đã trở thành tỷ phu của đệ! Cũng không đến lượt nữ nhân kia chiếm tiện nghi . . . . .”

“Nữ nhân nào hả ? Hãy tôn trọng ta một chút! Đó là biểu tẩu của ngươi! Nương tử của ta! Thằng quý, ta cho ngươi biết, ngươi mà không tôn trọng nương tử của ta, ta sẽ bẻ gãy xương của ngươi đấy!” Sở Khiếu Thiên bẻ ngón tay lách cách vang dội, mặt hung hăng uy hiếp, không hề nghĩ mình đang uy hiếp một đứa trẻ con tám tuổi có cái gì là không đúng.

Chân mày Tạ Cẩm Lan vặn lại giống như bánh quai chèo , “Biểu ca, nữ nhân kia. . . . . Ui da.”

Sở Khiếu Thiên thu tay lại, khoe mắt đàng đàng sát khí, hùng hổ nói: “Đó là biểu tẩu của ngươi.”

“Được rồi, là biểu tẩu!” Tạ Cẩm Lan bĩu môi đáp, “Dáng dấp biểu tẩu không xinh đẹp như tỷ của đệ, cũng không có gia thế như tỷ tỷ của đệ , càng không có được sự hoan nghênh như tỷ của đệ, không có thương biểu ca , không có . . . . . biểu ca sao lại cưới nàng ấy? Dù là hoàng thượng có chỉ hôn, ca phải không vui chứ, ta cứ tưởng ca có thể đến Từ Thần điện kháng chi. Mà đệ cũng không có nghe nói ca đến đập phá Từ Thần điện, hoặc là tìm tức Từ Thần điện xây dựng lại. . . . .”

“Tiểu tử ngươi có ý gì hả, ta là loại người dám cả gan làm loạn đi đập cung điện của hoàng thượng sao?” Sở Khiếu Thiên hừ một tiếng đi ra ngoài,

“Hơn nữa nương tử của ta xinh hơn tỷ ngươi rất nhiều, nàng dịu dàng thanh nhã, sức lại mạnh. . . . . Ách, có sức khỏe hơn tỷ của ngươi, giọng nói dễ nghe hơn tỷ của ngươi, tính tình tỷ tốt hơn tỷ của ngươi, thương ta hơn tỷ của ngươi. . . . . Hơn nữa, nàng là nữ nhân đầu tiên mỉm cười với ta . . . . .” Không biết nghĩ tới điều gì, trên khuôn mặt anh tuấn lộ ra một nụ cười .

Mặt Tiểu Chính Thái như gặp sấm sét giữa trời quang , thấy Sở Khiếu Thiên muốn đi tiếp, không khỏi nhào tới ôm chân của hắn bắt đầu gào thét , “Biểu ca à, không phải ca đã bị lừa chứ! Rõ ràng tỷ của đệ thường cười với ca mà ——”

“Đó là cười nhạo!”

“Tỷ của đệ cũng rất dịu dàng mà! ! !”

“Phải ha, dịu dàng đến mức đây ta rơi xuống nước hại ta thiếu chút nữa chết đuối.”

“Tỷ của đệ. . . . .”

“Đủ rồi!” Sở Khiếu Thiên xách Tiểu Chính Thái lên, mặt nghiêm túc nhìn hắn, “Cho dù tỷ của ngươi tốt hết về mọi mặt, nhưng không liên quan đến ta, bởi vì ta đã có Thế tử phi rồi ! Hơn nữa, tỷ của ngươi không phải là nàng! Trên thế giới này, ngoại trừ nương tử nhà ta ra, bản Thế tử ai cũng không cần! !”

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 23

Sở Khiếu Thiên không nhìn đứa bé đang đi phía sau mình, hướng thẳng Phiêu Nhan Viện đi tới, dọc đường có ma ma lên tiếng ngăn trở hắn cũng không để ý mà trực tiếp xông vào.

Nhớ tới một màn vừa rồi, nương tử trở thành anh hùng cứu mỹ nhân còn có biểu muội đầy đức hạnh của mình, trong lòng Sở Khiếu Thiên liền cảm thấy khó chịu, nghĩ đến biểu muội nhất định sẽ cướp người của hắn thật là đáng ghét, tốt nhất là tách nương tử nhà mình ra khỏi mấy nàng đó. Sở Khiếu Thiên nghĩ rằng nương tử của hắn có hắn coi chừng thì sẽ an toàn hơn, bên ngoài đều là sói đói, sẽ ngậm nàng trong mồm mà tha đi mất.

“Thế tử gia, Quận chúa đang chiêu đãi khách, ngài. . . . .” ma ma vừa sợ vừa tức, bên trong có mấy tiểu thư dòng nữ chính thuộc mấy đại gia tộc có danh tiếng, người nào cũng có thân phận, sao có thể để nam tử lớn như vậy tùy tiện xông vào.

Sở Khiếu Thiên có chút không nhịn được bực bội với ma ma giữ cửa nói: “Dài dòng cái gì, ngươi cho rằng bản Thế tử thêm vào sao? Bản Thế tử tìm Thế tử phi đã.” Hiện tại Sở Khiếu Thiên rất nhớ Liễu Hân Linh, tin tưởng rằng nếu có thiên tiên mỹ nữ ở trước mặt, hắn cũng không thêm ngó tới.

Nói xong, người đã sắp tới cửa thiên sảnh.

Lúc này, trong phòng đầu mấy vị tiểu thư đang nói chuyện xôn xao vui vẻ, Chu Lục Diệp Vân ngồi bên cạnh Liễu Hân Linh thân thiết kéo tay của nàng, đang nhiệt tình hỏi han nàng có bí quyết gì hay không, đứng ở dưới tàng cây có thể đỡ được người mà không cùng nhau ngã xuống .... Chu Lục Diệp Vân vẻ mặt tò mò, ánh mắt nhìn Liễu Hân Linh đầy chờ đợi.

Liễu Hân Linh cảm thấy bất đắc dĩ, nàng cũng không thể nói cho những tiểu cô nương này mình là người mang sức lực hơn người chứ? Chuyện như vậy phải nói thế nào đây, nàng chưa muốn tiết lộ ra bên ngoài như vậy sẽ tốt hơn, với một cô gái sống trong xã hội phong kiến này, có những trói buộc quá nghiêm khắc, nữ nhân thì phải hiền lương thực đức, những thứ khác danh tiếng càng trung dung càng tốt.

Cũng may cho nàng khi đó mọi người vì quá khiếp sợ, không có người nào nghĩ đến vì sao nàng có thể đỡ được một người nặng như vậy từ trên cây ngã xuống mà bản thân mình cũng không sao, chỉ để ý Tạ Thiên Nhan cũng không quan trọng.

Đang nói, đột nhiên ngoài nghe thấy tiếng kinh hô của nha hoàn và mấy ma ma, còn có giọng nam, có người trong nhà biến sắc, Tạ Thiên Nhan bỗng đứng dậy sắc mặt khó coi.

Lúc này, Sở Khiếu Thiên đã đi tới cửa, mắt đảo qua nhìn vào phía bên trong, đối với một phòng toàn mỹ nhân cũng không nhìn lâu lấy một cái, thấy nương tử của mình ngồi bên cạnh Tạ Thiên Nhan, kế bên có một tiểu thư mặc Lục Y dường như lấy nửa người trên của nàng tựa vào nương tử của hắn, nhìn cảnh tượng đó, hắn chỉ thấy chóng mặt vô cùng, hận không chặt được cánh tay đang lôi kéo nương tử nhà mình.

Ánh mắt Sở Khiếu Thiên mãnh liệt, khóe mắt xéch lên mang đầy sát khí, âm trầm nhìn chăm chăm vào Chu Lục Diệp Vân.

Đứng sau lưng Sở Khiếu Thiên, Tạ Cẩm Lan lộ ra cái đầu nhỏ, nhìn vào bên trong phòng thấy mấy tiểu thư tỏ vẻ không vui, liền cong miệng lên, hắn còn tưởng rằng Liễu thị thân phận đề tiện kia xứng với tỷ tỷ của hắn, đối với nàng sẽ khinh thường đối đãi? Nhưng xem ra, nàng được đối xử không tệ? Chẳng lẽ Liên tỷ tỷ cũng bị nàng thu mua?

“Sở Khiếu Thiên, huynh, huynh thân là đại nam nhân, thế nhưng dám xông vào khuê phòng của nữ nhi . . . . .” Lại một lần nữa Tạ thiên Nhan giận đến mức nói không ra hết câu.

Sở Khiếu Thiên nhìn cũng chưa từng nhìn nàng một cái, mắt mang sát khí nhìn chăm chăm Chu Lục Diệp Vân đang cầm tay Liễu Hân Linh. Chu Lục Diệp Vân bị hắn nhìn chăm chú lông tơ trên người dựng đứng, cảm giác đó, giống như là bị loại sinh vật âm u oán độc nhìn trừng, sợ đến mức nàng không tự chủ được bất giác buông tay Liễu Hân Linh.

“Ngươi còn bận việc của ngươi, ta chỉ là tới đón nương tử của ta thôi.” Sở Khiếu Thiên nhàn nhạt nói.

Tạ Thiên Nhan sắc mặt khó coi, “Huynh muốn đón người thì đón. Có cần phải xông vào đây không?” Từ bên ngoài thông báo trước một tiếng là được, cần gì xông vào đây như thế, biết rõ nàng đang tiếp đón nữ khách. Cái cách cư xử của biểu ca vẫn làm cho người ta chán ghét.

Sở Khiếu Thiên không có nói lý với nàng, trực tiếp đi vào, nâng tay Liễu Hân Linh lên nói: “Nương tử, nàng đã mệt mỏi rồi, ta dẫn nàng đi nghỉ ngơi.”

Ở trước mặt người ngoài, Liễu Hân Linh vẫn muốn để cho trượng phu có chút mặt mũi. Thuận thế đứng dậy hướng tới mấy vị tiểu thư cười cười nói lời xin lỗi: “Thất lễ rồi, ta xác thực có hơi mệt một chút, ta đi trước nghỉ ngơi, để lúc khác cùng các vị tiếp tục tán gẫu.”

Lời Liễu Hân Linh nói làm sắc mặt mấy vị tiểu thư ngồi đó khôi phục một chút tự nhiên, chỉ là nhìn qua Sở Khiếu Thiên vẻ mặt hết sức không vui. Danh tiếng của Sở Khiếu Thiên trong lòng các nàng đã không tốt đẹp gì, hiện tại thấy hắn cư xử bá đạo lại có hành động ép buộc, ấn tượng càng thêm kém, tất cả đều cho là Sở Khiếu Thiên là một người thích ép buộc, mà Liễu Hân Linh tính tình lương thiện, không muốn cùng hắn so đo thôi.

Sở Khiếu Thiên cũng không để ý tới những người này nghĩ về mình thế nào, hiện tại muốn mang nương tử của hắn ra khỏi cửa tách xa các nàng, đối với những tiểu thư ngồi ở đây cũng không nhìn thêm một cái, nắm tay Liễu Hân Linh đi về hướng ngoài cửa, nha hoàn Mặc Châu cùng Lục Y khéo léo đi theo phía sau bọn họ.

Tạ Cẩm Lan nhìn một chút, có ý định muốn đi theo Sở Khiếu Thiên, nhưng bị hắn ánh mắt hung ác trừng một cái, chân liền chôn tại chỗ. Chờ khi hắn đi xa, Tiểu Chính Thái cảm thấy bị thương lập tức chạy đến chỗ tỷ tỷ của hắn ngồi ở đó cầu xin an ủi. Tạ Thiên Nhan vỗ vỗ đầu của hắn, đưa mắt nhìn bóng lưng hai người rồi đi đến khi biến mất.

“Ta đây cá biểu ca, rõ là . . . . . Thực xin lỗi, tính cách hắn trước giờ vẫn vậy, mọi người chớ để ở trong lòng.”

Tạ Ngàn Nhan không biết nên nói gì, chỉ có thể áy náy nói lời xin lỗi với những tỷ muội tốt. mấy vị tiểu thư này và nàng có quan hệ rất tốt, cũng bày tỏ không thêm để ý, nhưng có phần tiếc nuối đối với Liễu Hân Linh, mặc dù thân phận chỉ kém các nàng một chút, nhưng họ đã công nhận Liễu Hân Linh là thành viên trong nhóm mình, nhưng nàng gả cho loại trượng phu này, quả thật, thật là đáng tiếc.

*****

Sở Khiếu Thiên dẫn Liễu Hân Linh đến một phòng khách trong Tây Sương, vẫy tay cho nha hoàn phục vụ lui ra, đưa Liễu Hân Linh vào nội thất, nói: “Nương tử, nàng nghỉ ngơi trước đi, khi nào bữa tiệc bắt đầu, ta sẽ gọi nàng dậy, được không?”

Liễu Hân Linh giương mắt nhìn hắn, nhìn thấy sự quan tâm trên mặt hắn cũng không phải là giả, liền gật đầu một cái.

Nàng quả thật mệt chết đi, tối hôm qua có một nam nhân ở trên giường nếm nàng đến ngon ngọt, ăn tùy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, lôi kéo nàng lần qua lần lại đến tận nửa đêm trên giường, mệt đến ngất ngủ, hôm nay sớm tỉnh mơ đã thức dậy, nghỉ ngơi không nhiều lắm, eo nàng vẫn còn ở chưa xốt. Vừa rồi trước mặt mấy cô nương chưa lấy chồng, nàng càng không thể toát ra dáng vẻ khác thường, chỉ có thể cạy mạnh chống đỡ. Sự xuất hiện của Sở Khiếu Thiên, làm nàng có chút cảm kích.

Sở Khiếu Thiên không có cảm giác hổ thẹn chút nào, chỉ muốn nàng nhanh chóng nghỉ ngơi để khá hơn một chút, tối nay hắn còn muốn ăn thịt nữa. Đối với một nam nhân mới nếm thử tư vị của ái tình mà nói, một ngày dù có toàn thời gian ở trên giường vẫn là không đủ. Trước kia không có, đã làm chuyện đó thật là may, hiện tại làm về sau, hiểu được mùi vị tiêu hồn thực cốt (tiêu hồn thực cốt: giống như là hồn phiêu phách tán), nơi nào còn có thể nhịn được, cho dù ngửi được hơi thở của nàng ở khoảng cách gần như thế, cũng không nhịn được rục rịch chộn rộn.

Chi tiếc, thoát nhìn nương tử nhà mình rất mệt mỏi, coi như hần nghĩ đến, đoán chừng nàng cũng không chịu, đến lúc đó hần có nhào tới chưa kịp làm. Bá Vương ngành thượng cung, đã bị quái lực của nương tử nhà hần đánh bay.

Nghĩ như thế, Sở Khiếu Thiên nhất thời lớn tiếng thở dài, hần thấy nương tử của mình chỗ nào cũng tốt, chỉ có sức lực hơn người. . . . .Thật sự là làm cho trọng phụ như hần khổ não a.

Liễu Hân Linh mà biết ý nghĩ của Sở Khiếu Thiên lúc này, chắc chắn sẽ phun máu não ra để giết hần không chừng. Thật may là hiện tại nàng không biết, thấy Sở Khiếu Thiên có cử chỉ hiểu biết nàng có chút cảm động, thấy hần cũng không giống như loại người kém khôi mà bên ngoài đồn thổi, vẫn tin tưởng nếu chỉ dạy cho hần thật tốt, nói không chừng. . . . .Hôn sự này, như vậy cũng không có tệ.

*****

Liễu hân linh ngủ một lúc, cho đến khi có người gọi dậy mới mơ mơ hồ hồ tỉnh lại.

Khi tỉnh dậy, phát hiện mình dựa lưng vào trong một lồng ngực ấm áp, một bàn tay luồn từ phía đằng sau dò vào trong vạt áo trước ngực của nàng vuốt ve sờ sảng không một chút kiêng kỵ.

Đầu óc vẫn chưa tỉnh hẳn, có chút ngờ ngác cho dù có người khác đang sờ soạng. Sở Khiếu Thiên phát hiện nàng tỉnh rồi, quay người nàng lại đối diện với mình, nhìn thấy bộ dáng sưng sờ của nàng khác hẳn với dáng vẻ trầm lặng hàng ngày, liền biết nàng còn chưa tỉnh táo, bộ dáng kia ngây ngô ngờ ngốc, trông vô cùng dễ thương.

Bình thường nhìn Liễu Hân Linh yên lặng, đoan trang, dịu dàng. Thế nhưng loại hình tượng đó chỉ là để cho người ngoài tiếp nhận, thỉnh thoảng nàng vẫn có chút lười biếng hồ đồ. Đặc biệt là lúc mới tỉnh ngủ khi đó, cả người cũng mơ mơ màng màng, người khác làm gì với nàng cũng sẽ không phản kháng, rất dễ nói chuyện. Khi phát hiện tất xấu nhỏ nhỏ của nàng Sở Khiếu Thiên thích những lúc nàng chưa tỉnh trước tận tình sờ sảng, làm tự mình nghĩ việc làm.

”Nương tử, đã đến lúc tỉnh dậy rồi ~”

Sở Khiếu Thiên khẽ cười một tiếng, sau đó cúi đầu từ từ hôn lên khuôn mặt mềm mại nhắn mịn dịu dàng của nàng. Càng hôn, càng không thỏa mãn tay nâng mặt nàng muốn hôn sâu hơn.

Miệng bị hần hôn đến mức tê dại, mái tóc dài của hần xõa xuống, có một ít rơi trên váy đã bị mờ một nửa trước ngực, gây tê tê ngứa một chút. Làm đầu óc Liễu Hân Linh tỉnh táo, tay đưa lên muốn đẩy hần ra thôi, không ngờ sơ ý một chút lại dùng sức quá độ khiến cả người Sở Khiếu Thiên bị nàng đẩy ngã xuống giường phát ra âm thanh thật lớn làm mấy nha hoàn ngoài cửa giật nảy mình.

”Thế tử, Thế tử phi, đã xảy ra chuyện gì?”

Giọng của mấy nha hoàn ngoài cửa vang lên đang muốn vào xem nhưng lại chưa có lệnh của chủ tử không dám mạo phạm đẩy cửa đi vào sợ nhìn thấy cái gì không nên nhìn lúc đó sẽ rất thảm. Ngược lại với mọi người Mặc châu rất bình tĩnh âm thầm nghĩ có lẽ tiểu thư nhà mình không cẩn thận đẩy ngã Thế tử gia xuống giường thôi....

”Không có việc gì!” Sở Khiếu Thiên cắn răng trả lời, hần không muốn Liễu Hân Linh nhảy xuống giường ôm hần lên, tự mình bò dậy vội vàng lên giường. Phản ứng này rất mau lẹ, Liễu Hân Linh tự mình cũng còn không có phản ứng tới đây chứ.

Bị nữ nhân ôm lên giường thì thành cái gì, có một lần kinh nghiệm là đủ lắm rồi, qua lần thứ nhất hần cũng không muốn thử nghiệm thêm, đánh vào lòng tự ái của nam nhân như hần rồi. Vì thế, Sở Khiếu Thiên bắt đầu suy tính cho bản thân không thể không cần xin Vũ Sư phó, để về sau cùng Sư phó luyện tập một môn võ công, cũng không phải là muốn luyện tuyệt thế võ công gì mà chỉ muốn gia tăng nội lực luyện sức của cánh tay và năng lực phản ứng, trước khi bị đẩy xuống giường ít nhất có thể phản ứng trạng né.

”Phu quân, thật xin lỗi.”

Liễu Hân Linh thấy hần tự mình đứng dậy, rồi vội vàng bò lên giường liền nói xin lỗi, mặt mang áy náy giúp hần xoa bóp phần lưng bị thương do ngã, “Có đau hay không, thật xin lỗi, lần sau thiếp sẽ cẩn thận hơn. . . . .”

Sở Khiếu Thiên chau mày lại, mặt đau đến không bình thường được, trực tiếp xoay người sang phải ôm cả người Liễu Hân Linh vào trong lòng nhằm tai nàng thổi hơi, “Quả thật rất đau đó, nương tử, chúng ta thương lượng đi, lần tới nàng đừng đẩy ta như vậy nữa được không?.”

Đáy mắt Liễu Hân Linh lóe sáng, nhìn bộ dáng hần đáng thương như vậy khẽ gạt đầu đáp ứng. Nhưng khi thấy môi hần nở nụ cười tươi tắn còn đè nàng xuống hôn tới tấp thì những áy náy bay sạch một chút cũng không còn. Thật choáng váng hần căn bản là da thô thịt tháo cùng một loại với tiểu cường (con gián) quảng mãi không chết. . . . .

Sở Khiếu Thiên đè trên người nàng cúi đầu nhìn thiếu nữ nằm phía dưới má phẩn mị màng (má như phủ một lớp bột mịn) mị nhãn như tơ làm cho hần khoái chí cực điểm tình tròng chạy hết lên não rồi, còn quần nơi này là chỗ nào hay sao?

Liễu Hân Linh nhìn khuôn mặt anh tuấn của hần đã có mấy phần hồng đôi mắt héch lên ánh mắt mê mê mang mang, thoát nhìn rất động lòng người thế nhưng đây vẫn là ở trong phủ người khác nàng lúc nào đồng ý với hần dính vào trên người như vậy? Đang muốn nói thì đột nhiên phát hiện phía dưới có một vật vừa thô, vừa cứng không biết xấu hổ đè lên bụng nàng. Cũng không quản nàng cự tuyệt hần trực tiếp chen thân đi vào, khiến hạ thể hai người

cách nhau có một tầng quần áo mỏng manh, từ từ liếm, cọ tới cọ lui, đến ướt nhẹp, hôn cũng muốn bay đi mất.

Sở Khiếu Thiên sắp lòi kéo nàng làm được chuyện không có đạo đức ấy thì rất cuộc, Liễu Hân Linh không chịu đựng được thêm lần nữa nén hấn ra khỏi giường.

Sở Khiếu Thiên chưa thỏa mãn được dục vọng, trong lòng bất mãn, nắm tay xuống đất: Quái lực gì thật đáng ghét! Nhất định hấn phải tăng cường luyện tập thân thể, để không bị nàng nén xuống giường!!

*****

Khi Liễu Hân Linh và Sở Khiếu Thiên sửa sang xong thì nha hoàn do Trương công chúa phái tới gọi bọn họ đã chờ được lúc rồi

Liễu Hân Linh có chút ngượng ngùng mà Sở Khiếu Thiên hoàn toàn không có cảm xúc, nhưng bộ dạng lại không có vẻ thoải mái do bị phá nhiễu. Nha hoàn kia che miệng cười cười hướng hai người nói: “Tịch yến đã bắt đầu rồi, công chúa sai nô tỳ tới thông báo cho hai vị một tiếng, hai vị có thể qua”

Liễu Hân Linh khách khí nói: “Làm phiền”

Khi hai người tới thiên sảnh nơi mở tiệc, nhìn vào bên trong trung sảnh có một bức bình phong ngăn cách nam nữ hai bên, chỗ ngồi cũng kín bầy tám phần, bên tân khách nam đông gấp đôi bên nữ nhân.

Mặc dù bọn họ không phải là người tới cuối cùng, nhưng ở địa vị của mình cũng đã không sai biệt lắm, làm cho tầm mắt của mọi người không khỏi đưa đến nhìn bọn họ. Những công tử con nhà thế gia trong kinh thành đi lại ngoài sảnh cũng nhận ra Sở Khiếu Thiên thì sắc mặt không được tốt nhưng nhớ ra mấy ngày trước Sở Khiếu Thiên đã thành thân mà còn là Hoàng thượng chỉ hôn mới cảm thấy yên lòng.

Từ xưa đến nay mối quan hệ biểu muội, biểu ca rất dễ dàng mập mờ chỉ cần môn đăng hộ đối đều có thể thành tựu uyên minh (kết thông gia) nhưng cũng phải xem mối quan hệ giữ biểu muội và biểu ca ở dạng gì. Loại giống như Sở Khiếu Thiên ý vào bản thân mình được Hoàng Thượng sủng ái thì làm sao xứng với một quận chúa thanh lệ tuyệt trần, nhẹ nhàng, tài năng không ai sánh được? Cũng chỉ có con gái của một quan viên nhỏ bé mới nguyện ý gả cho hấn.....

Không tự nhủ, chuyện này làm các công tử trẻ tuổi con nhà có gia thế có ý coi thường với An Dương Vương thế tử phi, An Dương Vương thế tử phi chỉ là con gái của một quan biên soạn của Hàn Lâm Viện chuyện này cả kinh thành đều biết, thậm chí có người còn cố ý nói những lời cười nhạo ác ý trước mặt Sở Khiếu Thiên rằng hấn không có bản lĩnh không có nữ nhân nào nguyện ý gả cho hấn, cuối cùng phải để hoàng thượng chỉ hôn cưới con gái của một viên quan nhỏ.....

Sở Khiếu Thiên mặc kệ những người đó nghĩ như thế nào về mình, chỉ thấy chỗ ngồi sắp xếp như vậy, lòng đầy bất mãn, chỉ có thể giương mắt nhìn Liễu Hân Linh bị mẫu thân dẫn tới chỗ ngồi dành cho nữ khách ở bên kia, mà quân gia thì cười híp mắt với hấn, mời hấn đến ngồi bên cạnh phò mã Tạ Nhược Liễm

”Sao vậy, Khiếu Thiên, người nào chọc giận ngươi rồi hả?” Tạ Nhược Liễm mỉm cười hỏi.

Sở Khiếu Thiên vừa thấy nét mặt mỉm cười của cạch phò mã, không tự chủ ưỡn thẳng sống lưng, mím môi đáp một tiếng không có việc gì.

Tạ Nhược Liễm có thể nói là nhìn hấn lớn lên, chút ít tâm tư kia không thể giấu giếm được hấn, không khỏi đưa mắt liếc nhìn về hướng bình phong, trong lòng suy nghĩ, hình như tình cảm của tiểu tử này đối với Liễu thị này rất không bình thường, như vậy chuyện này phải cùng thê tử bàn bạc một chút rồi.

****

Bên kia, Liễu Hân Linh bị nương dẫn tới chỗ ngồi bên cạnh trưởng công chúa, nơi đó trừ mẹ con trưởng công chúa, còn có mấy vị phu nhân và tiểu thư, mọi người ngồi đó đoan trang nhàn thực, thủ thi thủ thi, cười không lộ răng. Có thể ngồi cùng chủ nhân bữa yến tiệc thì thân phận dĩ nhiên là không tầm thường, Liễu Hân Linh nhẹ nhàng cung kính hành lễ với trưởng công chúa, lại cùng mọi người hành lễ thăm hỏi.

Nàng bây giờ là An Dương vương Thế tử phi, còn là cháu dâu của trưởng công chúa, ngược lại có thể cùng trưởng công chúa cùng bàn. Trưởng công chúa cũng vui vẻ kéo nàng đến gần, giới thiệu nàng cho các phu nhân ngồi ở chỗ này, chỉ từng người một, cho nàng biết mặt các vị phu nhân nhắc nhở về sau tạo mối quan hệ.

”Hân Linh, ngồi nơi này.” Trên mặt Trưởng công chúa lộ ra nụ cười, nói với những người đang ngồi: “Đây là An Dương vương Thế tử phi, hôm nay coi như là lần đầu tiên cùng mọi người gặp mặt. Hân Linh, vị này là Trần Quốc Công phu nhân, vị này là phu nhân Thái Phó Hà phu nhân, vị này là.....”

Theo trưởng công chúa giới thiệu, Liễu Hân Linh nhất nhất thi lễ thăm hỏi, âm thầm ghi nhớ thân phận các vị phu nhân này ở trong lòng, những phu nhân này đều có thân phận cao quý về sau còn muốn tạo quan hệ với các nàng, nếu có thể để lại ấn tượng tốt cho họ thấy vậy thì càng tốt hơn.

Các vị phu nhân khi biết đây là An Dương vương Thế tử phi thì mắt lóe lóe, mặc kệ trong lòng có ý kiến gì, trên mặt họ cũng không lộ vẻ, chỉ cao quý ưu nhã cười, về mặt hiền hậu nói chút lời khen tặng, liền để cho nàng vào chỗ ngồi.

Liễu Hân Linh ngồi ở bên cạnh Tạ Thiên Nhan, Tạ Thiên Nhan hướng nàng nháy nháy mắt, gương mặt đã thanh lệ tuyệt luân lại thêm hành động này thì thật là không gì tả được.

”Biểu tẩu, tẩu rất cuộc đã tới, xem sắc mặt của tẩu, tốt hơn nhiều đấy.” Tạ Thiên Nhan cười nói.

Liễu Hân Linh mỉm môi cười một tiếng, “Ừ, để cho mọi người đợi lâu.”

”Ha ha, không có việc gì, bữa tiệc hiện tại mới bắt đầu, tẩu tới được vừa đúng.”

Liễu Hân Linh nhìn một thiếu nữ ngây thơ, trong lòng có chút buồn cười cảm khái. Vị quận chúa này đáng đáp xinh đẹp không nói, tính tình còn ngây thơ lương thiện không khiến người khác chán ghét, thật đúng là nữ thần trong suy nghĩ của nam nhân, không trách được trong kinh nhiều nam nhân hâm mộ với nàng như vậy.

Lúc bắt đầu bữa tiệc, các nha hoàn mang những cái đĩa, bát, chén nhỏ, đĩa chờ đồ ăn dọn lên, sau đó thức ăn theo thứ tự trình lên.

Các Phu nhân, tiểu thư ý tứ ăn một chút gì đó, hơn nữa bữa tiệc này là dùng để lôi kéo tình cảm. Liễu Hân Linh cũng không dám cúi đầu ăn nhiều, khi có một vị phu nhân nào đó mở miệng nói chuyện thì mọi người cùng nhau dừng đĩa mỉm cười lắng nghe.

Thành thật mà nói, có chút nhàm chán, cũng không có tí tinh thần vui vẻ nào, đặc biệt, khi hai vị phu nhân nói chuyện với nhau lời lẽ ẩn chứa groom đao thì Liễu Hân Linh từ trong lòng có thể phân tích trạng thái của các nàng ở trên triều đình bất đồng không cùng một phe cánh, bình thường vậy cũng có va chạm, khiến cho các phu nhân khi đang nói chuyện, cũng không khỏi tự chủ giằng co.

Quả nhiên trên bàn rượu có thể thu thập rất nhiều tin tức đây.

Liễu Hân Linh đang chuyên tâm lắng nghe Trần Quốc Công phu nhân về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười cùng Thái Phó phu nhân miệng lưỡi sắc bén thì một nha hoàn bụng bầu rượu tới đây, đột nhiên dưới chân sai lệch khụy xuống, vì vậy miệng bình rượu hướng về phía Liễu Hân Linh khuyh đảo, rượu trong bình hắt ra rơi thẳng lên quần áo của nàng.

Thấy tình huống như thế, mọi người có chút kinh ngạc, nhưng rất nhanh liền mang một bộ mặt ra vẻ quan tâm, cũng có một chút âm thầm mà bật cười, chờ xem kịch vui. Trưởng công chúa có chút biểu lộ khó coi, nhìn chằm chằm nha hoàn đang sợ hãi.

”Nô tỳ đáng chết. . . . .” Nha hoàn kia sợ hết hồn, quỳ xuống xin tội, vẻ mặt kinh hoàng.

Hôm nay là yếu tiệc sinh nhật của nữ nhi lại xảy ra loại chuyện như vậy, trưởng công chúa muốn giận dữ mắng mỏ lại không muốn khách dự chê cười, sắc mặt khó coi vô cùng.

Lúc này Tạ Thiên Nhan muốn đem chuyện này hóa nhỏ, nói: “Mẫu thân, Mai Nhụy cũng là không cố ý, người cũng đừng tức giận, hôm nay là sinh nhật nữ nhi đây.” Tạ Thiên Nhan nhẹ nhàng nói, khuôn mặt xinh đẹp trắng trẻo, thêm nét mặt nũng nịu, làm cho người khác có tức giận hơn nữa cũng không phát ra được.

Trưởng công chúa liền lộ ra nụ cười, Tạ Thiên Nhan quay đầu lại nhìn Liễu Hân Linh nói: “Biểu tẩu, nha hoàn này một lúc nữa sẽ trách phạt, y phục của tẩu ướt rồi, đi đổi một bộ khác thôi.”

Liễu Hân Linh gật đầu, trong bụng thở dài, cũng không biết làm sao mình xui xẻo như vậy. Bộ váy chật vật thể này, tự nhiên cũng muốn đi thay y phục khác, nếu không để như vậy các phu nhân này nhìn mình cũng sẽ chê cười.

Một nha hoàn tên Cúc Tính tiến đến gần thi lễ với Liễu Hân Linh một cái rồi nói”Thế tử phi, mời theo nô tỳ.”

Liễu Hân Linh đứng dậy, hướng những người ngồi ở đó nói nhỏ lời xin lỗi không tiếp được, rồi đi theo nha hoàn rời khỏi tiền sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khóe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chương 24

Liễu Hân Linh đi theo nha hoàn tên Cúc Tính tới hành lang thông qua viện, đi tới sương phòng dành cho khách, Cúc Tính có chút xin lỗi nói: “Thế tử phi, xin người ở chỗ này chờ chốc lát, nô tỳ phải đi lấy bộ y phục tới đây cho người.”

”Làm phiền người.” Liễu Hân Linh nói.

”Đây là bốn phận của nô tỳ.” Cúc tính nói xong, lại thi lễ một cái, liền rời đi.

Liễu Hân Linh chọn một chỗ rồi ngồi xuống, không có những ánh mắt của phu nhân tiểu thư quan sát đánh giá, không cần căng thẳng thần kinh, cả người cũng tĩnh táo lại.

Huyền Châu tiến lên nâng ly trà cho nàng, nói: “Tiểu thư mệt không?”

Liễu Hân Linh gật đầu một cái, trên mặt lộ ra quỵến sắc, “Huyền Châu, ta rốt cuộc biết tại sao người ta nói nhân phụ nhiều ưu tư. Gã cho người rồi, có thể nói gã cho không phải là cho một nam nhân mà là một gia tộc, rất nhiều thứ đều phải học tập, cách giao tế với người cũng phải học. Lúc trước, nhìn thấy từng ty ty lập gia đình, cảm xúc cũng không nhiều, chỉ là nhìn họ cùng trượng phu tình cảm rõ ràng không tệ, nhưng về nhà mẹ đẻ có lúc thỉnh thoảng sẽ thờ dài, trong lòng có chút kỳ quái. Thậm chí có trường hợp đặc biệt lúc ấy ta nghe được họ nói, nữ nhân lập gia đình, không phải chỉ gã cho một người nam nhân, mà là gã cho một gia tộc, sau đó gánh nặng kia nâng lên thành ba gia đình: Nhà thân sinh, nhà trượng phu, còn có hai phụ thê tạo thành một gia đình. Khi đó, sau khi nghe xong ta không có cảm thụ được gì, hiện tại mới nhận ra, phụ nữ đã lập gia đình có rất nhiều việc một lời khó nói hết, nhưng lại không thể không chấp nhận.”

“Ách, tiểu thư, hình như nữ nhân đều phải lập gia đình?” Huyền Châu không biết nài vì sao nói như vậy, liền dùng lời của mình an ủi: “Hơn nữa nô tỳ thấy Thế tử gia đối với ngài ngược lại không tệ, không hề giống như lời đồn bên ngoài.” Huyền Châu là nha hoàn cận thân của Liễu Hân Linh, có đôi khi tự nhiên thấy rõ, trong lòng mặc dù có chút kinh ngạc vì Sở Khiếu Thiên cùng lời đồn bên ngoài không giống nhau, nhưng là tự đáy lòng vì tiểu thư nhà mình mà vui mừng.

Liễu Hân Linh suy nghĩ một chút, gật đầu tán thành lời nói của Huyền Châu. Nữ nhân là người – sau khi làm vợ đã đủ cực khổ rồi, nếu là ngay cả trượng phu mình cũng không thông cảm cũng coi như là đen đủi tám đời rồi. Nói như vậy, thật ra thì nàng rất may mắn.

Huyền Châu chớp mắt một cái, lại nói: “Chỉ là như đã nói qua, tiểu thư, ngài nên khống chế một chút sức lực của mình đi, cứ luôn không cẩn thận đem Thế tử gia đẩy xuống giường, nếu là rớt xuống gãy xương, cũng không hay đâu.”

Liễu Hân Linh mặt đen thui, “Ta... Đó không phải là không cẩn thận chứ sao. . . . .”

Huyền Châu bình tĩnh nói: “Nô tỳ cũng là vì tốt cho ngài, nếu Thế tử gia rớt xuống gãy xương, chịu đau khổ còn là ngài, vương phi cũng không phải là người dễ dãi. Ài, tiểu thư, ngài nói có hay không, nên cho Thế tử gia biết tầm lượng của ngài có thể trụ tới mấy canh giờ?”

“Không cần!” Liễu Hân Linh nói xong như đinh chém sắt. Mặc dù nàng đối với mình có loại quái lực này cũng rất phiền não, nhưng nghĩ tới không có hơi sức này, chỉ có thể mặc cho nam nhân kia càng thêm không chút kiêng kỵ áp bức nàng. . . . . Thôi, tốt nhất là còn có đi, cũng làm cho Sở Khiếu Thiên kiêng kỵ nhiều một chút, về sau coi như hấn ngán mình, tam thê tứ thiếp, cũng không dám quá khi dễ nàng.

Nói cho cùng, sở Khiếu Thiên hiện tại mặc dù tốt đối với nàng, nhưng trong lòng nàng vẫn không có cảm giác an toàn, nên không muốn lấy nhược điểm chính mình cho hắn biết.

Hai người nói chuyện một hồi lâu, phát hiện Cúc Tĩnh vẫn chưa trở lại, đột nhiên cảm thấy có chút kỳ quái. Liễu Hân Linh không cách nào, chỉ có thể sai bảo Huyền Châu đi ra xem một chút.

Chờ Huyền Châu sau khi rời khỏi đây, Liễu Hân Linh nâng chung trà lên đang muốn uống thì đột nhiên nghe được một hồi vụn vặt của tiếng bước chân, sau đó là một cái đầu nhỏ nhỏ xinh đẹp lộ ra.

“Cảm thiếu gia?” Liễu Hân Linh nhú mày nhìn đứa nhỏ lúc này không nên xuất hiện ở đây chính là tiểu Chính Thái.

Người tới chính là Tạ Cẩm Lan lẽ ra đang ở trong tiệc rượu, lúc này thấy trong nhà chỉ có một mình Liễu Hân Linh, tiểu Chính Thái nghênh ngang đi tới, đứng ở trước mặt Liễu Hân Linh, trên dưới đánh giá nàng một lần, tỏ vẻ nói: “Hừ, mất mặt đi? Ai cho ngươi dám cùng ty ty ta giành biểu ca, đáng đời!”

Liễu Hân Linh lúc này đã việc nha hoàn kia đem rượu vẩy vào trên y phục của nàng có lẽ là bị tiểu tử này chỉ điểm rồi, nói không chừng một đi không trở lại, Cúc Tĩnh cũng bị hấn cho ly khai rồi, nếu không tên tiểu tử này cũng sẽ không có ý chạy tới cười nhạo mình.

Liễu Hân Linh lắc đầu mà thờ dài, tiểu tử thiếu niên này thật đúng là không hiểu chuyện, thế nhưng làm ra loại chuyện tình ngây thơ này để chinh nàng —— mặc dù tiểu thiếu niên còn chưa lớn hẳn, nhưng cô nhân trưởng thành sớm đa trí, tám tuổi đã không coi là nhỏ, đơn giản là bị dưỡng dục không đúng cách, nếu không uốn nắn, về sau lớn lên có thể thành Hỗn Thế Ma Vương. Dĩ nhiên, điều này đối với nàng cũng không quan hệ gì.

Tạ Cẩm Lan vì mình có thể động đến nàng mà lộ ra nét mặt hả hê dương dương tự đắc, chỉ vào Liễu Hân Linh, nói: “Nói cho ngươi biết, ty ta về sau sẽ gã cho biểu ca, ngươi là nữ nhân xấu, nhất định không có kết quả tốt. Ngươi chính là mau mau rời khỏi biểu ca ta, nói không chừng còn có thể có kết quả tốt, nếu không. . . . . Hừ hừ! Chờ tiểu thiếu gia ta chinh ngươi sống không bằng chết.”

Một tiểu Chính Thái tám tuổi nói ra loại uy hiếp này. . . . . Thật đúng là làm cho người ta không biết nên khóc hay cười. Tạ Cẩm Lan ngày thường đã đáng yêu, mặc dù là đang uy hiếp người, nhưng với một đôi mắt không được tự nhiên ngó nghiêng bên ngoài, hình như sợ có người tới đây phát hiện hiện hấn làm, lại muốn làm ra một bộ mặt hung ác tới uy hiếp người, thật đúng là vô cùng dễ thương.

Liễu Hân Linh không nhịn được kéo hấn tới gần, siết chặt gương mặt đáng yêu của hấn, nói: “Ngươi không sợ làm cha mẹ ngươi tức giận sao?”

“Đừng sợ loạn!” Tiểu Chính Thái tức khí đẩy tay của nàng ra, sau đó lại vênh mặt hài lòng: “Cúc Tĩnh nọ cũng nghe ta, sẽ không nói cho cha mẹ ta biết là ta chỉ điểm!”

Liễu Hân Linh cười một cái, nghiêm nghị nói: “Trước tạm không nói cái này, ta gã cho An Dương vương Thế tử, là hoàng thượng chỉ hôn, ngươi có tư cách gì bắt ta rồi đi để cho ty ngươi thế vào? Ngươi coi thánh chỉ là trò đùa sao? Hay là căn bản ngươi không đem hoàng thượng để vào trong mắt? Hơn nữa ngươi tin chắc ty ngươi nguyện ý gã cho An Dương vương Thế tử sao? Nếu là nàng muốn gã cho biểu ca ngươi, vì sao vẫn không có tới đây bày tỏ? Cha mẹ ngươi sủng ái Nhan Quận chúa như vậy, nếu là Nhan Quận chúa thật thích biểu ca ngươi, cũng sẽ không đến phiên ta gã tới, đúng không?” Liễu Hân Linh cười khanh khách hỏi.

”Tỷ ta, tỷ ta. . . . .” Tiểu Chính Thái nghẹn họng, nhất thời nói không ra lời. Hắn tới chỗ này là đặc biệt tới cười nhạo nàng, đâu có suy nghĩ nhiều như vậy? Chỉ là toàn tâm toàn ý mà nghĩ để cho tỷ tỷ mình gả cho biểu ca, cho là Liễu Hân Linh chính là người xấu, đoạt biểu ca của hắn thôi.

Liễu Hân Linh đang chuẩn bị đá kích tiểu Chính Thái thì đột nhiên cảm thấy đầu có chút choáng váng, cho là mình quá mệt mỏi, lại thấy trước mắt tiểu Chính Thái mất to híp thành một đường ngang, mềm mại mà hướng nàng đung ngã tới đây. Liễu Hân Linh khó khăn đỡ lấy tiểu tử, toàn thân vô lực theo quán tính té xuống đất, đột nhiên hiểu ra có người đang đánh thuốc mê bọn họ.

Ý nghĩ này làm nàng vừa kinh vừa sợ, vội vàng bế khí, nhưng cũng hít một chút thuốc mê, ý thức mê man hơn.

Nàng không biết là có người đặc biệt nhắm vào mình hay là Tạ Cẩm Lan có âm mưu gì, lo lắng sau khi mình hôn mê sẽ không biết xảy ra chuyện gì. Không khỏi cắn bẻ đầu lưỡi, khiến mình bị đau để kích thích thần kinh giữ cho mình chút tỉnh táo.

Quả nhiên, qua năm sáu phút sau, ngoài phòng có tiếng bước chân vang lên, có hai gã nam nhân mặc quần áo sai vật đi vào.

Liễu Hân Linh không động đậy thân thể, làm bộ như đang hôn mê, híp mắt nhìn người tiến vào. Nhìn thấy được Thuận Thêm có một nốt ruồi kỳ quái thì trong lòng an định. Nàng hôm nay mới biết Thuận Thêm, như thế xem ra, rõ ràng muốn đối phó chính là tiểu Chính Thái trong ngực mình mới đúng.

”Ah, thế nào còn có một nữ nhân?” Nam nhân lạ nhỏ giọng nói.

”Nàng là. . . . . An Dương vương Thế tử phi.” Thuận Thêm nói.

”Lo con khi gì hắn, mang đi hết, tránh cho chuyện của chủ nhân bị đổ bể.”

”Ừ, nói cũng phải.”

Nói xong, hai người mỗi người khiêng một, lặng yên không một tiếng động đi ra ngoài.

Ra cửa, đi ngang qua trước cửa chỗ bồn hoa thì Liễu Hân Linh thấy nằm dưới bụi hoa có một người, hình như mặc là y phục của Huyền Châu.

Bên kia, trưởng công chúa âm thầm cau mày, cảm thấy Liễu Hân Linh thay quần áo thế nào lâu như vậy, liền phái nha hoàn đi xem một chút.

Nha hoàn kia chỉ chốc lát sau liền trở lại, nhẹ giọng đối với trưởng công chúa nói: “Thế tử phi đột nhiên thân thể khó chịu, đang trong khách phòng nghỉ ngơi đấy.”

Mây liễu trưởng công chúa cau lại một lát, cảm giác chuyện có cái gì có cái gì không đúng, thấy ánh mắt mọi người đang ngồi nhìn vị phu nhân một cách kì dị, liền nói nha hoàn đi xuống, cười nói: “Hân Linh thân thể có chút không được thoải mái, Bồn cung để cho nàng đi nghỉ ngơi, xin các người chớ trách a.”

Mọi người dĩ nhiên sẽ không nói gì, điểm này tự nhiên sẽ giữ mặt mũi sẽ cho trưởng công chúa a.

Rất nhanh, hiện trường khôi phục lại không khí lúc trước, các vị các phu nhân người tới ta đi.

*****

Chờ yến tiệc kết thúc thì phu phụ trưởng công chúa cùng Sở Khiếu Thiên rút cuộc cũng phát hiện chuyện Liễu Hân Linh cùng Tạ Cẩm Lan mất tích, nhất thời giận dữ.

Phu phụ trưởng công chúa không còn tâm chiêu đãi khách, nhưng bởi vì không rõ vấn đề, cũng không dám đem chuyện hai người mất tích để lộ ra, chỉ có thể gắng gượng cười vui mà tiễn khách. Mặc dù khách nhân không biết xảy ra chuyện gì, nhưng có vài người tinh tường phát hiện vẻ mặt của trưởng công chúa có gì đó không đúng, liền cũng thức thời rời đi.

Rất nhanh, cả phủ công chúa tỏ khắp một loại hơi thở khẩn trương, thủ vệ sâm nghiêm, bọn hạ nhân không dám cả thở mạnh.

Trong phòng khách, phu thê trưởng công chúa ngồi ở ghế chủ vị, trầm mặt nghe thị vệ một lần lại một lần tới đây hỏi báo không tìm thấy người.

”Công chúa, phò mã, có thuộc hạ Tây Sương tìm thấy bột thuốc mê trong phòng khách, nghĩ là có người trước tiên là thả thuốc mê đem thiếu gia cùng Thế tử phi đang hôn mê mang đi.” Thị Vệ trưởng của phủ Trưởng công chúa trả lời.

”Thuốc mê?” Tạ Nhược Liễm sắc mặt biến đổi, trong lòng biết chuyện này đã sớm có âm mưu rồi.

Lúc này, lại một người thị vệ đi vào, nói: “Hồi công chúa, phò mã, gả sai vật bên cạnh thiếu gia Thuận Thêm không thấy.”

”Hồi công chúa phò mã, nha hoàn Thu Nhận ở phía tây được phát hiện trong rừng cây cũng chết đã lâu.” Lại một người thị vệ trả lời.

Trưởng công chúa mặt liền biến sắc, nha hoàn Thu Nhận chính là nha hoàn đem rượu vẩy vào trên người Liễu Hân Linh.

Trưởng công chúa trầm mặt, vội vàng nói: “Thuận Thêm này nguyên là làm ở phòng bếp, là Cẩm nhi cầu xin ta đem hắn tới phục vụ bên cạnh.” Trưởng công chúa sùng ái nhi tử, người làm nha hoàn bên cạnh nhi tử cũng hết sức cẩn thận, Thuận Thêm chính là bởi vì nhi tử muốn lấy, nàng mới nhất thời mềm

lòng để cho hắn đến phục vụ.

Như thế, người ở chỗ này đều biết Thuận Thêm chính là nội gian rồi, mà Thu Nhạn cũng bị ngộ sát, có người giả trang thành nàng đi vào. Nếu không có nội ứng trong đây, nếu không có những người này, muốn đề phòng thủ vệ sâm nghiêm trong phủ công chúa lặng yên không một tiếng động bắt đi hai người, tuyệt đối không thể nào làm được. Như vậy, đây chính là đã lên âm mưu từ lâu.

“Tiếp tục tìm cho ta, không tìm được trong phủ, thì ra bên ngoài, đào sâu ba thước cũng phải tìm được người cho ta” Tạ Nhược Liễm vẻ mặt căng thẳng, lạnh lùng lớn tiếng nói: “Còn nữa, canh gác ở cửa thật kỹ, chỉ được phép vào không cho phép ra, nếu như phát hiện người đáng nghi phải trực tiếp mang tới.

“Quản gia, người phái người đi các viện trong phủ lục soát một lần nữa, thăm vấn gia nhân tại chỗ.”

“Dạ, phò mã!”

Đội trưởng thị vệ cùng quản gia vội vàng đi xuống, giống như một khắc cũng không dám ngưng nghỉ.

So với sắc mặt khó coi của phò mã cùng trưởng công chúa, bọn họ càng sợ cái người tản ra lệ khí nam nhân kinh người, cả người giống như ác quỷ từ Tu La Địa Ngục đi tới, làm cho người ta liên tục nhìn một cái cũng không dám.

Trưởng công chúa vì tiểu nhi tử mất tích đau lòng khổ sở, Tạ Thiên Nhan đang an ủi nàng, hai mẹ con cũng có chút mất hồn mất vía. Phu phụ trưởng công chúa cùng Tạ Thiên Nhan cũng vì Tạ Cẩm Lan mất tích mà lòng như lửa đốt, chỉ sợ đứa con trai bảo bối duy nhất này sinh ra chuyện gì ngoài ý muốn. Người mất tích lâu như vậy bọn họ mới phát hiện, có thể biết được tất nhiên là mưu đồ đã lâu, liên thừa dịp tiệc sinh nhật của Nhan Quận chúa đi vào bắt người, xem ra muốn bắt người rõ ràng là Tạ Cẩm Lan, mà An Dương vương Thế tử phi là một người ngoài ý muốn.

Trừ không biết là người nào đem hai người bắt đi bên ngoài, phu phụ trưởng công chúa cũng từ trong miệng Cúc Tĩnh biết được Tạ Cẩm Lan treo cột Liễu Hân Linh, trong lòng vừa tức vừa giận, lập tức cũng biết tất nhiên là tiểu nhi tử lại nghịch ngợm, thế nhưng lại chạy đến chỗ Liễu Hân Linh, liên tục Liễu Hân Linh cùng bị bắt đi.

Chỉ là, rốt cuộc là ai muốn bắt đi nhi tử của bọn họ đây? Mục đích vì sao?

Phu phụ trưởng công chúa lòng như lửa đốt, cơ hồ đem tất mọi người trong phủ điều động, trừ An Dương vương phủ, bọn họ cũng không dám đem chuyện này để lộ ra ngoài, chỉ có thể đợi lúc nào bắt được hung thủ thì báo ngay tin tức. Bọn họ tin là kế hoạch kín đáo như vậy, hẳn không phải là muốn bắt người giết người diệt khẩu, vẫn có mục đích phía sau. Nghĩ như thế, tạm thời cũng không cần lo lắng vấn đề an toàn của hai người.

Đột nhiên, trong phòng vang lên thanh âm lách ca lách cách, mọi người hoảng sợ nhìn lại, chỉ thấy cái ghế gỗ bị đá bay đi ra ngoài, trực tiếp đụng vào tường trụ lên, cái ghế cũng nứt vỡ vụn ra.

Sở Khiếu Thiên trong cơn giận dữ, thế nhưng có thể đem một cái ghế đánh vỡ vụn, làm cho người ta không thể tin nổi sức mạnh của hắn.

Trưởng công chúa cùng Tạ Thiên Nhan đang đau lòng cũng kinh ngạc nhìn tới Sở Khiếu Thiên.

Sở Khiếu Thiên đứng trong đại sảnh, mặt âm trầm, cầm đàn lại, thanh âm phát ra từ kẽ răng rất bình thường: “Con rùa đen khôn kiếp nào ăn căng bụng dám bắt đi nương tử của ta, để cho ta biết được, ta không phải là dò xét cả nhà bọn họ, mà đem thể nữ bọn hắn, tất cả đều ném tới Di Xuân Viện ngày đêm bị ****!”

Lần này lời nói thô tục của hắn khiến hai vị nữ nhân không chịu nổi nhũn nhủn chặt lông mày tại chỗ, Tạ Nhược Liễm cũng là có chút không thể làm gì ngoài khiển trách một chút. Mặc dù trong hai năm qua Sở Khiếu Thiên đã thay đổi rất nhiều, nhưng tính cách cực kỳ tức giận, cũng sẽ hiện ra nguyên hình như thủ lĩnh lưu manh bình thường miệng đầy thô tục, thật làm cho người ta không dám khen tặng. Xem ra thật sự không giống Vương gia Thế tử, ngược lại là lưu manh đầu đường từ đầu tới.

Lúc này, một người thị vệ khiến một nha hoàn hôn mê tới đây, nói: “Công chúa, phò mã, thuộc hạ tìm được vị cô nương này trong bồn hoa, xem bộ dáng là nha hoàn bên cạnh Thế tử phi.”

“Là Huyền Châu!” Sở Khiếu Thiên liếc mắt một cái liền nhận ra là Huyền Châu, nhất thời mừng rỡ.

Trưởng công chúa vừa thấy, mau để cho ta đi đánh thức nàng. Huyền Châu chỉ là bị người đánh vào gáy nên bị mê đi, ấn huyệt nhân trung - giữa mũi và miệng, sau rất nhanh liền đã tỉnh.

Huyền Châu vừa tỉnh, Sở Khiếu Thiên xách nàng lên, vội vàng hỏi: “Huyền Châu, là ai bắt Thế tử phi? Bọn họ có nói cái gì không?”

“Nô tỳ mới ra cửa đi tìm Cúc tỷ tỷ, liền bị người đánh bất tỉnh, không nhìn thấy.” Huyền Châu cũng lo lắng nói, chỉ là vừa nghĩ tới tiểu thư nhà mình có quá lực, Huyền Châu lại bình tĩnh.

Dù sao tiểu thư của nàng cũng không phải là tiểu thư khuê các bình thường, dám bắt nàng, tin tưởng nàng chỉ dùng một đầu ngón tay cũng có thể đem chút tặc nhân nhân chết, hiện tại vấn đề phải suy nghĩ chính là tại sao nàng còn chưa muốn trở về.

Sở Khiếu Thiên nhíu lông mày suy nghĩ một hồi, trực tiếp đi ra đại sảnh.

”Khiếu Thiên, người phải đi nơi nào?”

”Đi tìm người! Bản Thể tử cũng không tin đào sâu ba thước còn tìm không ra người.”

Tạ Nhược Liễm nhìn nam nhân cả người lệ khí, chính mình lúc này nếu là ngăn hấn, hấn đều muốn đập cả phủ công chúa này, vì vậy chỉ có thể nhìn hấn xuất phủ công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 25

Khi Liễu Hân Linh tỉnh lại, phát hiện mình ở trong một chiếc xe ngựa.

Mặc dù khi này nàng dùng sức bẻ khí, nhưng mà cũng hít vào không ít khói mê, còn chưa ra khỏi phủ công chúa đã hôn mê rồi. Hơn nữa nàng phát hiện thuốc mê này thật là lợi hại, mặc dù có thể hết sức giữ vững thần trí, nhưng toàn thân vô lực, ngay cả nói cũng không phát ra được, chỉ có thể tro mắt nhìn mình bị người đem đi.

Liễu Hân Linh khó khăn nghiêng đầu, chỉ một động tác này giống như cũng sẽ khiến cho nàng tiêu hao tất cả hơi sức, thấy được một bên là Tạ Cẩm Lan, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù tiểu thiếu niên bị làm cho hư hỏng, nhưng cũng chẳng có gì vui. Nhưng hấn là con của trưởng công chúa của, cũng coi là ngoại tôn của An Dương Thái phi, cháu ngoại của An Dương vương, thế nào cũng phải che chở cho hấn.

Xe ngựa lắc lư, thân thể vô lực của nàng cũng đảo qua đảo lại. Liễu Hân Linh vênh tai lắng nghe, bên ngoài trừ tiếng gió chính là tiếng vó ngựa đóc đóc, không tiếng người ồn ào, đường lại lắc lư thế này, cũng biết là lúc này bọn họ cũng không ở trong kinh rồi, cũng không biết đây là đi về bên nào. Nghĩ như vậy, trong lòng có chút gấp gáp. Nàng vừa mới lập gia đình, liền xảy ra loại chuyện như vậy, nghĩ như thế nào cũng không tốt cho danh tiếng của nàng, mặc dù nàng là vô tội, nhưng nếu có người biết chuyện này, còn không biết nghĩ về nàng như thế nào. Thật may là nàng không phải bị bắt một mình, còn có con của trưởng công chúa—— hơn nữa, nàng là vô tội bị liên lụy tới, tin tưởng vì Tạ Cẩm Lan, phủ trưởng công chúa không dám đem chuyện này làm lớn lên a.

Hiện tại, nàng phải làm thế nào để chạy trốn an toàn, bình an hồi kinh. Dĩ nhiên, không thể một thân một mình chạy trốn, còn phải mang theo tiểu Chính Thái đó mới được, hơn nữa muốn bình an mà đem tiểu Chính Thái đưa về phủ công chúa.

Liễu Hân Linh đem chuyện suy nghĩ một lần, liền an nhiên duy trì tư thế nằm cũ, điều hòa thân thể để thoải lui được tính.

Cũng không biết xe ngựa đi bao lâu, tốc độ xe ngựa chậm lại, bên ngoài đột nhiên truyền đến giọng nói của hai người.

”Thuận Lợi, sắp đến địa điểm ước định chưa?” Thuận Thêm hỏi.

”Còn có mười dặm đường chừng. Lão đại cùng ta hẹn gặp tại Tê Phụng sơn ở dưới phía rừng cây kia.” Một giọng nam xa lạ trả lời.

”A, vậy nhanh lên một chút thôi.”

Xe ngựa vừa nhanh lên.

Nghe thanh âm kia, chính là lúc trước bọn hấn trời hai người đi, Thuận Thêm cùng một nam nhân không biết tên.

Nghe vậy, Liễu Hân Linh trong lòng hơi lo, Tê Phụng sơn cách kinh thành chừng có năm mươi dặm lộ trình, nơi đây sơn thế hùng vĩ, cây cối xanh tốt, núi non trùng điệp. Chân núi là một rừng cây, trong rừng cây có rất nhiều các loại dã thú to lớn, ban ngày cũng may, buổi tối nếu muốn ở chỗ này đi lại là chuyện vô cùng nguy hiểm.

Thấy mặt trời xuống núi rồi, nếu là bọn họ muốn chạy trốn, dùng hai chân không thể đi được, còn phải tìm phương tiện đi lại. Ý định của Liễu Hân Linh hơi trầm xuống, từ từ chuyển động thân thể, bò dậy. Đột nhiên, xe ngựa không biết cán phải thứ gì, khiến cho xe hướng về bên phải khuynh đảo, cả người nàng cũng lăn sang bên phải, đầu đụng phải vách xe không nói, còn thân thể Tạ Cẩm Lan bên cạnh cũng trực tiếp đè ép tới đây.

“.....”

Quá xui xẻo phải hay không!

Liễu Hân Linh lạng lẹ ngó vách xe, cũng không dám kêu đau, làm bộ như vẫn là hôn mê bất tỉnh. Quả nhiên, nghe được thanh âm va đập, màn xe bị vén lên, người đánh xe lộ đầu vào nhìn xuống, thấy không có gì khác thường, lại buông rèm xuống.

Đại khái lại được chừng hai khắc, xe ngựa tiến vào một mảnh cánh rừng, nhánh cây vỗ vào vách xe phát ra tiếng vang bành bành. Xe ngựa đi thẳng một đường, qua nửa canh giờ mới ngừng lại.

Cảm giác xe ngựa dừng lại, Liễu Hân Linh tiếp tục giả vờ hôn mê.

"Lão đại, người đã được mang đến." Giọng nói của Thuận Thêm vang lên.

"Thuận Thêm, làm rất khá." Một thanh âm trầm thấp nói, vén rèm xe lên, thấy trong xe thêm một người thì không khỏi phát ra nhẹ một thanh âm quái lạ, "Nữ nhân này là ai?"

"An Dương vương thế tử phi!"

"An Dương vương thế tử phi? Người xác định?" Thanh âm lão đại này trở nên khẩn trương.

"Đúng vậy a, lão đại, khi đó nàng và Tạ Cẩm Lan cùng nhau bị hôn mê, sợ nàng tỉnh lại bị người phát hiện, liền bắt tới cùng nhau. Lão đại, chủ nhân mặc dù nói muốn con của trưởng công chúa nhưng có thêm An Dương thế tử phi chẳng phải là tốt hơn sao? Dù sao mục đích của chúng ta cũng là An Dương vương."

"Câm miệng! Người biết cái gì? An Dương vương thế tử này cũng không phải là dễ đối phó, nếu là hấn đối với nữ nhân này coi trọng, ai biết hấn sẽ làm ra cái chuyện gì? Chủ nhân nói qua, An Dương vương thế tử mặc dù bị người đời coi là kẻ hư hỏng, đó là hấn nguyện ý hư hỏng, có người đem hấn cung chiêu thành hư hỏng. Trên thực tế người này thế nhưng khó động tới."

"Lão đại, chủ nhân có phải hay không đối với thế tử quần áo lụa là này quá đề cao? Ta lúc trước gặp qua hấn mấy lần, cảm thấy hấn không đáng đề lo. . . ."

"Thuận Thêm, chủ nhân sẽ không sai! Thôi, người cũng đã bắt tới rồi nhiều lời vô ích. Các người trước đem bọn họ nhốt vào trong phòng đầu, Thuận Lợi, các người theo ta cùng nhau hồi kinh một chuyến đưa tin cho phù trưởng công chúa. Thuận Thêm, Thuận Đức, các người cùng mấy huynh đệ coi chừng ở chỗ này, chúng ta ước chừng sẽ trở lại vào giờ Hợi."

"Vâng"

Chỉ chốc lát sau, Liễu Hân Linh đã bị người khiêng đến trên giường gỗ cứng như đá, Tạ Cẩm Lan cũng cùng theo ngủ bên cạnh. Người nọ đặt nàng xuống đặt tay lên mặt của nàng.

"Thuận Thêm, người xem tiểu nương tử này da mịn thịt mềm, người nói, chúng ta có thể hay không dùng nàng để thoải mái một chút, ném thử một chút nữ nhân của thế tử có mùi vị gì." Một thanh âm bí ối nói qua.

Liễu Hân Linh nghe nói như thế, giận tím mặt, trong lòng nảy sinh ác độc, nếu nam nhân này dám đến đụng nàng, coi như có bị bại lộ cũng đem lấy chính mình cũng phải trực tiếp đem công cụ gây án của hấn làm cho tàn phế! Để cho hấn nửa đời sau không thể làm gì được nữa!

"Không thể! Thuận Đức, người muốn cho chủ nhân phạt người sao?"

"Nơi này chỉ có mấy người coi chừng, người bên ngoài không dám nói, chỉ cần người không nói, ai biết chuyện này? Chẳng lẽ người không nghĩ ném thử một chút tư vị nữ nhân này?"

"Thuận Đức, ta sẽ nói cho chủ nhân!"

"Chắc, Thuận Thêm người chính là không phải nam nhân à? Thật là không hiểu phong tình!"

Hai người tranh chấp chưa đạt ý, cho nên tâm tình không tốt, cũng lười để ý tới hai người trong phòng, trực tiếp đi ra ngoài khóa cửa, phân phó người ngoài cửa coi chừng.

Chờ bọn hấn đi ra ngoài, Liễu Hân Linh mở mắt ngồi dậy, quan sát chỗ ở của mình, phòng rất nhỏ, vừa nhìn thì biết chính là cái loại phòng nhỏ của thợ săn trong núi nghỉ chân, một cửa lớn, một cửa sổ. Bên trong nhà trừ cái giường bên ngoài, cũng chỉ có một cái bàn gỗ với mấy cái ghế gỗ, bên cạnh cửa sổ là cây dài hai thước còn lại không có cái gì nữa.

Liễu Hân Linh giật giật tay, phát hiện thân thể có cảm giác thoải mái hơn rồi, có lẽ là được lực đang từ từ rút đi. Bọn người kia hấn là chắc chắn tiểu hài tử cùng một nữ nhân căn bản là không thể chạy đi, lại không có đem bọn họ buộc lại.

Chờ hơi sức khôi phục không sai biệt lắm, Liễu Hân Linh nhẹ nhàng xuống giường, xoa xoa cái trán lúc trước bị đụng vào, vừa bị sưng vừa bị thương, xem ra lúc ấy đụng phải không nhẹ.

Liễu Hân Linh lúc này trong lòng một dòng oán khí, cũng không biết phát tiết ở trên thân ai, loại chuyện bắt cóc cứ như vậy xui xẻo cho nàng đụng phải? Mặc dù nàng cũng không lo lắng không cách nào chạy đi, nhưng không giải thích được tại sao bị trói đến nơi này, nên trong lòng cực kì khó chịu.

Liễu Hân Linh xoa trán, đi tới trước nhìn cánh cửa kia một chút, cửa bị khóa bên ngoài, cũng không biết bên ngoài là khóa sắt hay là một cái chốt gỗ thôi. Sau đó lại đi tới cửa sổ xem xét, cửa sổ này tương đối cao, nàng phải đứng trên cái ghế mới có thể nhìn thấy sự vật ngoài cửa sổ.

Lúc này màn đêm buông xuống, người bên ngoài cửa bắt đầu nhóm lên đồng lửa, nướng trên lửa hai con gà, mùi thơm của thức ăn từng trận xông vào mũi, bụng nàng thăm thì gọi. Rất đói a, lúc trước vì giữ vững hình tượng, nên trong bữa tiệc yến tịch gì đó ăn cực ít, qua lâu như vậy rồi, đã sớm đói

bụng.

Vì muốn đòi đi chú ý đối với đôi bụng, Liễu Hân Linh bắt đầu quan sát đường chạy trốn cùng phương tiện chạy trốn. Mặc dù nàng rất muốn làm một nữ nhân nhu nhược chờ đợi nam nhân tới cứu, nhưng tư tưởng hiện đại giáo dục nàng, nữ nhi phải tự cường, dựa vào nam nhân không bằng dựa vào chính mình. Thay vì ảo tưởng một chút không biết chuyện đã xảy ra từ lúc nào, không bằng sớm một chút chuẩn bị xong đường đi cho mình.

Quan sát một lần nữa, Liễu Hân Linh lưu luyến không rời nhìn hai con gà nướng kia, khó khăn quay đầu, bò xuống ngồi trên cái giường gỗ.

Hiện tại, đường nào thì cũng vậy rồi.

Liễu Hân Linh ngồi trở lại trên giường, nhìn tiểu Chính Thái còn đang đang ngủ mê man trên giường, trong lòng một hồi khó chịu cùng hâm mộ. Không khỏi đưa tay lên dăm dăm vào gương mặt trắng hồng hào của đứa trẻ đang ngủ, sờ dăm được gần mười cái, Liễu Hân Linh phát hiện lông mi tiểu Chính Thái khẽ run, nhìn như sắp tỉnh.

Vì có kế hoạch chạy trốn, Liễu Hân Linh lựa chọn thời điểm tiểu Chính Thái mở miệng thét chói tai thì bưng kín cái miệng của hắn.

Tạ Cẩm Lan hoảng sợ nhìn nàng, địa phương xa lạ càng làm cho hắn sợ, muốn gọi, miệng lại bị che, nghĩ giãy giụa lại phát hiện siết hắn là hai cánh tay mảnh khảnh so với biểu ca hắn bình thường bắt hắn đi đánh còn khó động đậy hơn. Rõ ràng nữ nhân này nhu nhu nhược nhược, vì sao mình lại giống như đang đẩy một ngọn núi?

“Nghe, muốn về nhà cũng đừng kêu thành tiếng, biết không?” Liễu Hân Linh dịu dàng mà cười, giống như chỉ là đang cùng hắn thương lượng.

Tạ Cẩm Lan mắt rung rung, ô ô khóc gật đầu.

Liễu Hân Linh buông hắn ra, sau đó khi hắn há mồm lại đem miệng của hắn che lại.

“Cầm thiếu gia, lời tốt không nói hai lần, biết không? Nếu là người kêu nữa, người bên ngoài cửa sẽ đi vào đem người lôi ra đi vứt cho dã thú. Người biết không, nơi này là Tê Phụng sơn, ở dưới rừng cây, dã thú rất nhiều. Hơn nữa dã thú thích nhất là trẻ con, đặc biệt đứa bé như người da mịn thịt mềm, cắn một cái vừa giòn vừa non. . . . .”

Tạ Cẩm Lan hai dòng nước mắt thẳng hàng chảy ra như mưa, cảm thấy nữ nhân trước mắt rõ ràng cười vô hạn đoạn trang dịu dàng lại uy hiếp còn kinh khủng hơn so với dã lang ở bên ngoài a! !

Ô ô ô, nương, ta muốn về nhà, nữ nhân này quá đáng sợ đi!

Bị Liễu Hân Linh uy hiếp, tiểu Chính Thái hít hít mũi không dám lên tiếng.

Mùi thơm thức ăn càng ngày càng đậm, có thể tưởng tượng hai con gà nướng ngoài kia sắp chín.

Đột nhiên, tiếng kêu “cô lỗ lỗ” vang lên một hồi, hai người đồng thời nhìn về phía bụng đối phương.

“Thật là khó nghe, người chính là không phải nữ nhân a. . . . .” Tiểu Chính Thái nhỏ giọng khi dễ: “Tỷ tỷ ta có đôi bụng, cũng sẽ gắng chịu đựng.”

Liễu Hân Linh mỉm môi mỉm cười, cũng không tức giận, trong tay giống như đang làm ma pháp móc ra hai khối bánh quy xốp, cười nói: “Muốn ăn sao?”

Hai khối bánh quy xốp này là mấy ngày trước tiện tay ném vào trong giỏ chỉ, đáng tiếc khi đó chỉ là tùy tiện bỏ vào, không nhiều lắm, chỉ có hai khối. Trong khoảng thời gian bất động, có thể giữ gìn thức ăn mãi mãi, bỏ vào như thế nào khi lấy ra vẫn như vậy không thay đổi, dễ dàng lấy được ngay. Chỉ là trước kia nàng chưa từng có để ý đến chuyện này tùy ý đem nó làm thành nơi cất giấu đồ linh tinh, không ngờ ngay lúc này phát huy chút tác dụng.

Liễu Hân Linh rút cuộc biết trời mưa nắng thất thường, trên thế giới có lẽ cũng không có đồ gì là vô dụng, chỉ là dùng nó như thế nào. Lần này là bài học, về sau nàng tuyệt đối sẽ đem một chút đồ hữu dụng nhét vào giỏ chỉ để dự phòng, chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.

Tạ Cẩm Lan hôm nay chạy tới chạy lui, lúc bắt đầu tịch yển, lại vội vàng muốn chinh người, cũng chẳng nghĩ đến việc ăn uống cái gì, chỉ là bỏ vào bụng liền chạy đi luôn nên đã sớm đói bụng đến nỗi không chịu nổi, thấy Liễu Hân Linh lấy ra bánh quy xốp bình thường hắn không thích ăn cũng cảm thấy là mỹ vị, đang muốn tỏ vẻ nói “muốn” thì lại thấy nàng ưu nhã đem một khối bánh quy xốp bỏ vào trong miệng rồi, nhất thời giận đến mắt thẳng trừng, trong lòng một hồi uất ức, liền hộc mắt cũng đỏ, nước mắt là chảy ướt ướt đất.

Nếu là hắn cùng mình náo, Liễu Hân Linh có lẽ còn không trêu hắn, nhưng cứ như vậy mà khóc, nàng có cảm giác mình giống như đang khi dễ một đứa bé, liền đem một khối bánh quy xốp khác cho hắn. Tiểu Chính Thái nghẹn ngào nói tiếng cảm ơn, nhận lấy bỏ vào miệng.

Ừ, mặc dù tính tình không tốt, ít nhất còn hiểu lễ phép.

Liễu Hân Linh âm thầm gật đầu, cảm thấy đứa nhỏ này cũng không quá tệ.

Hai người ngồi yên lặng chờ đợi thời gian, người bên ngoài vẫn không đến ngó nhìn bọn họ tỉnh hay chưa, cũng không biết bọn họ có phải quên lãng hai người bọn họ rồi không.

Trong lúc Tạ Cẩm Lan vẫn muốn nói lại thôi, rốt cuộc không có gì để hỏi. Cũng không biết ở tuổi này hắn hiểu nhiều hay ít nữa, đối với tình huống lúc

này lại có suy nghĩ gì, hắn không nói, Liễu Hân Linh cũng lười nói với hắn.

Rốt cuộc, Tạ Cẩm Lan không nhịn được, cẩn thận túm ống tay áo Liễu Hân Linh, hỏi: “Biểu tẩu, chúng ta lúc nào thì có thể đi khỏi nơi này? Cha, nương sẽ đến cứu chúng ta sao?”

Liễu Hân Linh nghiêng đầu nhìn hắn, tiểu Chính Thái trải qua lần này không còn có bộ dáng phách lối lúc trước, mà là nét mặt tội nghiệp, thật hợp với khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu kia, làm cho lòng người sinh thương tiếc. Liễu Hân Linh mặc dù biết mình là vì hắn nên bị liên lụy, nhưng là biết lỗi sai không phải tại hắn, trong lòng thật ra thì đối với hắn cũng không còn nhiều tức giận.

”Ta cũng không biết công chúa và phò mã lúc nào sẽ tới cứu chúng ta. Chỉ là chút nữa chúng ta sẽ có thể rời đi.”

”Nha. . . . .” Tiểu Chính Thái nghe được cha mẹ không biết lúc nào sẽ đi cứu hắn, vô cùng buồn bã, đối với lời nói phía sau của Liễu Hân Linh một câu cũng không còn để ở trong lòng.

Lại ngồi một lát, Liễu Hân Linh đột nhiên đứng lên, nói: “Đến lúc rồi, chúng ta đi thôi!”

Đi?

Tạ Cẩm Lan nhìn nàng không hiểu, thấy nàng xuống giường, cũng vội vàng đi theo xuống. Bây giờ bị người bắt cóc đến nơi xa lạ, hắn chỉ biết nữ nhân này, vô luận nàng muốn làm cái gì, đều muốn đi theo nàng, trong lòng cũng tương đối có cảm giác an toàn. Tạ Cẩm Lan vốn là rất sợ khủng hoảng, nhưng khi nhìn bộ dáng trầm tĩnh của nữ nhân này đáng vẻ không sợ không vội vàng, dù không biết làm sao, thì trong lòng cũng bình tĩnh theo, giống như cảm giác mình chỉ là ở một viện nào đó ở nhà, sẽ có thể đi về.

Liễu Hân Linh đi trước đem cây gậy dài hai thước vào bên trong phòng này nắm chặt trong tay, sau đó dắt tiểu Chính Thái sát vào bên người nàng đi ra cửa.

Tạ Cẩm Lan đang muốn hỏi nàng làm cái gì thì đột nhiên thấy nàng đặt tay lên cửa, sau đó đem cửa nhẹ nhàng đẩy ra ngoài, rắc rắc một tiếng vang dội, có thanh âm thứ gì đứt vang lên.

Ah? Chẳng lẽ cửa này không khóa? Tạ Cẩm Lan không kịp nghĩ nhiều, liền bị Liễu Hân Linh dắt ra cửa.

Ngoài cửa cũng không có người coi chừng, hai người cứ như vậy tùy tiện bước ra, thế nhưng không có người phát hiện. Đưa mắt nhìn, chỉ thấy cách đó không xa trên đất trống, mấy nam nhân vây ở bên đồng lửa nói chuyện phiếm vừa uống rượu, trên lửa hai con nướng chín vàng đã có thể ăn, tản ra mùi thơm mê người.

”Đói bụng?” Liễu Hân Linh nhìn về phía tiểu Chính Thái nuốt nuốt nước miếng.

Tạ Cẩm Lan có chút ngượng ngùng gật đầu.

Liễu hân linh khẽ mỉm cười, “Vậy cũng tốt, chúng ta đi lấy hai con nướng này □!”

”Sao?”

Tạ Cẩm Lan tròn to hai mắt, nhìn ánh sáng sáng rạng rỡ ánh lên trên khuôn mặt thiếu nữ tươi cười nhu hòa, trong lòng chỉ có một 囧囧 ý niệm: chẳng lẽ nàng là đặc biệt chờ hai con gà này được nướng chín mới đi ra?

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Chương 26

Vây quanh bên lửa trại có năm người nam nhân, chẳng biết là bọn họ rất khinh thường nữ nhân cùng tiểu hài tử hay không, cho nên ngay cả phái người trong chùng họ cũng không thêm làm, yên tâm ngồi ở chỗ kia uống rượu ăn thịt, cho nên không biết hai người bọn họ đang tính chạy trốn.

Liễu Hân Linh để cho tiểu tử kia tìm một chỗ trốn, còn chính mình thì tìm một khúc cây gỗ từ từ tiến đến.

Tạ Cẩm Lan cảm thấy tim của hắn cũng sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, khăn trương trốn ở dưới mái hiên nhìn, hơn nữa tự che miệng mình lại, sợ mình hoảng sợ sẽ thét ra tiếng chói tai làm hỏng dự tính của Liễu Hân Linh, ngay cả mình cũng sẽ xong đời. Tạ Cẩm Lan hiện tại đã hiểu được, nữ nhân này nhìn thì dịu dàng hiền thực, kỳ thật chính là kẻ không thể trên vào.

Cách lửa trại khoảng hơn mười bước, đột nhiên một tên nam nhân đang uống rượu chợt nhìn về phía căn phòng xem xét thì thấy một nữ nhân đang đi đến phía mình, có chút không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt, nữ nhân kia ngay cả sợ hãi cũng không có, còn đối với hắn cười ôn nhu, dịu dàng, uyển chuyển, sau đó không đợi hắn phát ra tiếng, nữ nhân kia đã giơ khúc gỗ trên tay lên, hướng trên đầu hắn đập một phát.

Chưa kịp rên lên một tiếng thì đã ngã xuống.

Những người còn lại bên lửa trại lập tức có phản ứng , rượu, thịt trong tay đều vắt bỏ, nhanh chóng cầm lấy vũ khí bên người.

”Nữ nhân này làm sao đến đây?” Còn có người chưa nhận ra việc gì đang xảy ra, ngây ngốc hỏi .

”Đầu đất! Đây là nữ nhân trong phòng kia! Mau bắt lấy nàng ta!” Thuận Đức khó thở rống lên một tiếng.

Liễu Hân Linh làm sao cho bọn họ thời gian kịp phản ứng, gậy gộc trong tay liền nhắm đến tên nam nhân gần nhất đánh qua, nam nhân kia kêu thảm thiết một tiếng, bị một gậy này đánh văng ra xa khoảng trăm mét, mọi người thiếu chút nữa trọn to rơi cả hai con mắt. Sau đó khúc gỗ kia vừa chuyển, lại đem gậy đập vào ngực một tên nam nhân khác, nam nhân kia đồng dạng kêu thảm thiết một tiếng cả người bị nằm dài trên mặt đất, rất nhanh, không có nửa tiếng hét được phát ra.

“...” Đã chết sao?

Hai nam nhân còn lại mồ hôi lạnh chảy dài , vẫn không thể tin được .

Liễu Hân Linh động tác rất chậm, thoạt nhìn tựa như một tiểu thư khuê các bình thường, tay trái gà chặt, mang theo gậy gỗ giống như đang đùa giỡn, nhưng là người bị mộc côn kia đánh tới, đều giống như bị sức lực ngàn cân đánh tới, không người đỡ nổi, quả nhiên là vô địch a! Loại chuyện này không chỉ mấy nam nhân khó hiểu, ngay cả Tạ Cẩm Lan đang khần trương tròn ở một bên cũng thập phần khó hiểu, trong lòng còn buồn bực có phải hay không bọn cướp này quá yếu, mới có thể để cho nữ nhân này đập một phát liền bay xa.

Lập tức giải quyết ba người, còn lại hai tên, Liễu Hân Linh nhất thời tự tin phi thường.

”À kia, người thật to gan!” Thuận Đức chạy đến nhìn thấy ba gã huynh đệ nằm trên mặt đất, tức đến đỏ mặt, cảm thấy nhất định là do nữ nhân này đánh lén, mới có thể đánh thắng ba người này, rất mất mặt , nhất thời cả gương mặt đều vằn vẹo .

Nghe thấy thanh âm, Liễu Hân Linh nhận ra nam nhân này đúng là tên lúc trước sờ qua mặt nàng, hơn nữa còn nói muốn ném thử qua tư vị của nàng, hình như kêu là Thuận Đức gì gì đó. Quả nhiên tướng tử tâm sinh ra, tâm đáng khinh như vậy, cho nên người này bộ dáng cũng vô cùng đáng khinh . Liễu Hân Linh trong lòng đối với hắn có thù, nguy hiểm tránh được một đao đối phương chém tới, nàng phản đòn trực tiếp dùng gậy đánh qua . Nàng không có thân thủ kỹ xảo gì đáng nói, nhưng nàng có quái lực, bất kể vật gì trước mặt nàng đều không thể chịu nổi một kích, giống như đậu hũ mềm.

Lại đem một người nam nhân một gậy đánh gục, cuối cùng chỉ còn lại có Thuận Đức . Liễu Hân Linh hai tay cầm gậy gỗ, tư thế kia thoạt nhìn rất ra dáng , làm cho Thuận Đức không dám đến gần nàng, để gậy gỗ kia không đánh trúng. Thuận Đức cũng chú ý tới , vài tên huynh đệ của hắn đều là do gậy gỗ quái dị kia ném bay, sau đó liền gục ngã không dậy nổi.

Liễu Hân Linh thấy hắn không tiến lên, chính mình cũng rất bất đắc dĩ , nếu không xử lý người này, nàng sẽ không trốn được cũng không chạm được hai con gà nướng kia a.

”Xem chiêu!”

Liễu Hân Linh quát lớn một tiếng, khi Thuận Đức như chìm sợ cảnh cong nhảy dựng lên, ai biết mộc côn kia đột nhiên cắm sâu xuống đất, dễ dàng tựa như đâm một nhát xuống đậu hũ , sau đó mộc côn kia nghiêng một chút, kéo lên hất tất cả bùn đất lại đây, làm cho hắn phải quay đầu né tránh.

Thuận Đức theo bản năng nhắm hai mắt lại để tránh bị bùn đất bay vào, nhưng chỉ trong nháy mắt như vậy, mộc côn kia đã đánh lại đây, trực tiếp đánh vào trên vai hắn.

”A —— “

Thuận Đức kêu thảm thiết một tiếng, rốt cục hiểu được vì sao vài tên huynh đệ của hắn bị gậy kia đánh tới liền không dậy nổi, bởi vì hắn cảm giác nơi nào trên người bị đánh trúng, xương cốt đã muốn gãy , đau đớn tê tâm liệt phế làm cho hắn nháy mắt ngất đi.

Liễu Hân Linh thở hắt hên mấy ngụm, nhìn mấy nam nhân trên đất, có chút kinh hãi, lo lắng chính mình trong lúc vô ý giết người.

”Biểu, biểu tâu...”

Nghe được thanh âm run rẩy, Liễu Hân Linh bình tĩnh lại, hướng tiểu chính thái đang tránh ở một bên ngoắc ngoắc. Tiểu chính thái giống như con thỏ bị chân kinh lập tức chạy tới, gắt gao nắm chặt lấy tay nàng, giống như sợ nàng bỏ lại hắn.

Liễu Hân Linh nhìn xem sắc trời, hiện tại trời đã tối rồi, chắc đã qua giờ tuất, nàng vừa rồi nghe lão đại kia nói, giờ hội sẽ trở về, như vậy có một khoảng thời gian khá dài để chạy trốn.

Nghĩ, Liễu Hân Linh để tiểu chính thái ngồi bên đống lửa, đem Thuận Đức ngã một bên đập thêm cho một cước, lại cầm lấy hai con gà đã nướng chín hương thơm ngào ngạt mang lại đây

Tạ Cẩm Lan có chút há hốc mồm nhìn nàng mặt không đổi sắc đem người đã bay, sau đó ngồi ở vị trí của những tên lúc trước vừa ngồi, động tác thập phần lưu loát tao nhã, biểu tình kia động tác kia, liền giống như đang ngồi trong căn phòng huy hoàng, được mỹ tửu nha hoàn hầu hạ dùng bữa. Nếu không

phải hoảng cảnh chung quanh vô cùng chân thật, thì hẳn sẽ lầm tưởng bản thân đang ngồi trong địa phương vô cùng tao nhã. Nhưng mà, tình cảnh này không phải có chút quái dị sao?

Tạ Cẩm Lan liếc mắt nhìn những người chưa biết sống chết đang nằm trên đất, không khỏi run run cổ, đồng thời may mắn chính mình không có chộc giận Liễu Hân Linh.

So với sự bình tĩnh của Liễu Hân Linh, Tạ Cẩm Lan thế nào cũng ngồi yên không được, trong lòng phát giận, lúc này không phải là nên lấy thức ăn rồi chạy đi, sau đó mới tìm nơi an toàn để giải quyết vấn đề đói bụng hay sao? Vì sao nàng trực tiếp ngồi xuống liền ăn?

Giống như nhìn ra hẳn tức giận, Liễu Hân Linh giải thích nói: “Ta đói bụng, không ăn vài thứ sẽ đi không nổi.” Dù cho có quái lực kinh người, nàng cũng phải no bụng mới có khí lực sử dụng a, không ăn no, làm sao có thể chạy trốn? Cho nên Liễu Hân Linh tuyệt không đố kỵ lý ngồi xuống chuẩn bị lấp đầy bụng rồi mới chạy trốn.

“Này, ăn đi!” Liễu Hân Linh đưa cho hắn một cái chân gà.

Tạ Cẩm Lan khuôn mặt nhỏ nhắn đầy lo lắng, rốt cuộc thật sự rất thèm ăn, lập tức đem lo lắng gì đó vứt bỏ, vui đầu ăn. Quên đi, nữ nhân này lợi hại như vậy, chắc là có thể trốn thoát?

Liễu Hân Linh tự mình cũng cầm chân gà lên, tao nhã bắt đầu ăn.

Hai người nhanh chóng vui đầu ăn, tuy rằng cực kỳ đói bụng, nhưng hình tượng cũng không tuột dốc lắm. Đột nhiên, hai người nghe được một trận tiếng rên rỉ thống khổ vang lên, Tạ Cẩm Lan hoảng sợ, hai người đồng thời nhìn lại, gặp Thuận Đức chống đỡ thân thể chậm rãi bò lên, chờ hắn thấy rõ hai người bên đồng lửa, không khỏi ngây ngẩn cả người.

“Thuận Đức!” Tạ Cẩm Lan nghiêng rằng nghiêng lợi, lúc này đã sớm hiểu được, chính là nô tài này bán đứng hắn.

Liễu Hân Linh phút chốc đứng dậy, đi qua một cước dẫm lên lưng Thuận Đức, hắn liền nằm úp sấp trở về, như thế nào cũng gãy dựa không thoát. Tạ Cẩm Lan há hốc miệng, trong mắt hắn, nàng hình như chỉ dẫm một cước xuống đi, cũng không có sử dụng nhiều lực a, thế nhưng Thuận Đức gãy không ra.

“Chúng ta hình như thiếu một người phu xe, người tới làm phu xe đi.” Liễu Hân Linh đem xương gà vứt bỏ, lấy ra một cái khăn trong tay áo chùi tay.

Thuận Đức lúc này còn có thể nói cái gì, chỉ có thể cười khổ gật đầu.

“Bất quá, để người làm phu xe cũng không an toàn lắm, ai biết được người có thể hay không mang hai người chúng ta đi lòng vòng, cho nên, thật có lỗi...”

Liễu Hân Linh nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định đánh hắn bất tỉnh. Lần này dùng lực mạnh một chút, làm cho hắn mê man lâu một chút.

Liễu Hân Linh đi qua, nhìn tiểu chính thái ăn xong miệng đầy dầu mỡ, dùng khăn tay cẩn thận vì hắn lau khô bàn tay cùng miệng bóng nhẫy, sau đó dặt tay hắn hướng mấy con ngựa bước tới.

“Có thể cưỡi ngựa hay không?” Liễu Hân Linh cúi đầu hỏi tiểu chính thái.

Tạ Cẩm Lan có chút chần chờ, “Biết một chút, cha ta đã dạy qua, bất quá bọn họ không cho ta cưỡi ngựa một mình...”

Liễu Hân Linh nghĩ nghĩ, thành thực nói: “Ta cũng biết một chút, hai người đều biết một chút, chắc là sẽ không có vấn đề gì.”

“...”

Tạ Cẩm Lan lại rối rắm, cái gì gọi là: “chắc là sẽ không có vấn đề gì?”

Liễu Hân Linh cười cười, chưa cho Tạ Cẩm Lan thời gian kinh ngạc, đã một tay ôm lấy tiểu tử kia đặt trên lưng một con ngựa. Liễu Hân Linh nghĩ nghĩ, lại đem dây thừng buộc mấy con ngựa gần đó đều chặt đứt, đem ngựa thả ra, chính mình cùng Tạ Cẩm Lan ngồi ở trên con ngựa kia. Xe ngựa quá lớn, đường ban đêm lại không dễ đi, vẫn là cưỡi ngựa có vẻ an toàn hơn, đây cũng là nguyên nhân Liễu Hân Linh chọn ngựa thả xe.

Tạ Cẩm Lan xem bộ dáng nàng ngu ngốc vụng về bò lên lưng ngựa, trong lòng thập phần lo lắng, chờ khi chính mình bị nàng ôm vào trong ngực, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng muốn bốc khói.

“Ngồi yên! Giá!”

Liễu Hân Linh bắt lấy dây cương, hai chân kẹp chặt bụng ngựa, lao vào bóng đêm, biến mất trong rừng cây.

Sau nửa canh giờ, một đội người ngựa xuyên qua rừng cây, đi vào Tê Phụng Sơn.

“Thế tử, thuộc hạ đã tra được chỗ, chính là nơi đó.” Một thị vệ tiến lên đối với nam nhân ngồi trên lưng ngựa bẩm báo.

Sở Khiếu Thiên gật gật đầu, lôi kéo dây cương, dẫn đầu đi qua. Chờ khi bước vào căn phòng nhỏ, bọn họ ngoại trừ nhìn thấy đồng lửa đã sắp tắt cùng

với những nam nhân không rõ sống chết nằm bên ngoài, căn bản không thấy những thứ khác .

”Đây là có chuyện gì?”

Sở Khiếu Thiên sắc mặt âm trầm đáng sợ, nhìn căn phòng nhỏ. Trong phòng trống rỗng , cái gì cũng không có.

Trong đó một tên thị vệ đi tới kiểm tra một lần, sắc mặt ngưng trọng bước tới bẩm báo: “Hồi thể tử, những người hôn mê này, thuộc hạ đã kiểm tra qua, bọn họ bị thương đều là nội thương, có một người xương sườn bị chặt đứt, một người là xương vai, hai người nội tạng bị chấn thương, một người nữa là bị đánh bất tỉnh .”.....(=. =.....)

Sở Khiếu Thiên trong lòng vừa động, tình cảnh thế thảm như vậy, nhưng thật một chút hấn cũng không muốn thừa nhận. Hấn còn đang chờ làm anh hùng cứu mỹ nhân a, nào biết đâu có một số sự việc đã nằm ngoài dự tính của hấn.

”Sở Nhất, Sở Nhị, các người đi thăm dò xem dấu vết chung quanh.”

”Dạ!”

Sở Khiếu Thiên kiên nhẫn chờ đợi , thị vệ một bên vụng trộm liếc nhìn, tựa hồ phát hiện thần sắc của hấn đã không còn âm trầm giống như vừa rồi, giống như trên mặt còn mang theo một chút ý cười, chẳng lẽ hấn đã biết cái gì?

Một lát sau, Sở Nhất, Sở Nhị trở lại. Sở Nhất nói: “Thế tử gia, trong rừng cây có một số dấu vết bị ngựa dẫm đạp qua, xem dấu vết những nhánh cây gãy này, thời gian hấn là trước đây nửa canh giờ...”

Còn chưa chờ hấn nói xong, Sở Khiếu Thiên đã bước đi xuống bậc thang, nói: “Sở Nhất, Sở Nhị, các người đi cùng bản thể tử. Những người còn lại tiếp tục tìm kiếm các vùng phụ cận chung quanh, những người này thì trở lại áp giải về kinh thành.”

”Dạ!”

Sở Khiếu Thiên xoay người lên ngựa, mang theo hai thị vệ chạy vào hướng rừng cây tối đen.

”Biểu tấu, chúng ta đang đi nơi nào? Không trở về nhà sao?”

Tạ Cẩm Lan gắt gao tựa vào trong lòng Liễu Hân Linh, có chút sợ hãi hỏi. Chung quanh thật tối, không có một tia ánh sáng, chỉ có bóng của những ngọn núi cùng rừng cây phía xa xa, cái loại tối tăm cùng yên tĩnh này, giống như con quái thú đang chuẩn bị tiến tới, làm cho hấn thập phần sợ hãi.

Lúc trước bọn họ vì né tránh tên lão đại đang trên đường trở về, cho nên không có theo con đường cũ trở về, chờ sau khi ra khỏi rừng cây, Liễu Hân Linh trực tiếp quát ngựa nhắm hướng phía đông chạy thẳng. Kinh thành ở phía bắc, Liễu Hân Linh sợ chính mình ở trên đường sẽ gặp phải tên “Lão đại” kia, hoặc là khi lão đại trở về phát hiện bọn họ trốn thoát liền đuổi theo, cho nên tùy tiện sửa lại phương hướng, chạy thẳng về hướng đông. Cứ như thế đi một khoảng thời gian, liền tìm một chỗ nghỉ ngơi, chờ trời sáng rồi lại hỏi kinh.

”Hiện tại cửa thành đã đóng, không vào thành được.”

Liễu Hân Linh điều khiển ngựa cẩn thận chạy. Nàng chỉ là biết chút ít về cưỡi ngựa, là khi mười tuổi, mấy vị ca ca đời này của nàng mang nàng đi du ngoạn rồi chỉ dạy, khi đó cũng chỉ cưỡi ngựa trong chốc lát, biết được một ít kỹ thuật, nhưng cũng không thuần thục. Trải qua nửa canh giờ luyện tập cưỡi ngựa này, nàng đã không chế được rất tốt.

”Chúng ta làm sao bây giờ?” Tạ Cẩm Lan thanh âm run run .

Lớn như vậy, nhưng hấn chưa từng rời khỏi cha mẹ, vô luận đi đến nơi nào đều có hạ nhân đi theo, chưa bao giờ phải ở một mình, thậm chí buổi tối khi đi ngủ, đều có người canh chừng . Cho nên hấn chưa từng ở trong một nơi đen tối như thế này, chung quanh trừ bỏ tiếng côn trùng kêu vang , thập phần im lặng, làm cho hấn cảm thấy rất sợ hãi.

”Đừng sợ, chúng ta tìm nơi để qua đêm.”

Liễu Hân Linh sờ sờ đầu hấn an ủi, được thanh âm tin cậy của tiểu chính thái đáp lại.

Lúc này đang là tháng năm, gió ban đêm có chút lớn, thổi đến trên mặt thực thoải mái, cũng không lạnh. Chính là chung quanh quá tối, nàng cũng không phải cao thủ cưỡi ngựa gì, lúc này cưỡi ngựa sẽ rất nguy hiểm.

Lại đi trong chốc lát, cảm giác đưa nhỏ trong lòng gật gật , Liễu Hân Linh biết hấn rất mệt.

”Đừng ngủ, nơi đó có một hộ nhà nông, chúng ta đi vào trong đó xin tá túc một đêm, sau khi trời sáng rồi hỏi kinh.” Liễu Hân Linh vỗ vỗ đầu tiểu tử kia .

Tạ Cẩm Lan vừa nghe, tinh thần lập tức tỉnh lại.

Hai người xuyên qua một mảnh đồng ruộng, đi vào trước ngôi nhà. Sở dĩ phát hiện được nơi này, nguyên nhân là do người trong nhà đốt đèn, mới có thể làm cho nàng thấy được.

”Ai?”

Người trong nhà kia nghe được tiếng vó ngựa, cảnh giác hỏi một tiếng.

Liễu Hân Linh nhảy xuống ngựa, thuận tiện đem Tạ Cẩm Lan ôm xuống, đối với trung niên nam tử kia đang cầm ngọn đèn về mặt cảnh giác nói: “Vị đại thúc này, tiểu nữ tử cùng đệ đệ không kịp vào thành, chẳng biết có thể hay không xin tá túc một đêm?”

Trung niên nam nhân kia giờ lên ngọn đèn, phát hiện là một người nữ tử tuổi còn trẻ cùng một đứa nhỏ, nhất thời nhẹ nhàng thở ra. Hắn lúc trước đốt đèn là muốn đi kiểm tra một chút, không nghĩ tới mới ra ngoài liền nghe thấy tiếng vó ngựa, còn cho rằng có đại nhân vật nào tới chứ.

Sau một lúc lâu, Liễu Hân Linh cùng Tạ Cẩm Lan có được một gian phòng để nghỉ tạm. Nguyên bản nữ nhân chủ nhân của hộ này —— một vị đại nương không muốn thu lưu bọn họ, sau đó khi Liễu Hân Linh đưa một cái vòng bạc trên tay cho vị đại nương kia, bà ta lập tức cười tủm tỉm để cho bọn họ ở lại, hơn nữa còn rất nhiệt tình hỏi bọn họ có muốn ăn cái gì hay không. Liễu Hân Linh tự nhiên từ chối.

Liễu Hân Linh nhìn ra được hộ gia này là một hộ nghèo khó, cho nên đối với vị đại nương kia ham món lợi nhỏ cũng không tức giận.

Phòng này theo đại nương kia nói, là khuê phòng của nữ nhi bọn họ trước khi xuất giá, về sau sửa sang lại là muốn cho tiểu nhi tử làm phòng tân hôn, trừ bỏ gian phòng này không còn những gian khác, bọn họ đã là tỷ đệ, hơn nữa Tạ Cẩm Lan tuổi cũng còn nhỏ, liền chịu khó ở chung vậy.

Tuy rằng nói tương lai dùng làm phòng tân hôn, nhưng rất đơn sơ, trừ bỏ cái giường, một cái bàn, hai băng ghế dài cùng tủ gỗ đã tróc sơn, cũng không có cái gì khác. Loại phòng đơn sơ này, trước kia Tạ Cẩm Lan chưa từng gặp qua, về mặt không khỏi khiếp sợ, khi nhìn thấy Liễu Hân Linh giống như không có việc gì ngồi trên băng ghế dài, chỉ có thể thu hồi khiếp sợ, đổi thành đối với nơi này tràn đầy xem thường.

”Không có hương, không có giường mềm, không có quần áo ngủ sạch sẽ, không có nước nóng để tắm, không có... Ván giường cứng như vậy làm sao có thể ngủ nổi? Ai nha, đây là chốn sao? Là khăn lau ở phòng bếp đi? Còn có mùi hôi nữa...” Tạ Cẩm Lan ghét bỏ lẩm nhảm.

Liễu Hân Linh đối với tính tình thiếu gia của hắn đã thành thói quen, dù sao tiểu tử này cũng chỉ có cái miệng hay nói, cái khác cũng không tính là quá xấu.

Tạ Cẩm Lan lẩm nhảm một lát, tha thiết chờ mong nhìn Liễu Hân Linh, nói: “Biểu tẩu, ta mệt quá, muốn đi ngủ.”

Liễu Hân Linh nhíu mày nhìn hắn.

”Ta sẽ không cởi quần áo...” Tiểu chính thái mím môi nói, “Trước kia đều do Oanh nhi hầu hạ ta ngủ...”

Liễu Hân Linh xem như đã được nhận thức trình độ cao quý của đại thiếu gia trong gia tộc cổ đại, thật đúng là chờ cơm dâng tới miệng. Thấy mí mắt hắn sụp xuống, một bộ đáng khốn khổ vô cùng, Liễu Hân Linh kéo hắn lại đây, đầu tiên là giúp hắn đem áo khoác cởi ra, sau đó ra ngoài bưng bồn nước sạch tiến vào.

Tạ Cẩm Lan ngồi ở trên giường, đôi chân ngắn ngủn bé nhỏ ở giữa không trung đung đưa, nhìn Liễu Hân Linh dùng khăn tay ngâm vào chậu nước sạch, không khỏi nói: “Biểu tẩu, người đối với ta thật tốt.”

Liễu Hân Linh im lặng, biểu tình không có thay đổi nhiều lắm.

”Biểu tẩu, ta về sau không bao giờ đối với người giờ trò xấu. Ta hiện tại biết biểu ca vì sao nói cả đời này chỉ cần mình người.”

Liễu Hân Linh rút cục đem mắt nhìn hắn.

Tiểu chính thái thấy nàng nhìn qua, lộ ra nụ cười đáng yêu, về mặt đắc ý nói: “Biểu tẩu, hôm nay ta có hỏi biểu ca, ta hỏi hắn vì sao không chịu lấy tỷ tỷ của ta, biểu ca nói, trên thế giới này, trừ người ra, ai hắn cũng không cần!”

Liễu Hân Linh khước miệng co rút, lời này nghe qua không giống như là do Sở Khiếu Thiên nói. Chẳng lẽ tiểu chính thái này là đang vuốt mõng ngựa?

Tạ Cẩm Lan thấy nàng không tin, nóng nảy, “Thật sự, ta không lừa người! Ta hôm nay vốn là muốn để cho biểu ca đỡ được tỷ tỷ ta dưới tàng cây, như vậy tình cảm bọn họ sẽ thêm sâu sắc, trong hỷ kịch không phải đều diễn như vậy sao? Nhưng mà ai biết được là người lại đỡ được tỷ của ta...” Nói đến đây, tiểu chính thái liền oán, bất quá hiện tại hắn đối với Liễu Hân Linh rất y lại, cho nên ai oán một chút liền biến mất, còn nói thêm: “Sau đó ta lại đi hỏi biểu ca vì sao không chịu lấy tỷ tỷ của ta, hắn chính là nói như vậy. Ta thật sự rất thích biểu ca, vẫn muốn để biểu ca lấy tỷ tỷ, như vậy biểu ca sẽ trở thành tỷ phu của ta, ta mỗi ngày đều có thể đi tìm biểu ca chơi. Nhưng mà ta không nghĩ tới biểu ca thế nhưng lại thú người... Bất quá hiện tại ta cảm thấy biểu ca thú người cũng rất tốt.”

Liễu Hân Linh thấy hai tay hắn trắng nõn chống trên ván giường, nhìn về phía mình cười rất cao hứng, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thập phần đáng yêu, không khỏi có chút bật cười, đi qua dùng khăn tay lau mặt cho hắn, sau đó lấy phát quang trên đầu hắn xuống, lấy một cái lược chải đầu cho hắn.

Chờ hết thảy đều làm tốt, vỗ vỗ đầu hắn nói: “Được rồi, đi ngủ đi.”

”Người thì sao?” Tạ Cẩm Lan có chút bất an nhìn nàng.

Liễu Hân Linh hiểu được hắn bất an, hôm nay đã trải qua bất cóc cùng chạy trốn, lại đến nơi xa lạ, rốt cuộc tuổi còn nhỏ, rời xa phụ mẫu, tự nhiên sẽ sợ

hải , đem nàng trở thành người duy nhất có thể ý lại.

”Yên tâm, ta ở chỗ này, người trước tiên ngủ đi.” Liễu Hân Linh cam đoan.

Chờ Tạ Cẩm Lan đi ngủ, Liễu Hân Linh cũng cảm thấy buồn ngủ, đang muốn ghé vào trên bàn nghỉ qua một đêm, đột nhiên nghe được bên ngoài vang lên một trận tiếng vó ngựa, chỉ chốc lát sau tiếng vó ngựa liền dừng trước cửa nông gia.

Liễu Hân Linh trong lòng run sợ, nghĩ tới những người đó tìm đến đây, lúc này muốn trốn cũng đã không kịp , trực tiếp khiêng lên băng ghế dài đứng sau cánh cửa, chờ đợi, nếu là kẻ xấu, đến một tên đập một tên, đến hai tên đập một đôi!

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Chương 27

Edit: Windy

Beta: Sad Rain

Liễu Hân Linh căng thẳng đứng cạnh cửa, không dám thở mạnh, nghiêng tai lắng nghe động tĩnh ở bên ngoài, chờ tùy thời cơ đánh lên —— kỹ thuật đánh lên nha, có khi cũng là một loại kỹ xảo , phải vô cùng cẩn thận.

Những người đó xuống ngựa, lại đánh thức gia chủ , Liễu Hân Linh mơ mơ hồ hồ nghe được một ít âm thanh đối thoại, bởi vì quá xa, chỉ có thể nghe được “Nữ nhân, tiểu hài tử” linh tinh , trong lòng càng cảnh giác. Chỉ chốc lát sau, hàng loạt bước chân hướng bên này đi tới, càng ngày càng gần, sau đó đứng ở trước cửa.

Khi cánh cửa bị người mở ra, Liễu Hân Linh giờ băng ghế dài kia lên chuẩn bị nên xuống . Vừa vặn lúc này, một cái thanh âm quen thuộc mang theo vui mừng vang lên “Nuơng tử” , Liễu Hân Linh nhất thời quá sợ hãi, băng ghế dài trong tay không khống chế được hướng người vừa bước vào đập tới...

May mắn người nọ nghe được thanh âm phá không của vật gì đó, đứng lúc hướng bên cạnh tránh đi, mà nàng thì lúc ghé vừa rời tay đã kịp giảm bớt sức lực, không có gây nên đại họa. Nhưng mà, tuy rằng hai người đều phản ứng đúng lúc, nhưng một góc của cái ghế này vẫn va phải một bên đầu, người nọ thét lớn một tiếng, giống như bị thương, nhất thời đứng không vững thẳng tắp hướng phía trước ngã xuống.

Mà ghế dài kia nhờ sự va chạm này nên được giảm xóc, rơi xuống nền đất không phát ra nhiều tiếng vang, không kinh động đánh thức Tạ Cẩm Lan đang ngủ say trong phòng.

Liễu Hân Linh không kịp nghĩ nhiều, tiến lên từng bước tiếp được người đang ngã quỵ xuống, xuyên thấu qua ngọn đèn phát ra ánh sáng đầy mờ ám , nhìn rõ ràng diện mạo người vừa tới, đúng là Sở Khiếu Thiên.

”Thế tử?” Liễu Hân Linh kinh ngạc kêu một tiếng, sau đó nhìn thái dương hắn đang chảy máu, mồ hôi lạnh chảy một chút làm thấm ướt y phục, không kịp nghĩ nhiều, một tay ôm lấy nam nhân đang ngã quỵ ôm vào trong ngực, muốn xem xét một chút miệng vết thương của hắn. Trong lòng càng sợ có khi nào chính mình đã đập hắn bị thương, đến lúc đó không chỉ bản thân không có gì tốt, còn có An Dương vương phi nơi đó sẽ không bỏ qua cho mình đi...

”Thế tử phi, thế tử làm sao vậy...”

Sở Nhất, Sở Nhị, đi theo Sở Khiếu Thiên mà đến, nhìn thấy thế tử phi trong ấn tượng bọn họ vô cùng ôn nhu, nhu nhược đang thập phần buơ hăn(khỏe mạnh, dữ dằn) đem thế tử gia bị ngộ thương ôm lấy, nhất thời trong gió hỗn độn , liên thanh âm cũng khô khốc vô cùng.

Liễu Hân Linh quay đầu nhìn đến bọn họ, nhất thời mừng rỡ, nói: “Thế tử vô ý bị ngộ thương rồi, các người...” Liễu Hân Linh chưa nói xong, liền bị một thanh âm khác đánh gãy .

” Đặt ta xuống —— “

Thanh âm kia giống như từ trong kẽ răng phát ra, có chút rung động kéo kẹt, mơ hồ còn mang theo một loại cảm giác thất bại khó nói nên lời.

Liễu Hân Linh hạ mắt, nhìn đến nam nhân trong ngực khuôn mặt dữ tợn, lò mò suy nghĩ, sau đó lập tức ý thức được chính mình đã làm chuyện gì .

Không xong ...

Liễu Hân Linh yên lặng đem Sở Khiếu Thiên buông ra, yên lặng lui ra phía sau từng bước, làm bộ dáng tiểu tức phụ, thoạt nhìn giống như một thê tử bình thường đang quan tâm trượng phu bị thương bên cạnh. Chỉ tiếc Sở nhất Sở nhị vừa rồi chính mắt biết được sự buơ hăn(khỏe mạnh, dữ dằn) của nàng, lúc này nhìn đến bộ dáng nàng đang bày ra, ngược lại có loại cảm giác đau bao tử, á, ngay cả tim, gan, phế, phổi đều muốn đau theo....

Sở Khiếu Thiên xoay người âm thầm nhìn hai tên thị vệ đang đứng thủ ngoài cửa, cả người lộ khí chỉ tăng chứ không giảm, thập phần làm cho người ta sợ hãi, ngay cả Liễu Hân Linh cũng cảm giác được lúc này tốt nhất không nên đi chọc hấn.

Sở Nhất, Sở Nhị khổ không nói nổi, biết đây là lúc nên biểu hiện sự trung thành, lập tức quỳ xuống, phi thường thức thối nói: “Thuộc hạ cái gì cũng không có nhìn thấy!”

Sở Khiếu Thiên sắc mặt nguôi giận, khẽ nâng cằm, âm trầm nói: “Nhớ kỹ, các ngươi cái gì cũng chưa nhìn thấy, nếu dám lẩm miệng nói huyền thuyên, bản thể từ không ngại đem bọn ngươi móc mắt, cắt đầu lười mang đi cho cầu ăn.”

“Dạ!” Hai gã thị vệ thập phần cung kính trả lời.

Uy hiếp thị vệ xong rồi, Sở Khiếu Thiên hừ một tiếng, phân phó nói “canh chừng ở bên ngoài“, liền phát tay áo quay vào phòng, Liễu Hân Linh giả làm tiểu tức phụ, chạy nhanh cùng đi qua.

Đi vào trong phòng, Sở Khiếu Thiên nhìn thấy tên tiểu tử đang ngủ đến thiên hôn địa ám(Không biết trời đất gì) trên tấm ván gỗ miến cưỡng được coi là giường kia, lại nhớ tới những việc tên tiểu tử này đã làm, thế nhưng lúc này lại cùng phòng với nương tử nhà hấn, trong lòng tức giận, hung tợn trừng mắt nhìn hấn một cái. Mà Tạ Cẩm Lan đang ngủ say, một chút cũng không biết có một nam nhân ghen tuông đang nghĩ tới về sau như thế nào thu thập hấn, chuyển người lại tiếp tục ngủ.

“Phu quân...” Liễu Hân Linh đứng một bên, bắt gặp Sở Khiếu Thiên trầm mặc ngồi ở trên băng ghế dài, không khỏi chột dạ kêu một tiếng, lúc này cũng không biết nên làm cái gì mới tốt.

Sở Khiếu Thiên giương mắt nhìn nàng, trong ngọn đèn mờ mờ, cô gái đáng người tình tế nhu nhược, thoát nhìn thập phần yếu ớt, giống như một bàn tay cũng có thể làm bị thương nàng, lúc này trên gương mặt xinh đẹp tuyệt trần lộ ra vẻ lo lắng, đôi mắt trong suốt hàm lệ, thấy thế nào cũng là dạng nhu nhược động lòng người, chọc người thương tiếc, cũng làm cho hấn nhảy mắt không sinh khí(Tức giận) được.

“Lại đây!” Sở Khiếu Thiên vẻ mặt nghiêm túc nói.

Liễu Hân Linh cẩn thận nhìn vẻ mặt của hấn, cũng không biết bộ dạng nghiêm túc này thể hiện cho cái gì, nhưng ngẫm lại chính mình nghe được lời nói của hấn không có nhiều tức giận cho lắm. Đời trước tỷ tỷ nói qua, làm vợ chồng thôi, khi phát sinh chuyện ngoài ý muốn, phải có một người yếu thế mới được. Nàng không phải là người tranh cường háo thắng, nhưng nhìn một chút cũng không thiếu một miếng thịt, nên đi lên phía trước. Đợi khi nàng đến gần, Sở Khiếu Thiên đột nhiên duỗi tay, đem nàng ôm vào trong lòng, đem mặt chôn ở cổ nàng cọ cọ.

Liễu Hân Linh cứng ngắc, sau đó cố làm cho chính mình trầm tĩnh lại. Bất quá đối với hành động cọ cọ này của hấn, trong lòng phát sinh một loại cảm giác nam nhân này giống như một con đại khuyển, còn cảm thấy một chút thân thiết.

Sở Khiếu Thiên đem thân thể mềm mại ôm vào trong lòng, khứu giác truyền đến hương thơm trên người nàng, đem tâm tình lo lắng cả ngày nay buông xuống, trong lòng lúc này mới cảm thấy chân thật “Nàng vẫn còn trong lòng mình”.

“Nương tử, thực xin lỗi, đã để nàng bị sợ hãi.”

Sở Khiếu Thiên thập phần ôn nhu nói, cảm thấy nữ nhân bình thường sau khi trải qua sự việc bất cớ đều rất sợ hãi. Mà làm cho hấn có chút rối rắm là, hấn không có cơ hội biểu hiện anh hùng cứu mỹ nhân, không có hướng nương tử nhà hấn biểu hiện sự anh dũng, thật sự là làm hấn thất vọng. Cho nên, lúc này liền biểu hiện một chút ôn nhu săn sóc của hấn đi.

Lúc này nếu như Tạ Cẩm Lan tỉnh, tuyệt đối sẽ biểu hiện vẻ mặt đau khổ đối với hấn nói: là ta bị kinh sợ mới đúng! Nữ nhân này từ lúc bắt đầu đã trấn tĩnh vô cùng, thậm chí còn rảnh rỗi đi ăn gà nướng của bọn kia a...

Liễu Hân Linh không cảm giác được tâm tình hấn đang dâng trào, đối với vết thương trên đầu hấn còn lo lắng, vừa rồi xuyên thấu qua ngọn đèn, nàng thấy trên trán hấn đã chảy máu, không khỏi lo lắng nói: “Phu quân, chàng chảy máu, để thiếp giúp chàng xử lý một chút miệng vết thương đi.”

“Không có việc gì, vết thương nhỏ thôi!” Sở Khiếu Thiên thật ra không để ý nhiều. Thương tích nghiêm trọng hấn cũng đã trải qua, loại vết thương nhỏ này không đáng để hấn để mắt tới. Bất quá lúc trước có một chút choáng váng, mới có thể bị nàng ôm lấy thôi, về sau tuyệt đối không thể phát sinh loại chuyện này! Sở Khiếu Thiên cảm thấy, phải nhanh chóng tìm một võ sư để học võ, bằng không còn như vậy, hấn làm trọng phụ uy nghiêm liền hoàn toàn biến mất.

Bất quá Sở Khiếu Thiên thật ra không có trách Liễu Hân Linh, chính là loại người đối với sắc đẹp không kiên định, tuy rằng tự tôn nam nhân bị bầm dập, nhưng chỉ muốn nhìn thấy nương tử nhà mình, nhất thời suy nghĩ gì cũng bay hết.

Trong chốc lát sau, Liễu Hân Linh gọi thị vệ đi bưng bồn nước sạch tới để xử lý miệng vết thương của Sở Khiếu Thiên.

Thị vệ đối với sự phân phó của Liễu Hân Linh không có nửa điểm chần chờ, thậm chí động tác thập phần tích cực. Khi Liễu Hân Linh tiếp nhận nước thị vệ đưa qua, phát hiện thị vệ kia đối với nàng dị thường cung kính, trong cung kính còn mang theo một chút kính sợ, nhất thời trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Liễu Hân Linh đem một cái khăn tay sạch sẽ nhúng nước, dùng nó lau đi vết máu trên trán Sở Khiếu Thiên. May mắn khi đó hấn tránh đúng lúc, chỉ là trầy một chút da, lưu lại dấu ứ thanh thôi, sau khi tẩy đi vết máu, phát hiện miệng vết thương kia không lớn, qua vài ngày là kết vảy.

”Phu quân, các người như thế nào tìm được nơi này?” Liễu Hân Linh vừa xử lý vết thương cho hân vừa hỏi.

Sở Khiếu Thiên phi thường giống đại gia ngồi hưởng thụ sự hầu hạ của thê tử mình, thoải mái mà hừ hừ hai tiếng mới lười biếng nói: “Phát hiện nàng bị người bắt đi, ta liền trực tiếp tiến cung tìm hoàng thượng.” Sở Khiếu Thiên nhìn nàng liếc mắt một cái, Liễu Hân Linh nháy nháy mắt mấy cái, không biết hân đây là ý tứ gì.

Sở Khiếu Thiên thanh yết hầu tiếp tục nói: “Gia nhưng là vì nàng, cầu hoàng thượng đưa ám vệ của hân cho ta mượn, bọn họ là cao thủ truy tìm dấu vết hạng nhất, tự nhiên rất nhanh tìm được chỗ các nàng. Ai biết được khi chúng ta tiến vào ngôi nhà nhỏ trong Tê Phụng Sơn, chỉ thấy bọn cướp đang bị thương còn nàng cùng Cẩm Lan thì không thấy. Vì thế gia truy theo dấu vết liền tìm được nơi này. Yên tâm, bọn cướp chết tiết này ta đã cho người áp giải bọn chúng về kinh, chuyện các nàng mất tích cũng không người nào biết. Hừ, ta muốn nhìn thử xem ai dám đem chuyện này lộ ra ngoài, nếu ai dám dùng trách gia vô tình...” Nói xong, cặp mắt kia mang theo một tầng sát khí, cả người giống như thanh kiếm lợi hại vừa ra khỏi vỏ, làm cho người ta cảm như hân.

Liễu Hân Linh trầm mặc trong chốc lát, ngẩng mặt hướng hân ôn ôn hòa hòa cười, nói: “Vất vả cho phu quân.”

Sở Khiếu Thiên “Khụ” Một tiếng, ánh mắt đột nhiên thoáng nhìn, sau đó lại lớn tiếng nói: “Không có gì, ai kêu nàng là nương tử của ta. A, còn có, nàng về sau kêu tên của ta đi, ta là trưởng phu của nàng, không cần so đo nhiều quy củ như vậy. Ách, còn có, về sau không cho phép ôm ta giống như vừa rồi, như vậy ta sẽ rất mất mặt...”

Liễu Hân Linh mỉm cười nhìn nam nhân đang ra vẻ không thèm để ý, chính là trên mặt hân càng ngày càng đỏ ửng đã tố cáo nội tâm của hân. Tuy rằng lúc này bọn họ chính là ngồi trong một gian nhà tranh đơn sơ, chỉ có một ngọn đèn u ám, nhưng Liễu Hân Linh lại cảm thấy nơi này so với địa phương hoa lệ phú quý gì đó đều xinh đẹp hơn nhiều, cũng làm nàng cảm thấy ấm lòng.

Sở Khiếu Thiên thấy bộ dáng nàng cười khanh khách, nhiệt độ trên mặt dâng cao, đặc biệt ánh mắt nàng vì ý cười mà mang theo một tầng nước, tựa như nữ tử Giang Nam nhu tình như nước, không biết tại sao có chút không dám nhìn thẳng nàng, cảm thấy trái tim đập bịch bịch không ngừng.

”Tốt lắm, tốt lắm, nếu không có việc gì, chúng ta trở về kinh đi.” Sở Khiếu Thiên phất chốc đứng lên nói.

”Ồi chào?” Liễu Hân Linh nháy mắt mấy cái, “Nhưng hiện tại cửa thành đã muốn đóng...”

”Đừng lo, thời điểm hôm nay ta tiến cung, thuận tiện đã hướng hoàng thượng xin lệnh bài thông hành.” Sở Khiếu Thiên không để ý nói.

Liễu Hân Linh rốt cục biết được nam nhân này có bao nhiêu ép buộc người khác, tin tưởng hôm nay hoàng đế chắc bị hân làm âm ỉ không ít đi. Bất quá từ việc này cũng nhìn ra được Sùng Đức hoàng đế đối với hân thập phần sủng ái, chẳng trách tuy có nhiều người khinh thường hân như vậy, cũng có một số đối với hân hâm mộ ghen tỵ, dù sao không phải tên thê tử ác bá nào cũng được hoàng đế tin tưởng như vậy.

Nếu quyết định trở về, Sở Khiếu Thiên bước qua, đem tiểu chính thái đang vu vù o o ngủ trên giường xách lên.

”Ngô...” Tạ Cẩm Lan mơ mơ hồ hồ tỉnh lại, trong lúc nhất thời còn không biết phát sinh sự tình gì, thấy Sở Khiếu Thiên, hàm hồ nói: “Biểu ca, trời còn tối, để muốn đi ngủ...”

Sở Khiếu Thiên một cái tát đập lên trên đầu tiểu chính thái, “Ngủ cái rắm, đứng lên hồi kinh cho lão tử!”

Tạ Cẩm Lan bị đập như vậy, rốt cục thanh tỉnh, cũng nhìn thấy hoàn cảnh quanh mình, còn có Liễu Hân Linh đang đứng cách đó không xa. Nghe hiểu được lời nói của Sở Khiếu Thiên, tiểu chính thái kích động, lập tức chồm qua ôm lấy thắt lưng Sở Khiếu Thiên, thiếu chút nữa muốn gào khóc: “Ô ô ô... Để chỉ biết biểu ca người sẽ tìm được đệ, đệ rất sợ hãi, nơi này giường lại vừa cứng lại thoải mái không ngủ tốt, may mắn có biểu tẩu ở...”

”Dừng, nam tử hân đại trưởng phu, khóc cái gì, mang giấy vào, chúng ta đi trở về.” Sở Khiếu Thiên không kiên nhẫn nói, đối với một số người không để ý, Sở Khiếu Thiên tính nhẫn nại luôn luôn không nhiều lắm.

Tuy rằng ngữ khí Sở Khiếu Thiên thực ác liệt, nhưng Tạ Cẩm Lan đã thành thói quen, không có dị khác thường gì nhảy xuống giường mang giấy.

Chờ ra cửa, Sở Nhất, Sở Nhị đã cùng chủ nhân nhà này đi qua tiếp đón, vẫn trung niên nam nhân kia lại đây tiễn đưa, về mặt kính sợ, nghĩ đến cả đời này chưa từng được tiếp xúc với nhân vật quyền quý như vậy, trong kính sợ mang theo cẩn thận.

”Đại thúc, hôm nay đa tạ các người thu lưu.” Liễu Hân Linh hướng trung niên nam tử kia thi lễ.

Tạ Cẩm Lan vừa thấy, cũng chạy tới, cầm lấy tay Liễu Hân Linh, rất có lễ phép nói tiếng “Cảm ơn”, sau đó ngẩng đầu nhìn phía Liễu Hân Linh, về mặt biểu tình như muốn được khích lệ, vuốt ve.

Đứa nhỏ xinh đẹp nhu thuận tự nhiên thực dễ dàng làm cho người ta thích, Liễu Hân Linh cười sờ sờ đầu hân, vì thế tiểu tử kia cười càng cao hứng.

”Đi thôi!” Sở Khiếu Thiên đứng ở cạnh con ngựa kêu lên.

Liễu Hân Linh nhanh chóng cùng gia chủ nói lời từ biệt, nắm tay tiểu chính thái đi tới.

Chờ thời điểm chuẩn bị lên ngựa rồi đi, tiểu chính thái mặc kệ, ôm cánh tay Liễu Hân Linh kêu lên: “Đệ muốn cùng biểu tẩu cùng nhau cưỡi ngựa, không muốn cưỡi ngựa chung với người xa lạ khác!”

”Không được!” Sờ Khiếu Thiên đen mặt, hung ác trừng mắt nhìn tiểu chính thái đang dính bên người Liễu Hân Linh, “Người không thấy biểu tẩu người mạnh mai như vậy, trời lại tối, muốn hại nàng ngã xuống bị thương sao?”

Nghe vậy, Tạ Cẩm Lan miệng mếu máo, thiếu chút nữa liền nói biểu tẩu tuyệt không mạnh mai, còn có thể lấy gậy đánh bay người ta.”Bằng không để cùng biểu ca cùng nhau cười chung...”

”Lão tử mặc kệ người! !” Sờ Khiếu Thiên rốt cục không kiên nhẫn, trực tiếp đem tiểu chính thái nâng lên quăng cho Sờ Nhất, chính mình trực tiếp ôm lấy Liễu Hân Linh đặt lên ngựa trước, sau đó xoay người lên sau, nắm dây cương, kêu một tiếng “Giá”, dẫn đầu phóng đi.

Liễu Hân Linh lui ở trong lòng Sờ Khiếu Thiên, trong gió còn nghe được tiếng kêu ừ khuất của tiểu chính thái, bất quá Sờ Khiếu Thiên bỏ qua không để ý tới, Liễu Hân Linh liền từ bỏ.

Quả nhiên có lệnh bài thông hành của hoàng đế, thị vệ gác đêm không hỏi một tiếng liền để cho bọn họ vào.

Lúc này đã qua giờ sưa (rạng sáng hơn hai giờ), trong kinh thành một mảnh yên tĩnh, phố lớn ngõ nhỏ trống rỗng, hoàn toàn nhìn không ra hoàng thành ồn ào náo nhiệt của ban ngày. Ven đường trừ bỏ một ít ánh sáng từ những ngọn đèn treo trước cổng lớn của một số tòa phủ đệ, những địa phương khác bốn phía hoàn toàn tối tăm.

Sờ Khiếu Thiên ở một lối rẽ liền ngừng lại xuống ngựa, chờ hai con ngựa phía sau chạy tới, nói: “Các người đưa hân hoi phủ trưởng công chúa.”

”Dạ, thế tử.”

Sờ Khiếu Thiên quay đầu ngựa lại, hướng An Dương Vương phủ bước vào.

Liễu Hân Linh buồn ngủ cuộn mình ở trong lòng hân, nghe được thanh âm bọn họ, biết sắp trở lại An Dương Vương phủ, nhất thời thanh tỉnh vài phần.

Rất nhanh, bọn họ rốt cục về tới An Dương Vương phủ. Quân gia Sờ Thắng đi ra nghênh đón, nhìn thấy bọn họ về mặt cao hứng, nói: “Thế tử gia, thế tử phi, các người rốt cục đã trở lại, nô tài đi báo cho vương gia vương phi...”

”Cha, nương còn chưa ngủ sao?”

Sờ Khiếu Thiên ôm Liễu Hân Linh xuống ngựa, đem ngựa quăng cho hạ nhân, nghe được lời nói của Sờ Thắng có chút kinh ngạc hỏi.

”Ha ha, vương gia cùng vương phi lo lắng cho các ngài, nói nhất định phải chờ các ngài trở về mới đi nghỉ. Bất quá không cần lo lắng, vương gia bọn họ trước đó đã nhắm mắt được một chút, cho nên giờ vẫn chưa mệt.”

Nghe Sờ Thắng giải thích, Sờ Khiếu Thiên gật gật đầu, mang theo Liễu Hân Linh đi Lạc Tiên viện của An Dương vương phi thỉnh an bọn họ.

An Dương vương cùng An Dương vương phi nhìn thấy bọn họ trở về tự nhiên cao hứng vạn phần, lúc trước khi nghe nói con dâu cùng con của trưởng công chúa cùng nhau mất tích, làm cho bọn họ lo lắng muốn hỏng cái đầu rồi. Dù sao tân nương tử này cưới về mới vài ngày, bọn họ còn ngóng trông nàng sinh tôn tử cho bọn hân, nếu như có cái gì ngoài ý muốn, kia không phải làm cho người bên ngoài chế giễu hay sao? Hơn nữa bọn họ đồng thời cũng lo lắng nàng nếu bị thương, ảnh hưởng đến thân thể về sau có thể sẽ khó mang thai, vậy nguy rồi. Hiện nay thấy nàng bình an trở về, bọn họ rốt cuộc nhẹ nhàng thở ra.

Vợ chồng An Dương vương nhìn thấy thần sắc Liễu Hân Linh uể oải, trên người quần áo cũng có vẻ bẩn loạn, trên trán còn vết bầm đỏ hồng hồng, liền nhanh chóng để cho nàng về nghỉ ngơi, hơn nữa ngày mai không cần nàng phải đến thỉnh an, trước hảo hảo nghỉ ngơi tịnh dưỡng cho tốt rồi nói sau.

Liễu Hân Linh lúc này mệt mỏi muốn chết, nghe được lời nói của An Dương vương phi, mặc kệ trong lòng nàng có chủ ý gì, cũng phải cảm kích nhận lấy, sau đó bị Sờ Khiếu Thiên hờ hợt lôi kéo nàng trở về Lâm Tâm viện.

Lúc trước ngọn đèn có vẻ hơi tối, Sờ Khiếu Thiên không có thấy rõ ràng trên người Liễu Hân Linh chật vật, hiện nay xem rõ ràng, làm cho hân đau lòng muốn hỏng, đồng thời nhận thức rõ một chuyện: Mặc kệ nương tử nhà hân sức lực có bao nhiêu lớn, nhưng nàng vẫn là một nữ tử nhu nhược yếu ớt, cần được nam nhân cẩn thận che chở.

Về tới Lâm Tâm viện, nhóm nha hoàn ma ma đã chuẩn bị tốt thức ăn cùng nước nóng để tắm.

Nha hoàn Mặc Châu nhìn thấy Liễu Hân Linh bình yên vô sự trở về, trong lòng thấp thỏm cũng được buông xuống, Sờ Khiếu Thiên ở một bên thì nôn nóng lo lắng sai người nhanh chóng mang thuốc trị thương tới, Mặc Châu đỡ tiểu thư nhà mình đi vào ngồi xuống rồi đánh giá nàng từ trên xuống dưới, phát hiện trừ bỏ trên trán sưng lên như cái bánh bao, những chỗ khác thì hoàn hảo vô khuyết.

Vì thế Mặc Châu bình tĩnh, nàng đã nói đầy thôi, tiểu thư nhà nàng nhất định sẽ bình an trở về, muốn lo lắng thì nên lo cho bọn cướp kia, cũng không biết bọn họ có phải hay không đã quá hối hận khi bắt người không liên quan là tiểu thư.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 28

Chờ sau khi rửa mặt xong, Liễu Hân Linh rốt cục được nằm trên giường, toàn thân lười biếng, không khỏi phát ra một tiếng thở dài thoải mái.

Đột nhiên một bên giường hơi trằm xuống, một cổ thân thể tiến đến gần nàng, Liễu Hân Linh mở to mắt, chỉ thấy Sở Khiếu Thiên ngồi ở bên giường, hai mắt nặng nề nhìn chăm chăm vào mặt của nàng, vươn tay đem những lọn tóc trên trán nàng vén ra, lộ ra vết thương đỏ hồng.

Thật ra mà nói cũng không hẳn là vết thương, bởi vì cái này là do lúc trước ở trong xe ngựa bị đụng phải nên mới có, không có chảy máu, chỉ là sưng lên một khối nho nhỏ thôi, bị sưng đỏ nên lộ ra chút ứ huyết ở bên trong. Da của nàng trắng nõn nên nhìn khối ứ huyết này có vẻ nghiêm trọng một chút.

Ngón tay mang theo ấm áp chạm lên khối u đó, làm cho Liễu Hân Linh đau quá phát ra tiếng kêu.

“Đau quá...”

Liễu Hân Linh kêu một tiếng, đau xót như vậy, ánh mắt rất nhanh có phản ứng, nước mắt mông lung, ngay cả sắc mặt cũng giống như trắng bệch thêm vài phần, Sở Khiếu Thiên nhìn thấy liền một trận đau lòng, quả thực hận không thể thay nàng chịu đau.

“Nương tử, ta giúp nàng bôi thuốc. Yên tâm, ta sẽ rất nhẹ, sẽ không làm đau nàng.”

Sở Khiếu Thiên cho nha hoàn lui ra, chính mình tới bôi thuốc cho nàng.

Sở Khiếu Thiên ngồi bên giường tiếp nhận bình thuốc bằng bạch ngọc từ tay nha hoàn, không đợi nàng cự tuyệt, đổ ra một ít thuốc màu trắng đục vẽ loạn lên trán nàng. Lại nhìn thấy nàng nhíu mày lại, trông mắt rung rung, một bộ dáng đau vô cùng, Sở Khiếu Thiên nhất thời hiểu được thể chất nương tử nhà mình chắc là rất sợ đau, không khỏi nhớ tới ngày động phòng hôm đó, nàng cũng bởi vì đau mà đem giường làm sập ... Orz...

Nhớ tới chuyện đó, Sở Khiếu Thiên khéo miệng nhin không được run rẩy một chút, ở trong lòng quyết định, về sau tuyệt đối không làm đau nàng, miễn cho giường bị làm sập nữa, lỡ như mình bị ngộ thương nàng liền ôm mình đi tìm thái y, loại chuyện này..... Cho nên, tuyệt đối không thể làm cho việc này xảy ra.

“Được chưa?” Liễu Hân Linh cố gắng đem hơi nước trong mắt chùi chùi. Nàng thật sự không muốn bày ra bộ dáng nước mắt rung rung đầm đìa đáng yêu gì đó, giống như nàng không thể chịu được một chút đau gì hết. Trên thực tế, là do khối thân thể này phản ứng như thế, đối với cảm xúc bên ngoài rất nể nang, trước khi nàng kịp phản ứng, thân thể đã phản ứng trước rồi. Vì thế làm cho người ta cảm thấy nàng rất mảnh mai yếu đuối.

Cho nên, bề ngoài nàng mảnh mai như một đoá hoa, bên trong lại cực kỳ kiên cường buru hần, là một bá vương long sức mạnh kinh người. Kết luận này làm cho nàng có chút khó chịu.

Sở Khiếu Thiên biết rõ nàng mạnh vô cùng, nhưng mỗi lần nhìn thấy nàng bày ra bộ dạng nhu nhược, đầu óc hần như đình trệ lại, tự động xem nhẹ khí lực của nàng, chỉ còn cảm giác thương tiếc muốn che chở của nam nhân đối với nữ nhân.

Liễu Hân Linh rất hiểu điểm ấy, cảm thấy như vậy cũng tốt, nam nhân cùng nữ nhân trong lúc ở chung với nhau, hình thức thiên kì bách quái(Mọi chuyện) gì đều có. Mà nàng cùng Sở Khiếu Thiên, hình thức ở chung như thế cũng không tệ.

Thanh âm Liễu Hân Linh vang lên làm cho Sở Khiếu Thiên hoàn hồn, nhanh chóng thu hồi bàn tay, nói: “Tốt lắm, qua vài ngày thì vết bầm sẽ tan. Ân, nương tử nàng có thể ngủ, bất quá khi ngủ, nàng phải cẩn thận một chút, đừng đụng tới miệng vết thương.”

Nghe Sở Khiếu Thiên dặn dò, Liễu Hân Linh về mặt hắc tuyến. Nàng tự nhận tư thế ngủ của chính mình thập phần đoan chính, có thể bảo trì đến hừng đông không đổi tư thế. Chính là nam nhân này ngủ không thành thật, giống như hóa thân thành động vật, tay chân như bạch tuộc ôm lấy nàng. Khiến cho nàng mỗi buổi sáng khi tỉnh dậy liền nhìn thấy nửa thân người của bản thân bị hần đè ở phía dưới.

Sở Khiếu Thiên đi rửa tay, sau khi thổi tắt nến, cũng leo lên trên giường, trực tiếp đem Liễu Hân Linh ôm vào trong lòng, thỏa mãn thở dài một tiếng, nhin không được sờ sờ mặt của nàng, như là muốn xác nhận cái gì.

Liễu Hân Linh mệt mỏi một ngày, cũng mặc kệ hần, thẳng tắp đi ngủ.

Trời tờ mờ sáng, Sở Khiếu Thiên liền tỉnh.

Sở Khiếu Thiên mở mắt nhìn thấy cô gái nửa thân người bị mình đè phía dưới, có chút chột dạ, nhanh chóng xem xét mặt nàng, thấy đầu nàng an an phận phận gối trên gối đầu chưa nảy mảy di động, liền nhẹ nhàng thở ra. Sở Khiếu Thiên không nghĩ rời giường nhanh như vậy, lấy khuỷu tay chống lên giường làm cho thân thể chính mình khê nàng, để chính mình có thể dễ dàng nhìn thấy hết toàn bộ khuôn mặt nàng.

Sở Khiếu Thiên si ngốc nhìn chăm chăm nàng một hồi lâu, mới cẩn thận đứng dậy xuống giường, cũng không gọi người tiến vào hầu hạ, chính mình lấy đến bộ quần áo đã chuẩn bị tốt để một bên, mặc vào liền tiến ra ngoài ngoại thất.

Bên ngoài nha hoàn nghe được thanh âm đã sớm chuẩn bị đồ dùng rửa mặt, khi Sở Khiếu Thiên lên tiếng gọi người tiến vào, nha hoàn một đường trật tự

tiến vào, động tác cực nhẹ. Bởi vì Sở Khiếu Thiên cũng không phải thiện nam tín nữ gì, khi tâm tình không tốt, xảy ra việc đá chết người cũng có, những nha hoàn ma ma hầu hạ hần trong Lâm Tâm viện đều thông minh, tuyệt đối làm đúng bốn phận không dám lơ đãng.

Sở Khiếu Thiên chỉnh trang lại bản thân xong, nói với nha hoàn: “Thế tử phi còn đang ngủ, các người đừng ồn ỹ nằng, để cho nàng ngủ đến khi tự tỉnh lại.”

Nhóm nha hoàn nhóm cung kính trả lời : ‘Dạ’.

Sở Khiếu Thiên tiếp nhận ngọc bội An Thuận đưa qua giặt ở bên hông, đi nhanh ra cửa.

Lâm triều qua đi, Sùng Đức hoàng đế lưu lại An Dương vương, hỏi việc ngày hôm qua con của trưởng công chúa cùng An Dương thế tử phi bị bắt.

An Dương vương về mặt ấy này, “Hoàng thượng, lúc này còn trong lúc thăm vấn, thần còn chưa thăm vấn được bọn họ là do ai sai khiến, chỉ biết kế hoạch của bọn họ là muốn bắt Tạ Cẩm Lan để uy hiếp trưởng công chúa, mà con dâu Liễu thị của thần trùng hợp lúc ấy cũng có mặt, cho nên vô tội bị liên lụy đến thôi.”

Sùng Đức hoàng đế lấy tay gõ gõ mặt bàn, suy nghĩ sâu xa một lát, liền nói: “Tam ca, việc này trăm giao cho người tra xét, người đem chuyện này đều tra rõ ràng, cấp cho trưởng công chúa một câu trả lời.”

“Thần tuân chỉ.” An Dương vương hiểu được đây là hoàng đế cho hấn và trưởng công chúa mặt mũi, đem toàn bộ việc này để hấn phụ trách, cũng làm cho bọn họ có cái nơi để trút giận.

Quản thân sau khi trình tấu một ít việc, Sùng Đức hoàng đế phát tay để cho An Dương vương lui xuống.

An Dương vương mới vừa đi không lâu, một tên thái giám tiến vào, nói: “Hoàng thượng, An Dương vương thế tử cầu kiến.”

Sùng Đức hoàng đế vừa nghe, mi hơi giật giật một chút, trong mắt đã có ý cười, để cho người ta tuyên An Dương vương thế tử tiến vào.

Sở Khiếu Thiên sau khi tiến vào hành lễ với Sùng Đức hoàng đế xong, cười hi hi nói: “Hoàng thúc, con tới để trả lệnh bài cho người. Âm vệ của người dùng tốt lắm, ít nhiều vì có bọn họ, con hôm qua mới có thể nhanh như vậy tìm được người.” vỗ mông ngựa một chút.

Tổng quản thái giám hoàng cung Lưu công công tiến lên tiếp nhận lệnh bài trên tay Sở Khiếu Thiên trình lên cho Sùng Đức hoàng đế, Sùng Đức đế nhìn thoáng qua, liền đem nó phóng tới một bên, nói: “Đó là đương nhiên, trăm chính là đem những âm vệ am hiểu nhất việc truy tìm dấu vết cho người mượn. Ha ha, trăm nghe nói lúc các người tìm được chỗ giấu người, thế tử người cùng con của trưởng công chúa đã không thấy đâu, sau đó cũng là người dẫn người đi tìm bọn họ. À, vết thương của những người đó, nghe nói có vẻ giống như bị người dùng gậy với sức mạnh kinh người đập trúng, có phải hay không?”

“Hoàng thúc, việc này người không phải đã biết rõ hay sao còn hỏi thần.” Sở Khiếu Thiên gãi gãi mặt, có chút ngượng ngùng nói: “nàng dâu của thần nằng... Chính là khí lực có mạnh một chút, kỳ thật rất yếu, thần dùng một ngón tay cũng có thể làm nàng bị thương.”

“Chính là khí lực có mạnh một chút?” Sùng Đức hoàng đế nhún mày, vẻ mặt không tin.

“Hoàng thúc~~~~!” Sở Khiếu Thiên kéo dài thanh âm

Sùng Đức hoàng đế cười ha ha đứng lên, chỉ vào hấn nói: “Người đừng nghĩ đến trăm không biết tâm tư này của người! Không phải là muốn che lấp việc vợ người có quái lực hay sao, chuyện này cũng không có gì là không thể cho ai biết, người đã không muốn để cho người khác biết, trăm sẽ làm bọn họ cảm miệng. Bất quá, nữ nhân có được quái lực lớn này, thật sự là...” Nói xong, Sùng Đức hoàng đế về mặt đồng tình nhìn Sở Khiếu Thiên, trong lòng đột nhiên có một chút áy náy không điều tra rõ ràng liền đem nữ nhân như vậy từ hôn cho Sở Khiếu Thiên.

Sùng Đức đế tuy rằng không có đem lời nói hết, nhưng mọi người ở đây đều hiểu được ý của hấn.

Sở Khiếu Thiên lại không để ý, hắc hắc cười nói: “Hoàng thúc, thần cảm thấy nàng rất tốt, mặc kệ nàng khí lực có bao nhiêu lớn, nàng đều rất yếu, thần vừa nhìn thấy nàng, liền cảm thấy nàng cần được bảo hộ, che chở.”

Trong Từ Thần điện, trừ bỏ Sùng Đức đế cùng Sở Khiếu Thiên, cũng chỉ còn lại một mình Lưu công công hầu hạ. Lưu công công đối với hình thức ở chung của hai người này đã thấy nhưng không thể trách, Sùng Đức hoàng đế quả thật như người bên ngoài đồn đãi, rất tin tưởng Sở Khiếu Thiên, so với một ít hoàng tử trong cung còn muốn dung túng sủng ái hơn, Sở Khiếu Thiên này ở trước mặt hấn luôn luôn là đáng về tùy ý. Lưu công công nhìn nhiều năm như vậy, trong lòng loáng thoáng có chút hiểu được tâm tư Sùng Đức hoàng đế, Sở Khiếu Thiên này, cũng không biết làm sao chạm được điểm đến đặc biệt trong lòng hoàng thượng, Sở Khiếu Thiên tồn tại, giống như để bù lại sự thiếu hụt thời niên thiếu của Sùng Đức đế. Nói như vậy, chỉ cần cả đời này của Sở Khiếu Thiên không mưu phản, hoàng thượng thậm chí nguyện ý cho hấn sự vinh sủng đến già.

Hai người sau khi trò chuyện một lát, đề tài liền chuyển tới trên người bọn cướp ngày hôm qua.

“Hoàng thúc, thần nghe thế tử phi nhà thần nói, bọn cướp này từng nói qua, mục đích của bọn họ là An Dương vương. Lấy ý kiến của thần, bọn họ lúc trước muốn bắt Tạ Cẩm Lan, chỉ sợ là muốn dùng hấn để uy hiếp - trưởng công chúa, sau đó mượn tay trưởng công chúa để đối phó cha thần, hoặc là muốn lấy lần này để làm giao dịch, muốn cha ta làm cái gì đó...” Sở Khiếu Thiên vừa nói vừa hồi tưởng chuyện tình ngày hôm qua, còn có những việc tối hôm qua trước khi ngủ Liễu Hân Linh kể với hấn. Liền cảm thấy sự tình không đơn giản, cho nên chờ tới hừng đông Sở Khiếu Thiên liền tiến cung.

Sùng Đức để nghe hần phân tích, ánh mắt trở nên thâm thúy, chờ sau khi Sở Khiếu Thiên nói xong, về mặt nhìn về phía hần, liền nói: “Người nói cũng không phải không có đạo lý, bất quá việc này còn chưa được điều tra rõ ràng, hết thảy đều có khả năng. Tốt lắm, chuyện này trầm giao cho cha người xử lý, người không cần quá mức chú ý.”

Sở Khiếu Thiên nhất thời không vui, “Hoàng thúc, bọn họ bắt thê tử của thần, thần...”

“Người muốn thế nào?” Sùng Đức hoàng đế thấy mắt hần hiển lộ sát khí, một bộ dáng muốn để cho bọn cướp có kết cục không hay ho, không khỏi cười đánh gãy lời nói của hần, “Người không phải từng nói với trẫm, ước nguyện của người là muốn ăn chơi trác táng suốt đời hay sao? nghĩ nhiều như vậy làm cái gì? Người nếu muốn cả đời ăn chơi trác táng, trẫm cũng có thể bảo hộ người đến già.”

Nói đến việc này, Sở Khiếu Thiên nhất thời có chút ngượng ngùng như đầu, lắp bắp nói: “Hoàng thượng, người có thể hay không đừng nhắc tới ý tưởng ngày thơ ngày trước của thần hay không? Từ khi thất thất hoàng thúc chinh thần, thần hiểu được rất nhiều, cũng không muốn giống như trước kia vậy. Huống hồ hiện tại thần đã có thê tử, phải có trách nhiệm với gia đình: cha, nương, thê nhi, không thể làm xằng làm bậy giống như trước kia vậy.”

Vừa nghe hần nói như vậy, Sùng Đức hoàng đế nhất thời nhớ tới sự tình hai năm trước. Khi đó Sở Khiếu Thiên chính là tên hỗn đản khiến cho người người đều muốn đập chết, chuyện xấu gì đều có thể làm được, chưa bao giờ để ý tới hậu quả, không biết làm cho bao nhiêu người nghiêng răng nghiêng lợi, hần không thể trực tiếp làm cho An Dương vương từ nay về sau tuyệt hậu. Thẳng đến một ngày hai năm trước đây, Sở Khiếu Thiên ở Bạch Mã chọc tới Túc vương phi, bị Túc vương bắt ngay tại trận, vì thế bước ngoặt trong nhân sinh của hần liền bắt đầu. Sở Khiếu Thiên khi đó cũng không chỉ bị Túc vương phi làm bị thương nam căn nam nhân, sau đó còn bị Túc vương ra tay sửa chữa. Sùng Đức hoàng đế nhớ đến việc lúc đó Túc vương thẳng tay sửa chữa Sở Khiếu Thiên, nhất thời xấu hổ, đồng thời cũng đối với đứa cháu bị Túc vương ép buộc sửa chữa thâm như vậy mà không chết, sinh ra cảm giác kính nể.

Có thể nói, bất luận kẻ nào từng bị Túc vương sửa chữa qua không chỉ tinh thần uể oải không phấn chấn, nhân sinh từ nay về sau cũng bắt đầu hắc ám, ngược lại Sở Khiếu Thiên lại tỉnh ngộ, từ nay về sau quyết tâm đi trên con đường chính đạo. Chỉ có Sở Khiếu Thiên có suy nghĩ khác người thường mới làm được như thế, hướng một phương hướng tốt đẹp để phát triển.

“Ha ha, xem ra hoàng đế trẫm đã dạy dỗ người vô cùng tốt.” Nói đến Túc vương đang ở Đồng Thành, ý cười trên mặt Sùng Đức hoàng đế liền đình chỉ không được.

Sở Khiếu Thiên thế nào lại không biết địa vị của thất thất hoàng thúc trong lòng của Sùng Đức đế, chỉ sợ ở trong lòng hoàng đế, ngay cả lão nương lão bà thêm mấy đứa con nữa cũng kém một ngón tay của Túc vương. Cho nên đối với Túc vương, hần tới bây giờ đều sinh ra một loại cảm giác kính sợ, chưa bao giờ dám trêu đến hần. Một lần ở Bạch Mã tự hai năm trước, Túc vương thật sự là làm cho hần hiểu được cái gì gọi là cảm giác sống không bằng chết, cũng hoàn toàn làm hần không dám xằng bậy như lúc trước.

Thật sự là chuyện cũ nghĩ lại mà kinh a!

“Hoàng thúc, Khiếu Thiên tuy rằng bất tài, bất quá những gì thất thất hoàng thúc chỉ dạy thần đều nhớ kỹ a. Thần về sau cũng sẽ hướng thất thất hoàng thúc học tập, vì ngài chia sẻ chính vụ.” Sở Khiếu Thiên về mặt nghiêm túc bảo đảm.

Sùng Đức hoàng đế vừa nghe, liền tục nói “hảo”, bất quá đột nhiên nhớ tới cái gì, về mặt cương cứng lại, nói: “Cách hành xử cùng phẩm tính của Túc vương người có thể học, nhưng mà đừng học cách đối đãi của hần với nữ nhân. Cha người An Dương vương còn ngóng trông người nạp thêm mấy phòng mỹ thiếp để sinh cho hần mấy người tôn tử.”

Sở Khiếu Thiên về mặt hắc tuyến nhìn hần, “Hoàng thượng, ánh mắt của người đang cười.” Cho nên đừng tưởng rằng banh cái mặt ra thì hần không biết người đang cười trộm.

Trong kinh thành ai không biết Túc vương cưới một đồ phụ, thành thân vài năm, toàn bộ túc Vương phủ, trừ bỏ một mình Túc vương phi, bên người Túc vương ngay cả một nha đầu thông phòng cũng không có, làm cho người ta nhìn rồi chê cười. Mà Thái hậu ban cung nữ cho Túc vương, trừ bỏ một người không rõ lý do vì sao đã chết kia, những người còn lại nếu không bị Túc vương trả về, thì cũng bị đuổi ra khỏi phủ. Đến tận bây giờ, Túc vương phi chỉ có một Túc vương phi, Túc vương phi ngay cả Túc vương đi Đồng thành, cũng có thể bỏ được vinh hoa phú quý ở kinh thành chạy tới nơi khi họ có gậy, cũng chỉ vì muốn bên cạnh trượng phu, không để cho bất kỳ nữ nhân nào có cơ hội tiếp cận.

Đều nói Túc vương khắc thê tuyệt tử, những nữ nhân cùng Túc vương có dính chút quan hệ đều chết oan chết uổng. Chỉ có Túc vương phi hiện tại không chỉ vui vẻ còn sống, cuối năm trước còn bình an sinh hạ một nữ nhi, làm cho rất nhiều đồ phùng trong kinh thành thiếu chút nữa phá sản. Cho nên, khi người trong kinh thành bàn về Túc vương phi, lời tốt lời xấu gì đều có.

“Trẫm không cười.” Sùng Đức hoàng đế về mặt nghiêm túc, “Túc vương là tên bướng bỉnh, lời nói của trẫm hần chưa bao giờ nghe, cho nên người đừng học hần cùng trẫm tranh luận, cũng đừng học theo hần đem nữ nhân sùng lên trời.”

“Hoàng thúc yên tâm, thần sẽ nghe lời người nói.” Sở Khiếu Thiên nhanh chóng bày ra về mặt nghiêm túc cam đoan, trong lòng vụng trộm nói: nương tử nhà hần ôn nhu sẵn sốc như vậy, cho dù hần đem nàng sùng lên trời, nàng cũng sẽ không làm ra chuyện tình quá mức gì. Ừ, cho nên hần đem nàng sùng lên trời cũng không sao.

Hai người mặt nghiêm túc nói chuyện trong chốc lát, Sở Khiếu Thiên đột nhiên nhớ tới còn có chuyện, da mặt dày nói: “Đúng rồi, hoàng thúc, thần nghĩ muốn hướng người xin một người. Người có thể hay không đem một tên thị vệ võ công cao cường ban cho thần.”

Sùng Đức hoàng đế nhú mày, “Người muốn thị vệ làm gì? Chẳng lẽ trẫm đưa cho người mười tên thị vệ kia còn chưa đủ?” bên người Sở Khiếu Thiên có mười tên thị vệ lấy danh hào từ Sở Nhất đến Sở Thập, đều là khi Sở Khiếu Thiên mười tám tuổi làm lễ đội mũ được Sùng Đức hoàng đế ban cho, đã

trở thành tâm phúc thị vệ của hần .

”Hoàng thượng, thần muốn học võ. Tự nhiên muốn cùng sư phó có võ công giỏi nhất học tập .” Sở Khiếu Thiên đứng lý hợp tình nói.

Nghe hần nói như vậy , Sùng Đức hoàng đế rốt cục nghiêm mặt không được, cười ha ha, vừa cười vừa nói: “Trẫm đã biết, ngươi là đánh không lại thể từ ngươi, cho nên muốn học chút võ công để bản thân có chút lợi thế đi? Ha ha, tiểu tử ngươi cũng có hôm nay a...”

Sở Khiếu Thiên bị hần cười đến vẻ mặt đỏ bừng, nhưng lại phản bác không được, chỉ có thể đứng đó mặt cho hoàng đế cười đủ. Nếu là người khác dám cười hần như vậy, hần đã sớm tiến lên trực tiếp đánh nhau, đánh cho hần không cười được nữa mới thôi, nhưng người nọ là hoàng đế a, cho dù hoàng đế dung túng hần như thế nào, hần cũng không dám làm càn như vậy.

”Hoàng thúc, có thể hay không đừng cười ...” Sở Khiếu Thiên nhỏ giọng nói, biểu tình trên mặt thập phần xấu hổ.

Sùng Đức hoàng đế cười một trận, rốt cục sinh lòng từ bi nói: “Tốt lắm, trẫm không cười . Ngươi muốn người trẫm sẽ cho ngươi, một lát Trẫm sẽ kêu hần đi An Dương Vương phủ tìm ngươi.”

”Đa tạ hoàng thượng.” Sở Khiếu Thiên thế này mới mang theo vẻ mặt cao hứng quay xuống tạ ơn.

Nhìn bộ dáng này của hần, Sùng Đức hoàng đế lại nhin không được mà cười.

Thức diệt hai người còn nói thêm một lát, mục đích Sở Khiếu Thiên đã đạt thành, rốt cục cáo từ ly khai.

Chờ sau khi hần rời đi , Sùng Đức hoàng đế buông lỏng, xoa xoa hai bên thái dương, giống như đang làm bầm lâu bầu nói: “Tiểu tử này, căn bản không có đem lời nói của trẫm để vào trong lòng.”

Lưu công công cẩn thận trộm dò xét nhìn hần một cái, trong nội tâm nói hần biến thành như vậy còn phải do người sủng mà thành? Có thể nói là so với lão cha nhà người ta còn sùng hơn, người không hiểu rõ chuyện tình có khi còn tưởng rằng Sở Khiếu Thiên kỳ thật mới là con hoàng đế.

”Ai, lưu công công, ngươi nói, trẫm như thế nào cảm thấy nếu cứ theo chiều hướng này đi xuống, An Dương vương thế tử có lẽ sẽ như Túc vương vậy, về sau chỉ cần một nữ nhân là đủ?” Sùng Đức hoàng đế có chút lo lắng hỏi.

”Này...” Lưu công công mờ hồ đều thi nhau chảy xuống, cẩn thận nói: “Nô tài cũng không biết, bất quá xem biểu hiện ngày hôm qua của An Dương vương thế tử , tựa hồ rất coi trọng vị thế tử phi kia...”

Sùng Đức hoàng đế cũng nhớ tới ngày hôm qua Sở Khiếu Thiên mang một thân sát khí tiến cung tìm hần mượn người, nhất thời cảm thấy khả năng chú ý lần này của An Dương vương đã nhầm rồi. An Dương vương nguyên bản vì con cầu thân nữ nhi của một tiểu quan viên, là vì hậu nhân sau này, lại không nghĩ rằng người con dâu này có thể là ma chướng của con hần, về sau chắc sẽ hiểu được .

Khi Liễu Hân Linh tỉnh lại, cảm thấy toàn thân mỏi mệt, trong lúc nhất thời không biết đã xảy ra chuyện gì.

”Tiểu thư, ngài tỉnh?” Một bàn tay đem mạn giường vén ra, thanh âm Mặc Châu vang lên.

Liễu Hân Linh trả lời, híp mắt vươn tay để cho Mặc Châu đem nàng nâng dậy, hỏi: “Hiện tại là giờ nào ?”

”Đã là buổi trưa .” Mặc Châu đáp, lấy quần áo thay nàng mặc vào.”Thế từ buổi sáng khi xuất môn đã phân phó chúng ta không cần ầm ỹ ngài, để cho ngài ngủ.”

Liễu Hân Linh lấp bắp kinh hãi. Bất quá nghe được lời nói của Mặc Châu, lại yên lòng. Dù sao mẹ chồng nàng tới hôm qua cũng phân phó nàng mấy ngày nay không cần đi thỉnh an, ngủ dậy trễ chút cũng không quan hệ.

Mặc Châu vừa hầu hạ Liễu Hân Linh rửa mặt chải đầu vừa nói: “Tiểu thư, thế tử gia thực quan tâm ngươi. Ngày hôm qua phát hiện không thấy ngươi, biểu tình của thế tử gia thật đáng sợ, nô tỳ nhìn đến muốn phát run. Tiểu thư, kỳ thật thế tử gia rất để ý ngài , cũng không giống như những lời nói bên ngoài.”

Liễu Hân Linh nghe Mặc Châu nói, nhớ tới lời nói của Sở Khiếu Thiên đêm qua tại gian nhà nông đơn sơ kia , trong lòng khẽ rung động, trầm ngâm không nói.

Mặc Châu vì nàng buộc tóc tốt, liền đi ra ngoài kêu mang đồ ăn lên , không bao lâu, Lục Y cùng đám người nha hoàn đã dọn tốt ngọc thiện .

Liễu Hân Linh vừa ngồi xuống cầm lấy chiếc đĩa, liền gặp Sở Khiếu Thiên mặc một thân triều phục tiến vào, đi theo phía sau còn có gã sai vặt An Thuận.

”Nương tử, nàng như thế nào lại không nghỉ ngơi nhiều vào?” Sở Khiếu Thiên vừa vào cửa liền hỏi.

Đại khái là nhớ tới chuyện tình đêm qua tại nông gia kia, Liễu Hân Linh tâm tình rất tốt, hướng hần ôn nhu dịu dàng cười, “Thiếp cũng vừa tỉnh dậy. Phụ quân đã dùng bữa chưa ?”

”Chưa đâu.”

Sở Khiếu Thiên nói xong ngồi xuống, nha hoàn nhanh chóng đem một bộ bát đĩa sạch sẽ mang lên.

Hai người im lặng cùng nhau dùng xong ngọc thiện, Sở Khiếu Thiên sai người lấy thuốc đến vừa bôi lên vết thương trên trán Liễu Hân Linh vừa nói: “Hai ngày này nàng nghỉ ngơi nhiều một chút, qua hai ngày này, kỳ nghỉ của ta cũng hết, không thể ở nhà cùng nàng.”

”Nga, đã biết.”

Liễu Hân Linh đối với việc có hán bồi bên cạnh hay không cũng không có việc gì, bất quá thấy hai mắt hán phát sáng trông suốt nhìn chăm chăm nàng, có chút không được tự nhiên nghiêng người né tránh, không biết phải nói cái gì.

Sở Khiếu Thiên bởi vì có thể cùng nàng nghỉ ngơi hai ngày, trong đầu lại nóng lên, không khỏi nắm lấy bàn tay nàng tinh tế vuốt ve, ngay cả ánh mắt cũng trở nên thâm thúy nóng rực.

Liễu Hân Linh bị hán nhìn chăm chú cảm thấy không được tự nhiên, mặt đã muốn nóng lên vài phần. Đang lúc nàng muốn rút tay về, đã thấy Sở Khiếu Thiên trực tiếp cúi đầu, đem tay nàng đưa lên môi hôn, thậm chí giống như một con chó nhỏ, đem ngón tay nàng từng ngón từng ngón liếm lấy...

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Chương 29

Sở Khiếu Thiên đưa tay nàng tới bên môi, đem từng ngón tay của nàng liếm lấy, làm cho Liễu Hân Linh có cảm giác bị loại động vật nào đó liếm láp, không khỏi có chút bức tức, trong lòng cảm thấy có chút ghê tởm, do dự có nên rút tay về hay không, nhưng lại lo lắng nếu mình mạo muội rút tay về, không cẩn thận đẩy ngã hán thì làm sao bây giờ... A a, có chút khó xử a...

Sở Khiếu Thiên sau khi đem tay nàng tinh tế liếm một lần, ngẩng đầu lên nhìn nàng, cặp mắt phượng kia nhiễm một mảnh thâm trầm.

Liễu Hân Linh nhất thời nói không ra lời.

Sở Khiếu Thiên đem nàng ôm vào trong lòng, nâng cằm của nàng lên cúi đầu hôn xuống.

Liễu Hân Linh trơ mắt nhìn mặt hán càng ngày càng gần, ngón tay giắt giắt, rốt cuộc không có đẩy hán ra. Nàng biết việc âu yếm giữa phu thê đều là chuyện bình thường, làm thê tử có trách nhiệm thỏa mãn nhu cầu của trượng phu. Cùng với việc để cho trượng phu vì không thỏa mãn được dục vọng mà đi tìm nữ nhân khác phát tiết, còn không bằng để cho chính mình. Cho nên đối với những động tác có chút thân mật của hán, nàng tuy rằng không quen, nhưng cũng không bài xích, ngược lại tận lực làm cho chính mình quen dần.

Trải qua mấy ngày ở chung, Liễu Hân Linh cảm thấy biểu hiện của Sở Khiếu Thiên cũng không tệ lắm. Có lẽ những người không hiểu rõ chuyện tình, đều thông cảm cho nàng khi gả cho một tên công tử ăn chơi trác táng, nhưng chỉ có tự nàng thể nghiệm qua mới biết nam nhân này không có tệ như những lời đồn đãi ở bên ngoài, hơn nữa, hán đối mình còn có một loại cảm giác thích không rõ, cho nên mới tha thứ cho nàng hết lần này tới lần khác khiêu chiến lòng tự tôn của hán.

Một khi đã như vậy, nàng vì sao không giữ chặt lấy hán, nắm chắc hôn nhân của mình?

Trước khi xuất giá, nàng quả thật là đối với hôn nhân chưa bao giờ ôm hy vọng gì. Nhưng mà sau khi gả cho hán, nàng phát hiện nam nhân này quả thật rất tốt, như vậy liền thừa chấp nhận đi. Thừa tiếp nhận so với lúc nào cũng ép bản thân công thức hóa cuộc hôn nhân này thì tốt hơn nhiều. Nói đến cùng, nữ nhân đều là cảm tính động vật, đã có lựa chọn tốt nhất, vì sao không thể thả lỏng, để cho chính mình càng thêm hạnh phúc?

Cho nên, nàng sẽ tận lực duy trì cuộc hôn nhân này.

Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là Sở Khiếu Thiên đừng làm cho nàng thất vọng mới được.

Sở Khiếu Thiên không biết ý nghĩ trong lòng nàng, một tay vòng qua eo của nàng, một tay giữ lấy ót nàng hôn càng sâu. So với nụ hôn ngây ngốc đêm tân hôn, hiện tại nụ hôn này càng thêm khiêu khích lòng người, từ nhẹ nhàng liếm cắn đến mút mát, một chút một chút nghiền nát môi nàng.

Liễu Hân Linh hô hấp có chút khó khăn, chỉ có thể há miệng hô hấp, nhưng mà rất nhanh, đầu lưỡi ẩm áp trắng mịn liền tiến vào, khám phá sâu trong miệng nàng từ môi, lưỡi đến răng. Nàng nếm được hương vị bạc hà lạnh lạnh trong miệng hán, thực tươi mát, nhẹ nhàng từng chút từng chút tiến vào trong vị giác của nàng...

Nguyên lai hán vừa rời súc miệng là dùng bạc hà... Nàng mơ mơ màng màng nghĩ, sau đó lưỡi bị hán nặng nề mút lấy. Nàng bị hán giam chặt trong lòng ngực, cực không thoải mái, chờ khi hán buông ra, đầu óc nàng choáng váng chỉ có thể thở dốc.

Chờ khi đã bình ổn hô hấp được một chút, Liễu Hân Linh phát hiện chính mình đã bị hán kích động ôm lấy, đem nàng đặt lên nhuyễn tháp gần cửa sổ, nhìn hán cúi kiểm chế, vẻ mặt nhẫn nại tháo bỏ thất lung của nàng, bộ dáng vô cùng gấp gáp.

Lúc này nhóm nha hoàn thông minh đã sớm lui xuống, ngay cả cửa cũng được bọn họ đóng lại, hai người nằm trên nhuyễn tháp, sắc mặt ửng hồng, quần áo hỗn độn.

”Đợi chút, hiện tại là ban ngày...” Liễu Hân Linh đưa tay dán trên ngực hân, nhắc nhở nói.

Ban ngày làm chuyện hoan ái, là điều tối kỵ của cổ nhân a.

Sở Khiếu Thiên đem đai lưng nàng quăng lên tháp, khiến cho vạt áo của nàng tuột sang một bên, lộ ra cái yếm bạch sắc bên trong. Sở Khiếu Thiên hô hấp nặng nề thêm vài phần, cúi đầu nhẹ nhàng cắn cắn xương quai xanh của nàng, hàm hồ nói: “Ta không phải quân tử, không cần phải kiêng kỵ nhiều như vậy... Nương tử, ta khó chịu...” Rầu rĩ nói xong, thanh âm kia như là đang làm nũng.

Động tác chống đẩy của Liễu Hân Linh dừng lại, chính là một khắc như vậy, đã bị Sở Khiếu Thiên tìm được cơ hội, nhanh chóng đem tay nàng bắt lấy đặt lên phía trên đầu, toàn bộ thân thể hân đều chen vào giữa hai chân nàng, khiến cho hai chân nàng không thể không mở ra để cất chứa hân.

Liễu Hân Linh rốt cuộc cũng phóng túng hân, bởi vì nàng nghĩ đến, bọn họ vừa mới thành thân không đến mười ngày, hiện tại loại thời điểm này, theo như hiện đại hân là đang trong tuần trăng mật đi? Cho nên, cho dù nam nhân trong thời gian này có liên lụy cầu hoan, cũng là chuyện đáng được tha thứ ... nghĩ như vậy, nàng liền không còn băn khoăn .

Vì đang là ban ngày, cái gì bí mật thân thể đều hiển lộ trước mắt. Liễu Hân Linh hí híp mắt, nhìn nam nhân trần trụi trong ngực, cơ ngực hân thực rắn chắc, da thịt không tính là quá trắng, hiện ra làn da màu ám bạch khỏe mạnh, thoát nhìn thực đẹp mắt. Mà chính nàng lúc này trừ bỏ nhất kiện áo ngoài còn lỏng lẻo vắt trên cánh tay, cái yếm hay tiết khổ gì đó đều bị nam nhân này vội vàng quăng rớt.

Bên ngoài ánh nắng tươi sáng, sáng lạn, trong viện trên một nhánh cây liễu, một chú chim nhỏ đang đậu nhẹ nhàng kêu. ánh sáng ban ngày thập phần chói mắt, Liễu Hân Linh nằm trên nhuyễn tháp ,mắt bị ánh sáng bên ngoài cửa sổ đâm vào không thoải mái, không thể không vờn bàn tay che lại hai mắt.

Liễu Hân Linh khẽ cắn môi, không cho chính mình phát ra tiếng rên rỉ. Ánh mắt bị bàn tay che lấy cho nên không nhìn thấy, nhưng lại khiến cho cảm giác trở nên thập phần rõ ràng, thân thể truyền đến từng đợt run rẩy từ những nơi mà hân chạm đến vuốt ve, lan khắp toàn thân, vừa ngứa vừa thoải mái. Đột nhiên, thân thể của nàng chấn động, thiếu chút nữa ản ản không được kêu lên. Đơn giản là vì tay của hân đã đi vào địa phương ở dưới bụng của nàng, sau đó bắt đầu không nhanh không chậm hoạt động, kiên nhẫn làm cho đến khi hạ thân nàng ướt đầm.

Sở Khiếu Thiên hoạt động thực rất cẩn thận, hân cũng là vì phòng ngừa một hồi hân đi vào sẽ làm đau nàng —— hậu quả này thực nghiêm trọng , cho nên, cho dù bản thân ản ản sắp bùng nổ , cũng chỉ có thể để nàng được chuẩn bị tốt trước. Thẳng đến khi cảm giác được phía dưới nàng đã ướt át , Sở Khiếu Thiên mới rút tay ra, để cho phần thân cực đại của mình đặt trước lối vào đào nguyên ướt đầm kia.

Liễu Hân Linh hai tay nắm chặt thành quyền, nín thở, cảm giác được vật cực đại làm nàng khó chịu kia đang từng chút từng chút đẩy mạnh vào trong cơ thể nhỏ hẹp của nàng, thẳng đến khi nó rút cục đem hạ thể nàng lấp đầy, hai người đều nhẹ nhàng thở ra.

Sở Khiếu Thiên đem tay nàng đang che trên mắt dời đi, cúi đầu nhìn khuôn mặt nàng ửng hồng, sau đó đem môi hôn lên trên mí mắt nàng, dùng một loại ôn nhu mà ngay cả hân cũng không phát hiện, nhẹ nhàng mà hạ xuống từng nụ hôn.

”Nương tử, nàng kiên nhẫn một chút...” thanh âm ấm áp của Sở Khiếu Thiên bao hàm dục vọng muốn được phát tiết, thập phần quyến rũ lòng người.

Liễu Hân Linh nhú mi lại, chậm rãi gạt đầu. Nàng hiểu được ý tứ trong lời nói của hân, đơn giản là hân muốn nàng kiên nhẫn một chút, đừng có lỡ tay mà đem giường làm sập . Tuy rằng Liễu Hân Linh cảm thấy nếu chính hân có thể chịu đựng không cần kịch liệt như vậy , phòng chừng nàng sẽ không chế được , chính là loại chuyện làm tình này, giống như nam nhân càng dễ dàng mất khống chế hơn so với nữ nhân đi?

Bất quá Liễu Hân Linh cũng nhớ tới tuổi tác hiện giờ của hân, mới hai mươi tuổi, đúng là khí huyết tràn đầy, là thời điểm khó khống chế nhất, muốn hân cấm dục tuyệt đối không có khả năng, không phải thấy từ khi đêm tân hôn trở đi, biết rõ đại đi mị của nàng đến, còn hồ chút là ở trên người nàng cọ đến cọ đi sao? .

Sở Khiếu Thiên chiếm được cam đoan của nàng, đem hai tay nàng kéo qua đặt trên vai hân , một tay nâng thất lưng của nàng lên, bắt đầu va chạm

Liễu Hân Linh cảm thấy hạ thể trưởng khó chịu, cái vật thô dài lại vừa cứng một chút một chút hướng chỗ sâu trong cơ thể nàng đánh tới, trong lúc ma sát, tựa hồ nó còn có xu hướng càng lúc càng lớn , làm cho nàng càng khó nhịn. Đặc biệt cái loại ma sát va chạm này mang đến từng đợt tê dại kỳ dị, theo một đường truyền tới não, làm cho nàng toàn thân đều run run. Tuy rằng cảm giác thực thoải mái, nhưng mà khoái cảm càng ngày càng nhiều đánh ụp tới, cũng làm cho nàng có chút khống chế không được.

Đột nhiên, một trận kích thích khoái cảm tột cùng tiến tới như nước lũ vỡ đê, thân thể kịch liệt run run ...

Sở Khiếu Thiên hiểu được nàng đã đến cao trào , không khỏi đẩy nhanh tốc độ, nắm chặt lấy hông của nàng , làm cho chính mình có thể dùng sức đi vào càng sâu.

Không biết qua bao lâu, Liễu Hân Linh đột nhiên bị nam nhân đè chặt đâm vào một cái thật sâu, một cổ tinh dịch nóng hổi phun vào chỗ sâu trong cơ thể nàng, làm nàng kim lòng không nổi rên rỉ ra tiếng...

Tình sự kịch liệt qua đi, Liễu Hân Linh ghé vào trong lòng nam nhân , hơi thở hai người đều có chút dồn dập.

Đây là lần thứ ba hoan ái của bọn họ, cũng là lần tốt nhất.

Lần đầu tiên, hai người đều là người mới không có kinh nghiệm, khiến cho người nào đó đau đớn đến nỗi đập hư giường, náo loạn hết một buổi. Lần thứ hai đó là đêm trước, hai người đều đang trong lúc học tập, hẳn muốn học làm thế nào để không làm đau nàng, mà nàng muốn học là làm thế nào trong lúc kích tình có thể khống chế được lực đạo không làm sập giường. Mà nay đã là lần thứ ba, kết quả so với hai lần trước tuyệt vời hơn rất nhiều, cái loại nước sữa hòa nhau này, tư vị tuyệt vời của thể xác và tinh thần hợp nhất thành một, làm hai người cảm giác rất khác biệt.

Sở Khiếu Thiên thực vừa lòng, hẳn nằm dài ở trên nhuyễn tháp, ôm lấy cô gái kiều nhỏ trong ngực, trong lòng một trận thỏa mãn. Thì ra cùng nữ nhân âu yếm làm loại chuyện này, cái cảm giác thỏa mãn tốt hơn gấp trăm lần, giống như cả thế gian không có chuyện tình gì có thể tốt đẹp hơn thế.

Cho tới nay, Sở Khiếu Thiên thích nữ nhân xinh đẹp, cảm thấy dung mạo các nàng còn đáng nhìn hơn so với thân thể hoàn mỹ, loại sở thích này thập phần quái dị, cũng làm cho An Dương vương phi đau đầu, nhưng mà Sở Khiếu Thiên lại lơ đãng. Cho nên hẳn thích xem mỹ nhân, thích cất chứa mỹ nhân, nhưng không thích bộ dáng côi sạch của các nàng. Sở Khiếu Thiên cảm thấy mỹ nhân nếu như côi hết quần áo, thân thể trắng bóng, trần trụi thập phần khó coi. Đây chính là lý do hẳn không thích làm mấy chuyện tình sự giữa nam nữ, cảm thấy khó có thể chịu đựng được.

Khi Sở Khiếu Thiên tới mười ba tuổi, An Dương vương phi vì hẳn an bài vài nha hoàn thông phòng mỹ mạo tú lệ, khi đó là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy thân thể nữ nhân côi sạch quần áo, không chỉ không nổi lên dục vọng, ngược lại cảm thấy thật là thô tục không chịu nổi, quá khó coi, từ đó về sau hẳn chỉ cảm thấy nữ nhân chỉ nên mặc quần áo hoa lệ, trang điểm mỹ mỹ mới là xinh đẹp.

Thường thức dung nhan nữ nhân xinh đẹp, cất chứa mỹ nhân, nhưng cũng tuyệt đối không muốn đi chạm vào các nàng, vì nếu làm điều đó sẽ làm hẳn rất khó chịu.

Loại ý tưởng này, kéo dài mãi cho đến khi hẳn gặp được Liễu Hân Linh mới kết thúc.

Giống như là gặp đúng người, cảm thấy nàng cái gì cũng tốt, do đèn đuốc mờ ảo chiếu lên khung cảnh ái muội, bộ dáng nàng trần trụi nằm ở trên chăn gấm uyển ương, tinh tế, sạch sẽ, nhu nhược, kiều nhỏ, theo khí chất phát ra một loại tình thuần xinh đẹp, làm cho hẳn phải ngừng thở, ý thức run run, thân thể trở nên cơ khát, khó có thể kiềm chế được.

Chính là nhớ tới như vậy, nháy mắt dưới thân lại nảy lên phản ứng, làm cho hẳn không khỏi đem cô gái trong lòng ôm chặt, giống như phải đem nàng tiến vào trong thân thể mới có thể giải tỏa được cái loại cơ khát dục vọng này.

”Nương tử... Linh nhi...” Sở Khiếu Thiên thì thảo vài tiếng, tình mê ý loạn cúi đầu hôn lên đôi môi ướt át đang hé mở của nàng.

Liễu Hân Linh có chút kinh ngạc, không phải vừa làm xong sao? Cảm giác được đồ vật còn chôn ở trong cơ thể lại bắt đầu ngẩng đầu ưỡn ngực, tràn đầy phản chấn đem nàng lấp đầy, không khỏi trở nên đỏ mặt, đang muốn nói cái gì đó, nhìn thấy bộ dáng nam nhân tình mê ý loạn, làm cho trái tim của nàng có chút rung động, đột nhiên phát hiện, nguyên lai khi nam nhân tình mê ý loạn sẽ toát ra một loại gọi cảm phong tình này, cũng sẽ làm cho nữ nhân khó có thể cự tuyệt...

Đang lúc Liễu Hân Linh nghĩ muốn hay không đẩy hẳn ra, bên ngoài liền truyền đến một trận tiếng đập cửa, còn có thanh âm của nam hài kêu lên.

”Biểu ca, biểu tẩu, mở cửa nhanh, đệ đến đây! !”

“...”

Liễu Hân Linh cứng ngắc, ngay cả Sở Khiếu Thiên cũng dừng động tác.

Sở Khiếu Thiên mặt còn đang vui vào giữa hai vú nàng, mà nàng thì đang ngồi ở trên thất lưng hẳn, vật thô cứng của hẳn còn đang cắm ở trong thân thể nàng. Loại thời điểm này, bị người đột nhiên đánh gãy, làm cho nam nhân còn chưa được phát tiết trực tiếp phát hỏa.

Sở Khiếu Thiên vẻ mặt xanh mét, khàn khàn quát: “Cút cho lão tử!”

“...”

Người ngoài cửa hiển nhiên bị dọa, bắt quá chỉ im lặng vài giây, lại vang lên tiếng kêu rất to của tiểu chính thái: “Không muốn không muốn, đệ muốn tìm biểu tẩu, đệ muốn cùng biểu tẩu ngoạn! !”

”Người tới, đưa hẳn tha đi!” Sở Khiếu Thiên âm trầm kêu một tiếng.

”Không cần! Các người dám chạm vào ta, ta ——” thanh âm quàng quác của tiểu chính thái kêu đột nhiên đình chỉ, rõ ràng là bị người ta chặn miệng tha đi rồi.

Rất nhanh, Liễu Hân Linh nghe được thanh âm vài đạo tiếng bước chân đi xa, sau đó xoay lại, đang muốn nói cái gì đó, Sở Khiếu Thiên nắm mặt của nàng, hip mắt lại, đem môi hôn xuống trực tiếp đem lời mà nàng muốn nói nuốt xuống, đem nàng đặt ở dưới thân tiếp tục bắt đầu một vòng tình sự mới.

Rốt cuộc chờ Sở Khiếu Thiên phát tiết thỏa mãn, đã qua hai canh giờ.

Sở Khiếu Thiên nguyên bản còn muốn tiếp tục, nhưng Liễu Hân Linh như thế nào cũng không chịu. Nàng biết Tạ Cẩm Lan kia tính tình bướng bỉnh, cho dù Sở Khiếu Thiên kêu người đưa hẳn đi ra ngoài, nhưng chỉ cần chưa đạt được mục đích, hẳn tuyệt đối sẽ không đi, có lẽ lúc này đang ngồi ở cái địa

phương nào đó của Lâm Tâm viện để phát giận.

”Nàng quản hần nhiều như vậy làm gì? Chúng ta không để ý tới hần, hần tự cảm thấy không thú vị, sẽ đi thôi.” Sở Khiếu Thiên bất mãn nói.

Liễu Hân Linh không để ý tới hần, cầm quần áo lên, đột nhiên chân mềm nhũn thiếu chút nữa té ngã, vẫn là Sở Khiếu Thiên nhanh tay lẹ mắt đem nàng ôm lấy. Liễu Hân Linh mặt có chút hồng, hiểu được là do hai lần hoan ái vừa rồi, làm cho chân nàng có chút nhuyễn, trong hoa tâm vẫn còn ướt sũng, còn lưu trữ ái dịch của hần.

”Đều là thân thích, đi gặp đi, có lẽ hần có chuyện gì đó.” Liễu Hân Linh tựa vào trong lòng hần, ôn nhu nói, thuận tiện vuốt lông mao hần xuống, làm cho hần bớt giận một chút.

Sở Khiếu Thiên rõ ràng là không muốn gặp tiểu chính thái Tạ Cẩm Lan, nhưng thấy nàng kiên trì, chỉ có thể trưng khuôn mặt tuấn tú thôi đem nàng ôm lấy tiến vào trong nội thất tẩy sạch, sau đó đi tìm bộ quần áo sạch sẽ thay cho nàng.

Chờ sau khi hai người mặc quần áo ổn thỏa, Liễu Hân Linh gọi nha hoàn tiến vào thu thập, mà nàng cùng Sở Khiếu Thiên dùng nước rửa mặt, sửa sang lại ngay ngắn, rốt cục có thể xuất môn gặp người.

”Lục Y, Cẩm thiếu gia hiện tại ở nơi nào?” Liễu Hân Linh hỏi.

”Hồi thế tử phi, Cẩm thiếu gia ở thiên đình, Mặc Châu tỷ tỷ đang bồi ngài ấy.” Lục Y liếc nhìn Sở Khiếu Thiên, thấy thần sắc hần bình thản, trong lòng nhẹ nhàng thở ra.

Liễu Hân Linh mang đến bốn nha hoàn hồi môn, trừ bỏ Mặc Châu gương mặt cứng ngắt vạn năm không thay đổi, ba hạ hoàn còn lại đều rất sợ Sở Khiếu Thiên, đặc biệt là khi hần khoe mắt mang sát khí, về mặt hung hãn lệ khí, lại làm cho ba hạ hoàn đều sợ đến phát run. Lúc này các nàng mới hiểu được, ăn chơi trác táng gì đó đều so với An Dương vương thể tử tốt hơn nhiều, ít nhất khi mấy tên ăn chơi trác táng tức giận, không có loại khí thế làm cho người ta sợ hãi này. Vừa rồi nghe được thể tử rộng giận, nàng sợ tới mức chân đều nhuyễn, mà đứa con của trưởng công chúa kia làm như không có chuyện gì xảy ra còn liêu mạng mở cửa, nàng nhìn thấy mà lo lắng cho hần.

Đại sảnh, Tạ Cẩm Lan về mặt ủy khuất nhìn Mặc Châu, khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn kia, lại trưng thêm bộ dáng ủy khuất đáng thương, thật đúng là làm cho người ta tâm sinh thương tiếc, hận không thể vì hần mà hái trăng hái sao xuống. Chính là Mặc Châu gương mặt cứng ngắt không chút thay đổi, thần nhiên đứng ở nơi đó, hoàn toàn không bị ảnh hưởng, lãnh đạm nhưng không mất đi sự cung kính, thập phần công thức hoá.....

”Mặc Châu, ta thật sự không thể đi tìm biểu ca biểu tẩu sao?” Tạ Cẩm Lan đáng thương hề hề hỏi.

”Cẩm thiếu gia, thật có lỗi, nô tỳ không thể để cho ngài đi vào.”

”Vậy người đi kêu bọn đi ra.” Tiểu chính thái về mặt ”Ta thực khoan dung” nói.

Mặc Châu ngay cả biểu tình cũng không biến một chút, nói: ”Thỉnh ngài đừng làm khó dễ nô tỳ.”

Tạ Cẩm Lan bĩu môi, phát giác nha hoàn của biểu tẩu hần cũng là kẻ thâm tàng bất lộ. Không, phải nói là có chủ nhân như thế nào liền có nha hoàn như thế ấy, cho nên Mặc Châu như vậy mới là bình thường. Tạ Cẩm Lan nghĩ thông suốt, cũng không rối rắm việc vì sao thanh âm Mặc Châu đông cứng chói tai cùng phản ứng như đầu gỗ.

”Vậy được rồi, ta ở chỗ này chờ biểu ca, biểu tẩu đi ra cũng được.” Tiểu chính thái đi đến leo lên trên ghế đàn hương, ngồi xuống, nói: ”Mặc Châu, lo pha trà.”

”Mặc Châu, lấy điểm tâm”

”Mặc Châu...”

Tiểu chính thái còn đang chuẩn bị gọi Mặc Châu làm cái gì đó, Liễu Hân Linh cùng Sở Khiếu Thiên đi đến. Mắt tiểu chính thái sáng lên, nhanh chóng nhảy xuống ghế, hướng Liễu Hân Linh chạy tới, lôi kéo tay nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhìn nàng, hai mắt sáng trông suốt, giống như đang nhìn món đồ chơi mà hần thích nhất.

”Biểu tẩu, đệ rút cuộc cũng gặp được tẩu, tẩu không có bị biểu ca khi dễ chứ?”

“...”

Về mặt Liễu Hân Linh mặc danh kỳ diệu, mà Sở Khiếu Thiên đã sớm không kiên nhẫn đem tay tiểu chính thái kéo ra, về mặt hung ác nói: ”Xú tiểu tử, không cho phép tùy tiện chạm vào thể tử phi của ta. Còn nữa, ta đau nàng đều không kịp, làm sao có thể khi dễ nàng?”

Tạ Cẩm Lan chu miệng lên, mắt hững hờ nói: ”Biểu ca người gạt người, đệ vừa rồi ở ngoài cửa rõ ràng nghe được thanh âm khó chịu của biểu tẩu phát ra, rõ ràng là bị khi dễ nàng. Đứng cho là đệ nhỏ cái gì cũng không hiểu, kỳ thật đệ cái gì đều biết.” Nói xong, về mặt lộ ra biểu tình đắc ý, rất xứng với khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp kia, làm cho người ta thấy buồn cười.

Gương mặt Liễu Hân Linh nhất thời đỏ bừng, trong lúc nhất thời có loại cảm giác xấu hổ vô cùng.

Sở Khiếu Thiên sắc mặt đen thui, thế nhưng bị tên tiểu chính thái này nghe lén, còn nghe được tiếng rên rỉ của nương tử nhà hắn, thật sự là không thể tha thứ. Sở Khiếu Thiên đem tiểu tử kia bắt lại đây, âm trầm nói: “Về sau còn dám đi nghe lén, xem ta dám hay không và miệng ngươi, cắn nát lỗ tai ngươi.”

”Biểu tẩu ~ biểu ca khi dễ người ta...” Tiểu chính thái trung một đôi mắt ngập nước nhìn nàng.

Liễu Hân Linh thở dài, chạy nhanh tới đem tiểu chính thái cứu xuống. Tiểu chính rất nhanh bắt lấy tay Liễu Hân Linh, trốn ở phía lưng nàng hướng về phía Sở Khiếu Thiên làm mặt quỷ.

Sở Khiếu Thiên nhất thời tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể trực tiếp đem tiểu gia hỏa này quăng ra bên ngoài.

Chắc là do cùng nhau trải qua hoạn nạn, ấn tượng hiện tại của Liễu Hân Linh đối với tiểu chính thái có vẻ rất tốt, nắm tay hắn đến đại sảnh ngồi xuống, hỏi: “Cầm thiếu gia, đệ hôm nay tới chỗ này có chuyện gì sao? Như thế nào không nghỉ ngơi ở nhà nhiều một chút?” Hôm qua mới trải qua sự kiện bắt cóc, hôm nay lại có thể vui vẻ chạy tới đây chơi, là do tâm tính vô tư của tiểu hài tử, hay là...

Tạ Cẩm Lan cầm một khối điểm tâm cắn một ngụm, “Biểu tẩu, đệ không sao. Đệ hôm nay đến là có việc tẩu, thuận tiện cảm ơn tẩu ngày hôm qua đã cứu đệ.”

Liễu Hân Linh rót chén trà cho hắn, lấy khăn tay lau khuôn mặt có dính chút bánh của hắn, lại liếc nhìn Sở Khiếu Thiên gương mặt thối đang uống trà ở một bên, đột nhiên cảm thấy tính cách của đôi biểu ca biểu đệ này rất giống, thần kinh đều thô ráp giống nhau, vô luận xảy ra chuyện tình gì thì ở trong lòng bọn họ đều trôi qua rất mau, sẽ không lưu lại bóng ma gì đó....

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Chương 30

Edit: Windy

Beta: Sad Rain

Biểu tẩu, cảm ơn tẩu ngày hôm qua đã cứu đệ, nương đệ cho tỷ tỷ mang đệ đến đây cảm tạ tẩu.”

Tạ Cẩm Lan cắn bánh bích quy một cái, thuận tay đem chén trà Liễu Hân Linh rót cho hắn uống cạn, sau đó đối với Liễu Hân Linh mỉm cười ngọt ngào, nói:

”Đệ nói cho cha mẹ biết, là biểu tẩu trước sau đều bảo vệ đệ, mang đệ chạy trốn an toàn, bởi vì có biểu tẩu, chúng ta mới có thể bình an được biểu ca tìm thấy... Biểu tẩu, đệ nói như vậy có đúng hay không?”

Liễu Hân Linh có chút nhú mày, nhưng trên mặt tươi cười dịu dàng uyển chuyển, cũng không có trả lời.

Tiểu chính thái thấy phản ứng bình thản của nàng, không khỏi có chút uể oải, “Biểu tẩu ~~~ “

Liễu Hân Linh cười cười vỗ đầu hắn, nói: “Đệ làm tốt lắm.”

Được khích lệ, hai người nhìn nhau mỉm cười.

Liễu Hân Linh nhìn tiểu chính thái hai mắt giảo hoạt, vẻ mặt lại một bộ dáng thiên chân vô tội, trong lòng có chút kinh ngạc, không nghĩ tới tiểu tử này khôn khéo giảo hoạt như vậy, tuổi còn nhỏ nhưng nội tâm rất sâu sắc, không biết lớn lên sẽ như thế nào. Tuy rằng Liễu Hân Linh cảm thấy ngày hôm qua, mình làm những chuyện như vậy cũng không có gì mờ ám, để cho người khác biết cũng không sao, nhưng nếu không có những ánh mắt khác thường thì tốt hơn. Tuy rằng nàng không biết vì sao Tạ Cẩm Lan không mang những chuyện nàng đã làm nói cho người khác biết, nhưng mà đối với nàng dù sao việc này cũng không quan trọng lắm.

Gặp bộ dáng ăn ý của hai người, trong lòng Sở Khiếu Thiên có loại dự cảm thực không ổn. Tạ Cẩm Lan là cái loại tiểu tử thập phần bám người, nếu mất hắn đã thích một người nào đó, như vậy phương thức biểu đạt của hắn chính là trước mặt người đó, tận tình làm nũng và lấy lòng. Mà Sở Khiếu Thiên nhìn bộ dáng này của hắn, rõ ràng là đối với nương tử nhà hắn có mưu đồ gây rối, nhất thời liền mất hứng.

Sở Khiếu Thiên trực tiếp đem tiểu chính thái kéo qua một bên, hỏi: “Ngươi nói tỷ tỷ ngươi mang ngươi lại đây, vậy tỷ tỷ ngươi đâu?”

Tiểu chính thái vẫn rất sùng bái vị biểu ca này, đối với động tác thô lỗ của hắn cũng lơ đãng, nói: “Tỷ tỷ đi bá kiến thăm thăm. Đệ nhớ các người, cho nên chính mình lại đây trước.” Mà hành động đi trước một bước như vậy, nhưng không ngờ tới lại phá hão sự của người khác.

Đối với chuyện này, Sở Khiếu Thiên hận nghiêng răng. Sở Khiếu Thiên đang lúc tâm hôn, hận không thể lúc nào cũng được ở cùng một chỗ với tiểu tử mới có thể giảm bớt được một chút đói khát, cũng không nghĩ đến hôm nay khó có được một lần phóng túng, thế nhưng mới nửa đường đã bị người phá

hồng chuyện tốt, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Đang nói, một tiểu nha hoàn tiến vào, bẩm báo rằng Nhan quận chúa đến.

”Ra ngoài.” Sở Khiếu Thiên miệng so với đầu óc phản ứng nhanh hơn, lời không khách khí đã ra khỏi miệng.

“...”

Nha hoàn kia cúi đầu, về mặt khó xử.

Liễu Hân Linh nhìn hẩn một cái, vẫn để cho nha hoàn đem người mời vào.

Nha hoàn kia vụng trộm nhìn Sở Khiếu Thiên, thấy sắc mặt hẩn tuy rằng rất xấu, nhưng rốt cuộc không có phản bác lời nói của thế tử phi, nhất thời gật mình không thôi. Phải biết rằng, người hầu trong Lâm Tâm viện đều biết, thế tử bọn họ đối với vị quận chúa biểu muội là vạn lần không muốn gặp, mỗi lần đến phủ chơi, chỉ cần người tới Lâm Tâm viện của hẩn, Sở Khiếu Thiên đều trực tiếp đem người ném ra ngoài, vì thế khiến cho Tạ Thiên Nhan từ nay về sau càng ngày càng chán ghét Sở Khiếu Thiên.

Tạ Cẩm Lan xem xét hai người này, thân thể không khỏi hướng bên người Liễu Hân Linh dựa một chút, đồng thời trong lòng khẳng định, biểu tẩu của hẩn quả nhiên là người bu hẩn a, ngay cả biểu ca bá vương như vậy đều nghe theo nàng, về sau hẩn muốn gì thì phải nịnh bợ biểu tẩu mới được.

Khi Tạ Thiên Nhan tiến vào, liền nhìn thấy Liễu Hân Linh về mặt dịu dàng cười, mà Sở Khiếu Thiên đem mặt xoay sang một bên, một bộ dáng không muốn nhìn thấy nàng. Tạ Thiên Nhan hừ lạnh một tiếng, hẩn không muốn nhìn thấy nàng, chẳng lẽ nàng muốn nhìn thấy hẩn hay sao. Nếu không phải vì đệ đệ, Lâm Tâm viện này nàng cũng không thêm đến.

Tạ Thiên Nhan đầu tiên là trách cứ đệ đệ nửa đường chạy loạn, sau đó mới vô cùng hữu lễ chào hỏi Liễu Hân Linh. Nàng hôm nay tới nơi này, là thay mặt cha mẹ lại đây cảm tạ Liễu Hân Linh ngày hôm qua đã chiếu cố Cẩm Lan, cũng xin lỗi đối với hành vi trêu cợt nàng lúc trước của Tạ Cẩm Lan. Tạ Cẩm Lan trêu cợt nàng như vậy, mà khi nàng bị bắt cóc, vẫn nguyện ý bảo hộ Tạ Cẩm Lan, đối với hành vi này làm cho vợ chồng trưởng công chúa thập phần cảm kích, bởi vậy, cũng chấp nhận vị An Dương vương thế tử phi này.

Có thể nói, việc tự cứu hôm qua của Liễu Hân Linh, đã chiếm được chấp nhận của trưởng công chúa, cho rằng nàng sẽ đảm đương được danh hiệu An Dương vương thế tử phi này.

”Nhan quận chúa, mời ngồi. Mặc Châu, pha trà.” Liễu Hân Linh nói.

Liễu Hân Linh nhiệt tình cùng Sở Khiếu Thiên lãnh đạm, y như hai thái cực, làm cho Tạ Thiên Nhan có chút ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng toàn bộ, có chút ngượng ngập nói: “Biểu tẩu, không vội, muội vừa rồi ở chỗ thăm thăm đã uống trà. Còn có, đệ đệ của muội đã mang phiền toái lại cho các người.”

”Còn không phải sao.” Sở Khiếu Thiên hèn mọn nhìn nàng một cái.”Biết hẩn đem phiền toái lại cho người khác còn để hẩn ra ngoài, người làm tỷ tỷ như vậy sao?”

”Biểu ca...” Tạ Cẩm Lan ủy khuất kêu một tiếng.

Tạ Thiên Nhan nhin xuống tức giận, khi đang chuẩn bị cãi lại, đã thấy Liễu Hân Linh ôn hòa hướng nàng cười cười tỏ vẻ xin lỗi, sau đó kéo kéo ống tay áo Sở Khiếu Thiên, nhắc hẩn dừng quá mức. Sở Khiếu Thiên nhìn tay nàng một cái, miệng giật giật, rốt cục không nói gì nữa.

Tạ Thiên Nhan nhìn thấy có chút kinh ngạc, nàng biết tính tình Sở Khiếu Thiên, cũng nhìn thấy rất nhiều việc hẩn làm cùng với tính tình bướng bỉnh thói muốn chết, sau khi đã nhận định việc gì, chính là cho dù đánh hẩn chết hẩn cũng không từ bỏ, từ nhỏ đến lớn không ít lần bị người khác cười nhạo. Chính là bởi vì hiểu quá rõ ràng, cho nên từ nhỏ đến lớn nàng tới bây giờ đều rất xem thường vị biểu ca này, không muốn gặp mặt hẩn, thậm chí cảm thấy cùng người như vậy có quan hệ thân thích là chuyện cực kỳ mất mặt.

Người ta nói biểu huynh biểu muội rất dễ dàng sinh ra cảm tình, nhưng là nàng cùng Sở Khiếu Thiên hai người nhìn nhau liền ghét, gặp mặt liền ảm ỉ, làm cho trưởng bối hai nhà đều đau đầu không thôi. Tạ Thiên Nhan thậm chí nghĩ, nếu không phải hẩn là con trai trưởng duy nhất của An Dương vương, nói không chừng hẩn đã sớm bị người ta phê trảm ngàn lần. Mà lúc này, nam nhân chưa bao giờ nghe người ta khuyên, thế nhưng chỉ vì một động tác của Liễu Hân Linh mà thu liễm? Nàng làm sao không giật mình cho được.

Tạ Thiên Nhan không khỏi đánh giá lại Liễu Hân Linh cẩn thận, có dung mạo tú lệ, nụ cười dịu dàng, khí chất đoan trang văn nhã, cũng không có gì đặc biệt. Trong kinh thành quý nữ xinh đẹp hơn so với Liễu Hân Linh có rất nhiều, khí chất đủ nhân nhã văn tĩnh, cho nên Liễu Hân Linh cũng không phải đặc biệt xuất chúng nhất. Cho nên, Tạ Thiên Nhan cũng không biết Sở Khiếu Thiên vì sao khác thường như vậy. Bất quá, ấn tượng của Tạ Thiên Nhan đối với Liễu Hân Linh vô cùng tốt, đại thể là vì màn cứu giúp dưới tàng cây ngày hôm qua của nàng, mỗi khi nhớ tới, trong lòng đều rất cảm kích nàng.

”Nhan quận chúa không cần khách khí, Cẩm thiếu gia thực đáng yêu cũng thực nghe lời, cũng không có mang phiền toái lại cho chúng tôi.” Liễu Hân Linh cười nói.

Hai người còn nói một ít lời khách sáo, Tạ Cẩm Lan chen vào nói: “Tỷ tỷ, không phải nói muốn mời biểu tẩu cùng đi tham gia du hồ Tiết trùng ngọc sao?”

”Ngà, đúng rồi.” Nói đến việc này, Tạ Thiên Nhan mỉm môi cười, khuôn mặt nhỏ nhắn như hoa vô cùng xinh đẹp, “Biểu tẩu, qua mấy ngày nữa chính là Tiết trùng ngọc tháng năm, muội cùng với đám người Hà Thanh Ảnh, Chu Lục Văn hẹn nhau cùng đi du hồ, tẩu cũng cùng đi nha. Muội vừa rồi cùng thăm

thăm đề cập qua việc này, thăm thăm đã đồng ý.”

Liễu Hân Linh có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới đôi tỷ đệ này lại mời nàng đi du hồ.

Mùng năm tháng năm theo như hiện đại chính là Tiết đoàn ngo, bắt quá mọi người ở nơi này đều gọi là Tiết trùng ngo, cũng kêu là “Mùng năm tháng năm”. Về phần bắt nguồn của ngày hội này đã không thể làm rõ, cho nên ngày này tự nhiên cũng không phải vì tưởng nhớ Khuất Nguyên(**) cũng không phải vì nghênh đón Ngũ Tử Tư chờ có Hoa Hạ đặc sắc như trong truyền thuyết, mà là không biết vì sao tự nhiên nổi lên, có vẻ như ngay khi Đại Sở vừa hình thành mọi người đều biết đến ngày hội này, thẳng đến hiện nay nó đã phát triển thành một ngày hội lớn.

Ngày Tiết trùng ngo, cũng như hiện đại có ăn bánh chưng, đua thuyền rồng, quai xương bồ, cò ngải, ngải diệp, huân cây Thương truyệt, bạch chỉ, uống rượu hùng hoàng. Tiết trùng ngo nơi này có rất nhiều tiết mục, du hồ, chèo thuyền, bắn tên, tiết mục cưỡi ngựa, có thể nói là náo nhiệt cực kỳ. Mà tôi được các vị phu nhân, tiểu thư yêu thích nhất vẫn là du hồ, bởi vì trong quá trình du hồ, không những được thưởng thức phong cảnh ven hai bờ sông, còn có thể kết bạn với thanh niên tài tuấn, thể gia công tử trong kinh thành, đối với việc chọn phu quân và tiểu tể trong tương lai vô cùng trọng yếu.

“Biểu tẩu, đi đi đi đi ~~~” Tạ Cẩm Lan đã chạy tới lắc lắc cánh tay của nàng nói.

Liễu Hân Linh có chút chần chờ, không khỏi nhìn về phía Sở Khiếu Thiên. Dù sao nàng hiện tại đã có phu quân, cho dù An Dương vương phi cho phép, nhưng vẫn phải hỏi ý kiến trượng phu một chút thì tốt hơn, điểm mặt mũi ấy nàng nên cấp. Mà Tiết trùng ngo năm rồi, nàng luôn luôn bồi mẩu thân cùng các tỷ tỷ đi dâng hương rồi trở về, thật chưa từng đi du hồ như vậy.

“Nương tử, nàng muốn đi sao?” Sở Khiếu Thiên thấy nàng nhìn lại đây, liền hỏi.

Liễu Hân Linh không nghĩ tới hần sẽ dân chủ như vậy, lập tức nhẹ nhàng gật đầu một cái. Nàng cũng không phải là muốn đi du hồ, mà là cảm thấy đi giao du chút bằng hữu có vẻ tốt hơn. Ngày đó gặp mấy vị cô nương, về sau phỏng chừng đều đã gả cho mấy vị thể gia đệ tử trong kinh thành, cùng các nàng giao hảo, trăm lợi không hại.

“Ân, vậy đi thôi.” Sở Khiếu Thiên đánh nhịp nói.

Nghe được đáp ứng của Sở Khiếu Thiên, tỷ đệ Tạ gia đều cười rộ lên. Đương nhiên, Tạ Thiên Nhan là có chút bất mãn, trừng mắt nhìn Sở Khiếu Thiên mắng: “Biểu tẩu muốn đi ngoạn một chút đều phải được người cho phép, người không phải là rất bá đạo hay sao? Chẳng lẽ về sau ta muốn tìm nàng đi miếu dâng hương, cũng phải được sự cho phép của người sao?”

Sở Khiếu Thiên hừ hai tiếng, “Đó là đương nhiên.” Hần cũng không yên tâm nương tử nhà mình, chỉ sợ biểu muội này đoạt đi.

“Người không khỏi rất coi trọng chính mình sao.”

“Bản thể từ vốn đã rất coi trọng chính mình, giống như người a... Chắc, cẩn thận về sau gả không được.”

“Người...”

... ..

Liễu Hân Linh nghe đôi biểu huynh biểu muội này cãi nhau, nhìn kỹ xem, mới phát hiện Sở Khiếu Thiên đối với Tạ Thiên Nhan quả thật là không cho chút mặt mũi, đại nỷ nhân như vậy, hần cũng mừng được, cũng không biết cái danh hiệu “Thế tử háo sắc” trước kia của hần là từ đâu mà tới.

Tạ Cẩm Lan vội trộm tiến đến bên cạnh nàng nói: “Biểu tẩu, tỷ tỷ lại cùng biểu ca âm ỹ rồi, bắt quá đệ cảm thấy bọn họ là càng âm ỹ thì cảm tình càng tốt. Tẩu không biết, biểu ca trước kia rất thích tỷ của đệ, thường xuyên đến nhà đệ tìm tỷ tỷ. Nhưng mà sau này lại không biết phát sinh sự tình gì, biểu ca bắt đầu cùng tỷ của đệ cãi nhau...” Nói đến đây, tiểu chính thái lông mi đều nướng lên. Hiên nhiên ở trong lòng hần, nguyên bản hy vọng tỷ tỷ chính mình gả cho biểu ca, ai biết hai người này lại thành ra như vậy đâu.

Liễu Hân Linh trong lòng khẽ nhúc nhích, rốt cuộc không nói gì.

Ngay cả nàng cũng hiểu được, nỷ nhân như Tạ Thiên Nhan, ngay cả chính mình là nữ nhân cũng khó có thể cự tuyệt, huống chi là Sở Khiếu Thiên là nam nhân? Nếu hần đối với khuôn mặt này chưa từng động tâm qua, kia mới là không bình thường. Cho nên, Tạ Thiên Nhan rốt cuộc đã làm chuyện gì khiến hần chuyển từ thích sang ghét đây?

Chờ sau khi hai người âm ỹ xong, Tạ Thiên Nhan dường như không có việc gì cùng Liễu Hân Linh hẹn ước tới đó sẽ tới rước nàng, liền mang theo đệ đệ cáo từ ly khai.

Bọn họ vừa ly khai, Sở Khiếu Thiên liền đuổi thất lưng, lôi kéo tay Liễu Hân Linh trở về phòng.

Trên đường, Liễu Hân Linh đang suy tư về sự tình, đột nhiên cảm giác được có cái gì đó lại gần, theo bản năng vung tay lên, chờ nhìn thấy rõ ràng người đang chuẩn bị bay ra ngoài, không khỏi quá sợ hãi, thần thủ giữ chặt tay hần.

Vì thế, một đám nha hoàn, ma ma đi theo phía sau thế tử cùng thế tử phi nhìn thấy một màn phi thường bất khả tư nghị: thế tử phi bọn họ tình tứ nhu nhược, bàn tay mềm nhẹ nhàng vung lên một cái, thế tử gia bay ra ngoài. Sau đó thế tử phi thân thủ nhẹ nhàng lôi kéo, thế tử lại vòng vo trở về, bị thế tử phi ôm vào trong lòng... Orz... Các nàng có thể cho rằng kỳ thật là thế tử gia chính mình nhảy vào ôm ấp của thế tử phi hay không a?

Ha ha, ảo giác đi!

Trong nháy mắt, thời gian giống như lại một lần nữa yên lặng .

Nam nhân cả người ngã vào trong lòng đơn bạc của cô nương nọ, trong lúc nhất thời không có phản ứng.

”Phu, phu quân...” Liễu Hân Linh thật cẩn thận gọi.

Sau một lúc lâu, Sở Khiếu Thiên hai tay chống bả vai nàng đứng thẳng dậy, tầm mắt lướt qua vai nàng, hai mắt hung ác lợi hại nhìn trừng trừng về phía đám nha hoàn ma ma. Nhóm nha hoàn, ma ma bị hắn nhìn như vậy liền gục đầu xuống, cảm như hén.

Chờ đám người chứng kiến nhất nhất bị cảnh cáo một lần , Sở Khiếu Thiên nghiêm mặt lạnh lùng, lôi kéo Liễu Hân Linh hướng trong phòng bọn họ bước vào. Liễu Hân Linh nhìn bộ dáng này của hắn, trong lòng có chút không ổn, trầm mặc, mặc hắn kéo, giống tiểu tức phụ đi phía sau hắn.

Mà Mặc Châu cùng An Thuận vẫn duy trì khoảng cách nhất định với bọn họ thấy thế, đồng thời co rút khóe miệng, cảm thấy cảnh tượng này thật làm cho người ta đau răng vị a. Bất quá quên đi, ai kêu bọn họ là chủ tử.

Về tới phòng, Sở Khiếu Thiên đem nha hoàn đuổi hết ra ngoài, đứng ở trước mặt Liễu Hân Linh nói: “Nương tử, nàng vừa rồi...”

”Thật có lỗi, thiếp vừa rồi có chút thất thần , cho nên...” Liễu Hân Linh về mặt thật có lỗi, nhìn hắn một cái, rũ mắt xuống, nói: “Thiếp về sau sẽ chú ý .”

Sở Khiếu Thiên thấy thái độ xin lỗi đáng thương của nàng, lời nói nguyên bản muốn nói liền nghẹn trong cổ họng.

Quên đi, hắn vốn biết khí lực nàng lớn, là chính mình vô ý mới có thể thiếu chút nữa bị nàng ném bay. Sở Khiếu Thiên ở trong lòng âm thầm hạ quyết tâm, tuyệt đối phải luyện hảo thân thủ, phòng ngừa loại chuyện phát sinh ngoài ý muốn này, bằng không... Hắn, một đại nam nhân chẳng lẽ lại giống như bộ dáng yếu ớt của nữ nhân nép vào lòng nàng sao?

Sau khi đã củng cố lại tâm lý, Sở Khiếu Thiên đã thân thiết nắm chặt tay nàng, da mặt dày gầy kẻ sát lại, nói: “Nương tử, không trách nàng, ta biết nàng vừa rồi đang suy nghĩ chuyện gì tình mà nhập thần như vậy. Bất quá nàng về sau cần phải nhớ rõ, nếu là khi ta đang ở gần nàng, cho dù nghĩ đến nhập thần, cũng đừng đem ta đẩy ra.”

”Được.” Liễu Hân Linh vẫn là về mặt về xấu hổ, thực mềm mại mặc hắn đem mình ôm vào trong lòng.

Sở Khiếu Thiên thấy bộ dáng mềm mại của nàng, nhất thời tự tôn của nam nhân thập phần thỏa mãn, ôm nàng ngây ngô cười .

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Chương 31

Edit: Windy

Beta: Sad Rain

Qua hai ngày, khối ứ ngăn trên trán Liễu Hân Linh đã tan đi không ít , cũng không có bầm đỏ nhìn ghê người như lúc đầu .

Liễu Hân Linh mặc dù đã sinh hoạt ở thế giới này mười sáu năm, nhưng vẫn còn chịu ảnh hưởng của một số quan niệm thời hiện đại, đối với vết thương nhỏ này nàng không để ý nhiều, nhưng ngược lại Sở Khiếu Thiên so với nàng còn để ý hơn, thời gian cố định mỗi ngày đều lấy được bôi bôi thoa thoa cho nàng.

Hai ngày này, Sở Khiếu Thiên đâu cũng không chịu đi, mỗi ngày đều ở cùng Liễu Hân Linh , cảm tình càng ngày càng tăng —— Ít nhất là do Sở Khiếu Thiên nghĩ như vậy , vì thế thập phần vui vẻ —— Hình thức ở chung của hai người vô hình chung đã trở thành thói quen.

Làm chuyện gì cũng ở cùng nhau: ngủ cùng một chỗ, ăn cùng một bàn. Trong thư phòng, nàng xem sách hắn luyện chữ; trong hoa viên, hắn nói chuyện nàng lắng nghe, thập phần âm áp ngọt ngào, hành động cùng lời nói của hai người ngày càng thân mật.

Nếu như là người không biết chuyện, còn tưởng rằng đây là một đôi vợ chồng ân ái, thâm tình, làm cho người ta hâm mộ.

Đương nhiên, nếu không phải thường thường diễn ra những chuyện ngoài ý muốn, bọn hạ nhân trong Lâm Tâm viện còn thực sự cho rằng vợ chồng thế tử gia vô cùng yêu thương nhau . Ít nhất, hai ngày nay, vài người tâm phúc trong Lâm Tâm viện may mắn gặp được cảnh tượng mà cả đời bọn họ đều không tưởng tượng được: thế tử gia giống như dã thú của bọn họ luôn lơ đãng bị bàn tay nhìn thập phần nhu nhược của thế tử phi nhẹ nhàng vung lên, sau đó cả người thế tử gia liền bay ra ngoài, sau đó thế tử phi rất nhanh tiến lên từng bước kéo lại ôm vào trong lòng..

Thật sự là ôm vào trong lòng nga, ôm ấp như trong mơ a ~~~ nhưng nếu đổi vị trí hai người lại, phỏng chừng càng tuyệt hơn . = __ =!

Nha hoàn Mặc Châu sớm đã đoán trước được loại chuyện này, cho nên vô cùng bình tĩnh ; mà gã sai vặt An Thuận, miệng đều trương lên , sau đó hiểu được thể tử phi bọn họ chắc có thần công gì đó, An Thuận hoàn toàn triệt để trở thành một gã sai vặt an phận, đối với thể tử phi nhà mình càng thêm cung kính.

Tâm lý An Thuận lại bắt đầu đồng tình cùng chủ tử nhà mình, biết rõ thể tử phi vô cùng mạnh, không cần thận một cái có thể đánh bay người tới chân trời, nhưng vẫn không ngừng tiếp cận. Người muốn bồi dưỡng tình cảm liền bồi dưỡng tình cảm đi, nhưng vì sao lại xuất hiện tình cảnh dọa người này a? Đây không phải làm cho người ta cảm thấy kinh hãi, thấp phận bị dọa sao ?

Cho nên nói, Sở Khiếu Thiên rơi vào tình cảnh này, Liễu Hân Linh thật sự không phải cố ý .

Liễu Hân Linh là người rất nghiêm túc, tuy rằng trên mặt nàng là biểu tình ôn nhu, dịu dàng theo tiêu chuẩn của tiểu thư khuê các cổ đại ,nhưng kì thực nàng cũng có chính kiến của mình. Hơn nữa đã sống hai đời, trên lý trí ,nàng không thể sống như một cô gái tùy hứng nghịch ngợm kiêu căng —— Tuy rằng niên kỷ hiện tại của nàng quả thật là một cô gái. Cho nên, nàng chưa từng nghĩ tới muốn dùng sức mạnh để khi dễ ai đó. Nếu như Sở Khiếu Thiên thích chính mình, muốn cùng nàng bồi dưỡng tình cảm vợ chồng, như vậy nàng cũng vui vẻ hưởng ứng. Nhưng nàng thật sự không biết trong quá trình bồi dưỡng tình cảm, sẽ phát sinh nhiều chuyện ngoài ý muốn như vậy.

Mỗi khi bị bất ngờ ,bản năng phòng vệ của nàng liền nổi lên, hành động phản xạ theo ý thức không có suy nghĩ. Đặc biệt, thể xác và tinh thần sau khi nàng gả đến đây đã buông lỏng rất nhiều. Khi Sở Khiếu Thiên xuất hiện bất ngờ hay có hành động đột ngột gì đó, Liễu Hân Linh còn chưa quen, liền phản ứng theo bản năng.

Vì thế, Sở Khiếu Thiên bị kích .

Liễu Hân Linh thật sự không phải cố ý , cho nên khi phát hiện người bị nàng đánh bay, nàng cũng thực cố gắng cứu người, nhưng thật ra chưa từng làm Sở Khiếu Thiên bị thương. Cũng không biết có phải hay không nguyên nhân này, vị thể tử gia căn bản không nghĩ quái lực này đáng sợ, vẫn là ngày ngày không chán dán trên người nàng, da mặt dày ăn đậu hũ.

Mỗi khi nàng có chút bất đắc dĩ nói đến chuyện này, Sở Khiếu Thiên nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Nương tử, nàng phải làm quen với sự có mặt của ta!”

Sở Khiếu Thiên gặp qua rất nhiều nữ nhân muôn hình muôn vẻ, có thể nói là duyệt qua vô số nữ nhân, so sánh với biểu muội Tạ Thiên Nhan, phát hiện Liễu Hân Linh vô cùng am hiểu ý người, cho tới bây giờ đều luyện tiếu thương tổn hân (tác giả: bị mê hoặc a, thể tử gia), mặc dù có được quái lực, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới dùng nó để đã thương người khác, ngược lại cố gắng không chế sức mạnh của chính mình. Điều này làm cho Sở Khiếu Thiên như thế nào sợ được? Thậm chí ngay cả tâm trí muốn thân cận cũng không có, mỗi lần đều cứ theo lẽ thường muốn làm gì liền làm gì. Mà hân nghĩ đến làm cho Liễu Hân Linh mau chóng làm quen với sự tồn tại của hân, như vậy nàng sẽ không lại trong lúc vô ý thức đánh bay hân.

Ý tưởng này của Sở Khiếu Thiên tốt lắm, nhưng quá trình... Thật sự là rất bị kích có phải hay không a!

Bọn người Mặc Châu, An Thuận đã muốn nhịn không được vì hân mà rơi nước mắt đồng tình, cũng không biết ý chí kiên trì này của hân từ đâu mà có. Bất quá, thật ra rất đáng giá khích lệ.

Cho nên nói, muốn thắng được tâm một nữ nhân , nam nhân kỳ thật cũng rất vất vả .

Hai ngày qua đi, thời gian nghỉ kết hôn của Sở Khiếu Thiên rốt cục cũng hết, bắt đầu chuẩn bị đi làm việc lại.

Nơi mà Sở Khiếu Thiên đi làm là Phủ chỉ huy binh mã Ngũ Thành, mà hân là Chỉ Huy Sứ binh mã thành Đông, phụ trách trị an kinh thành. Chức vị này tương đương với Cục trưởng Cục cảnh vệ của Bắc Kinh thời hiện đại. Toàn bộ an nguy hoàng thành có thể nói là trực tiếp giao cho hân phụ trách .

Nói đến vị trí quan trọng này , hân là phải để cho người có năng lực đảm nhiệm mới được. Nhưng đây là hoàng đế thân điểm , người bên ngoài cho dù có nhiều nghị ngờ cũng không dám nghị ngờ quyết sách của hoàng đế, vì thế sau khi Sở Khiếu Thiên lên làm chỉ huy sứ, rất nhiều người đều chuẩn bị chê cười hân. Bất quá, Sở Khiếu Thiên đảm nhiệm chức vị này đã nửa năm, kinh thành tương đối thái bình, việc nhỏ diễn ra không ngừng, nhưng thật ra không có phát sinh đại sự gì.

Phủ chỉ huy binh mã Ngũ thành cách hoàng cung không xa, Sở Khiếu Thiên vừa vào cửa, chỉ thấy một đám cấp dưới trong tổng bộ chỉ huy nhìn mình với ánh mắt khó hiểu.

“Các người làm cái gì?” Sở Khiếu Thiên đem đao đeo bên hông phóng tới trên bàn, để cho An Thuận đi pha trà cho hân, nhủ mày hỏi.

Mọi người, người xem ta, ta xem người, sau đó đem Thiệu Mẫn bình thường có vẻ giao hảo tốt với Sở Khiếu Thiên bị đẩy ra, để cho hân đáp lời.

Thiệu Mẫn âm thầm tức giận mắng một đám kia không phải là người, cũng chỉ muốn đẩy hân ra làm kẻ chết thay, ai không biết tính tình Sở Khiếu Thiên kia là một hỗn thế ma vương, chọc hân, bị đánh gãy chân vẫn là tốt, trực tiếp đem nhân phế đi, cũng không ai dám nói hân một câu không phải.

“Ách... Lão đại (nguyên bản là Đầu nhi...nhưng nó hình như hok có thích hợp với địa vị của anh 9 a...),....., từ sau khi ngài thành thân, chúng ta còn chưa có gặp qua ngài , chúc mừng ngài a.” Thiệu Mẫn cười nói.

“Đúng vậy đúng vậy, đại nhân, chúc mừng người thú được nương tử đẹp như hoa a.” Tiền Đông cũng về mặt cười nói.

Thiệu Mẫn cùng Tiền Đông là phó chỉ huy sứ, bọn họ cùng Sở Khiếu Thiên quan hệ coi như hảo, hai người cũng đều là người biết cách nói chuyện, mặc dù làm việc dưới trướng Sở Khiếu Thiên, nhưng rất ít khi làm cho Sở Khiếu Thiên phát hỏa, cũng coi như không tệ.

Những người khác thấy thế, đều tiến lên chúc mừng.

Tinh thần Sở Khiếu Thiên lúc này đang vui vẻ sau tân hôn, nghe được bọn họ chúc mừng, trong lòng cũng rất thỏa mãn, cũng không còn để ý những cử chỉ quái dị lúc trước của bọn họ.

Nhưng mà, không phải hẳn không ngại, không nghĩ tới những người đó còn bàn tới. Dù sao bát quái gì đó, nam nhân so với nữ nhân cũng nhiều chuyện không kém. Vì thế, buổi trưa Sở Khiếu Thiên ăn xong cơm trưa, nhìn xem sắc trời cảm thấy thời gian hãy còn sớm, chính mình cũng đã mười ngày chưa làm việc, còn có một đồng văn kiện cần xử lý, hôm nay liền cố gắng một phen đi. Vì thế cước bộ vừa chuyển, liền hướng Phủ chỉ huy binh mã Ngũ thành bước vào.

Sở Khiếu Thiên mới từ bên ngoài tiến vào, liền nhìn thấy một đám nam nhân tụ tập ở bàn chỉ huy nói chuyện bát quái, vừa vịn bát quái đến trên người hắn.

"Nghe Sở tam thiếu gia của Tỉnh vương phủ nói, vị thế tử phi kia của Lão đại, bộ dạng thì không bàn đến, nhưng sức mạnh... Chắc chắn, thật là dọa người."

"Thế tử phi kia sức mạnh rất lớn sao? Như vậy không phải Lão đại của chúng ta thực đáng thương sao?"

"Ta cảm thấy kỳ quái là, Sở tam thiếu gia làm sao mà biết được?"

"Nghe nói là ngày thế tử phi về nhà thăm bố mẹ, Sở tam thiếu gia không bỏ qua được lần trước luận võ với Lão đại bị thất bại, vì thế nửa đường chặn xe ngựa An Dương Vương phủ lại. Sau lại xảy ra một ít việc ngoài ý muốn, Sở tam thiếu gia bị thị vệ đá bay vào trong xe ngựa, rất nhanh đã bị người ngồi trong mã xa quăng ra ngoài, trực tiếp bay dính trên tường. Ai nha, các người nói, ngồi trong xe ngựa An Dương Vương phủ trừ bỏ thế tử phi còn có ai?"

"Hơn nữa, ta còn nghe nói kia mặt tường đều bị nứt a."

"Uy, có lẽ trong xe ngựa còn có nha hoàn? Các người như thế nào xác định là thế tử phi? Đừng quên Sở tam thiếu cùng Lão đại chúng ta có oán hận sâu nặng, hắn có lẽ vì muốn bôi đen thanh danh của Lão đại a?"

"Nói, các người cảm thấy, loại người như Lão đại, đã muốn đủ đen, còn cần người đi bôi đen thêm sao?"

Không biết ai nói đùa một câu, vì thế lời này chiếm được sự gật đầu đồng ý của mọi người ở đây.

... ..

Các nam nhân bát quái cao hứng, ai ngờ nhân vật chính trong miệng bọn họ đang nghiêm mặt đứng phía sau, bàn tay nắm chặt, hàm răng cắn chặt vang lên tiếng vang kéo kệt.

Chờ bọn nam nhân này rốt cục ý thức được đối tượng bọn họ bát quái hình như đang đứng sau lưng, nhất thời một trận kêu rên, đứng ra loại thời điểm này, thủ trưởng không phải là đi nghỉ ngơi, sau đó sẽ không trở lại nơi này sao? Vì sao hắn hiện tại lại ở chỗ này a a a! ! !

Không đợi bọn họ kêu rên xong, nghênh đón bọn họ, là một đám không chút lưu tình.

Vì thế, một ngày này, Phó chỉ huy Sứ binh mã đông thành, cùng một đám người người đều bị thủ trưởng đánh một trận.

Sở Khiếu Thiên xả được một bụng khí, nhất thời thần thanh tinh. Ở nhà luôn bị thế tử phát một cái liên bay ra ngoài, thật rất mất mặt. Chỉ có thời điểm đánh bọn người này, mới cảm giác được vũ lực chính mình cũng là một nam nhân bình thường. Ân, về sau tâm tình khó chịu, liền đánh mấy tên không nên thân này nhiều một chút.

Mọi người còn đang kêu rên, không biết cuộc bát quái hôm nay của bọn họ vô tình dẫn đến cuộc sống bị kịch sau này. Cho nên nói, muốn nhiều chuyện a, cũng phải trả giá lớn.

"Nói đi, tiểu tử Sở Quân Huyền kia nói như thế nào? Các người làm sao mà biết? Chẳng lẽ Sở Quân Huyền nơi nơi tuyên truyền..."

Sở Khiếu Thiên đặt đại đao sang một bên, kéo ghế ngồi xuống, khoanh hai tay trước ngực, từ trên cao nhìn xuống mấy người còn đang nằm trên mặt đất. Trong mắt thâm trầm một mảnh sát khí, người khác nhìn thấy liền thấy ghê người. Tiền Đông cùng Thiệu Mẫn cũng đã nhận thức hẳn nhiều năm, cảm thấy hai năm trước, chỉ thấy hắn là một tên thế tử chi biết ăn chơi, hay phô trương khí thế, làm người khác nhìn không được muốn đập chết hắn. Nhưng qua hai năm này, đột nhiên phát giác hắn đang chậm rãi thay đổi, khí lưu mạnh dần biến mất ngày càng trở nên thâm trầm, hung mãnh, tuy rằng thường thường làm ra mấy việc hỗn sự, nhưng so với hai năm trước thì đã tốt hơn nhiều lắm.

Giống như lúc này, loại lệ khí làm cho người ta sợ hãi này, lệ khí áp đảo người khác, làm cho bọn họ có cảm giác không thở nổi.

Vì thế, Thiệu Mẫn khéo ăn nói lập tức bị mấy tên đồng nghiệp không có tình nghĩa đẩy lên phía trước chịu chết.

"Cái kia... Đại nhân, kỳ thật buổi sáng thời điểm chúng ta đi tuần tra Thành Đông, gặp Sở tam thiếu gia cùng người khác đánh nhau, chúng ta đương nhiên

là muốn đi duy trì kỷ luật . Sau đó, Sở tam thiếu gia đại khái rất cảm kích chúng ta, vì thế mời mấy huynh đệ chúng ta đi uống rượu...” Thiệu Mẫn nhếch miệng muốn cười, ngoài ý muốn chạm đến vết thương trên miệng, lập tức cắn răng nhịn đau.

Sở Khiếu Thiên không kiên nhẫn dựa lưng vào ghế, cười lạnh nói, “Cái gì hảo tâm mời các người đi uống rượu? Hẳn chính là không có lòng tốt đi. Tiếp tục nói!”

Vì thế, Thiệu Mẫn thành thành thật thật đem lời nói của Sở Quân Huyền nói với bọn họ thuật lại một lần nữa, chính là việc xảy ra ngày An Dương vương thể tử phi về nhà thăm bố mẹ,. Sở Quân Huyền “vô tình” chạm mặt với An Dương vương thể tử phi trong xe ngựa, cũng chính là lần này bị người quăng ra ngoài thể nghiệm cảm giác bay giữa không trung, cuối cùng còn trực tiếp đập dính trên tường, hẳn dùng một loại ngôn ngữ uyển chuyển kể lại chuyện này cho bọn họ . Đương nhiên, Sở Quân Huyền đối với An Dương vương thể tử phi cũng không chú ý lắm, mục đích ẩn ý trong lời nói của hắn chính là Sở Khiếu Thiên, cười nhạo Sở Khiếu Thiên cười thể tử phi thâm tàng bất lộ như vậy, về sau hắn sẽ thăm. Đặc biệt mọi người đều biết Sở Khiếu Thiên chính là kẻ tham hoa hảo sắc , về sau nếu hắn dám nạp thiếp, tuyệt đối sẽ bị thể tử phi lợi hại sửa chữa...

Chỉ cần nghĩ như vậy, Sở Quân Huyền liền cao hứng, mừng rỡ đem chuyện gièm pha của Sở Khiếu Thiên nói cho cấp dưới Sở Khiếu Thiên biết , làm cho hắn bị cấp dưới cười nhạo.

Đối với dụng tâm hiểm ác của Sở Quân Huyền, Sở Khiếu Thiên làm sao không rõ. Bất quá, Sở Khiếu Thiên nghe được lời cuối cùng, biết hắn đối với quái lực nương tử nhà mình còn đang nghi ngờ, chưa rõ ràng, cho rằng chẳng qua khí lực nàng hơi lớn, cũng không nghĩ nhiều, mới không tức giận như vậy.

Sở Khiếu Thiên đem tên Sở Quân Huyền này nhớ kỹ, quyết định tìm thời gian đem Sở Quân Huyền sửa chữa một chút làm cho hắn biết tay.

“Các người tin lời nói của hắn?” Sở Khiếu Thiên lạnh lùng hỏi.

Đám người Thiệu Mẫn cho dù trong lòng tin tưởng, trên mặt chết cũng không dám lộ ra, đều hướng về hắn tỏ rõ lòng trung thành, tuyệt đối sẽ không hoài nghi, thái độ thập phần hồi cải.

Xét thấy thái độ nhận sai của bọn họ rất tốt, Sở Khiếu Thiên rốt cục miễn lỗi cho bọn họ, không có đi lên đá cho mỗi người bọn họ thêm mấy cước.

“Lão đại, vì chúc mừng ngài thành thân, huynh đệ chúng ta đã ở Khánh Tường lâu chuẩn bị tiệc rượu, mời người nể mặt đi qua.” Tiền Đông uốn mặt cười nói.

“Đúng vậy đúng vậy, Lão đại, lúc ngài thành thân , huynh đệ chúng ta bởi có vì chức trách trong người, không có đi uống rượu mừng của ngài, các huynh đệ trong lòng đều rất áy náy.”

“Lão đại, hôm nay nếu không say không về.”

... ..

Một đám người lại bắt đầu ồn ào, Sở Khiếu Thiên nghĩ nghĩ , liền cười đáp ứng .

Chạng vạng, một đám người đến sương phòng đã đặt trước trong Khánh Tường lâu , bên trong không chỉ có tiệc rượu phong phú, còn có một đám nữ tử mỹ mạo đánh đàn thổi tiêu, vừa múa vừa hát, nũng nịu vô cùng, thập phần động lòng người.

Sở Khiếu Thiên liếc mắt một cái, liền bị mọi người kéo ngồi xuống vị trí chủ tọa. Trường hợp này trong quan trường đã từng gặp , Sở Khiếu Thiên cũng không có nhiều bối rối, đối với an bài của Tiền Đông Thiệu Mẫn gật gật đầu, nói vát vát một tiếng .

Đám người Tiền Đông, Thiệu Mẫn cười, kính rượu Sở Khiếu Thiên , nói mấy lời cát tường , chọc cho Sở Khiếu Thiên liên tục bật cười. Sở Khiếu Thiên vừa tán hôn, cười được nữ tử chính mình thích, tự nhiên thích nghe người khác nói mấy lời cát tường, khó được uống nhiều thêm vài chén , khuôn mặt anh tuấn nổi lên một cổ ửng hồng.

Qua một vòng rượu, Tiền Đông cùng Thiệu Mẫn liếc nhau, sau đó vỗ vỗ tay, chờ khi đoàn người đều nhìn qua , Thiệu Mẫn cười nói: “Lão đại, hôm nay chúng ta đã chuẩn bị cho ngài một cái kinh hi.”

“Nga? kinh hi gì?” Sở Khiếu Thiên tuy rằng uống có chút nhiều , nhưng thần trí vẫn còn chút tỉnh.

Mấy người còn lại rõ ràng đều biết cái “Kinh hi” này , lập tức hắc hắc cười rộ lên. Tiền Đông ái muội cười cười, sau đó đem cửa sương phòng mở ra, một cô gái mặc quần áo màu hồng sắc tiến vào, khi mọi người nhìn rõ mặt của cô gái này, không khỏi hít vào một hơi.

“Thế nhưng là Thủy Khiết cô nương của Thụy lệ các.” Một người ngơ ngác nói.

Tô Thủy Khiết đúng là cô nương đầu bài của Thụy Lệ các , nàng là hoa khôi của Thụy Lệ các lớn nhất kinh thành, bán nghệ không bán thân , tiếng đàn thiên hạ vô song, quả nhiên là thanh cao ngạo khiết, dẫn tới phần đông tài tử phong lưu tự xưng trong kinh thành chạy theo như vịt, ngàn vàng cũng chỉ cầu nàng ngoái đầu nhìn lại một cái.

Tô Thủy Khiết diện mạo thanh lệ thoát tục, thần sắc thanh ngạo lãnh đạm, một đôi mắt thu thủy tán mát ra một loại lạnh lùng, làm cho nam nhân nhìn thấy, liền phát ra một cổ dục vọng chinh phục . Càng là nữ tử cao ngạo khiết lệ, càng không chiếm được, càng làm cho nam nhân muốn chinh phục.

Tiền Đông trên mặt tươi cười mời Tô Thủy Khiết tiến vào.

Trái ngược với Tiền Đông nhiệt tình, Tô Thủy Khiết không nóng không lạnh liếc nhìn hần một cái, liền bước nhẹ nhàng vào sương phòng. Nàng thần sắc thanh đạm, cao ngạo đứng ở chỗ kia, làm cho người ta cảm giác được một loại thanh lệ ngạo khiết, cao không thể chạm vào. Theo sau Tô Thủy là hai tỷ nữ cầm đàn, cũng đồng dạng là vẻ mặt cao ngạo.

”Tô cô nương, đây là An Dương vương thế tử, người trước đàn cho Thế tử gia chúng ta nghe một thủ khúc đi.” Thiệu Mẫn nói.

Tô Thủy Khiết gật gật đầu, cũng không thèm nhìn tới người ngồi trên chủ vị một cái, cũng không hành lễ, trực tiếp đi đến cầm án, ngồi xuống bắt đầu đánh đàn.

Một khúc hoàn thành, Tô Thủy Khiết thu tay áo ngồi ở một chỗ, thần sắc thản nhiên.

”Lão đại, ngài thấy nàng có phải cảm thấy rất đẹp hay không?” Tiền Đông tiến đến bên cạnh Sở Khiếu Thiên, nhỏ giọng nói: “Lão đại, nếu là ngài thích, thuộc hạ có thể đem nàng hiến cho ngài, nàng đêm nay chính là của ngài.”

Sở Khiếu Thiên chống cái trán, uống có chút nhiều, làm cho thần trí của hắn thần trí có chút không rõ, gật đầu nói: “Quả thật là mỹ nhân...” Chẳng qua, hắn đã có được nữ nhân đẹp nhất trong lòng... Nghĩ đến này, không khỏi ngây ngô cười.

Đám người Tiền Đông cùng Thiệu Mẫn nhìn thấy trên mặt hần tươi cười, liền hiểu nhầm, vì thế bọn họ nhìn nhau cười rộ lên. Bọn họ cùng Sở Khiếu Thiên quen biết thật lâu, làm sao không biết tính tình tham hoa háo sắc của hắn, chỉ cần là mỹ nhân, hắn đều thích. Nam nhân thôi, người nào không háo sắc? Mặc dù vừa tân hôn, trong nhà có chính thê, nhưng nữ nhân vẫn chê ít, cho dù chỉ là một nữ tử thanh lâu không có cách nào nạp thành thiếp, nhưng thu để chơi đùa cũng tốt ~

Tô Thủy Khiết nghe được lời nói của hai người, lại nhìn nhóm người đang say rượu làm trò hề này, trên mặt lộ ra biểu tình hèn mọn. Nàng nguyên bản không muốn tới bồi rượu cho An Dương vương thế tử gì đó, nhưng ma ma Thủy Lệ các lại ngại danh hào của An Dương vương thế tử nên không dám đắc tội, cường ngạnh đem nàng đưa lại đây. Đối với người này, Tô Thủy Khiết càng thêm chán ghét kẻ chỉ biết ăn chơi trác táng, chỉ biết dựa vào quyền thế để ức hiếp người khác.

Chờ khi uống rượu đã không sai biệt lắm, mọi người rốt cục tan tiệc.

Sở Khiếu Thiên vừa đứng dậy, một khối thân thể mềm mại mang theo mùi thơm ngào ngạt tiến vào trong lòng hắn, mùi xa lạ làm hắn nhắm mi lại, chính là uống có chút nhiều, đầu còn chưa kịp làm ra phản ứng, một bàn tay đã đánh lại đây.

”Ba ——” một tiếng, hiện trường một mảnh im lặng.

Mọi người ở đây đều giật mình che miệng lại, nhìn cô gái đánh người mang theo vẻ mặt quật cường, mà nam nhân bị đánh mặt lệch sang một bên, trên mặt xuất hiện vài tia vết máu, chắc là do móng tay để lại.

Về mặt Tiền Đông cùng Thiệu Mẫn lo lắng, trong lòng âm thầm hối hận vừa rồi vì sao đem Tô Thủy Khiết trực tiếp đẩy qua. Không không không, này không phải trọng điểm, trọng điểm là, bọn họ thật không ngờ nữ nhân này lại ngạo khí như vậy, cũng dám đánh hỗn thế ma vương đệ nhất kinh thành, quả thực không muốn sống nữa. Nghĩ, hai người uể oải đứng lên, hiểu được bọn họ đã lộng xảo thành chuyên, để cho một nữ nhân không biết cao thấp tới đây làm cho bọn họ chịu tội... Loại nữ nhân này chỉ cần không biết phân biệt, bộ dạng có xinh đẹp cao giá đến đâu, cũng chỉ có đường bị vứt đi.

Sở Khiếu Thiên mất thượng nhiêm lệ khí, cũng không thèm nhìn tới, đánh xuống một tát, cả giận nói: “Người ăn gan hùm, cũng dám đánh bản thế tử? Chán sống có phải hay không? Người đâu, đem nàng ta ra ngoài cho bản thế tử!”

Tô Thủy Khiết bị đánh một cái tát làm cho choáng váng, trực tiếp ngã trên đất. Chờ nàng thật vất vả ngồi dậy, hé ra khuôn mặt đã sưng đỏ, khóe miệng rỉ ra một tia vết máu.

Tô Thủy Khiết bất khả tư nghị nhìn người đánh nàng, nam nhân kia cao cao tại thượng tư thái cùng biểu tình ngoan lệ, còn có ánh mắt chán ghét làm cho nàng giật mình, ủy khuất, nàng không nghĩ tới thế nhưng có nam nhân nhẫn tâm đánh nàng. Tuy rằng nàng xem thường An Dương vương thế tử trong truyền thuyết không chuyện ác nào không làm này, lại không vui khi đi hầu hạ hắn, nhưng hắn dựa vào cái gì đánh nàng?... (...pà chị này...tự tin vô đối...=.=...)

”Tiểu thư...” hai nha hoàn Tô Thủy Khiết mang đến, lo lắng chạy qua nâng nàng dậy, đồng thời tức giận trừng mắt nhìn Sở Khiếu Thiên.

Các nàng đều đã quen nhìn thấy nam nhân thật cẩn thận lấy lòng Tô Thủy Khiết, cũng vì vậy mà địa vị các nàng cũng theo đà đi lên, không có người dám chọc các nàng, đã quen với việc nam nhân lấy lòng bọn họ, sớm quên còn có những nam nhân thuộc loại khác, đặc biệt là nam nhân thân phận và quyền lợi đều cao này.

”Cút ngay, đừng chắn đường bản thế tử!”

Sở Khiếu Thiên thấy các nàng đứng che ở trước cửa, biểu tình trên mặt càng hung ác, trực tiếp nhấc chân đá qua, một cái nha hoàn trong đó kêu thảm thiết một tiếng ngã bay ra ngoài cửa. Sở Khiếu Thiên mất mặt ngoan lệ, cũng không thèm liếc nhìn một cái đi ra ngoài cửa, gã sai vặt An Thuận chạy nhanh theo phía sau hắn.

Người trong phòng sợ tới mức cảm như hén, ngay cả Tô Thủy Khiết cũng chỉ có thể bùm mặt không dám gọi một tiếng, ngơ ngác nhìn bóng dáng nam

nhân biến mất trong bóng đêm...

Liễu Hân Linh tắm rửa xong, đang dùng khăn mặt lau tóc, bên ngoài vang lên một trận thanh âm tiếng động, trong lòng biết là Sở Khiếu Thiên đã trở lại.

Khi chàng vạng, Sở Khiếu Thiên sai người trở về nói nàng biết hôm nay có tiệc rượu, không trở lại dùng bữa.

Liễu Hân Linh tỏ vẻ hiểu biết, cha nàng Liễu Minh Thành tuy rằng chỉ là Hàn Lâm viện Biên Tu, nhưng cũng thường thường bị đồng sự tha ra ngoài xã giao, huống chi là với thân phận bậc này của Sở Khiếu Thiên?

Liễu Hân Linh nhanh chóng phủ thêm áo khoác, đem đầu tóc chải tốt, lập tức đi ra ngoài đón.

“Nương tử...”

Sở Khiếu Thiên nhìn thấy nàng, trên mặt lộ ra tươi cười ngây ngô, cả người bước tới, đem nàng ôm vào trong lòng.

Liễu Hân Linh nhìn thấy trên mặt hắn có vài đạo vết máu, thoạt nhìn giống như là do bàn tay gây ra. Chính kỳ quái, một cổ mùi rượu tiến vào trong mũi, làm cho nàng không khỏi bịt mũi lại, muốn hắt dầy ra, nhưng là Sở Khiếu Thiên ôm nàng rất chặt, miệng thì thảo kêu “Nương tử”. Liễu Hân Linh nhìn nha hoàn ma ma đều ở trong phòng, liền dập tắt ý tưởng dầy hắt ra. Bất quá, chờ nàng ngửi được, xen lẫn trong mùi rượu có mùi son phấn, Liễu Hân Linh mi nhãn càng chặt.

Thời đại này nữ tử quen dùng huân hương son phấn dày đặc, chỉ cần tiếp xúc qua, nam nhân rất dễ dàng dính mùi son phấn trên người nữ tử. Liễu Hân Linh chính mình không thích loại hương phấn son nồng đậm này, bình thường rất ít khi dùng, cho nên biết hương vị trên người Sở Khiếu Thiên này không phải của nàng.

Liễu Hân Linh nhìn thấy nam nhân giống như con chó lớn dính trên người mình, ánh mắt nhìn về phía An Thuận đang đứng một bên.

An Thuận bị nàng nhìn trong lòng lo sợ, da đầu đều run lên.

Ô ô ô, thế tử phi ánh mắt thật là khủng khiếp nga! Càng khủng bố là thế tử phi còn có thần lực, nếu nàng biết thế tử gia bị nữ nhân khác ôm, có thể hay không đem thế tử gia đánh đến mức không đi lại được a?

Bạn đang đọc truyện *Hiện Thế Cực Khô* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 33: Chươ Ng 32

Edit: Windy

Beta: Khùng Long

An Thuận run run rụt cổ lại, da đầu run lên, cảm thấy ánh mắt của thế tử phi thật là khủng khiếp, làm cho hắn thiếu chút nữa là quỳ lạy.

Trên thực tế, Liễu Hân Linh chỉ là nhìn hắn, để cho hắn giải thích thôi, ai biết gã sai vật chỉ bởi từng thấy bàn tay mềm mại của nàng chỉ cần nhẹ nhàng vung lên là có thể đem một đại nam nhân đánh bay, từ trong lòng hắn đối với nàng rất kính sợ, cảm thấy cho dù đường đường là bá vương long thế tử gia, chỉ cần đứng trước mặt thế tử phi thì cũng chỉ là mây bay.

“An Thuận, tiểu thư đang hỏi ngươi!” Mặc Châu ở một bên nhắc nhở nói.

Nghe được thanh âm vừa lạnh vừa cứng của Mặc Châu, An Thuận rùng mình, rốt cục lấy lại tinh thần, nhanh chóng nói: “Thế tử phi, mời người hỏi.”

Liễu Hân Linh nhìn hắn một cái, quyết định trước tiên nên đem con ma men trên người đặt nằm trên giường, lại đi hỏi rõ ràng thì tốt hơn. Vì thế thừa dịp nhóm nha hoàn ma ma đi chuẩn bị canh tỉnh rượu cùng quần áo sạch sẽ, Liễu Hân Linh đem nam nhân đang dựa trên người diu vào nội thất.

An Thuận mắt ngây ngốc, nhìn thế tử phi nhỏ nhắn, nhu nhược nhà bọn họ không chút nào có sức đem một đại nam nhân đang uống say mang vào phòng, nhất thời xấu hổ vô cùng... Hắn vừa rồi thật ra tốn rất nhiều sức mới có thể mang thế tử gia say rượu trở về Lâm Tâm viện, trên đường còn thiếu chút nữa diu không nổi mà té ngã.

Người so với người, thực là tức chết a! Mà hắn đường đường là một người nam nhân, thế nhưng khí lực so với nữ nhân thua xa a, có phải là rất đáng thương lòng tự trọng của nam nhân hay không?

Liễu Hân Linh rất nhanh liền đi ra, An Thuận vừa thấy nàng, liền không tự chủ được tỉnh táo tinh thần, về mặt cung kính.

“Nói đi, mặt của hắn là xảy ra chuyện gì?” Liễu Hân Linh ngồi ở trên một cái ghế hỏi.

Nàng vừa rời sau khi đem Sở Khiếu Thiên đặt lên trên giường, rất rõ ràng nhìn thấy dấu ấn bàn tay trên mặt hân, còn có vài đạo vết trầy, vừa thấy liền biết là do bị nữ nhân đánh mà ra, dù sao nam nhân sẽ không để móng tay dài như vậy. Loại dấu vết này, làm cho Liễu Hân Linh không khỏi nghĩ đến, người nào đó có phải hay không đùa giỡn phải một cô nương bưng hân, sau đó làm cho cô nương kia tức giận, trực tiếp đánh một tát .

Nghĩ tới loại khả năng này, mặt Liễu Hân Linh lạnh xuống.

”Này...”

An Thuận liếc mắt nhìn Liễu Hân Linh một cái, liền thành thành thật thật đem chuyện xảy ra hôm nay kể lại, đặc biệt là chuyện ở Khánh Tường lâu, An Thuận không chỉ thuật lại một lần, sau đó còn đặc biệt cường điệu thể tử gia là do bị cấp dưới hãm hại , mà hoa khôi thanh lâu kia là Tiền Đông đẩy tới bên người thể tử , cũng không chờ thể tử kịp phản ứng đẩy nàng ra, nữ nhân kia liền lớn mật tát thể tử gia một cái ...

Liễu Hân Linh yên lặng nghe, thần sắc lạnh nhạt, nhìn thấy thể trong lòng An Thuận thấp thỏm không thôi. Vì miễn cho sau này thể tử gia nhà hân bị thần lực của thể tử phi đánh không dậy nổi, An Thuận quyết định phải cẩn thận canh chừng thể tử gia, không để cho người làm ra chuyện gì khiến cho thể tử phi tức giận .

”Thể tử phi, thể tử không thích Tô Thủy Khiết cô nương kia, hết thấy đều là do Tiền Đông, Thiệu Mẫn bọn họ tự chủ trương . Hơn nữa Tô Thủy Khiết kia cũng thật đáng giận, thể nhưng dám can đảm đánh thể tử gia. Nếu không phải thể tử uống rượu , bằng không nữ nhân kia tuyệt đối sẽ bị thể tử gia trực tiếp đá chết...” An Thuận về mặt cảm giận nói.

Liễu Hân Linh có chút buồn cười, cảm thấy An Thuận vì làm nàng bớt giận, càng nói càng quá . Bất quá, trong lòng quả thật đã thoải mái hơn. Tin tưởng ai làm thể tử , cũng sẽ không vui khi trượng phu bên ngoài xã giao mà bên người còn có nữ nhân khác , đặc biệt loại hoàn cảnh cổ đại này, vì cái gọi là phong lưu, khi xã giao nhất định phải có nhạc kỹ đánh đàn mua vui ,bất kể là nơi nào cũng vậy, nàng nếu không nguyện ý, cũng biết đây là quy tắc của thế giới này, nàng bây giờ còn chưa có được kháng nghị mạnh mẽ gì đó. Cho nên, loại thời điểm này chỉ nên xem xét tính tự giác của nam nhân .

Mà làm cho Liễu Hân Linh cảm thấy đáng giận là dám người gọi Tiền Đông, Thiệu Mẫn kia, bọn họ vội như vậy liền muốn cấp nữ nhân cho nam nhân của nàng, không phải rõ ràng là đánh vào thể diện nàng sao?

An Thuận về mặt đau khổ, rất muốn nói cho thể tử phi, lời của hân là thật lòng. Hồn thể ma vương thể tử gia rất nóng tính, đầu thêm quân người là nam hay là nữ, đều trực tiếp đánh trước rồi nói sau.

”A ——” đúng lúc này, trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng hét thảm thiết, mọi người cả kinh thiếu chút nữa nhảy lên.

Liễu Hân Linh nhanh chóng đứng dậy, nghĩ đến đã xảy ra sự tình gì đó, rất nhanh bước vào nội thất.

Vào bên trong, liền thấy nam nhân về mặt hung ác ngồi trên giường, đôi mắt dày đặc hàn khí nhìn chăm chăm vào nha hoàn Lục Y đang đứng một bên. Liễu Hân Linh tầm mắt đảo qua, phát hiện trước giường cách đó không xa còn có một nha hoàn khác đang nằm cuộn mình, miệng phát ra tiếng rên thống khổ, cũng không biết thế nào . Mà Lục Y đang e ngại đứng ở một chỗ, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh một tiếng.

”Thể tử phi!” Lục y nhìn thấy nàng, lộ ra biểu tình như trút được gánh nặng, kinh hãi hô lên.

Liễu Hân Linh lo lắng người xảy ra chuyện, vừa nhanh chóng cho người tiến vào nâng nha hoàn kia ra ngoài tìm đại phu , vừa nhíu mi lại hỏi:”Đã xảy ra chuyện gì?”

Lục Y nhìn nam nhân đang ngồi trên giường mang vẻ mặt lãnh khốc nhìn mình , vẻ mặt e ngại nhỏ giọng nói: “Quần áo Thể tử bị ô uế, Phi Anh vốn định muốn thay quần áo cho ngài ấy, ai biết thể tử đột nhiên tức giận, đá Phi Anh ra ngoài...”

Lục Y lúc này rốt cục cũng nhận thức được vì sao hạ nhân trong Lâm Tâm viện e ngại thể tử , loại nam nhân này khi không vừa ý ai đó liền có thể lấy mạng người ta, ai dám đối với hân ôm ảo tưởng? Ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, chỉ sợ ngày nào đó hân đột nhiên trở mặt, có thể sẽ bị hân đá chết.

Liễu Hân Linh mím môi, để cho Lục Y đi xuống, chính mình đi qua đứng ở trước mặt Sở Khiếu Thiên.

Sở Khiếu Thiên hí mắt nhìn nàng một lúc, tựa hồ nhận ra nàng, biểu tình hung ác liền đổi thành nụ cười ngây ngô , thì thào gọi : “Nương tử... Nương tử...”

Liễu Hân Linh thờ dài, lên tiếng, vỗ vỗ đầu hân , mà nam nhân kia cũng thập phần yên tĩnh để cho nàng vỗ, hoàn toàn không có biểu tình hung ác đầy sát khí vừa rồi. Liễu Hân Linh cũng không biết vì sao hân lại đem nha hoàn kia đá bay, chỉ có thể đi xem nha hoàn kia có bị làm sao không, thuận tiện để cho nàng nghỉ dưỡng bệnh vài ngày đi. Nghĩ nghĩ, Liễu Hân Linh không đợi hân kịp bắt lấy mình, liền đi ra ngoài.

Bên ngoài, An Thuận vẫn là đứng thủ ở nơi đó, vẻ mặt cung kính, giống như chuyện xảy ra vừa rồi rất bình thường. Liễu Hân Linh hí mắt, xem ra, loại chuyện này tựa hồ An Thuận đã tập mãi thành thói quen .

”Tốt lắm, An Thuận, người trước lui xuống nghỉ tạm, ngày mai hãy đến hầu hạ.”

Liễu Hân Linh để cho An Thuận đi xuống, lại đi phân phó người chuẩn bị nước ấm, quần áo, liền trở lại phòng.

”Nương tử, nương tử...”

Lúc này, mỗ nam nhân trong phòng đã nằm trở về trên giường, một nửa người thì ở trên giường, nửa còn lại thì ở dưới đất, miệng một tiếng một tiếng đều gọi nàng.

”Nương tử, nàng ở nơi nào a...” Sở Khiếu Thiên hí hóp nửa mắt, miệng lung tung kêu.

Liễu Hân Linh đi qua, đưa hân diu lên giường, giường giọng kêu người đem nước vào. Tình hình này muốn con ma men này đi tắm rửa là không có khả năng, Liễu Hân Linh đành phải cố mà dùng nước ấm lau người cho hân.

Đề con ma men dựa sát người, thật là một việc tốn rất nhiều thể lực, tuy nàng có quái lực, nhưng lại không có được sự phối hợp của đương sự a.

”Nương tử, đến, hôn một cái...”

Người nào đó ghé đầu lại đây, hé miệng ba, một trận mùi rượu xông vào mũi.

Liễu Hân Linh giựt giựt mi, thực bình tĩnh đem một ngón tay nhấc hân trở về trên giường, đem quần áo hân cởi ra, lau thân trên. Dù sao hai người chuyện gì nên làm cũng đã làm rồi, nàng cũng không có gì phải ngưng ngưng. Bất quá, khi lau đến hạ - thân hân, Liễu Hân Linh chần chờ một lát, vẫn là đem tiết khó hân cởi ra, tiếp tục dùng khăn lông ướt lau hạ - thân, về phần vật gì đó đó, ân, trực tiếp liếc mắt nhìn một cái, không gì đẹp mắt .....(=.

Bị người lau toàn thân như vậy, cho dù người say muốn chết cũng sẽ có phản ứng. Sở Khiếu Thiên cũng không ngoại lệ, hí hóp mắt nhìn cô gái đang kẻ sát người mình, khuôn mặt nhỏ nhắn tú lệ, giống như đang làm chuyện gì đó rất nghiêm túc, làm cho lòng hân không khỏi nhũn ra. Mà bàn tay mềm mại của nàng chạm qua khắp thân thể hân, còn kích thích, hơn nữa thân thể khát vọng, làm hân rất nhanh có phản ứng. Không khỏi đem nàng ôm lại đây, vui đầu ở giữa bộ ngực mềm mại của nàng cọ đến cọ đi, thoải mái thở dài một tiếng.

Vẫn là loại hương thơm thân nhiên này hơn hân hương son phấn gì đó, làm cho hân rất thích.

“...”

Liễu Hân Linh lại bình tĩnh đẩy hân ra, sau đó hắc tuyến nhìn cả người hân đang xích - lỏ nằm trên giường, vật dử tồn ở phía dưới kia lọt vào tầm mắt nàng, chậm rãi ngẩng đầu lên, sau đó thành nhất trụ kinh thiên. Loại phản ứng này, lại phối hợp với giọng nam nhân khàn khàn, tham âm tràn ngập khát vọng, thật sự là quá hoạt sắc sinh hương đi.

”Nương tử, nương tử...”

Liễu Hân Linh không để ý tới hân, cảm một kiện trung y mặc vào cho hân, trực tiếp đem nước bưng ra giao cho nha hoàn đứng canh giữ bên ngoài, sau đó không nhìn đến ánh mắt kinh ngạc của nha hoàn, bưng bát canh tỉnh rượu lại đây.

Liễu Hân Linh không phải nữ nhân nhu nhược gì, cũng có tư tưởng của nữ nhân hiện đại, cho rằng việc hầu hạ trượng phu là việc làm rất thân mật, vẫn để chính mình làm thì tốt hơn. Đây chính là lý do nàng không kêu nha hoàn vào hỗ trợ.

”Phu quân, ngồi dậy uống canh giải rượu nào.” Liễu Hân Linh ngồi ở bên giường lên tiếng.

Sở Khiếu Thiên mở to mắt, nhìn thấy nàng liền ngây ngô cười, lần này thật rất phối hợp ngồi dậy, uống bát canh giải rượu trên tay nàng.

Thực ngoan a!

”Tốt lắm, ngủ đi!” Liễu Hân Linh vỗ vỗ đầu hân, đem bát phóng tới một bên. Lại đi tìm bình thuốc vì hân bôi lên vết thương trên mặt.

Sau khi làm xong hết thấy, Liễu Hân Linh ngồi ở một bên nhìn nam nhân trên giường nhử lại mi, thấp phần không an phận lần qua lần lại, thấy thế nào cũng giống một chú chó lớn. Thẳng đến hân lần đến cạnh mép, đụng đến tay nàng, sau đó gắt gao nắm lấy không buông, đem nàng kéo đến ôm vào lòng, rốt cục an phận.

Liễu Hân Linh nằm vào trong lòng hân, đã không còn mùi son phấn kia, chỉ còn lại hương vị nam nhân thuần túy, làm cho nàng không còn tức giận như lúc đầu.

Khe khẽ thở dài, Liễu Hân Linh phát hiện chính mình, thế nhưng lại để ý trên người hân có lưu lại hương vị nữ nhân hay không, cho dù là không cẩn thận, cũng làm cho nàng có chút để ý. Loại cảm giác này, tựa hồ chính là câu nói kinh điển ở hiện đại: “Nam nhân cùng bàn chải đánh răng không cùng người khác xài chung”. Nàng có thể làm một tiểu thư khuê các cổ đại, một thế tử phi đủ tư cách, nhưng trong lòng không cách nào có thể dễ dàng tha thứ nam nhân của chính mình sau khi ôm mình, lại đi chạm vào nữ nhân khác.

Theo trong lời nói của An Thuận cũng biết, đêm nay Sở Khiếu Thiên đã không để nàng phải thất vọng.

Bất quá, cũng không biết có phải bởi vì Tô Thủy Khiết đánh hân một tát mới đem nàng đẩy ra, hoặc là trường hợp khác. Nếu như Tô Thủy Khiết không đánh hân, hân còn có thể đem người đẩy ra sao?

Loại ý tưởng này làm nàng có chút buồn bã, cảm thấy chính mình mấy ngày qua chỉ bởi vì thái độ của hân mà đã có chút cường cầu.

Ở thời điểm nàng đang rối rắm, một bàn tay ấm áp xoa xoa mặt nàng, Liễu Hân Linh giương mắt, chỉ thấy Sở Khiếu Thiên cúi đầu nhìn nàng, đôi mắt có

chút mỏng lung, nhưng coi như thanh tỉnh. Tay hắn dọc theo mặt nàng chậm rãi vuốt ve, xẹt qua hàng mi, sau đó đến môi.

Mày của Liễu Hân Linh có chút dựng lên, không quá thích loại vuốt ve này của hắn. Hơn nữa ánh mắt hắn, giống như đang xuyên qua nàng để nhìn một ai đó.

”Nương tử, đừng nhú mày...” Tay hắn nhẹ nhàng mà ấn mi nàng, sau đó đem mặt ghé lại đây, nhẹ nhàng mà cọ mặt nàng, “muốn nàng vui vẻ tươi cười, tựa như năm ấy, dưới tàng cây, nàng đối với ta nở nụ cười...”

”Năm ấy?” Liễu Hân Linh ngẩn ra, hoài nghi chính mình nghe lầm.

Tâm tình nam nhân tựa hồ rất tốt, đem nàng ôm vào lòng, cười tủm tỉm nói: “Đúng, giống năm ấy dưới tàng cây đối với ta cười... Bởi vì nàng, ta mới không có bị... Nương tử, ta nghĩ muốn...” Thanh âm trở nên trầm thấp khàn khàn, mỗi âm áp đã muốn dán lên trên môi nàng.

Liễu Hân Linh hoài nghi không phải hắn đã uống rượu quá nhiều, thần trí không tỉnh táo, nhìn nhầm nàng thành người khác chứ, hay là chính mình ở thời điểm nào đó đã gặp qua hắn. Nhưng mà, lục lại trí nhớ mười sáu năm của mình, nàng tựa hồ cũng không có gặp qua hắn, làm sao từng ở “Năm ấy” dưới tàng cây đối với hắn cười?

Đang lúc nàng suy tư, mỗi nam nhân đã nhân cơ hội đem quần áo nàng lột hết, sau đó lấy vật thô lỗ cứng rắn đặt vào giữa hai chân nàng, chậm rãi ma sát.

Nàng cả người ghé vào trên người hắn, loại tư thế nữ trên nam dưới này làm cho thân thể hai người gắn bó càng chặt chẽ.

”Nương tử...” Sở Khiếu Thiên sờ sờ mặt nàng, “Không đau a.”

Nói xong, không để cho nàng kịp phản ứng, đã đem vật kia động thân một cái tiến vào trong cơ thể nàng.

Bất quá, cũng bởi vì tư thế này, hắn tiến vào có chút khó khăn, hơn nữa cơ thể nàng chưa đủ ẩm ướt, càng khó tiến vào. Liễu Hân Linh nhíu mi lại, ánh mắt đã bật kín một tầng hơi nước, đang muốn đẩy hắn ra, hai tay nam nhân đã ôm chặt lấy eo nàng, chuyển một cái, biến thành tư thế nam trên nữ dưới.

Liễu Hân Linh hai tay nắm chặt, rốt cuộc không có đem hắn đẩy ra.

Bởi vì, hắn tuy rằng uống rượu, nhần nhện sắp nổ mạnh, còn nhớ tới không làm đau nàng.

Vật thô to ở trước dừng đạo, tay hắn sờ tới u cổ phía dưới nàng, sau đó ở huyết động chậm rãi vuốt ve, bộ ngực cũng bị hắn dùng môi hôn mút, hai đầu kích thích, rốt cuộc làm cho nàng ẩm ướt.

Vật thô to của nam nhân lập tức vọt tiến vào, đỉnh một cái làm cho nàng phát ra tiếng thờ dốc rên rì.

Mà một tiếng này, tựa hồ kích thích đến hắn, đột nhiên dừng một chút, sau đó mạnh mẽ ra vào, bộ vị hai người tương giao - hợp ở trong ban đêm im lặng phát ra rõ ràng tiếng nước dính dính, làm cho nàng xấu hổ đến nỗi ngay cả đầu ngón chân đều cong lại.

Tựa hồ nam nhân uống say càng thêm cuồng dã mà kịch liệt, lúc này đây so với dĩ vãng càng thêm kích thích, rất nhanh liền cảm thấy một luồng sóng mạnh mẽ đánh úp lại, làm cho nàng nhịn không được cắn chặt lấy bờ vai của hắn, khó không chế được thanh âm ngấm lên. Mà loại đau đớn nhỏ này, không chỉ không làm hắn dừng lại, ngược lại càng ngày càng phát ra kích cuồng.

Bất quá, lúc này đây làm cũng không được bao lâu, bởi vì, làm được một nửa, mỗi nam nhân thể nhưng trực tiếp ngã lên trên người nàng ngủ.

“...”

Liễu Hân Linh trừng mắt nhìn con ma men này, nói “Muốn” cũng là hắn, làm được một nửa dừng lại cũng là hắn, làm cho nàng lên xuống cũng không được, thật sự là hận muốn chết.

Liễu Hân Linh hít một hơi thật sâu, lẳng lặng chờ đợi cơn xôn xao trong thân thể dừng lại —— đương nhiên, vật gắng gượng gì đó vẫn còn nằm trong cơ thể nàng, chẳng lẽ nam nhân uống rượu, cho dù không phát tiết ra cũng có thể ngủ sao?

Qua một lát, sau khi cơn xôn xao trong thân thể rốt cuộc bình ổn lại, vật cứng rắn gì đó có vẻ đã dư thừa. Liễu Hân Linh thực không khách khí trực tiếp đem nam nhân đẩy ra, cuốn chăn trùm lên đầu nằm ngủ.

Hôm nay thật sự là một ngày không tốt, lão công nàng không chỉ bị nữ nhân khác tiếp xúc, bí mật năm ấy chỉ biết được một nửa, liền ngay cả việc hoan ái trên giường, mỗi nam nhân thể nhưng trực tiếp ghé lên người nàng ngủ... A a a! ! Mấy ngày nay tuyệt đối không thể để cho nam nhân này chạm vào nàng, phải làm cho hắn nghẹn chết mới hả giận! ! !

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 33

Cảm giác tỉnh dậy sau khi say rượu quả thật không tốt.

Lại càng không dễ chịu là, phát hiện bản thân vì say rượu đã bỏ qua mỹ vị, thực chỉ muốn đắm ngực dặm chân mới có thể biểu hiện tâm trạng hồi hận này.

Sáng sớm tỉnh lại, tâm tình Sở Khiếu Thiên rất tệ.

Khi bắt đầu tỉnh lại, hân liên vụng trộm đánh giá thái độ của Liễu Hân Linh, thấy nàng vẫn giống như ngày thường, thập phần hiền lành ôn nhu hầu hạ hân thay quần áo rửa mặt chải đầu, sau đó kêu người ta mang đồ ăn sáng lên. Đồ ăn sáng cũng là món mà hân thích ăn, cùng bình thường không khác mấy, ngay cả đám nha hoàn cũng là một sắc mặt, nhưng vì sao hân luôn luôn có loại dự cảm xấu làm cho da đầu run lên đây?

Dùng thiện xong, Sở Khiếu Thiên phải xuất môn. Hân là Chỉ Huy Sứ binh mã ngũ thành, nên cũng không phải bắt buộc mỗi ngày đều vào triều, ngược lại chỉ cần đi Nha bộ Chỉ huy phủ là được, buổi sáng này không cùng phụ thân An Dương vương đi chung, Sở Khiếu Thiên cảm thấy rất tốt, miễn cho phụ thân nhà hân mỗi lần gặp mặt là nhắc này nhắc nọ. Lão nhân gia chính là điểm ấy không tốt, đều thích lải nhải, hân nghe muốn ngán ngẫm.

Sở Khiếu Thiên vừa bước ra khỏi cửa, An Thuận đã đứng ở ngoài, đưa đao cho hân.

Sở Khiếu Thiên mang đao, xoay người nhìn về phía Liễu Hân Linh ở cạnh cửa, nói: “Nương tử, ta nên đi rồi.”

Liễu Hân Linh mỉm cười gật đầu, trên mặt tươi cười ôn nhu dịu dàng, làm cho người ta nhìn liền thoải mái.

Nhưng mà Sở Khiếu Thiên tổng cảm thấy hình như có chỗ nào không đúng, nhìn tươi cười của nàng, ngược lại có loại cảm giác da đầu run lên, giống như trước đây khi mình làm sai chuyện gì, phụ thân An Dương vương chính là ngồi xổm ở trong nhà, tay cầm roi chờ hân trở về để thu thập, làm da đầu hân run lên từng đợt.

Nhưng mà trừ bỏ việc tối hôm qua làm được một nửa liên ngữ, hân hình như không có làm sai chuyện gì đi?

Nghĩ đến đây, trong lòng Sở Khiếu Thiên rung mình, đột nhiên cảm thấy có lẽ đối với nữ nhân mà nói, đây chắc là chuyện thập phần quan trọng. Đương nhiên, nam nhân không thể thỏa mãn nữ nhân của mình, cái này không chỉ có liên quan đến năng lực nam nhân, còn có tôn nghiêm của nam nhân bị tổn hại.

Ân, chuyện này thực nghiêm trọng, nên tìm cách giải quyết!

”Ách... Nương tử, nàng...” Sở Khiếu Thiên thấy nàng mở cặp mắt to, trong suốt như nước kia nhìn lại đây, nhất thời có chút hụt hối, khó có được then thừng. Hân không phải là người sẽ biết đi xin lỗi người khác, thế giới này người có thể làm cho hân phải xin lỗi cũng rất ít, cho nên trong lúc nhất thời rất khó mở miệng, không khỏi gắt gao lời kéo tay Liễu Hân Linh.

Liễu Hân Linh đợi trong chốc lát, thấy hân vẫn không nói chuyện, thần nhiên đưa tay rút về, sau đó khi Sở Khiếu Thiên vừa muốn kéo nàng, vươn một ngón tay điểm trụ tay hân, cười nói: “Đã đến giờ, phụ quân vẫn là nhanh chút xuất môn đi, đừng để đến muộn.”

Sở Khiếu Thiên cảm thấy bị ngón tay kia đè trên mu bàn tay giống như nặng ngàn cân, nếu nàng dùng lực thêm một chút, nói không chừng một ngón tay có thể đẩy hân ngã. Sở Khiếu Thiên lại không biết đây là hành động từ chối, không khỏi có chút bị phần, hân khí lực không bằng nương tử mà ...

”Nương tử, ta đi rồi, sẽ rất nhanh trở về!” Sở Khiếu Thiên cam đoan nói, đợi cho nàng gật đầu, mang theo An Thuận ra cửa.

Liễu Hân Linh nhìn theo đến khi hân đi mất, cũng trở lại vào phòng.

Liễu Hân Linh chính mình tự rửa mặt chải đầu, sau khi mặc quần áo xong, liền mang theo nha hoàn cùng nhau đến Lạc Tiên viện thỉnh an bà bà An Dương vương phi.

Hôm nay Lạc Tiên viện không chỉ có một mình An Dương vương phi, ngồi bên dưới An Dương vương phi là hai người phụ nữ ăn mặc diễm lệ, là An Dương vương sủng phi- Dương thị cùng Uyển di nương Chu thị.

Sủng phi Dương thị tuy rằng vẫn chưa sinh cho An Dương vương đứa con nào, nhưng khi nàng còn trẻ, mỹ mạo vô song, vẫn rất được An Dương vương sủng ái, thậm chí địa vị ân ân còn có xu hướng áp chế An Dương vương phi, cuối cùng bởi vì An Dương vương phi sinh hạ con trai mới đem cục diện đảo ngược lại. Hiện tại Dương thị tuy rằng không được An Dương vương sủng ái như khi còn trẻ, nhưng cũng là người sống trong Vương phủ lâu năm, lại là sủng phi, An Dương vương một tháng cũng sẽ ghé qua viện của nàng vài ngày.

Uyển di nương Chu thị vào phủ cách đây ba năm, là nữ nhân trẻ tuổi nhất của An Dương vương. Uyển di nương Chu thị cùng An Dương vương phi đoan trang nhàn nhã, sủng phi Dương thị quyền rũ kiêu diễm bất đồng, thoạt nhìn chính là một nữ tử nhu nhược, mềm mại, tựa như một đóa hoa Lan trắng ở trong gió run run, chỉ cần liếc mắt một cái, sẽ làm cho người ta có loại dự cảm muốn bảo hộ nàng. Loại nữ nhân này là tối có thể kích thích tính bảo hộ của nam nhân, cũng là tối có thể làm cho chính thể hân nghiêng răng nghiêng lợi, bởi vì mặc kệ người nói cái gì làm cái gì, chỉ cần nàng bày ra một bộ dạng diễm đạm đáng yêu, bộ dáng trong gió run run, có thể dễ dàng đánh hạ phòng thủ của nam nhân, làm cho nam nhân nghĩ rằng nàng bị người ta khi dễ, dẫn tới vì nàng mà ra tay.

Uyển di nương vào cửa ba năm, ngay cả An Dương vương phi đều bị nàng cho ăn vài lần khổ ải, không dám lại coi thường nữ nhân này.

Nói thực ra Liễu Hân Linh chỉ cần nghĩ đến công công nhà mình làm sau chịu được đả nữ nhân có thể gọi là “hậu cung” này, tâm tình thật sự không còn lời nào để nói a. Tân hôn vài ngày sau, An Dương vương phi liền để cho nàng gặp qua mấy vị sủng phi, đi nương trong phủ, đối với những nữ nhân có dung mạo khác nhau, Liễu Hân Linh mỗi lần nghĩ đến bọn họ đều là tiểu lão bà của cha chồng mình, trong lòng liền có chút phát sợ, tiện dãi lo lắng Sở Khiếu Thiên về sau có phải hay không cũng sẽ học theo cha hắn, lúc nào cũng muốn cùng nữ nhân lên giường.

Đương nhiên, hành vi này của An Dương vương cũng không bị người khác nói là hoa tâm háo sắc, bởi vì mọi người đều biết An Dương vương muốn đưa nhỏ muốn đến diên rồi, một đứa con không nên thân đã làm hắn hại não, hắn nghĩ thêm vài đứa nữa cũng là lẽ phải, cho nên nữ nhân càng ngày càng nhiều, nhưng không có ai sinh được đứa nào nữa.

Nhưng mà, cùng An Dương vương bất đồng, nếu Sở Khiếu Thiên cũng học hành vi của cha hắn, người khác sẽ chỉ cảm thấy hắn là một tên háo sắc.

Lo lắng cho Sở Khiếu Thiên xong rồi, Liễu Hân Linh lại nghĩ tới lúc này mẹ chồng quan tâm nhất là chuyện nữ nhân trong phòng của con trai. “Nữ nhân tội gì làm khó nữ nhân” lời này nghe cũng có mấy phần đạo lý, nhưng muốn thực hiện cũng quá khó khăn, thời đại này, nữ nhân quá mức dựa vào nam nhân, không thể đắc tội nam nhân, đành phải đi làm khó nữ nhân khác. Con dâu sau này cũng sẽ từ từ lên thành phu nhân, thành bà bà, tuy rằng các nàng không thích bên cạnh trượng phu có nữ nhân khác, nhưng các nàng phần lớn sẽ thích quan tâm việc trong phòng của con trai, không chỉ là việc nổi lên lòng chua xót, có cảm giác con mình bị con dâu đoạt lấy khi con trai quá sủng vợ, cũng có loại ý nghĩ nên sủng con dâu để nàng thay mình sau này nắm lấy hậu viện...

Tóm lại, Liễu Hân Linh không có cách nào khác để lý giải tâm tư này của bà bà. Mà nàng vừa mới gả qua đây, tin rằng An Dương vương phi không thể nhanh như vậy đã đem người cấp cho trượng phu làm mất mặt mũi của nàng, cho nên trong khoảng thời gian này vẫn là nên quản lý Lâm Tâm viện cho tốt.

Liễu Hân Linh đầu tiên là cung kính thỉnh an An Dương vương phi, sau đó dựa theo thân phận mấy vị thị thiếp và sủng phi mà tiến hành thỉnh an. Tuy rằng hai vị này đều là trượng bối, nhưng Liễu Hân Linh là thế tử phi, sau này sẽ là nữ chủ nhân của Vương phủ, hai người này đều không dám nhận hành lễ của nàng, đều là ngồi bên cạnh sủng phi hướng lấy thỉnh an của nàng.

An Dương vương phi đôi mắt đẹp vừa chuyển, trên mặt lộ ra thần nhiên tươi cười.

An Dương vương phi giống như chính thể bình thường trên khắp thiên hạ, không thích những nữ nhân khác của trượng phu, nhưng công phu biểu hiện ngoài mặt của nàng làm rất tốt, làm cho người ta cảm thấy nàng là một vị chủ mẫu khoan dung, độ lượng. Lúc thấy bộ dáng hai vị thị thiếp không dám nhận lễ của con dâu, trong lòng rất là vừa lòng.

Đương nhiên, An Dương vương phi càng hài lòng với sự hiểu biết lễ nghĩa của con dâu, con dâu thể hiện sự tôn trọng với bà bà này, thị thiếp của trượng phu lại không dám nhận hành lễ của con dâu, làm cho nàng vui bất con giận. Đặc biệt tối hôm qua trượng phu ngủ ở chỗ Chu thị, hôm nay Chu thị liền mặc một thân hoa lệ tới thỉnh an, này không phải là muốn chọc tức nàng sao?

Liễu Hân Linh không biết trong lòng An Dương vương phi đang trầm tư suy nghĩ, đối với những câu hỏi của An Dương vương phi đều nhất nhất trả lời, hơn nữa bộ dáng nàng thanh tú, vừa nhìn là biết là một người dịu dàng đoan trang, biết tiến biết lui, làm cho An Dương vương phi thập phần vừa lòng.

Nói chuyện một lúc sau, Liễu Hân Linh xin cáo lui.

Trở lại Lâm Tâm viện, không có việc gì để làm.

Nàng hiện tại là tân nương mới cưới, ở trên có tổ mẫu, dưới tổ mẫu có bà bà, sau đó mới đến nàng. Tổ mẫu An Dương thái phi tuy rằng một lòng lễ phạt ru rú trong nhà, nhưng còn lợi hại hơn so với mẹ chồng. Cho nên quản gia gì đó, cũng không đến phiên nàng quản. Bất quá cứ như vậy, tạm thời cũng là một việc thoải mái, sự tình từ nay về sau, về sau hãy tính đi.

Liễu Hân Linh ngồi một lát, nhớ tới tối hôm qua việc bị thương của nha hoàn kêu Phi Anh kia, liền gọi Lục y tới hỏi.

Tối hôm qua mặc dù đã nghe Lục Y nói qua, nhưng nàng vẫn không rõ Phi Anh vì sao bị Sở Khiếu Thiên đá ra ngoài, khi đó không tiện để hỏi kỹ, hiện tại có thời gian phải tìm hiểu rõ một chút.

“Lục Y, Phi Anh bị thương thế nào?” Liễu Hân Linh uống ngụm trà hỏi.

Lục Y đi theo bên người Liễu Hân Linh đã có bảy- tám năm, là nha hoàn được Liễu Hân Linh tín nhiệm. Hiện tại Sở Khiếu Thiên không ở đây, Lục Y khôi phục tính tình hoạt bát, nói chuyện cũng lưu loát hơn.

“Tiểu thư, đại phu nói, Phi Anh bị thương nặng, có thể một một tháng không đi lại được.”

Liễu Hân Linh sợ run một chút, nàng không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như vậy, “Lục Y, ngươi có biết vì sao thế tử đá Phi Anh không?”

Lục Y nhìn nàng một cái, nhỏ giọng nói: “Tiểu thư, kỳ thật... Cũng không thể trách thế tử, là khi đó đột nhiên Phi Anh ngã vào trong lòng thế tử, sắc mặt thế tử trở nên rất khó xem, liền mắng nàng tiện nhân, một cước đá vào bụng nàng...”

Lục Y tuy rằng rất sợ hãi thế tử hỷ nộ vô thường, nhưng tốt xấu gì thế tử cũng là trượng phu của tiểu thư nhà nàng, nàng tự nhiên sẽ hướng về tiểu thư,

đối với hành vi đó của Phi Anh nàng rất không đồng ý.

Nghe Lục Y nói như vậy, Liễu Hân Linh như thế nào không rõ, là Phi Anh nổi lên tâm tư. Nói như vậy, vì say rượu nên thay chủ tử đổi quần áo, thực dễ dàng sẽ bị nam chủ nhân trong lúc sau lúy túy tha lên giường. Bình thường thì từ nhìn thấy loại tình huống này, tuy rằng trong lòng không thoải mái, nhưng nếu hiền lành chút, tuyệt đối sẽ rộng rãi để cho lão công tiếp tục cùng nàng ta OOX. Cho dù không có OOX thành công, chỉ cần nha hoàn kia bị ôm qua, hôn qua, cũng coi như đã là nữ nhân của trượng phu. Làm chủ mẫu, tâm địa tốt: sẽ lưu nữ nhân kia lại nạp thành thông phòng hay thị thiếp cho trượng phu; tâm địa không tốt, trực tiếp đem người đuổi ra khỏi cửa; nếu là ác độc, liền đánh chết ngay tại chỗ.

Liễu Hân Linh nghĩ, có phải hay không người khác cảm thấy nàng quá mức hiền lành, nhu nhược, mới có thể làm cho ha hoàn dám ở trong phòng nàng yêu thương nhưng nhớ trượng phu chính mình? Hơn nữa là gan của Phi Anh kia làm sao lớn như vậy, cũng dám công nhiên câu dẫn thế tử?

"Tiểu thư, Phi Anh trước kia hầu hạ ở Lạc Tiên viện, sau khi hoàn thượng tứ hôn, bởi vì Lâm Tâm viện thiếu người, vương phi liền để cho hai người Phi Anh, Lục Sa lại đây hầu hạ." Lục Y ngày ngày cũng không nhàn rỗi, tìm hiểu được chút tin tức, thăm dò lai lịch của hạ nhân trong Lâm Tâm viện.

Liễu Hân Linh nhếch mi, nếu là người của mẹ chồng, đương nhiên không thể ra tay. Mặc dù có chút đáng tiếc, nhưng nàng cũng không muốn làm cho mối quan hệ với mẹ chồng trở nên căng thẳng. Bất quá, nghĩ lại một chút, chuyện Phi Anh bị thương cũng không phải là nàng làm, cho dù An Dương vương phi biết cũng sẽ không làm gì nàng.

Đối với hành vi Sở Khiếu Thiên đá người bị thương, Liễu Hân Linh nhất thời cũng không biết vì sao hắn làm vậy. Tối hôm qua nhìn vẻ mặt sát khí của hắn, hiển nhiên là thập phần chán ghét. Phi Anh thường ngày cũng không kém a, như thế nào hắn không chỉ không hề động tâm ngược lại trực tiếp đá người ta bị thương đây?

Liễu Hân Linh không hiểu ý nghĩ của Sở Khiếu Thiên, môi mím lại, đối với Lục Y đang bất an không yên, nói: "Người giúp Phi Anh dường như thương thật tốt, những cái khác, chờ nàng dường như rồi nói sau."

Lục Y vừa nghe, liền biết tiểu thư nhà mình có lẽ sẽ không làm gì Phi Anh, nhưng về sau sẽ không để nàng tiếp tục vào phòng hầu hạ.

Chờ Lục Y đi xuống, Mặc Châu bưng bát canh tiến vào, đưa tới trước mặt Liễu Hân Linh.

"Đây là cái gì?"

"Vương phi phân phó phòng bếp hầm canh cho người."

Mặc Châu đem nắp bát canh mở ra, mùi vị đồ ăn thơm ngát xông vào mũi. Mặc Châu múc một chén đưa Liễu Hân Linh, thấy trên mặt nàng tuy có chút hồ nghi, nhưng khi nàng đang chậm rãi uống, Mặc Châu tiếp tục nói: "Canh này điều trị thân thể cho người, về sau rất tốt."

"Phốc ——" Liễu Hân Linh một ngụm phun canh ra ngoài.

Mặc Châu thực bình tĩnh đưa qua một cái khăn tay sạch sẽ, "Tiểu thư, vương phi phân phó đầu bếp một tháng này, ngày nào cũng phải làm được thiện cho người, cho dù người có phun hết lần này, lần sau vẫn phải uống."

Liễu Hân Linh vẻ mặt hắc tuyến, "Ta chỉ là nhất thời ngoài ý muốn, cũng không phải không muốn uống." Nàng hiện tại mới mười sáu tuổi, tuy rằng sớm như vậy lập gia đình cũng là vì bất đắc dĩ, nhưng mang thai cái gì, nàng thật sự chưa có chuẩn bị tâm lý a. Mười sáu tuổi sinh đứa nhỏ, có phải hay không rất sớm a?

"Ngà ~" Mặc Châu gật gật đầu, tiếp tục nói: "Tiểu thư, dù sao người đã gả cho người ta, sớm muộn gì đều phải sinh, không bằng thừa dịp hiện tại hoài thai đi, cũng miễn được rất nhiều phiền toái. Về phần thế tử... Nô tỳ tin tưởng ngài ấy sẽ rất nghe lời người nói, không dám xằng bậy."

"Vì sao nói như vậy?" Liễu Hân Linh thật không biết sự chắc chắn của Mặc Châu từ đâu mà có.

"Nô tỳ nhìn ra được thế tử rất dễ ý người, nếu ngài ấy ngay cả quái lực của người đều có thể tiếp nhận rồi, cũng biết người lợi hại, cho nên thế tử tuyệt đối không dám làm gì để cho người phải tức giận."

Mặc Châu trong lời nói luôn là một châm thấy máu, tuy rằng trực giác Liễu Hân Linh không tin tưởng, nhưng trong lòng luôn có loại hy vọng này. Nữ nhân thôi, ai không hy vọng chính mình có được hôn nhân tốt đẹp, nếu như trượng phu thương yêu chính mình, không muốn tam thê tứ thiếp, như vậy sẽ rất tốt.

Nhưng mà, việc này có thể sao?

Trong lòng Sở Khiếu Thiên cảm thấy không thoải mái, luôn luôn có một loại dự cảm. Nghĩ nghĩ, liền kêu An Thuận lại đây, hỏi: "An Thuận, người đem chuyện tình ngày hôm qua nói cho bản thế tử nghe."

An Thuận ngậm ngậm sắc mặt hân nghiêm túc, hỏi: "Thế tử gia, ngài nhớ rõ được bao nhiêu?" An Thuận từ nhỏ đã bồi Sở Khiếu Thiên lớn lên, tự nhiên biết từ lượng Sở Khiếu Thiên, sau khi hắn uống rượu say, có một số việc sẽ nhớ rõ, có một số việc lại mơ mơ hồ hồ, cho nên hắn muốn hỏi trước xem ngài ấy nhớ được những gì.

Sở Khiếu Thiên tự nhiên có nhớ rõ việc làm ở trên giường một nửa liền ngủ, mỗi khi nghĩ tới chính mình đang ăn thịt ăn đến một nửa liền ngủ, thật là đắm đuối chân cũng không bày tỏ hết được sự nuối tiếc trong lòng.

An Thuận thấy sắc mặt thể tử cổ quái, cũng không biết thể tử nghĩ tới cái gì, bất quá, giống như là chuyện đã làm cho ngài ấy vô cùng hối hận, bởi vì biểu tình thể tử gia nhà hắn rất rối rắm, sau đó lại đau khổ.

”An Thuận, đừng quản bản thể tử nhớ được bao nhiêu, người cứ kể lại hết tất cả đi.” Sở Khiếu Thiên không kiên nhẫn nói.

An Thuận không dám chọc lòng hắn, lập tức đem chuyện ngày hôm qua ngắn gọn kể lại một lần, Sở Khiếu Thiên càng nghe sắc mặt càng khó xem, cuối cùng thô bạo đánh gãy lời nói của An Thuận, oán hận nói: “Tiện nhân, cũng dám đánh bản thể tử, bản thể tử phải đem nằng quăng đến Hoan Lý các tiếp khách, hàng đêm bị - thao! !”

An Thuận lui đầu, biết bá vương đã tức giận, mới có thể không quản lời nói như vậy, may mắn hiện tại là sáng tinh mơ, người đi đường không nhiều lắm, bằng không nghe được lời nói của hắn, người không biết chuyện chắc sẽ nghĩ thể tử là phùng du côn, lưu manh.

Sở Khiếu Thiên mắng một trận, để cho An Thuận tiếp tục nói. Chờ An Thuận nói đến biểu hiện của Liễu Hân Linh, Sở Khiếu Thiên tâm treo thật cao, biết được Liễu Hân Linh không biểu hiện hay tỏ vẻ gì, trong lòng Sở Khiếu Thiên lại cảm thấy thực mất mát, trong mất mát, lại có chút ỳ khuất cùng khổ sở.

Rõ ràng không phải hắn muốn hoa khôi Thúy lệ các gì đó, nhưng vì sao lại biến thành lỗi của hắn? Chẳng lẽ nằng nghĩ rằng biểu hiện của hắn là giả, không làm nằng hiểu được tâm ý của hắn?

”Thể tử gia?” An Thuận cẩn thận lên tiếng.

Sở Khiếu Thiên hoàn hồn, đem cô cảm xúc phức tạp kia dồn xuống, hướng Phủ chỉ huy binh mã ngũ thành bước tới.

Sở Khiếu Thiên vừa mới vào cửa, liền thấy đám người Thiệu Mẫn, Tiền Đông quy củ đứng ở bên cửa, làm ra bộ dáng vô cùng áy náy.

Sở Khiếu Thiên hừ lạnh một tiếng, đem đao để ở một bên, nhéo nhéo ngón tay, vẻ mặt sát khí nói: “mấy người các ngươi cùng nhau lên đi.”

Mọi người hai mặt nhìn nhau, miệng kêu khổ. Bọn họ nào dám thật sự đi lên quần áo với vị Hỗn Thế Ma Vương này a? Hơn nữa lại dùng võ lực, xưa nay cũng chỉ có Hỗn Thế Ma Vương một người quần áo bọn họ a? Đây không phải là muốn bọn họ đi lên để làm bao cát hay sao?

Một khắc sau, Sở Khiếu Thiên thần thanh khí爽 ngồi ở ghế trên, uống trà, một bộ dáng vô cùng nhàn nhã.

Trên đất, lại nằm một đám người kêu rên, mặt mũi bầm dập. Vết thương bị đánh ngày hôm qua còn chưa có bớt sưng, hôm nay lại thêm thương mới, càng ngày càng khó sống a.

”Thiệu Mẫn, tiện nữ nhân to gan lớn mật dám đánh bản thể tử đâu?”

Vừa thấy bộ dáng Hỗn Thế Ma Vương tràn đầy sát khí, mọi người ở đây đều biết Tô Thủy Khiết lần này chắc sẽ dữ nhiều lành ít, đại mỹ nhân như vậy, thật sự là rất đáng tiếc.

”Lão đại, Tô Thủy Khiết cô nương đã bị người khác chuộc thân mang đi.” Thiệu Mẫn vẻ mặt đau khổ nói. Hắn biết hành động tối hôm qua của Tô Thủy Khiết đã chọc tới lòng mao của vị lãnh đạo trực tiếp này, cho nên hắn rất chú ý tới việc của Tô Thủy Khiết. Cũng không phụ chú ý của hắn, Tô Thủy Khiết vừa bị đuổi về Thúy Lệ các không lâu, đã có người vì nằng chuộc thân.

”Ai?” sắc mặt Sở Khiếu Thiên đen kịt, trực giác có người đang cùng hắn đối nghịch.

”Là, là Tĩnh vương phủ tam thiếu gia.”

”Sở Quân Huyền? !” Sở Khiếu Thiên kéo cao thanh âm, sắc mặt càng khó coi, cắn răng nói: “Tiểu tử kia là muốn đối chọi với ta! Bọn họ đã cấu kết bao lâu?”

Vấn đề này tự nhiên không ai có thể trả lời hắn, trên thực tế, chỉ cần là sự tình cùng Sở Khiếu Thiên, Sở Quân Huyền đều có dính một tay. Sở Khiếu Thiên bị hoàng đế làm hư là sự thật, nhưng Sở Quân Huyền cũng có người phụ thân “lợi hại”—— Tĩnh vương gia, cho nên trong mắt của mọi người ở kinh thành, đức hạnh hai người này đều là kẻ tầm thường người nửa cân.

”Hừ, nữ nhân kia may mắn, nếu lần sau để cho bản thể tử nhìn thấy, trực tiếp đánh cho tàn phế!”

Nghe được lời nói âm ngoan của Sở Khiếu Thiên, mọi người ở đây chỉ có thể âm thầm cầu may cho Tô Thủy Khiết. Tuy rằng nữ nhân kia là người không biết thức thời, nhưng mà cũng là một tiểu mỹ nhân, nam nhân đều thương hương tiếc ngọc. Cũng chỉ có Sở Khiếu Thiên loại này khác người, thật không biết trong phủ có phải hắn cũng đối xử thô bạo với thể tử phi như vậy hay không.

Buổi chiều, Sở Khiếu Thiên hỏi phủ.

Liễu Hân Linh nhìn hắn một cái, bình tĩnh để nha hoàn bày thiện.

Sở Khiếu Thiên có chút rối rắm, muốn nói lại thôi, cuối cùng cảm thấy thật mất mát nên cũng không giải thích gì.

Buổi tối, khi lên giường đi ngủ, Sở Khiếu Thiên nhìn nữ tử bên trong đưa lưng về phía hắn, trong lòng khó chịu, cuối cùng chính mình da mặt dày dán người qua, ôm lấy bà vai nàng, muốn bồi thường cho bản thân việc tối hôm qua làm được một nửa đã ngủ. Ân, cũng vì bồi thường cho nàng, đêm nay miễn cưỡng làm bảy lần đi... (tác giả: uy! Rốt cuộc là ai bồi thường ai a? Không cần vừa nói lớn như vậy khí nghiêm nghị, một bên cười đến như vậy đáng khinh a...)

Ai ngờ, thân thể nàng lù lù bất động, hắn thể nhưng không có cách nào đem người nàng quay lại đây.

Sở Khiếu Thiên thăm dò vừa thấy, tròn tròn mắt.

Nguyên lai người nào đó trực tiếp đưa tay nắm chặt ở trên giường, nhắm mắt lại ngủ, một bộ dáng không để ý người khác —— a a a, nàng làm như vậy, sẽ không lại đem giường làm sập đi?

Sở Khiếu Thiên vô cùng lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Chương 34

Edit: Icon

Ngày hôm sau, Liễu Hân Linh mơ mơ màng màng tỉnh lại, phát hiện gã nam nhân được nước làm tới kia dùng cả thân mình nằm đè trên nàng, làm cho ngực nàng có chút khó chịu, nhưng có một cảm giác quen thuộc. Thành thân nửa tháng đến nay, mỗi ngày tỉnh lại đều là bị như vậy, là thân thể mảnh mai, cũng sẽ không chịu nổi lực như vậy, nhưng mà thật ra nàng cũng không hề mảnh mai như vẻ bề ngoài.

”Nương tử, chào buổi sáng...”

Sở Khiếu Thiên cũng tỉnh theo nàng, trực tiếp ôm nàng rồi cọ cọ vào khuôn ngực mềm mại của nàng, sau đó xoay qua hôn lên môi nàng một cái.

Liễu Hân Linh lẳng lẳng nhìn hắn đã lâu, đến khi cảm nhận được cái gì đó cứng rất nóng nóng chạm trên bụng nàng, rốt cục tỉnh táo lại, sau đó thập phần kiên định đưa một ngón tay đưa hắn xóc lên.

Sở Khiếu Thiên lẳng lẳng nhìn những ngón tay trắng nõn kia đang bình tĩnh xóc hắn lên, nhất thời muốn 囧.

”Phu quân, nên dậy thôi.”

Liễu Hân Linh tươi cười dịu dàng, đứng dậy tự mặc quần áo, đi gọi nha hoàn chuẩn bị quần áo đến, thực dịu dàng hầu hạ hắn thay quần áo.

Sở Khiếu Thiên hí hóp mắt xem nàng trong chốc lát, chầm chậm đứng lên, giống như đại lão gia chờ Liễu Hân Linh đến thay quần áo cho hắn.

Sau khi dùng bữa sáng, Sở Khiếu Thiên bình tĩnh ra cửa, Liễu Hân Linh đứng ở Lâm Tâm Viện tiễn hắn xuất môn, tươi cười dịu dàng nhu hòa, nhìn thì chính là thể tử thập phần hiền lương dịu dàng, ân cần đưa trượng phu xuất môn đi làm.

Sở Khiếu Thiên yên lặng nhìn nàng hơn mười giây, rồi xoay người rời đi.

An Thuận bộ dạng phục tùng đi theo phía sau Sở Khiếu Thiên, khi lớn đến nỗi hắn không dám mở miệng. An Thuận tự nhiên biết chủ tử hiện tại rất tức giận, nhưng không có đến nỗi đánh người, thật làm cho hắn có chút ngoài ý muốn. Có lẽ, càng ngoài ý muốn, hắn có thể chịu tính tình không có đối chọi hắn tức giận thể tử phi làm cái gì. An Thuận hầu hạ hắn lâu như vậy, tự nhiên là biết tính tình của hắn, nóng giận ngay cả phụ thân mình là An Dương vương cũng dám động. An Thuận hài lòng với suy nghĩ đó, loáng thoáng cảm giác được thể tử đối thể tử phi thật đặc biệt, thật sự rất đặc biệt, đến nỗi nguyện ý vì nàng mà kiềm chế bản thân mình.

Bất quá, An Thuận biết thể tử gia tuy rằng không có nổi giận với thể tử phi, nhưng nếu chính mình lúc này mà động đến hắn, tuyệt đối nhận được kết quả không tốt đẹp.

Dọc theo đường đi thực im lặng, nhanh chóng đến phủ chỉ huy sứ, Sở Khiếu Thiên đột nhiên dừng lại, hỏi: “An Thuận, người nói nữ nhân rốt cuộc suy nghĩ cái gì?”

“...” An Thuận mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không dám mạo muội nói tiếp, liền hỏi: “Thể tử gia, ngài muốn hỏi là cái gì?”

Sở Khiếu Thiên nhú đôi mày đẹp, thần sắc có chút đen, “Nàng vì sao tức giận? Chẳng lẽ là bởi vì chuyện tối hôm qua? Nhưng là ta không phải muốn bồi thường nàng sao? Nhưng là nàng...” Nhớ tới tối hôm qua Liễu Hân Linh rõ ràng kháng cự hành động, trong lòng Sở Khiếu Thiên có chút rối rắm.

Sở Khiếu Thiên vốn nghĩ đến là mình thích nàng dịu dàng lương thiện, nhưng nàng cũng đối với hắn cung kính, nhất cử nhất động ai cũng theo qui củ mà

làm, trong lòng nhất thời không biết vì sao cảm thấy thập phần ám ức, cảm giác như vậy thực không đúng.

Hơn nữa, nàng như thể dịu dàng kính cẩn nghe theo, rõ ràng là một kiểu cự tuyệt, cự tuyệt hẳn tiếp cận, cự tuyệt cùng hẳn thân mật. Sở Khiếu Thiên không biết các cặp phu thê khác chung sống như thế nào, hẳn trước kia cũng không có cẩn thận mà lưu ý cho lắm, nhưng bản năng cho hắn biết bản thân mình thích nàng tùy ý đối xử với hắn, như vậy sẽ làm hắn cảm giác được là nàng để ý đến mình.

Cho nên, kiểu trầm mặc cự tuyệt này, làm cho Sở Khiếu Thiên trong lòng nôn nóng cực kỳ, hận không thể trực tiếp đi vào đầu nàng, xem nàng rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

An Thuận vừa nghe, tự cho là hiểu biết, nói: “Thế tử gia, nô tài có câu, không biết có nên nói không?”

Sở Khiếu Thiên quay đầu nhìn hắn, kinh ngạc nói: “Tiểu tử ngươi có cái gì không thể nói? Cứ nói, bản thế tử không trách ngươi.”

An Thuận cười nói nhanh: “Cảm ơn thế tử”, liền nói tiếp: “Thế tử gia, nô tài tuy rằng không quá hiểu biết nữ nhân, nhưng cùng tỷ nữ tỷ tỷ trong phủ giao hảo, bình thường cũng nghe các nàng nói một chuyện, cho nên biết được một chút tâm tư của nữ nhân. Gia, nữ nhân thôi, bình thường là không hy vọng phu quân của mình cùng nữ nhân khác có tiếp xúc. Nô tài nghĩ, thế tử phi tất nhiên là để ý ngài ngày hôm qua bị Tô cô nương kia động chạm. Tuy rằng không phải thế tử gia ngài chính mình chủ động, nhưng mà xem ra... Nô tài cảm thấy, thế tử phi tuy rằng thoát nhìn là rất hiền lành, nhưng nàng cũng là nữ nhân, cũng sẽ để ý những chuyện này.”

Sở Khiếu Thiên nghe xong, đột nhiên cảm thấy thập phần có đạo lý. Mà Liễu Hân Linh để ý chuyện này, không phải là nói nàng để ý mình sao? Chuyện này thực làm hắn cả lòng mừng cũng vui mừng, thiếu chút nữa là ngay bên đường chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to.

Ừ, hiện tại là ở trên đường, phải nhẫn nại!

Đem cái hưng phấn vui sướng kia kiềm chế xuống, Sở Khiếu Thiên cao thấp đánh giá gã sai vặt, về mặt kinh ngạc nói: “An Thuận, tiểu tử ngươi hiểu chuyện thật không ít, vốn là bản thế tử coi khinh ngươi, không nghĩ tới ngươi thật ra cũng có bản chất nam nhân phong lưu.”

“... Thế tử gia, nô tài cũng không phong lưu...” An Thuận lệ rơi đầy mặt, hẳn đây là vì ai mới đi tìm nữ nhân tìm hiểu lòng dạ tâm tư của nữ nhân chứ? Đã thế còn bị các vị tỷ tỷ kia tặng cho mấy cái tát tay, nói hắn háo sắc.

Sở Khiếu Thiên vỗ vỗ bờ vai của hắn, chưa nói cái gì liền vào nha bộ.

Một ngày mới bắt đầu.

Bất quá hôm nay An Dương vương phi tâm tình thật không tốt.

Liễu Hân Linh bước vào Lạc Tiên viện, liền nhìn thấy An Dương vương phi thần sắc âm trầm ngồi một chỗ, bên cạnh còn có Uyển di nương thanh thuần nhu nhược. Liễu Hân Linh miễn cảm phát hiện không khí giữa hai người có chút không đúng, Uyển di nương cười đến quá mức vô tội không thể hơn, nhưng thật ra làm cho người ta cảm thấy chán ghét, đặc biệt lúc nào cũng trưng ra dạng thập phần nhu nhược, làm cho người ta trong lòng không khỏi thương cảm.

Liễu Hân Linh theo thường lệ tiến lên đi thỉnh an, An Dương vương phi thần nhiên nói một tiếng, sau đó cho Liễu Hân Linh ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống, Uyển di nương liền mím môi cười cười, ôn nhu nói: “Vương phi tỷ tỷ, thế tử phi rốt cục đến đây, tỷ tâm tình hẳn là cũng tốt một chút rồi.” Nói xong, Uyển di nương nhìn về phía Liễu Hân Linh, tiếp tục cười nói: “Thế tử phi hôm nay cần phải bồi vương phi thật nhiều, vương phi nghe nói Phi Anh sinh bệnh, tâm tình cũng không tốt đâu.”

Liễu Hân Linh nghe được tên “Phi Anh”, trong lòng trực tiếp đánh một cái, nhìn An Dương vương phi lạnh nhạt uống trà, nhìn không ra biểu hiện gì trên mặt bà, trong lòng nhất thời bội phục công phu trấn định của bà ta, sau đó có chút nhìn phía Uyển di nương, cười nói: “Uyển di nương vì sao nói như thế? Phi Anh bất quá là tỷ nữ, sao có thể làm cho nương tâm tình không tốt đây?”

Uyển di nương thanh âm ôn nhu, làm cho người ta cảm giác thật nhẹ nhàng, nhưng trong lời nói ra cũng là làm cho người ta rất muốn ngã, “Tiểu Bích trong viện của ta cùng Phi anh giao hảo, hôm qua đi tìm Phi Anh nói chuyện, thế nhưng phát hiện Phi Anh ôm đầu liệt giường. Thiếp nhớ rõ Phi Anh trước kia là ở Lạc Tiên viện, vương phi tỷ tỷ khi đó rất quan tâm Phi Anh, vì như vậy, nghe nói nàng không biết vì sao bị thương, thiếp cũng đau lòng thôi. Bất quá thiếp càng lo lắng vương phi tỷ tỷ bởi vậy mà ảnh hưởng tâm tình, cho nên hôm nay sáng sớm tới thăm vương phi tỷ tỷ. Hiện tại thế tử phi đến đây, thiếp hy vọng thế tử phi an ủi vương phi tỷ tỷ.”

Liễu Hân Linh trên mặt tươi cười chưa biến, cũng không đáp lời, lúc này, vẫn là bà ta nói có vẻ tốt.

An Dương vương phi đem chén trà buông xuống, dùng khăn lau môi dưới, thần nhiên nói: “Làm cho Uyển di nương quan tâm, bất quá là nô tỷ thôi, bổn cung lại đau lòng nàng ta có thể hơn cả con dâu của bổn cung sao? Uyển di nương sáng sớm lại đây, như vậy có nghĩa là không có nghỉ ngơi thật tốt? Xem sắc mặt kém đi vài phần, vẫn là nhanh đi nghỉ ngơi đi, miễn cho vương gia nhìn thấy, còn nói bản cung bạc đãi ngươi.”

Uyển di nương khóe miệng cứng ngắc, ngón tay nắm thật chặt khăn tay, lại ôn nhu cười rộ lên, “Vương phi tỷ tỷ đã nói thế, vậy thiếp nên lui xuống trước.”

Uyển di nương đứng dậy hành lễ với An Dương vương phi cùng Liễu Hân Linh, chậm rãi rời đi.

Sau khi Uyển đi nương rồi đi, trong nhất thời im lặng.

Nhìn hai nữ nhân này, Liễu Hân Linh hiểu được Uyển đi nương hôm nay là tới thăm ngôi ly gián kiểm xem diễn mà đến, tuy rằng nàng không biết ngày hôm qua An Dương vương qua đêm ở viện nào, nhưng Uyển đi nương như vậy sáng sớm lại đây, hẳn là đến xem An Dương vương phi để chê cười. Dù sao Phi Anh kia là người mà An Dương vương phi an bài ở Lâm Tâm Viện, người sáng suốt vừa thấy cũng biết dụng ý này, ngầm sắp đặt người bên cạnh viện của nhi tử, nếu có thể leo được lên giường chủ tử, tương lai cũng có thể làm đi nương hoặc như thế. Nhưng mà tay chân nàng này ngay lúc này lại bị thương, cũng làm cho người nghĩ đến tân nương Liễu hân Linh này không hài lòng với cách an bài của bà bà, mới cố ý đem người làm bị thương thôi.

Liễu Hân Linh thần sắc hơi trầm xuống, hành vi của Uyển đi nương này, làm cho nàng biết trong Lâm Tâm Viện tay chân nàng này vượt quá tưởng tượng của nàng, về sau làm gì cũng phải cẩn thận. Hơn nữa, An Dương vương phi này thật sự thâm sâu hơn nàng tưởng tượng, về sau phải cẩn thận chút, không thể thành quân cờ của người khác.

Ngọc nương cung kính thượng đẳng thêm chén trà nhỏ cho An Dương vương phi, An Dương vương phi rót cục lên tiếng, nói: “Phi Anh là xảy ra chuyện gì? Như thế nào bị thương?”

Liễu Hân Linh nghe vậy, thật nhanh áy náy nói: “Nương, chuyện này là con dâu không đúng, không có đúng lúc đem sự tình nói cho người. Kỳ thật chuyện này con dâu cũng có chút hồ đồ, hôm qua thể từ uống rượu trở về, khi đám nha hoàn hầu hạ chàng thay quần áo, cũng không biết Phi Anh làm sai chỗ nào, chọc thê từ tức giận, sau đó bị thê từ đập một cước. Con dâu đã cho đại phu vội tới chỗ Phi Anh xem bệnh, nghỉ ngơi một tháng liền khỏi ạ.”

An Dương vương phi vừa nghe, như thế nào cũng không rõ, nhất thời có chút đau đầu. Con là bà sinh, bà có thể không hiểu được tính tình tàn bạo của hân “Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết” sao? Chắc là Phi Anh làm cái gì không thuận ý của hân, mới làm hân trực tiếp đem người đá trọng thương. Cho nên, việc này quả thật không thể trách con dâu. Hơn nữa Phi Anh cũng chỉ một là nha hoàn ở Lâm Tâm Viện bị bệnh, quả thật không cần đến bẩm báo đến vương phi là nàng. Chuyện này chỉ là chuyện nhỏ không quan trọng, nếu không nói, qua chuyện này, thuận tụy là Uyển đi nương nghĩ đến thăm ngôi thi phi mới đưa chuyện này truyền đi.

An Dương vương phi trong lòng có chút cáu giận, âm thầm xiết chặt khăn tay khăn, Uyển đi nương này chính là khắc tinh của bà. Theo ba năm trước đây Uyển đi nương bắt đầu vào cửa, nữ nhân này ý vào có vương gia sủng ái, cổ tình khắp nơi cùng nàng đối nghịch, Uyển đi nương lại giỏi giả vờ, ngày thường là một bộ dạng ngây thơ hiền lành (tiểu bạch thỏ), câu dẫn trái tim An Dương vương hướng về nàng, ngay cả vương phi là bà đều thiếu chút nữa cũng muốn vượt mặt. Nếu không phải bà còn có con trai, tin rằng ngay cả sân trong viện này của bà An Dương Vương cũng không bước tới.

Hiện tại, thật vất vả nhi tử mới thủ con dâu, Uyển đi nương này rõ ràng là muốn châm ngòi quan hệ hai người, chẳng lẽ là muốn cho hai người náo loạn, sau đó nàng ta lôi kéo con dâu này sao? Loại chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra!

“Tốt lắm, chuyện này không liên quan đến con, nha đầu này là người trong viện của con, muốn cử trí thế nào đều là do thê từ phi con định đoạt, về sau nếu có chuyện như thế xảy ra, tự con xử lý, đừng để cho người khác chê cười.” An Dương vương phi dặn dò nói.

So với nữ nhân này của trượng phu, An Dương vương phi tự nhiên là nghiêng về con dâu của mình. Kẻ gốc cũng biết, muốn có chỗ dựa để sống tốt trong cái vương phủ này, vẫn là nên dựa vào Vương phi nàng đây. Liễu Hân Linh không phải ngu ngốc, tự nhiên sẽ không làm ra chuyện làm cho An Dương vương phi chán ghét, mà Uyển đi nương hôm nay dám làm chuyện này, cũng làm cho bà tức giận cùng với hai viện đối phó với nữ nhân không an phận này.

An Dương vương phi hiện tại rất vừa lòng với con dâu Liễu Hân Linh này, nàng tuy rằng nhìn thân mình có chút nhu nhược, nhưng không giống Uyển đi nương ngay cả bên trong cũng nhu nhược, ngược lại có vẻ trầm ổn đoan trang, văn nhã nhân tính, so với nữ nhân hẹp hòi kia thuận mắt hơn.

“Đã biết, nương.”

Việc này cứ như thế trôi qua, Liễu Hân Linh cùng An Dương vương phi nói chuyện thêm một lát, sau đó liền cáo từ lui xuống.

Mấy ngày kế tiếp, cuộc sống của Liễu Hân Linh gió êm sóng lặng, không có phát sinh sự tình gì.

Chuyện ngoài ý muốn duy nhất Liễu Hân Linh là, tối hôm đó nàng bỏ qua việc từ chối người nào đó cầu hoan, nàng nghĩ đến tính tình hung hãn của Sở Khiếu Thương thì sẽ tức giận, ai ngờ buổi tối lúc trở về, hân cũng là vẻ mặt bình tĩnh, cũng giống như thường ngày, trực tiếp cùng nàng nói chuyện. Mà càng làm cho nàng kinh ngạc là, đến buổi tối, hân ngược lại so với lúc trước hàng đêm hoan lạc, chính là kiểm chế đem nàng ôm trong lòng mà ngủ, sinh ra chính mình bị ghen.

Sở Khiếu Thiên liền như vậy bị ghen vài ngày, an phận làm Liễu Hạ Huê.

Đối với chuyện này, Liễu Hân Linh có chút trầm mặc.

Sở Khiếu Thiên mỗi ngày quả thật là vất vả vô cùng, rõ ràng muốn vô cùng, lại chịu đựng không làm, chỉ là trực tiếp đem nàng ôm trong lòng, đem vật nam tính kia muốn căng phồng trực tiếp sáp nhập hai chân nàng cọ xát, để giải quyết dục vọng.

Kỳ thật Liễu Hân Linh đêm đó quả thật là có chút tức giận, nhưng qua một ngày sau, khối tức giận này cũng không giảm. Nàng cũng không nói, nếu hân muốn, nàng là thê từ cũng sẽ không cự tuyệt. Dù sao bọn họ hiện tại là đang lúc tân hôn, phu thê thường xuyên lăn trên giường cũng không sai. Nhưng là hân lại không muốn, chỉ là ôm nàng vào lòng cọ xát tự giải quyết dục vọng. Như vậy, nàng làm sao có thể da mặt dày nói hân có thể làm đây?

Sở Khiếu Thiên thái độ rõ ràng, một đêm kia bị Liễu Hân Linh cự tuyệt, hắn cũng không cưỡng cầu, nhưng là hắn tuyệt đối muốn ôm người mà ngủ. Cho nên Liễu Hân Linh có phản đối cũng không có hiệu quả, tướng ngủ của nàng do mẹ sửa lại cũng bị hắn làm hỏng, mỗi ngày buổi tối đến thế nào cũng phải đem nàng ôm trong lòng mới bằng lòng ngủ, sau đó ngày hôm sau khi tỉnh lại, nàng lại phát hiện mình lại bị nam nhân này đặt dưới thân.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Chương 35

Hôm nay là tết trung thu, sáng sớm, An Dương Vương phủ từ chủ nhân cho đến hạ nhân đều bận rộn cả lên.

An Dương vương hôm nay trùng hợp mặc húr, buổi sáng cũng không cần vào cung tham triều, có thể nhàn nhã ở nhà mà bồi với thế tử lớn nhỏ, khiến cho các nữ nhân trong các hậu viện vương phủ mặt điều rạng rỡ tươi cười, ngay cả An Dương vương phi ngay cả so với bình thường cũng tươi cười nhu hòa hơn vài phần.

So với An Dương vương nhàn nhã, ngày nghỉ mà phải đi làm nên Sở Khiếu Thiên đầy ai oán, ai bảo chức vị của hắn tương đương với cục trưởng cảnh sát ở hiện đại, ở hiện đại mọi người biết, thời gian nghỉ lễ, vì duy trì trật tự, các nhóm cảnh sát đều phải ở trên đường duy trì trật tự giao thông.

Sở Khiếu Thiên chức vị tuy rằng tương đương với cục trưởng cảnh sát, có thể kiêu vất chân mà ngồi trong phòng nhàn nhã uống trà, nhưng hắn thuộc dạng chân đi, để hắn một ngày mà ngồi trong phòng mà xem văn kiện, tuyệt đối là bức hắn điên lên, có khi cũng sẽ mang theo cấp dưới đi tuần tra lĩnh tỉnh, gặp phải du côn lưu manh không vừa mắt liền ra tay giáo huấn. Hắn quản lý đông thành, có thể nói bên trong hoàng thành hầu như du côn lưu manh ngày càng ít đi.

Buổi sáng Sở Khiếu Thiên đi cùng Liễu Hân Linh thỉnh an An Dương vương cùng Vương phi, thuận tiện ở lại ăn sáng. Đồ ăn sáng có bánh chưng cùng rượu, . Bởi vì Sở Khiếu Thiên hôm nay muốn đi ra ngoài tuần tra, có lẽ rất muộn sẽ trở về, cho nên An Dương vương phi đem một nhà đoàn viên cùng nhau ăn sáng với bánh chưng, cho con một cái an ủi.

An Dương vương phi đem một cái bao có trang trí hoa lan giao cho Sở Khiếu Thiên, nói: “Khiếu nhi, hôm nay con không được rời khỏi vật này nha.” Phong lan rất có tác dụng, ngày này mang ở trên người, có thể giúp thân thể khỏe mạnh trường thọ. Bình thường đều là các vị trưởng bối thế thiếp trong nhà vì nam nhân chuẩn bị vật này.

“Biết, nương, người cứ yên tâm đi.” Sở Khiếu Thiên đem cho vào trong ngực áo, sau đó liếc mắt nhìn Liễu Hân Linh một cái.

Liễu Hân Linh tự nhiên biết ý tứ của hắn, bắt quả bởi vì có trường bối ở đây, cho nên nàng làm như không thấy là được.

Sở Khiếu Thiên có chút bất mãn, nhưng tốt xấu không có phát giận lật bàn lĩnh tỉnh.

“Hừ, hôm nay trên đường nhiều người, cũng không biết có thể hay không có bọn tội phạm trà trộn đến gây sự, con là người chỉ huy ở đông thành cần phải cẩn thận hơn, đừng phụ lòng hoàng thượng đối với người mong đợi.” An Dương vương sau khi uống một ngụm rượu, bắt đầu thói quen tính thuyết giáo: “Còn nữa, con phải hiểu được cách dùng người tài, đừng để phát sinh chuyện gì, đừng dùng người chỉ có nhiệt huyết mà không có suy nghĩ, đó là người lỗ mãng rất dễ làm hư việc, cũng không phải là anh hùng...”

Liễu Hân Linh cùng An Dương vương phi hai người nghe hiểu được An Dương vương giáo huấn trách cứ nhưng đầy quan tâm, không khỏi có chút 囧. Đầu nói An Dương vương tính tình cao thâm, người ngoài thành, có thể nghe thấy ẩn ý trong lời nói bây giờ, làm cho người ta cảm thấy không hợp lẽ thật rất nhiều, có chút dở khóc dở cười.

An Dương vương lời này không phải bỏ qua, không hy vọng con đi mạo hiểm, nếu có chuyện gì nguy hiểm thì cấp dưới đi làm sẽ là kẻ chết thay vật hi sinh thôi. Nói thực ra, tuy rằng đây là ngữ điệu trách móc, thật đúng là làm cho người ta cảm thấy tràn đầy yêu thương.

Nhưng là Sở Khiếu Thiên này là người thô lỗ nghe cũng không hiểu, chỉ nghĩ đến phụ thân là nhìn hắn không vừa mắt, ngay cả chuyện công việc đều phải nói hắn không ngừng, rõ ràng là tìm cớ thôi, lên tiếng nói: “Đã biết, cha già thật dông dài!”

An Dương vương thiếu chút nữa lật bàn, “Lão từ già thì sao?” Buổi tối còn có thể trên người nữ nhân mà mưa gió thì tuyệt đối sẽ không chịu già.

Sở Khiếu Thiên cụp mí mắt, nói: “Cha, con của cha lớn như vậy, con dâu người cũng cưới, cha còn không nhận mình già? Xem, nếp nhăn nơi khóe mắt có thể giam cả một con muỗi, nói cha không có già thì thật sự là không hợp lý đâu nha. Cho nên về sau cha đừng có ép buộc con! Còn có Uyển di nương kia, cha nói cho bà ta biết, đừng có mà quá phận. Đừng tưởng rằng già vờ đáng thương yếu đuối cha yêu mà con sợ, chọc tới con, xem con không một chân mà đá chết bà ta!”

“...”

Nghe lời nói thập phần bất kính, Liễu Hân Linh cùng An Dương vương phi đều dùng khăn che miệng, hai người liếc mắt nhìn nhau, rõ ràng trong mắt nhau tràn ngập ý cười. Uyển di nương muốn mượn chuyện Phi Anh đến châm ngòi ly gián, tuy rằng không có thành công, nhưng kết quả để cho Sở

Khiếu Thiên biết, vì thế bá vương long nổi giận. Nếu không phải Liễu Hân Linh ngăn cản —— trực tiếp lấy tay đè lại vai hắn làm cho hắn không thể động đậy, bằng không hắn đã sớm chạy tới đem Uyển di nương kia mà xốc, đầu thêm biết người là tiểu lão bà được phụ thân nhà mình sủng nhất.

”Bất hiếu, đó là trưởng bối của ngươi, như vậy đối trưởng bối nói chuyện sao?” Sắc mặt An Dương vương xanh mét.

”Có vị trưởng bối nào đưa tay chân thân cận của mình vào viện của hậu bối để dò là tin tức không? Không biết chừng là gián điệp, chuyên môn đến phá hạnh phúc của nhà người khác !” Sở Khiếu Thiên một chút không ngừng.

”Nguyệt tử! Ngươi là đồ nguyệt tử...” An Dương vương vừa tức cả người phát run.

An Dương vương phi sợ hai phụ tử âm ỉ bên đứng lên, chạy nhanh đi ra hoà giải, “Được rồi, được rồi, thời gian cũng không còn sớm, Khiếu nhi còn phải đi phủ chỉ huy sứ sao. Vương gia, chàng cũng đừng tức giận, dù sao chuyện này Uyển di nương cũng có sai, người làm đi nương có thể quan tâm chuyện trong viện của trưởng tử như vậy, không phải làm cho người ta chê cười chúng ta trong phủ không có môn quy hay sao?”

An Dương vương phi hết chỗ chê , Uyển di nương có gan lớn như vậy, còn không phải An Dương vương cấp sủng , sủng đến nữ nhân kia vô pháp vô thiên .

”Thôi đi, chẳng qua chỉ là một thê thiếp chi biết giả dạng đáng thương, thật không biết tốt xấu...” Sở Khiếu Thiên hùng hục nói, đứng phía sau Liễu Hân Linh xả tay áo, không tình nguyện ngậm miệng lại .

Liễu Hân Linh đến hôm nay mới phát hiện công phu chính người của trưởng phu thật sự mạnh, hoàn toàn đem Uyển di nương kia một lời nói hết, thật sự là không biết có nên hay không phụ họa một chút, bất quá nàng cũng biết ở trong phủ này mức độ được sủng ái của Uyển di nương, nếu hắn nói thêm gì đi nữa, tin chắc phụ tử hai người sẽ trở mặt thành thù .

Cho dù Uyển di nương không tốt, An Dương vương cảm thấy sao cũng là trưởng bối, xảy ra chuyện như vậy cũng do trưởng bối đến răn phạt bà ta, có chi đến lượt hậu bối làm càng. Mà Sở Khiếu Thiên lại là tính tình thô bạo, có cái gì không tốt liền nói thẳng ra, tính khí Phụ tử họ gặp nhau cũng không đến nỗi chết người nhưng cũng gây âm ỉ.

”Ngươi, ngươi...” An Dương vương vừa nghe, vừa tức phát run, chỉ vào hắn nói không ra lời.

Cuối cùng vẫn là An Dương vương phi lo lắng khó được ngày cả hai cha con cùng nóng giận, chạy nhanh ý bảo Liễu Hân Linh mang người đi ra ngoài.

Liễu Hân Linh hướng hai vị trưởng bối làm lễ, thực nhẹ nhàng lôi ống tay áo Sở Khiếu Thiên đi ra ngoài.

Ra khỏi nhà chính, Sở Khiếu Thiên về mặt vẫn là có chút không tốt . Từ khi biết Uyển di nương ăn lá gan hùm dấm ngáng chân nương và thê tử của hắn, nam nhân lòng dạ hẹp hòi này thật đem Uyển di nương kia coi như là người chết. Trước kia hắn đối với nữ nhân trong hậu viện của phụ thân một chút cũng không thêm để ý, nhưng Uyển di nương to gan lớn mật dám đưa tay thân đến bà ta vào Lâm Tâm Viện, vừa vận dụng vào điểm quan trọng của hắn, vì thế Sở Khiếu Thiên bắt đầu tận hết sức lực đối phó Uyển di nương.

Liễu Hân Linh nhận lấy dao từ An Thuận, thanh dao trọng lượng vài cân nhẹ nhàng nằm trong tay nàng, sau đó mang bên hông Sở Khiếu Thiên, lại đưa ra một cáo bao màu xanh đen trang trí hoa phong lan cho hắn, nói: “Phu quân, cái này cho chàng, buổi tối thiếp chờ chàng về.”

Sở Khiếu Thiên không chỉ được nương tử nhà mình tự tay làm hầu bao, còn có thể được mỹ nhân dịu dàng cười nói, nháy mắt lông mao xẹp xuống (hạ con giận dữ trong lòng) , không khỏi ôm một cái nàng, nói: “Ừ, nương tử, chờ ta trở lại ~”

”Ừ.”

Liễu Hân Linh trên mặt mang theo ôn hòa tươi cười, thầm nghĩ nam nhân này tuy rằng táo bạo một chút, thô lỗ một chút, chỉ hai điểm này, nhưng kỳ thật rất đơn thuần, cũng rất dễ dàng thuận theo .

Trước khi đi, Sở Khiếu Thiên đột nhiên nhớ tới cái gì, lập tức trở về, lôi kéo tay nàng, về mặt còn rất chân thật nói: “Hôm nay là nàng muốn cùng Thiên Nhan và Cẩm Lan đi chơi trên sông? Nương tử, nàng phải nhớ kỹ, cách xa bọn họ một chút, bất kể là biểu đệ hay biểu muội, cũng không có thể để cho bọn họ chạm! Biết không?”

Liễu Hân Linh thấy vẻ mặt nghiêm túc của hắn, trong lòng có chút hắc tuyến, lọ dấm chua này cũng quá lớn đi? Vô luận là biểu đệ hay biểu muội, một là nữ nhân, một là tiểu chính thái, chạm vào cũng không có quan hệ gì? Bất quá thấy hắn về mặt bừng bừng, Liễu Hân Linh tự nhiên sẽ cho chút mặt mũi, gật đầu đáp ứng .

Sở Khiếu Thiên thế này mới vừa lòng rời đi.

Liễu Hân Linh đưa hắn xuất môn, sau đó quay lại Lâm Tâm Viện chuẩn bị xuất môn làm gì đó .

Liễu Hân Linh vừa thay quần áo xong, chợt nghe đến từng đợt thanh âm gọi hồn xa xa truyền đến.

”Biểu tẩu ~ biểu tẩu ~”

Tiểu chính kéo dài giọng, tiến vào cửa Lâm Tâm Viện, sau đó khi nhìn thấy Liễu Hân Linh, về mặt hưng phấn mà tiến lên, bỏ nhào vào trong lòng nàng, gắt gao ôm thắt lưng của nàng cõng đến cõng lui.

Mặc Châu, Lục Y cùng nha hoàn lẻ mắt nhìn , các nàng còn nhớ rõ vừa rồi khi xuất môn, thế tử gia đặc biệt giao cho thế tử phi, trăm ngàn đừng bị loại sinh vật mang tên biểu đệ biểu muội chạm tới. Hiện tại tốt rồi, không chỉ đụng phải, còn trực tiếp ôm...

”Sao mà đến đây sớm vậy?” Liễu Hân Linh nhẹ nhàng chọc chọc cái trán của tiểu tử nọ, đưa tay đẩy hắn ra.

Tạ Cẩm Lan sáng sớm đã chạy đến đây như vậy, có thể nghĩ đối với lần đi chơi trên sông này hắn cực kì mong chờ. Đương nhiên, hắn thường xuyên chạy đến An Dương Vương phủ , sáng sớm đến như vậy, người gác cổng cũng cho hắn vào. Tạ Cẩm Lan trước hết đi bái phỏng phu thê An Dương vương, xong mới đến đây. Hộ tống Tạ Cẩm Lan tới đây, còn có tỷ nữ bên người An Dương vương phi, nói cho nàng, hôm nay xuất môn nàng phải chiếu cố huynh muội Tạ thị linh tinh này nọ.

Tiểu chính thái thực vui theo ở phía sau nàng, cười tùm tùm nói: “Đệ tới đón biểu tẩu ~ tỷ tỷ các nàng hẹn nhau giờ tỷ lên thuyền xuất phát, để cho ta tới nói cho biểu tẩu ~ “

”Ừ, đã biết, vất vả cho đệ rồi. Đệ ngồi một lát đi, một lát nữa ta sẽ xong.” Liễu Hân Linh sờ sờ đầu tiểu chính thái, lại gọi Mặc Châu mang trà bánh đến cho hắn.

Vừa chinh chu bản thân vừa ý, vừa phân phó nhà bếp làm điểm tâm gì đó thật tốt, Liễu Hân Linh mang theo tạ Cẩm Lan ra cửa.

Bọn họ cưỡi xe ngựa đi thành nam, bên cạnh một cái bến tàu sông Thanh Yến, nơi đó đã có vài thuyền xa hoa bỏ neo, trên thuyền hoa có bóng người loáng thoáng , xa xa nhìn lại, đều là công tử tiểu thư quần áo hoa lệ. Muốn đến Hoàng thành thì phải qua sông Thanh Yến, đây là nhánh sông trọng yếu của Đại Sở, con sông này thông với Giang Nam là nơi phong cảnh hữu tình giàu có, cũng là kênh đào duy nhất là con đường thủy thông hai miền nam bắc Đại Sở, bình thường Giang Nam vận chuyển lương thực, hàng năm cũng theo đường này đến kinh thành.

Mọi người xuống xe ngựa, phát hiện lúc này trên bến tàu người tấp nập, hai bên bờ sông, hai bên ngã tư giao thoa của sông, hàng loạt các gánh hàng rong bày bán.

Bọn họ vừa xuống xe không lâu, đã có hạ nhân trong phủ công chúa đến dẫn đường, như thế cũng đỡ cho họ tìm kiếm vất vả.

Tạ Cẩm Lan vừa thấy kia gã sai vặt, lập tức hỏi đến: “A Hải, tỷ tỷ đến chưa?”

Gã sai vặt tên gọi A hải cung kính cười nói: “Quận chúa cùng các vị tiểu thư cũng vừa đến, thiếu gia, thế tử phi mời theo nô tài.”

Tạ Cẩm Lan dùng hành động thay lời nói , sau đó phát tay để cho gã sai vặt dẫn đường. Chờ hắn quay đầu xem Liễu Hân Linh, lại là vẻ mặt thiên chân khả ái. Liễu Hân Linh đã hiểu khá rõ tính tình của hắn, một khi chán ghét một người, có thể tìm mọi cách mà chinh, nhưng nếu thích một người, lại làm nũng vô cùng, thập phần đáng yêu, nên hiện tại cũng chưa nói hắn điều gì.

Bọn họ đi theo kia gã sai vặt xuyên qua đám người, sau đó đi vào một chỗ ít người qua lại, người đi đường liền biết này đó đều là hạ nhân trong những gia đình thế gia, cứ chỉ kiêu căng ngẩng cao đầu. Bất quá bọn họ hiển nhiên là biết Tạ Cẩm Lan, vừa nhìn thấy Tạ Cẩm Lan đi tới, ai cũng khom người thỉnh an.

Đi vào một cái thuyền hoa ước chừng mười ba, mười bốn thước, a Hải khom người nói: “Thiếu gia, thế tử phi, thỉnh mời đi lên.”

”Vất vả .” Liễu Hân Linh nói, liền mang theo Tạ Cẩm Lan theo thang gỗ mà lên thuyền hoa.

Người đến thuyền hoa này không sai , bên trong một mảnh tiếng hoan hô nói cười, lắng tai nghe, còn có thể nghe được một thứ âm luật , làm cho người nghe nhất thời cũng nghe không rõ được thanh âm này được nhạc khí nào phát ra, thập phần đặc biệt dễ nghe.

”Cầm thiếu gia cùng An Dương vương thế tử phi đến!”

Nha hoàn canh giữ thông truyền một tiếng thật thanh thoát, thuyền hoa bên trong yên tĩnh trở lại, sau đó một bàn tay trắng nõn như ngọc vén màn lên, lộ ra một dung nhan tuyệt sắc.

”Tỷ tỷ ~” Tạ Cẩm Lan vui sướng kêu một tiếng, “Đệ đem biểu tẩu mang lại đây rồi ~ “

Mỹ nhân mỉm cười, chỉ một cái thiên địa thất sắc. Không chỉ Liễu Hân Linh bị mê muội , ngay cả hai bên bờ sông các công tử đang chờ mỹ nhân xuất hiện cũng một đoàn choáng váng , sau đó nhìn về phía người được mỹ nhân mỉm cười, tràn đầy oán hận ghen tị.

Tạ Thiên Nhan từ bên trong đi ra, kéo tay Liễu Hân Linh đem nàng mang vào khoang thuyền.” Hân Linh, tẩu rốt cục đến đây, mọi người đều chờ tẩu .”

Vào khoang thuyền, chỉ thấy bên trong là một căn phòng của khuê nữ được trang trí xa hoa, bên trong thật sự rất thoải mái. Lần trước chứng kiến Chu Lục Diệp Vân, Sở Tích U, thật tâm nghiêm túc đối đãi người, nhìn thấy nàng đến, các thiếu nữ cũng không keo kiệt cho nàng một cái mỉm cười.

Liễu Hân Linh cũng cười đi lên cùng các nàng chào hỏi, các cô gái tính nết khác nhau, nhưng tính tình cũng không khác lắm . Mà làm cho Liễu Hân Linh thoáng chú ý là Sở Tích U, đây chính là muội muội song sinh của Sở Quân Huyền, liên tưởng đến Sở Khiếu Thiên cùng Sở Quân Huyền hai người càng đầu người chết ta sống, vô tình mà biết được muội muội người cùng thế tử ta du ngoạn vui chơi cùng nhau, thật không biết hai nam nhân kia sẽ có cảm tưởng thế nào.

Sở Tích U che miệng cười nói: “Liều tỷ tỷ, người đừng quan tâm đến ca ca gốc nhà ta, hấn chẳng qua là không có chuyện gì làm nên mới có thể chuyên môn tìm An Dương vương thế tử gây phiền toái. Cho nên, đừng vì xú nam nhân mà làm hỏng cảm tình nữ nhân chúng ta.”

Liều Hân Linh cũng mỉm cười, “Ừ, chuyện của nam nhân, nữ nhân chúng ta tất nhiên không thể góp vào .”

Nói xong, hai người nhìn nhau cười.

Bạn đang đọc truyện *Hiền Thê Cực Khỏe* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.